

კვირის პალიტრა



N7 (349) 15/11-21/11.2007.
ფასი 60 ლ.

თემა —
რატომ ტოვებან დედაბი შვილებს?!

მთავარი

ქართველი ტრანსსექსუალის
გულახდილი ინტერვიუ

გუბერნატორს ქორწილში
პრეზიდენტი ეწვია



ზაზა გორგოზიამ ჯვარი
მოძალზე დაიწერა

**„კრისტინი, ჩვენ უორის
ვინ უფრო ძალია,
შენ თუ მე?“**



რუბრიკის პრემიერა —
ელუს-მინუსი



**რა ღირს „მისოზა“
საქართველოში?**



გიორგი დემეტრაძე
უკრაინულ ფეხბურთში
სკანდალი ააგორა

დიანა
ლურჯკიანის
მუსლა
გეოგრაფი
შვილი
თვალსილწული
იქნება



სისხლიანი ნაკვალავი — იატაკქვეშ 74 გვამი იპოვეს

საბაკო ბანკი 0%



მარმარილოს მასალები და აქსესუარები

Gianni Gaiti
LR

საბა  **SABA**

კანდლაქის ქ.65 0160 თბილისი, საქართველო.

 (+995 32) 38 44 54

www.saba.ge E-mail: sabaco@caucasus.net



— ებ რლოგორ? — უცებ დაუწია გონს.

18

ერთ-ერთმა ჩვენგანმა რომელიღაცას შეაგინა. მან დაახლოებით 100 მეგრში მანქანა შეაჩერა და აქეთ ღაგვიწყობი გინება. ჩვენ უუჭი ტყვიებით სროლა აგვჩეხეთ.

35

„აგრესია ჩნდება მაშინ, როცა გოგოებს რცხვენიათ ბიჭებთან ურთიერთობის და პირიქით, ბიჭებს უჩნდებათ მათ მიმართ რაღაც სხვა გრძნობა და ვერ ამქადავებენ“.

48

— თქვენ პატრულები არა ხართ! — თითის ქნევით აპირებდა ამ სიტყვების თქმას ნორა, მაგრამ ფერდზე იარაღის ლულა რომ მიაჭირეს, ხმა პირზე შეეყინა. დადუმდა. მანქანა დიდი სისწრაფით შორდებოდა ქალაქს...

42

■ ანტიდუპრესანტი	36
■ საპატარძლო	
ვინ უყვარს ზაზუნას — ბერძენი თუ ქოსტა?..	36
■ საკითხავი ქალაქისთვის	
✓ ქონიანი შარვალში	38
✓ ხელშეწყობის ნიშნად აღიარებული	
„ქალის მქარდი“ და მოდური სასვლეები	39
■ ბიომ-აუტი	40
■ რომანი	
ზაზა ვაჩნაძე. ნოქაუტი (გაგრძელება)	42
■ ჯანმრთელობა	
✓ როგორ უნდა იხსოვროს დიაბეტიკი	46
✓ ფრთხილად, ანემიად!	46
✓ ინფარქტის შემდეგ	47
✓ იანონელაუნი კვლავ ლიდერობენ	47
■ თინეიჯერული პონტები	
ანანოს ერთთვიანი სასჯელი, სადარბაზოში გამართული უფასო კონსერვები და როდის ჩნდება გომოსა და ბიჭს შორის აბრეშინი	48
■ ალუს-მინუსი	
სამოდერო ბიზნესი თუ მუშაობა ჯიბის ფულისთვის...	51
■ ღაჟა	
გიორგი დემეტრაძე უკრაინულ ფეხბურთში სანდოალი აბგორა	54
■ ასაპარუნი	
არჩილ არველაძე აქსენებს არა რაოდენობაზე, არამედ ხარისხზე აქეთებს	56
■ მღვდელთმსახურები	
გზა პატრიარქობამდე და პატრიარქობის შემდეგ	58
■ პარსკვლავები	
✓ ალანის მორისების ჩაშლილი ნიშნობა	60
✓ ქაბრინ ზაზა-ჯონსმა მქარდი გაიღიდა	61
■ ქართული დეკაქიონი	
გორა მანუაიძე.	
თეთრი სიკვდილი (გაგრძელება)	63
■ კულისები	
პარსხლის იუბილარი თეატრის ისტორია...	66
■ ეკრანს მიღმა	
რაგომ დაადგა ქართული ჟურნალისტი	
პერკონისკენ სავალ გზას	68
■ აოროსკოპი	71
■ მსიჯოვანი	72
■ ემიგრანტები	
სიკვდილის წინ ახლენილი ოსნაგები	77
■ ბესტი	78
■ სანდორადი	79
■ ...და გოლოს	80

გარემიანაძე: ირმა ლიპარტელიანის კოლაჟი

საზოგადოებრივ-პოლიტიკური ჟურნალი „გზა“ გადმოცემის კვირაში ერთხელ, სუთვაბათობით გადმოცემის „კვირის პალიტრის“ დამატება ჟურნალი ზეღმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. რედაქციის აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის აზრს. მთავარი რედაქტორი: ზურაბ აბაშიძე
მთ. რედაქტორის მონადეილები: ლალი ფაცია, ლიკა ქუჯაია
მენეჯერი: მათე კბილაძე

მისამართი: თბილისი, იოსებშიძის ქ. №49
ტელ: 38-84-44, ფაქსი: 38-08-63. email: gza@kvirispalitra.com

ბიზის ნიშნულად „ქალის მქარდი“



საცვლები დამზადებულია სხვადასხვა ქსოვილისგან, ზოგიერთი მათგანი კი ქვებითა და ბისერებითაა დამშვენებული.

39

არჩილ არველაძე აქსენებს ხარისხზე აქეთებს



„სკოლაში 600 ბავშვი ირიცხება, მაგრამ საერთო ჯამში, ფეხბურთში მოვარჯიშეთა ჩათვლით, მათი რიცხვი 1000-მდე აღწევს. ჩვენთან საფარჯიშო და სასწავლო პროცესები შერწყმულია“.

56

რა ღირს „მისობა“ საქართველოში



„ასე რომ, საქართველოში „მისობა“ დიდი ფსიქოლოგიური სტრესის გადატანის გოლფასია. ამ საჩუქეში რაც ყველაზე მეტად დამეხმარა და სიძნელეები შემიმსუბუქა, — ეს ხალხის სიყვარული იყო“.

51

თეთრი სიკვდილი



— დავითი არაფერ შუაშია!

— თუ ძმა ხარ, ნუ „ბლაგაობ“, „დიშოვი“ „მაღალეგებასავით“. დავითი არავის მისცემს შენი გაფარჩაკების საშუალებას და შენც ამით სარგებლობ.

— მეგი არაფერი გაქვს სათქმელი? — ნიკამ ორიოდ წამი მოითმინა და ღერუნი-

სკენ შებრუნდა.

— მოიცა... — მერაბი სწრაფად სწვდა მხარში. — ისე იქცევი, თითქოს მგერს ელაპარაკებოდეს! — აბა, ვინ ხარ?... ძმაცაყი?

63

„გაჩმასხენა გადაარჩენს საქართველოს“ ანუ ახალი სიყვეა ქართულ პოლიტიკაში



ასეთი ეროვნული მთავრობა, თუ კარგად დავაკვირდებით, ჯერ არ გვყოლია. მართალია, ხშირად ლანძღვენ, ანტიქართულ აზროვნებასა და ქმედებებში ადანაშაულებენ, მაგრამ აბა, ვნახოთ, დღიდან სათავეში მოსვლისა, მართო ასფალტი, ჯარი და ევროინტეგრაცია დაისახა ხელისუფლებამ პრიორიტეტებად თუ დიდი ეროვნული საქმეც გააკეთა ძველი ქართული სიტყვების გახსენებასა თუ ახალი ქართული ტერმინების შექმნასა და დამკვიდრებაში, რომ სულ არ ნაგვლეკოს ამ ბარბაროზებმა. ფასდაუდებელია პირადად პრეზიდენტის ღვაწლი ამ მამულიშვილურ საქმეში: მაგალითად, ის ერთი სიტყვაც საკმარისია, რომელიც მან მემარჯვენეთა ლიდერს მიუძღვნა — „აჩმასხენა“... რა თქმა უნდა, არც „პრიმა“-მემარჯვენეს დამსახურება უნდა დავივიწყოთ, რომელმაც თავისი საქციელით მიზეზი მისცა და საფუძველი

სასაუბრო ენაში დამკვიდრებით

მივიღებთ უამრავი აფორიზმისა თუ ანდაზის ახლებურ ვარიანტს. მაგალითად: „გალმით გაუჩმასხე და გამოღმით შეგჩრება“, „ქურდს ქუდი უჩმასხებს“, „ჩემი შენ გიჩმასხე, გული გაგიჩმასხე“, „თუ ჩმახი არა გაქვს, არ უნდა გააჩმასხო“ და ა.შ.

ეს აღმოჩენა, პირველ რიგში, ჩვენს პოლიტიკოსებს დაეხმარება — იქნებ, ახლა მაინც გაერთიანდეს ოპოზიცია და შეიქმნას საპარლამენტო უმცირესობა — „გაჩმასხელები“? დევიზიც შესაბამისი ექნებათ — „გაჩმასხება გადაარჩენს საქართველოს“; მერე, კიდევ უფრო გაიზრდება ამ სიტყვის აუცილებლობა და კონსტიტუციაშიც შევა ცვლილებები, ახალი მუხლებიც გაჩნდება, რომ საქართველოს მოქალაქეს აქვს უფლება გააჩმასხოს მისი უფლებების, კერძო საკუთრების და ღირსებების შელახვის გამო... ბოლოს კი, ეს უნივერსალური სიტყვა ინაუგურაციის

დღესაც გაიჟღერებს: „მე — საქართველოს პრეზიდენტი ჯონდი ბალათურია ვფიცავ, გავაჩმასხო ნებისმიერ საერთაშორისო არენაზე ჩემი ქვეყნის საკეთილდღეოდ“...

ვფიქრობ, დღესასწაულების ესოდენ მოყვარულ ერს, არც შესაბამისი თარიღის დაწესება გვანყენდა. რა, ცოდნის დღე და სიყვარულის დღე თუ გვაქვს, რატომ არ უნდა იყოს „გაჩმასხების დღე“, რომელიც მემარჯვენეთა ლიდერის, ექიმის, მენარმისა და გაჩმასხების დაბადების დღეს დაემთხვევა?

მოეწყობა გრანდიოზული სახაზობა, ქუჩაში გამოვლენ სიძე-სიდედრები, რძალ-დედამთილები, წყლის ჩამშვები და რემონტაფუჭებული მეზობლები, დაპირისპირებული პოლიტიკოსები და დემონსტრაციულად გააჩმასხებენ.

ქალაქის რომელიმე ცენტრალურ უბანში, თუნდაც კანცელარიის წინ დაიდგმება ბრინჯაოს ვეებერთელა „ჩმახის“ ქანდაკება, რომელსაც

ყვავილებით შევამკობთ ხოლმე; შეიქმნება სპეციალური სახელმწიფო უწყება — გაჩმასხების სამინისტრო, რომელიც ისე გაუჩმასხებს ჩვენს ავის მსურველ მეზობელს, რომ „კუდი (ჩმახით) ქვას ასროლინებს“...

P.S. თათბირი თბილისის მერიამში:

— აბა, მომახსენეთ, რა ღონისძიებები იგეგმება გაჩმასხების დღის გრანდიოზულად აღსანიშნავად?

— იგეგმება სხვადასხვა სპორტული, კულტურული თუ პოლიტიკური გაჩმასხება. კულმინაცია კი ჯენიფერ ლოპესის კონცერტი იქნება.

— ჯენიფერ ლოპესი ორჯერ მოვიწვიეთ თბილისობაზე და არ ჩამოვიდა. ახლა ჩამოვა?

— ჩამოვა, გაჩმასხების დღეზე როგორ არ ჩამოვა? მას ხომ სილიკონით გაბერილი ვეებერთელა „ჩმახი“ აქვს!..

პროპოკატორი



შეუქმნა პრეზიდენტს ამ სიტყვის თქმისა...

გავიდა დრო და ეს სიტყვა ისევ გახდა აქტუალური, ოღონდ, ამჯერად, თვითონ ადრესატმა ბრძანა — პრეზიდენტი პარლამენტში რომ მოვა, ერთი კარგად უნდა გავაჩმასხო; დანარჩენმა ოპოზიციურმა ფრაქციებმაც მოიბრგეს — გაჩმასხებაში არც ჩვენ ვართ ნაკლებიო და... უკვე მივიღეთ ახალი ანუ კარგად დავიწყებული ძველი — „გაჩმასხება“.

თუ აზრობრივად ჩავწვდებით, მიცხვდებით, რომ „ჩმახი“ ძველი ქართული სიტყვაა და ნიშნავს საჯდომს, ანუ „ტი...ს“, გაჩმასხება კი — „გაატ...ს“. აბა, ვნახოთ, რამდენი უცხოური პოლიტიკური ტერმინის შეცვლა შეუძლია ამ ერთ მარტივ ქართულ სიტყვას: ოპონირება, კრიტიკა, პროვოცირება, ბოიკოტი, საბოტაჟი, ბლოკადა, დესტაბილიზაცია, დეზინფორმაცია, კონფლიქტი და კიდევ ათასი რამ. რად გვინდა ამდენი ბარბაროზით ენისა და ყურის დაღლა, როცა გვაქვს „გაჩმასხება“ — არაა ეს ეროვნული საქმე?

ახლა შედეგებზე ვიმსჯელოთ: ამ სიტყვის თანამედროვე

დიანა ღურჯაიას გუგუნი შვილი თვალსილუღი იქნება

ქართველი მომღერალი, რუსული შოუბიზნესის ვარსკვლავი დიანა ღურჯაია მალე დედა გახდება. იგი არცთუ ისე დიდი ხნის წინ, ცოლად გაჰყვა პიოტრ კუჩერენკოს, რომელიც მის ერთ-ერთ



კლიპში — „დედა“ — დიანას შეყვარებულის როლს თამაშობს. ახალგაზრდა წყვილი ქორწინების პირველსავე დღიდან შვილზე ოცნებობდა. მათ ოთხი თვის წინ შეიტყვეს, რომ დიანა ორსულად იყო. რა თქმა უნდა, ამ ფაქტმა ცოლ-ქმარი ძალიან გაახარა, თუმცა დიანა ნერვიულობდა, რადგან ფიქრობდა, რომ შესაძლებელი იყო, ბავშვი უსინათლო დაბადებულიყო. ამის გამო, ახალგაზრდა წყვილმა ყველაზე რი სამედიცინო გამოკვლევა ჩაიტარა — გაიკეთეს ანალიზები, გენეტიკური

ექსპერტიზა... რამდენიმე დღის შემდეგ, როცა ყველა ანალიზის პასუხი მზად უნდა ყოფილიყო, დიანამ ნერვიულობის გამო, ვერც ექიმთან წასვლა შეძლო და ვერც მასთან ტელეფონით ლაპარაკი. ქმარს სთხოვა, რომ გინეკოლოგს თავად დალაპარაკებოდა. ვიდრე მეუღლე ექიმს ესაუბრებოდა, დიანა ძალიან ნერვიულობდა და ელოდა, რომ ამქვეყნად ყველაზე საშინელ ინფორმაციას შეიტყებდა, მაგრამ ასე არ მოხდა — პიოტრმა მეუღლეს აუწყა, რომ ექიმის თქმით, მათი შვილი აბსოლუტურად ჯანმრთელი იქნება. მომღერალი ახლა ძალიან ბედნიერია. მან უკვე ექოსკოპიაც გადაიღო, თუმცა, მისთვის ბავშვის სქესი უცნობია, რადგან ახალბედა დედისთვის შვილის სქესს მნიშვნელობა არა აქვს. მთავარია, იგი ჯანმრთელი იყოს და დედისგან უსინათლო არ გამოჰყვეს.



ქრისტინა იმედაძე გულე დედა გახდება

იმის გამო, რომ საქართველოში შოუბიზნესი ძალზე დასუსტებულია, ამ სფეროს წარმომადგენლები ან ოჯახებს ქმნიან, ან ანგრევენ, ან კიდევ, ბედის საძიებლად საზღვარგარეთ მიემგზავებიან. აბა, რამე ხომ უნდა შეცვალონ საკუთარ ცხოვრებაში?! მართალია, მომღერალი ქრისტინე იმედაძე არცთუ ისე ხშირად ჩნდება-

და სცენაზე და ახალ სიმღერებსაც იშვიათად ჩუქნიდა მსმენელს, მაგრამ შოუბიზნესის „მიძინებისთანავე“ გადამწყვიტა, მეყოფა ამდენი სიმღერა, ახლა აჯობებს, ჩემს პირად ცხოვრებას მივხედო და ფეხბურთელ ლაშა ჯავახიას გაჰყვა ცოლად. ისინი თავიანთი სიყვარულის ამბავს ჟურნალისტებს საგულდაგულოდ უმაღავდნენ.

გათხოვების შემდეგ, ქრისტინე საზოგადოებრივი თავშეყრის ადგილებშიც არ გამოჩენილა. ახლა კი, სანდო საინფორმაციო წყაროდან შევიტყვეთ, რომ თურმე, მომღერალი ორსულად არის და რამდენიმე თვეში დედა გახდება. სამწუხაროდ, ჯერ არ ვიცით, მისი შვილი გოგონა იქნება თუ ბიჭი...

პატი კითხვა

ჯუმბერ ლეჟავას ახალი გატაცება

— 14 თებერვალს თქვენი პერსონალური გამოფენა გაიხსნა. როგორც ცნობილია, ფოტოგრაფია თქვენი პროფესია არ არის. რატომ გადაწყვიტეთ გამოფენის მოწყობა და რა გეგმები გაქვთ უახლოეს მომავალში?
ჯუმბერ ლეჟავა, რეკორდსმენი:

— 14 წლის განმავლობაში, სულ 238 ქვეყანაში ვარ ნამყოფი. როგორც თქვენთვის ცნობილია, 36 მსოფლიო დონის ტიტული მაქვს მიღებული. ჩემი ფოტოგამოფენა 14 თებერვალს „ქარვასლაში“ გაიხსნა და ორ კვირას გაგრძელდება. მას „მსოფლიო ჯუმბერ ლეჟავას ობიექტივში“ ჰქვია. ამ გამოფენისთვის სულ ასი სურათი შევარჩიე. ექსპერტების თქმით, ჩემი ფოტოები შესანიშნავია, რადგან ისინი ნატურალურია... რა თქმა უნდა, ფოტოგრაფია ჩემი პროფესია არ არის. პროფესიით კიბერნეტიკოსი ვარ. აი, სპორტი კი, ყოველთვის თან მდევს. ფოტოების გადაღებაც შევძელი და ჩემი აზრით, ჩემი გადაღებული ფოტოები უკეთესია, ვიდრე პროფესიონალების, რადგან ეს სურათები ბუნებრივია, ისინი კი, ფოტოების გადასაღებად ათასგვარ დეკორაციას ქმნიან... რაც შეეხება სამომავლო გეგმებს, პირველ ნომერს სტარტი უნდა ამელო და სამხრეთ პოლუსზე წავსულიყავი, მაგრამ არ დამაფინანსეს და ჩემ ნაცვლად, უკრაინელი სპორტსმენი ჩასვეს. დამიჯერეთ, რაღაც თანხას მოვაგროვებ და სამხრეთ პოლუსზე მაინც წავალ, თუმცა, მარტო.

გაპა თუ პაპა ქართული ღვინო რუსეთში?

— ბოლო რამდენიმე დღეა, რაც განახლდა ლაპარაკი რუსეთში ქართული პროდუქციის — ღვინოსა და „ბორჯომის“ რეალიზებაზე. რა მოსაზრების ბრძანდებით ამ საკითხზე და თქვენი აზრით, რამდენად მნიშვნელოვანია ეს ყველაფერი საქართველოსთვის, ეკონომიკური თვალსაზრისით?
გიგა ხუხაშვილი, ეკონომიკური ექსპერტი:

— ამ საკითხზე მოსაზრება არ შემიძლია. ბუნებრივია, ეს ფაქტი ძალიან მნიშვნელოვანია ქართული ბაზრისთვის, რადგან იმპორტ-ექსპორტის პატარა ბალანსი ქვეყნისთვის ისედაც არასახარბიელოა. რუსეთთან შექმნილი ვითარებამ კი, საგრძნობლად დაამძიმა სიტუაცია. ძირითადი სექტორები პროდუქცია, მიუხედავად ხელისუფლების ოპტიმისტური განცხადებებისა, პრაქტიკულად, არ გადის (იგივე ღვინის სექტორი, მცენარეული პროდუქტები თუ მინერალური წყლები ავიღოთ), ბიზნესის ყველა ამ სეგმენტს სერიოზული პრობლემები შეექმნა. შესაბამისად, თუ ამ საკითხის მოწესრიგება დაიწყება და რუსეთთან ეკონომიკური ურთიერთობა აღდგება, ბუნებრივია, ამას დადებითად ვაფასებ, რადგან ეს ძალზე მნიშვნელოვანია ჩვენი ქვეყნისთვის.

ზაზა გოროზიამ ჰვარი მოძალავე დაიწერა

10 თებერვალს, სამეგრელო-ზემო სვანეთის გუბერნატორმა ზაზა გოროზიამ მცხეთის ერთ-ერთ პრესტიჟულ რესტორანში მეგობრები საკუთარ ქორწილში მიიწვია. მისი რჩეული, სამოდ-ელო სააგენტო „ნატალის“ მოდელი, თამთა კობახიძეა. მიუხედავად ასაკობრივი სხვაობისა, იმერეთის გუბერნატორმა თამთას გული გასულ ზაფხულს დაიპყრო. მათ ოჯახის შექმნა დიდი მარხვის დაწყებამდე რამდენიმე დღით ადრე გადაწყვიტეს. როგორც აღვნიშნეთ, ქორწილი მცხეთაში გაიმართა, სადაც სიძე-პატარძლის ნათესავებმა და მეგობრებმა, დაახლოებით 200-მა ადამიანმა მოიყარა თავი. გარდა მოდელისა და პარლამენტარებისა, სტუმრებს შორის სხვა ცნობილი სახეებიც იყვნენ: ნინა წვრილაშვილი, ჯგუფი „სეიშენი“, ხატია შამუგია, ინგა გრიგოლია და დათო ოქიტაშვილი. მოგვიანებით, წყვილისთვის ბედნიერების მისალოცად პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილიც მივიდა, რომელმაც (აღბათ, გადაუდებელი საქმეების გამო) მალევე დატოვა მექორწილები... 11 თებერვალს ახალბედა სიძის დაბადების დღე გახლდათ, მას 32 წელი შეუსრულდა. ეს დღე მან მეუღლესთან ერთად ვილინუსში აღნიშნა, სადაც წყვილი საქორწინო მოგზაურობაში გაემგზავრა. მოგვიანებით

კი, ახალდაქორწინებულები ნიცასაც მოინახულებენ.

ინა წვრილაშვილი:

— თამთა და ზაზა ჩემი ძალიან ახლო მეგობრები არიან. თავიდანვე ვიცოდი მათი სიყვარულის ამბავი და მიხარია ამ წყვილის ბედნიერება. რაც შეეხება ქორწილს, იქ ბევრნი არ ვიყავით, რესტორანში დაახლოებით 200 ადამიანი თუ იქნებოდა და მიუხედავად იმისა, რომ ყველას გვეგონა, კარგად ვერ მოვილხენდით, არაჩვეულებრივი დრო გავატარეთ. მათ კიდევ ერთხელ ვულოცავ გაბედნიერებას და ყველაფერ საუკეთესოს ვუსურვებ.



ქართველთა რუსეთის წინააღმდეგ სტრასბურგის სასამართლოში აუცილებლად იჩივლან



რუსეთიდან დეპორტირებული ქართველები რუსეთის წინააღმდეგ სტრასბურგის სასამართლოში სარჩელის შეტანას აპირებენ. 13 თებერვალს, რუსეთში საქართველოს კონსულმა ზურაბ პატარაძემ დეპორტირებულების საქმეების შემსწავლელი საპარლამენტო კომისიის სხდომაზე განაცხადა, რომ ბოლო დროს, რუსეთის ფედერაციაში ქართველების მიმართ დამოკიდებულება საგრძნობლად გაუმჯობესდა. მან ასევე ისაუბრა გასული წლის სტატისტიკაზე. კერძოდ, კონსულის ინფორმაციით, სასამართლო გადაწყვეტილება 4634 ადამიანზე გამოტანილი: 2300-მა რუსეთის ტერიტორია მიმღებ-გამანაწილებლის გავლით დატოვა; შემონმუშეულია 1015 დამსაქმებელი, მათ შორის, 68 ორგანიზაცია დახურეს, 2500-ზე მეტი ადამიანი იძულებით არის გამოძევებული და ა.შ. პატარაძემ ასევე ისაუბრა 25 იანვარს, ქალაქ ენგელსში მომხდარი ფაქტის შესახებ. როგორც ცნობილია, აღნიშნულ ქალაქში გარდაიცვალა 1965 წელს დაბადებული ზურაბ მუზაშვილი. იგი ტუბერკულოზით იყო დაავადებული და თავად მიმართა მილიციას რუსეთის დატოვების თხოვნით, თუმცა, მაინც მიმღებ-გამანაწილებელ განყოფილებაში მოხვდა, სადაც გარდა-

იცვალა. აღნიშნული ფაქტი დეპორტირებულების საქმეების შემსწავლელი კომისიის საბოლოო დასკვნაში შევა... იმავე კომისიაზე იუსტიციის მინისტრმა, გია ქავთარაძემ აღნიშნა, რომ ამ დრომდე არსებული ფაქტების მტკიცებულებებზე ჩამოყალიბებაა საჭირო, ამიტომ ქართული მხარე სარჩელს მაშინ შეიტანს, როდესაც ის სრულყოფილი იქნება. თუმცა, საქართველომ სტრასბურგის სასამართლოში საქართველოს მოქალაქეების მიმართ რუსეთში განხორციელებული ქსენოფობიის ფაქტებთან დაკავშირებით, სარჩელი მარტის ბოლომდე უნდა წარადგინოს. სარჩელის წარდგენის ვადებთან თუ მომზადების პროცესთან დაკავშირებით, ოპოზიციის წევრებმა უკმაყოფილება გამოთქვეს. ასევე, უკმაყოფილება გამოითქვა კერძო სარჩელებთან დაკავშირებით სამინისტროს დამოკიდებულებაზე. კერძოდ, „მემარჯვენეების“ წევრმა მანანა ნაჭყებია ეჭვი გამოთქვა, რომ კერძო საჩივრებთან დაკავშირებით, სამინისტრო ხელოვნურ ბარიერებს ქმნის. ამის დასტურად კი, მან კერძო სარჩელების მომზადებაში დახმარებასთან დაკავშირებით, ქავთარაძის მოქმედება დაასახელა. ნაჭყებია აღნიშნა, რომ კომისიის შექმნის შემდეგ, მათ სარჩელების თაობაზე უკავშირდებოდნენ მოქალაქეები, რომელთაც კომისიის წევრები იუსტიციის სამინისტროში „გადაამისამართებდნენ“. მისი ვარაუდით, ეჭვებს სწორედ ის ფაქტი იწვევს, რომ ამ დრომდე კერძო სარჩელები არ მომზადებულა. მისი მომზადების აუცილებლობაზე კი, უმრავლესობის წევრმა, ხათუნა გოგორიშვილმაც ისაუბრა და ქავთარაძეს ამ მიმართულებით გააქტიურებისკენ მოუწოდა... იუსტიციის სამინისტროს სულ 450 დეპორტირებული ადამიანი დაუკავშირდა. აქვთ 150 ვიდეოჩანაწერი, 200-გვერდიანი ნაბეჭდი მასალა და ა.შ. ასევე, სამინისტრომ ხელშეკრულება გააფორმა ბრიტანეთის ერთ-ერთ ცნობილ საადვოკატო ფირმასთან, რომლის ორი ადვოკატი სარჩელის მომზადების პროცესში მონაწილეობს.

გია ქავთარაძის აზრით კი, საჭიროა მხოლოდ დრო, რათა სრულყოფილად მომზადდეს სარჩელი, გამოყენებული იყოს ყოველნაირი დოკუმენტი და არგუმენტი. მისივე განცხადებით, აღნიშნული საკითხი ხელს არ უშლის საქართველოს მოქალაქეებს, სტრასბურგის სასამართლოში რუსეთის წინააღმდეგ სარჩელი ინდივიდუალურად შეიტანონ.



ამ ბოლო ხანებში, ბრიტანეთის პრემიერი მის ირგვლივ ატყეხილ სკანდალებს ვეღარ აუდის. ჯერ იყო და, კრიტიკის ქარცეცხლი იმის გამო დაიტეხა თავს, რომ მისი (ლეიბორისტული) პარტიის სპონსორებს სათავადაზნაურო ტიტულები ჩამოურთავა. მოგვიანებით კი, ბრიტანელები იმანაც არანაკლებ აღაშფოთა, რომ ბლერების წყვილმა ახალი, რიგით უკვე მეხუთე სახლის შეძენა გადაწყვიტა.

ტონი ბლერი ვალაზში „ჩაეფლო“

თავისი პირველი სახლი, ტონი ბლერმა 1983 წელს, დურხანის საგრაფოში შეიძინა. ახალ ათასწლეულში ინგლისის პრემიერი ერთდროულად ორი ახალი პრისტოლური აპარტამენტის მფლობელი გახდა, შემდეგ კი კიდევ ერთი, 3,65 მილიონ ევროდ ღირებული სახლი ლონდონშიც დაისაკუთრა. ამასთან, მთელი ეს უძრავი ქონება ბლერს კრედიტით აქვს შეძენილი და ამჟამად, მისმა ვალმა 4 მილიონ ევროს მიაღწია. ხოლო თუ პრემიერი მეხუთე სახლსაც შეიძენს, მისი საერთო ვალი თითქმის 5 მილიონ ევროს შეადგენს.

მას შემდეგ, რაც ზუსტად დაითვალეს, თუ ვისი რამდენი მართებს ინგლისის პრემიერს, ჟურნალისტებმა მისი ოჯახის საერთო ქონების მეტ-ნაკლები სიზუსტით გამოთვალა მოახერხეს. მიუხედავად იმისა, რომ ბატონი ბლერი ევროკავშირში ყველაზე მაღალი ხელფასის მქონე პრემიერია, მისი ოფიციალური ყოველწლიური შემოსავალი, გადასახადების გამოკლებით, მხოლოდ 115 ათას ევროს შეადგენს. იყო დრო, როცა ბლერის მეუღლე წელიწადში 250 ათას ევრომდე იღებდა, მაგრამ ახლა მისი ხელფასიც რამდენჯერმე შეკვეცილი. ჟურნალისტებმა ბლერების შემოსავლების შეჯამების შემდეგ

დაასკვნეს, რომ მათ ოფიციალურად მხოლოდ 1,3 მილიონი ევროს კრედიტის მიღება თუ შეეძლოთ. მიუხედავად ამისა, ქურდობასა თუ ფინანსურ მაქინაციებში ის მაინც არ დაუდანაშაულებიათ. მართალია, ჟურნალისტებმა თავიდან, პრემიერის დებუტი კრედიტს ვერაფრით შეუთავსეს, მაგრამ ბოლოს, საზოგადოებას თავადვე აუხსნეს, თუ რის საფუძველზე შეეძლო მას ახალი იპოთეკური კრედიტის აღება. მთელი რიგი საინფორმაციო საშუალების მტკიცებით, ბლერმა სავარაუდოდ, მედიამაგნატ რუპერტ მერდოკთან გააფორმა კონტრაქტი. როგორც ცნობილია, პოლიტიკური სცენიდან ნასვლის შემდეგ, ბრიტანეთის პრემიერ-მინისტრი დაუნიგ-სტრიტზე გატარებული წლების შესახებ წიგნის დაწერას აპირებს. მომავალ ნაწარმოებზე უფლების გაყიდვასთან დაკავშირებით გაფორმებული კონტრაქტი, პრემიერს დაახლოებით 5 მილიონ ევროს ჰპირდება, რაც მას ახალი კრედიტის აღების სრულ უფლებასაც აძლევს. — ასეთი გახლავთ ინგლისელი ჟურნალისტების საბოლოო „ვერდიქტი“.

FLB.ru

რუსი მილიარდერების ქონება საგრძნობლად გაიზარდა



რუსი მილიარდერების მორიგი რეიტინგის მიხედვით, 2006 წლის მანძილზე მათი პირველი ათეულის ქონება 53%-ით გაიზარდა და 145 მილიარდ დოლარს მიაღწია — ანუ მხოლოდ ერთ წელიწადში ეს 10 ადამიანი 50 მილიარდზე მეტით გამდიდრდა.

გაზეთის — *Твой день* — ცნობით, შარშანდელი მონაცემები რუსეთის ხელისუფლებას ძალიან ახარებს. მისი (ხელისუფლების) აზრით, 2006 წელი

რუსეთის მოსახლეობის შემოსავლების რეკორდული ზრდის წელი იყო. თუმცა, საზოგადოებრივი აზრის შემსწავლელი ცენტრის მიერ ჩატარებული გამოკითხვის მიხედვით, ქვეყნის მოქალაქეთა უმეტესობა საკუთარი მთავრობის სისარულს ნამდვილად არ იზიარებს. მოსახლეობის 48%-მა განაცხადა, რომ გასული წლის მანძილზე შემოსავალი საერთოდ არ გაზარდია, კიდევ 20%-ს კი საგრძნობლადაც შეუმცირდა.

„მაშ, რაღა ახარებს ჩვენს ხელისუფლებას?“ — სვამს კითხვას გაზეთი და პასუხსაც თვითონ პოულობს: „ჩვენი მთავრობა რუსი მილიარდერების ანუ 3 ათეულზე ცოტა მეტი კაცის კიდევ უფრო გამდიდრებით ხარობს. დანარჩენი 142 მილიონი ადამიანის ბედი კი დიდად როდი ანალვლებს. თუ ციფრებით ვიმსჯელებთ, შარშან რუსეთის ყველაზე მდიდარ ადამიანთა შემოსავლები ქვეყნის დანარჩენი მოსახლეობის შემოსავლებზე ხუთჯერ უფრო სწრაფად იზრდებოდა. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ პრეზიდენტ პუტინის მოთხოვნის მიუხედავად, მდიდრებსა და ღარიბებს შორის არსებული უფსკრული კიდევ უფრო გაღრმავდა“.

„ჩვენი სახელმწიფო, პირველ რიგში, მდიდარ ადამიანებს ემსახურება, — განუცხადა გაზეთს ეკონომისტმა მიხაილ დელიაგინმა, — ამიტომაცაა, რომ ნავთობ-დოლარები მთლიანობაში, ღარიბთა ინტერესებს არასდროს ემსახურება... ან კი, როგორ უნდა ველოდოთ რუსეთის მთავრობისგან სხვა რამეს, როცა ჩვენი სახელმწიფო სწორედაც რომ მილიარდერთა ინტერესებს ემსახურება, მით უფრო, მათგან 32 — სახელმწიფო დუმის დებუტატი და ფედერაციის საბჭოს წევრი, ორი კი — გუბერნატორია“...

„ალ-ქაიდას“ ტერორისტი მწერალი გახდა



ებრაული isra.com-ის ცნობით, ამერიკის შეერთებულ შტატებში „ალ-ქაიდას“ ყოფილი ტერორისტის, ომარ ნასირის წიგნი — „ჯიჰადი შიგნიდან“ გამოვიდა. „ომარ ნასირი“, ავტორის ფსევდონიმია, მისი ნამდვილი სახელი კი, ფართო საზოგადოებისთვის ბოლომდე უცნობი დარჩა. თუმცა, ამაზე უფრო მნიშვნელოვანი ის სკანდალური ინფორმაციაა, რომელიც მან თავის წიგნში გამოაქვეყნა.

ნასირი ირწმუნება, რომ უკვე 10 წელია, რაც ის დასავლური სპეცსამსახურების ორმაგი აგენტია და რამდენიმე სახელმწიფო დაზვერვის სამსახურები იგნორირებას უკეთებდნენ მის მიერ მიწოდებულ ცნობებს. მას თურმე, გასული საუკუნის 90-იანი წლებიდან ევროპაში იარაღი შეჰქონდა, ლონდონის მეჩეთებში ადამიანებს იბირებდა და ავღანეთის სანვრთელ ბანაკებში ადამიანის მოკვლას სწავლობდა. მთელი ამ ხნის მანძილზე „ბოვეიკი“ ჯაშუშიც იყო.

2001 წლის 11 სექტემბრამდე კარგა ხნით ადრე, ნასირი ისლამურ „ბოვეიკების“ მზარდ არმიას შეგზავნეს. ის თავიდან, ფრანგული, შემდეგ — ბრიტანული და გერმანული დაზვერვისთვის მუშაობდა. ისინი მას დავალებებს აძლევდნენ და ინფორმაციაში უზებად უხდოდნენ, მაგრამ აგენტის მიერ მოპოვებულ ინფორმაციას ყურადღებას არავინ აქცევდა.

ნასირის ორმაგი ცხოვრება მას შემდეგ დაიწყო, რაც ალჟირელმა ტერორისტებმა იმ თვითმფრინავის აფეთქება სცადეს, რომელიც პარიზში ჩაიგდეს ხელში. ეს ამბავი სისხლიანი სასაკლაოთი

დასრულდა. ამ ინციდენტამდე, ომარ ნასირი ექსტრემისტებისთვის მუშაობდა, მაგრამ თვითმფრინავის აფეთქების შემდეგ, საფრანგეთის სპეცსამსახურებს მიმართა.

წიგნის ავტორის მტკიცებით, მას ბევრად უფრო სერიოზულად წვრთნიდნენ, ვიდრე ეს პროპაგანდისტულ ვიდეორგოლებშია ნაჩვენები. მან ჯერ კიდევ 10 წლის წინ ისწავლა თხიერი ასაფეთქებელი თვითმფრინავების აფეთქება. არადა, აფეთქების ასეთი საშუალების არსებობის შესახებ ფართო საზოგადოებამ სულ ახლახან შეიტყო.

„ბანაკაში მოსახვედრად, ათასობით კილომეტრის გავლა საჭირო აღარ არის. ახლა ნებისმიერ მსურველს ნებისმიერი ილეთის სწავლა კომპიუტერის მეშვეობითაც სულ თავისუფლად შეუძლია. მთელი მსოფლიო, ვირტუალურ სანვრთელ ბანაკად იქცა და ამ პროცესის შეჩერება უკვე შეუძლებელია“, — წერს წიგნის ავტორი, რომელიც ამჟამად ერთ-ერთ ევროპულ ქვეყანას აფარებს თავს.

იყიდება! «მსოფლიო სპორტის»
ბიბლიოთეკის | ტომი

ურუგვაიდან გერმანიამდე

საუკეთესო საჩუქარი
ნებისმიერი ასაკის
ბულშემატკივრისათვის

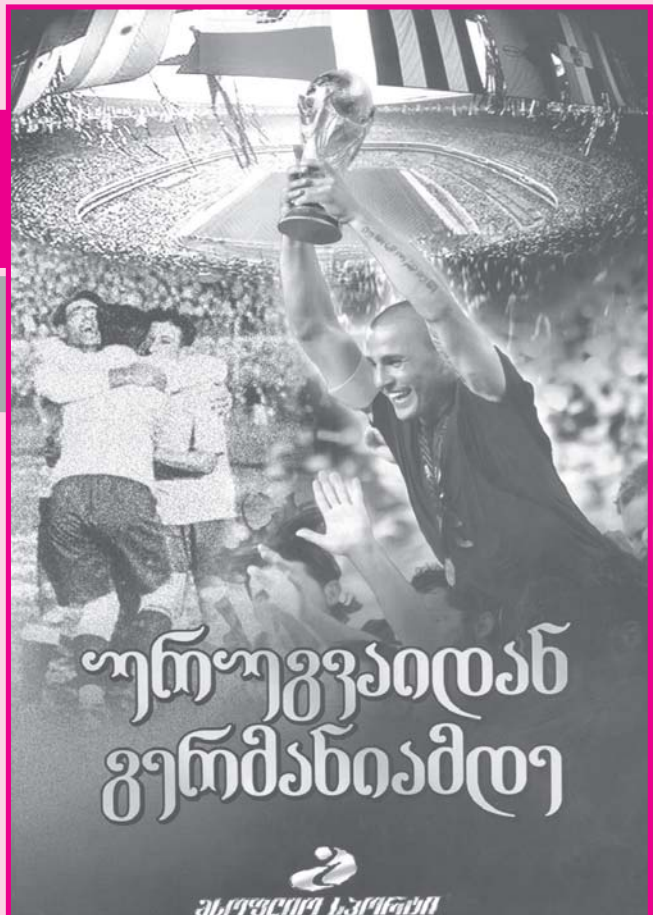
1930-2006 წლების მსოფლიოს თვრამეტივე ჩემპონატის ისტორია, მასპინძელი ქვეყნების მოკლე ეკონომიკურ-გეოგრაფიული დახასიათება, შესარჩევი და ფინალური ეტაპების დაწვრილებითი სტატისტიკური მონაცემები, ჟურნალისტური მიმოხილვები და საინტერესო ფაქტები.

გამოყენებულია 100-ზე მეტი ფერადი ფოტო. ცალკე თავი ეძღვნება ქართველი ფეხბურთელების მონაწილეობას მსოფლიოს ჩემპიონატების ფინალურ ეტაპებზე.

თბილისში შეგიძლიათ შეუკვეთოთ
შინ მიტანით,

ტელ: 38-26-73; 42-43-40 (ელვა-სარვისი).

ასევე მოიპოვებთ
წიგნის მაღაზიებში!



„მის ამერიკა – 2006“-ს ჰინალა გვირგვინი ჩამოართვა

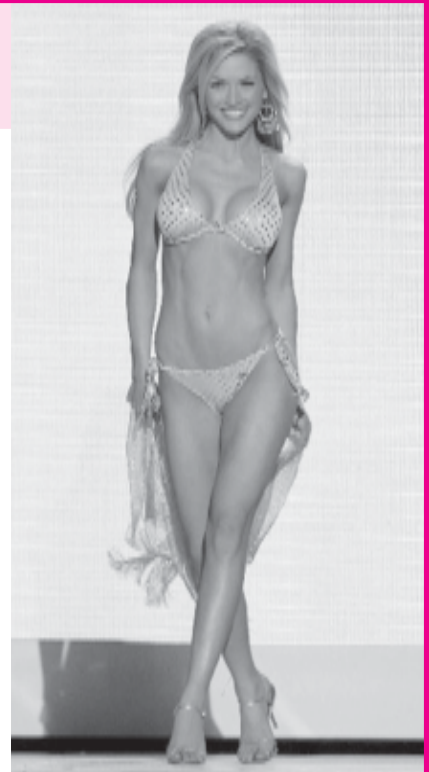
ამა თუ იმ მასშტაბის სილამაზის კონკურსის შემდეგ, „ახალგაზრდობის“ დედოფალი, როგორც წესი, ყველანაირად ცდილობს საკუთარი იდეალური იმიჯის შენარჩუნებას. ის აქტიური ქველმოქმედი ხდება; სხვადასხვა ქვეყანაში მოგზაურობისას, პირზე უცვლელი მომაჯადოებელი ღიმილით ევლინება პუბლიკას და ყველანაირ სკანდალს ერიდება.

მაგრამ როგორც ჩანს, „მის ამერიკა-2006“-მა — ტარა კონერმა ეს დაუწერელი წესები მალევე დაივიწყა. ამიტომაც, უკვე რამდენიმე თვეა, რაც ამერიკულ პრესაში ერთმანეთის მიყოლებით იბეჭდება სკანდალური სტატიები, რომლებშიც ამერიკის პირველი ლამაზმანის, რბილად რომ ვთქვათ, არცთუ ისე მისაბამი საქციელზეა ლაპარაკი. თავიდან, ტარამ საეჭვო რეპუტაციის კლუბებში ხშირი სიარულით მიიქცია ჟურნალისტების ყურადღება, მოგვიანებით კი, ნარკოტიკების გამოყ-

ენებაშიც ამხილეს. ამ ბრალდების უარყოფა არც თავად სილამაზის დედოფალს უცდია. ის კი არა და, მანამდე მან არაერთგზის განაცხადა, რომ ამ უბედურებისგან განკურნება ძალიან სურდა, მაგრამ სიტყვა ერთია და საქმე — მეორე.

ბევრი რომ არ გავაგრძელოთ, ამერიკელი ლამაზმანის საქციელმა მოთმინების ფიალა აუვსო კონკურსის — „მის სამყარო“ (შარშან კონერი ამ კონკურსშიც მონაწილეობდა და მეოთხე ადგილი დაიკავა) მფლობელს, მულტიმილიონერ დონალდ ტრამპს, რომელიც კონერს ყველა ტიტულის ჩამორთმევით დაემუქრა.

საბოლოოდ, „მის ამერიკას“ მკურნალობის კურსის გავლამ მოუწია და კლინიკიდან გამოსვლის შემდეგ, სასიამოვნო სიახლევ შეიტყო: მას საკუთარი ტიტულების შენარჩუნების კიდევ ერთი შანსი მისცეს.



ასეთი ქორწილი ჯერ არ ყოფილა(?!.)



საფრანგეთში რუსი მილიარდერის, ანდრე მელნიჩენკოსა და ყოფილი „მის იუგოსლავიის“ — ალექსანდრა კოკოტოვიჩის უმდიდრესი ქორწილი შედგა. ჟურნალ Forbes-ის მონაცემებით, МДМ-Групп-ის 33 წლის პრეზიდენტი მელნიჩენკო ყველაზე მდიდარი რუსების სიაში 30-ე ადგილზეა, მსოფლიოს ყველაზე შეძლებულ ადამიანთა შორის კი — 514-ზე.

მილიარდერი თავის ძველ სატროფოზე — „გუჩის“, „არმანის“ და „დოლჩე და გაბანას“ სახლებთან მომუშავე მოდელზე დაქორწინდა. მელნიკოვს ქორწილი თითქმის 40 მილიონი დოლარი დაუჯდა. შედარებისთვის შეგვიძლია გავისხნოთ, რომ დევიდ



და ვიქტორია ბექჰემებმა თავიანთ ქორწილზე 2 მილიონზე ოდნავ მეტი, მაღონამ და გაი რიჩიმ კი — 3 მილიონამდე დოლარი დახარჯეს.

ბატონმა მელნიჩენკომ სპეციალურად საკუთარი ქორწილისთვის ლაჟვარდოვან სანაპიროზე, ქალაქ ანტიბში, ზედ ზღვის პირას 3 მოზრდილი მიწის ნაკვეთი შეიძინა. ერთ-ერთი მათგანი, შერისხული რუსი ოლიგარქის, ბორის ბერეზოვსკის ვილას უშუალოდ ეკვრის და ამიტომაც, მელნიჩენკო, მის ხელში ჩასაგდებად, რომელიმე შეძლებულ არაბს საკმაოდ დიდხანს ევაჭრა. ჯვრისწერის ცერემონია იმ ძველებურ სამრეკლოში შედგა, რომელიც რუსეთიდან დაშლილი ჩამოიტანეს და

საფრანგეთში ხელახლა ააწყვეს. სახლი, სადაც ახალდაქორწინებულებმა მიღება მოაწყვეს, იახტის სტილში იყო მოწყობილ-გაფორმებული. შესაბამისად, ქალები (მათ შორის პატარძალიც) მედუზის კოსტიუმებში იყვნენ გამოწყობილნი. 250 სტუმარს შორის, რომან აბრამოვიჩი და ბორის ბერეზოვსკიც იყვნენ. ბანკეტზე, რომელიც მსოფლიოს ერთ-ერთი საუკეთესო შეფ-მზარეულის, ალენ დიუკასის ხელმძღვანელობით მომზადდა, მსოფლიო მნიშვნელობის ვარსკვლავები მღეროდნენ. მათ შორის იყო ამერიკელი პოპვარსკვლავი კრისტინა აგილერა, რომელმაც რამდენიმე სიმღერის შესრულების საფასურად, 2 მილიონი დოლარი მიიღო. მელნიჩენკომ მომღერალი და მისი საქმრო — ჯორდან ბრატმანი ამერიკიდან კერძო თვითმფრინავით ჩამოიყვანა და იმ სასტუმროს ნომერში დააბინავა, სადაც ერთი ღამის გათევა 4.000 დოლარი ჯდება.

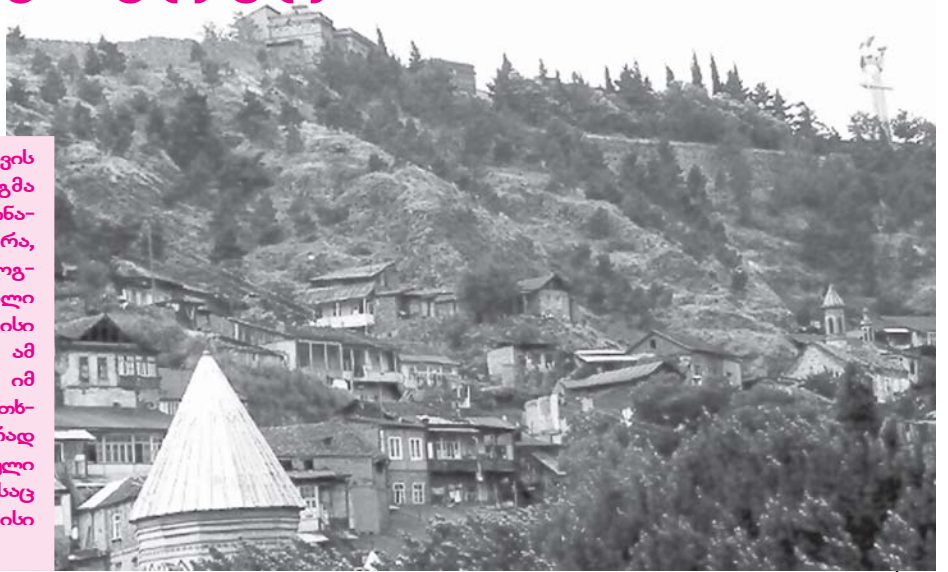
კრისტინა აგილერას გარდა, სტუმრების სენა უიტნი ჰიუსტონმა და მამა-შვილმა იგლესიასებმაც დაატყვეს. ენრიკომ და ხულიომ ერთად იმღერეს. ყველაფერი კი გრანდიოზული, ლაზერული შოუთი დასრულდა. თვითმხილველთა თქმით, ლაჟვარდოვან სანაპიროზე ასეთი ქორწილი ჯერ არ ყოფილა.

INFORMACIA.RU

ნათელა და ბობო

ანუ ტელეხიხები
თუ მსყეე კახიში?..

„გზის“ წინა ნომერში მკითხველისთვის შემოთავაზებული „ტრიბუნა“ ზოგმა იმისთვის გამოიყენა, რომ თქვენს მონა-მორჩილთან ისე, „უბრალოდ“ ესაუბრა, ზოგმა კომპლიმენტი გამოიმეტა, ზოგ-მაც — ეს, ის და მგონი მომავალი მთავრობაც გალანძლა, ზოგმა თავისი სატყეარი გამანდო... ასეა თუ ისე, ამ პირველმა ზარებმა და მესიჯებმა იმ დასკვნამდე მიიყვანა, რომ „გზის“ მკითხ-ველი ჩვენი თვალთ დანახულ ფერად სამყაროს, რომელსაც შიგადაშიგ ყვითელი მორევია, თავისად მიიწნეს და ემოციასაც სიამოვნებით გამოხატავს, თუკი ამისი საშუალება მიეცემა...



ღა სუსჰირიბე

როგორ ვებრძოლოთ სიღარიბეს?
ალბათ ოპტიმიზმითო! — მიპასუხა ერთმა ხანდაზმულმა კაცმა... ჰოდა, ჩვენც აქა ვართ: ოპტიმისტი ჟურნალისტები, რომლებიც ვერაფრით გავიგე, საზოგა-დობის რომელ ფენას წარმოვადგენთ...

ისიც ვერ გავიგე, საზოგადოებრივი ფენა მდგომარეობის, გონიერების, სულიერე-ბის თუ სხვა რომელი კრიტერიუმის მიხედვით ენიჭებათ „ახალ ქართველებს“... ასეა, თუ ისე, ამ ფიქრებში, მომავა-ლი საუბრის თემა გამოიკვეთა. დამი-მესიჯეთ, ძალიანაც ნუ დაიხარჯებით! ვისაუბროთ და ერთად გავარკვიოთ, ვის

უნდა ვუწოდოთ მაღალი ფენა ან ვის — მდაბიო... ან — რატომ? მდიდარი და ღარიბი ანუ — მაღალი და მდაბალი?.. თუ ეს, უსამართლოდ მინიჭებული სტა-ტუსია?..

მოკლედ, სრულიად კონკრეტული სა-კითხია... გელოდებით! ტელ: 8.99.25.27.91 ელფოსტა: dea_palitra@mail.ru

პოიზა პენიონი 4



ახლა დღევანდელი სათქმელი:
როგორც დაგვირდით, ამჟერად, საყ-
ოფაცხოვერებო გადასახადების თემას უნდა
შევეხოთ... როგორც თქვენი გამოხმაურებე-
ბიდან მივხვდი, ეს თემა ზამთრის თვეებში
განსაკუთრებულად მტკივნეულია, რადგან-
ნაც წელიწადის ამ მშვენიერ დროს, ჩვენი
შემოსავალი „რატიონალა“, არ იმატებს, სა-
მაგიეროდ, გადასახადები ელექტროენერ-
გიასა და გაზზე ერთიასად იზრდება...
იზრდება და იცვლება ჩვეულებრივი თბი-
ლისელის ზამთრის ოცნებებიც, რომელთა-
განსაკუთრებულად მტკივნეულია: მეტი
შემოსავალი... სმირ შემთხვევაში, ეს „მეტი
შემოსავალი“ იმას ნიშნავს, რომ საარსებო
წყარო, ელემენტარული მოთხოვნილებების
დასაკმაყოფილებლად არ გვაქვს და
როგორ ვახერხებთ თვიდან თვემდე თავის
გატანას, ჩვენითვისვე გამოცანად რჩება...
ვუსმინე თქვენს ჩივილებს და რადგან ამ
სატიკერის „ნამალს“ ვერ მივაგენი, ერთი
ამბის მოყოლა გადავწყვიტე, რომელიც ამ
თემასთან ერთად მოვიდა ჩემთან... ის სრუ-
ლად ეხმარება ჩვენს პრობლემას და იქნებ,
ოპტიმიზმის — ვერა, მაგრამ გამძლეობის
მაგალითი კი ნამდვილად გახლავთ...

ახიკვახიყსი

სახლში შეიდ საათზე ბრუნდება, ყოველ-
დღე, შაბათ-კვირის გარდა. აივლის მორყე-
ულ კიბეს და უზარმაზარ ხის კარს ფაც-
იფუცით ადებს. ბოზო, შავი კოკერსპანიე-
ლი უკვე კართან ზის და პატრონს ელო-
დება. ჯერ, ტრადიციული მისალმება —
ბოზოსკენ დახრილი არქივარიუსი და ბედ-
ნიერებისგან აცქმუტუნებული ძაღლი. ჰო,
ამ სახლში ბედნიერება ბოზოსთან ერთად
მოვიდა და დარჩა. აქ სხვა არავინაა... ერთი
და იგივე პროცედურა, ერთი და იმავე
ხალისით სრულდება: ქალბატონი ნათელა
ოთახში შედის, მაღალქუსლიანი ჩექმის
ნაცვლად, ფეხზე შელანძღულ ბოტასს, გრ-

ძელი შავი პალტოს ნაცვლად, იასამინ-
ფერ ქურთუკს იცვამს და თეთრ კეპს
იხურავს და ისევ კიბეს მიუყვება თავდალ-
მა. წინ — ნათელა, უკან — სპანიელი,
ხანაც წინ — სპანიელი, უკან — დალ-
ილილი არქივარიუსი...

სოლოლაკი საოცარი უბანია და ამაში
სოლოლაკელს ვერაფერ შეეძლება. ქალაქის
ცენტრი და ქალაქის ნაპირი, ქალაქის გუ-
ლიც და ქალაქის ტვინიც... აქ, ამ შელახულ
ეზოებში, ვერ ნახავთ ეზოს, სადაც გამოჩე-
ნილი ექიმი, მხატვარი, მუსიკოსი, მეცნიერი,
ჟურნალისტი, პედაგოგი ან უბრალოდ,
ქალაქის კოლორიტი არ ცხოვრობს...
ნათელა ბედნიერია თავისი სოლოლაკე-
ობით. ბედნიერია მიუხედავად იმისა, რომ
როცა კომკავშირის ხეივნიდან, ბოზოსთან
ერთად გადმოჰყურებს სოლოლაკს, სილ-
არიბის კვალდასმული სახლების შემხედ-
ვარეს, გული სასტიკად ეწურება. ზემოდან
უფრო თვალხილულია სიღარიბე...

ცივი ჰაერი სისინით ჩადის ფილტვებ-
ში. ბოზო ბედნიერია და ნათელას აღარ
ახსოვს დღევანდელი დაღლა. ირგვლივ ად-
ამიანები დადიან და საბედნიეროდ, არავის
ანერია სახეზე, ვინ, სად და რატომ დაიღ-
ალა. საბედნიეროდ, ამ ადამიანებს მისი
უსაყვარლესი ცხოველის დანახვაც შეუძლი-
ათ... ამჟამად ნათელა, როგორი ამჟამი! მერე,
სრულიად რომ გაუფრთხილდა სიცივე ძვალ-
რბილში, დაღლილობაც რომ საიდანლაც
ისევ მოუბრუნდება, ძაღლი და პატრონი
სახლისკენ იღებენ გზას. ახლა სახლი ციხ-
ესიმაგრეც არის და ერთადერთი ნავს-
აყუდელიც... გაყინული ნავსაყუდელი...

მაღალ ჭერზე ჩამოხშულ უზარმაზარ ბრ-
ოლის ქალზე ერთ ნათურას ანთებს და
სამზარეულოსკენ მიიჩქარის. პატარა სამზა-
რეულო უცებ თვება და ბოზო და ნათელა
ერთად ვახშობენ... არქივარიუსს — ცხე-
ლი, ტკბილი ჩაი და გახუხული კარაქ-
ნასმული პური, ბოზოს — პატარა ჯამში
ჩასმული პურჩაყრილი „გალინა ბლანკას“
ქათმის ბულიონი... ნათელას არქივარიუს-
ის ხელფასი, 170 ლარი უფრო ხელგამ-
ილი ვახშმის უფლებას არ იძლევა. არა,
მადლობა ღმერთს, რომ დააპურა! ნათელას
დიდი მოთხოვნილებები არ აქვს...

ერთ ჭიჭასა და თევზს სწრაფად რეცხ-
ავს ცივი წყლით და ქაფით. არა, დღეს
ცხელი წყლისთვის გაზს არ დახარჯავს,
იქნებ დილით, ტანზე გადაიფლოს წყალი...
ირგვლივ ყველაფერი კრიალებს და ყველა
ნივთს თავისი ადგილი აქვს მიჩენილი... ან
კი ვინ აურევს... ვახშამი იწყება და მთავრდებ-
ა ერთდროულად. ახლა შეუძლია, ქურა
გამორთოს და საძინებელს მიაშუროს სათ-
ბურთაით ხელში. ფლანელის პიჟამაში გამოწ-
ყობილი, თავზე თეთრი ჩაჩი, ლოგინში
წვება და სათბურას ფეხებთან იდებს. ახლა
ოთახს ტელევიზორი უნათებს. რა კარგია,
ადგომა არ სჭირდება, ისე შეუძლია გადა-
რთოს. უამრავი არხი აქვს, ეს სიამოვნება
თვეში შეიძლება ღარი ჯდება, ძვირია, მა-
გრამ სამაგიეროდ, სამყაროს ოთახიდან
გაუსვლელად ადევნებს თვალყურს. არ
სჯობია, ერთ მსუყვე ვახშამს?.. ბოზო მის
ფეხებთან ნებივრობს და ეს მშვიდი და

მოალერსე ძაღლი ახლა ქვეყანას ურჩევნია...

ტელევიზორში ვეტერანების მიტინგს
უჩვენებენ, ნათელა კი მამაზე ფიქრობს...
მამა რომ არა, ახლა რა დღეში იქნებოდა,
ვინ იცის! სწორედ მან აიჩიმა — ჩემს გოგ-
ოს თავისი სახლი უნდა ჰქონდესო. არა,
უშნო არა, მაგრამ რალაცნაირი, მორცხვი
იყო, ალბათ, ამიტომ ვერ გათხოვდა. მორცხ-
ვიც და კომპლექსებიანიც. ახლა ამაზე
ბრაზით ფიქრობს. თვალეები ელულებს,
მაგრამ საკუთარი შეცდომები არ ასვენებს...
მერე რა, რომ მაღალი და თვალხატულია
ბიჭი არ იყო, ახლა ბოზოს, მისი შვილი
მიეფერებოდა... ეჰ, ბედი არ იყო, ალბათ.

მამის ასე იფიქრა, ჩემს შვილს ჩემზე
მოკლე ფეხები რომ გამოჰყვას, რა ეშველ-
ბათ და... უარი სტიკა მთხოვნელს. ჰქონ-
ოდა, მერე რა! ნახევარ საქალეთს
საქართველოში მოკლე ფეხი აქვს, მაგრამ
შარვალს არ იძრობენ ტანადან... ბედნიერება
ვითომ, ფეხებია მარტო? აბა, კიდევ ვის რა
უთხრა?! რა და, სისულელეები! იმ კაცმა,
აგერ, თბილისის ომის დღეებში რომ
სთხოვა ცოლობა, ეს განწირულობისგან
გააკეთა, მაგრამ მერე რა? გაჰყოლოდა!
რატომ სთხოვეს, რა მნიშვნელობა აქვს?!
მისი სახლი უნდოდათ თუ თავად ნათელა,
ფაქტი ხომ ფაქტად დარჩებოდა...

არა, უჭკუოა მართლა ყველა ქალი. ეგერ,
გადასარევი ქალი მოიყვანა ცოლად და
მართალია, სიგარეტს აბოლეს, მაგრამ
ქმარიც ჰყავს და შვილიც, ძაღლის ნაცვ-
ლად... ყვევ, წნევაზე აუწია ისევ. ცუდად
არის. დღეს მგონი ნინიკოს მორიგეობაა,
დაურეკავს. კიდევ კარგი, ეს „სასწრაფო“
მანცაა უფასო. წნევის დამწევეს არავინ და-
მადლებს...

ნინიკო არ არისო მორიგე, მაგრამ მოვი-
და „სასწრაფო“, გადაუღეს არქივარიუსს კარ-
დიოგრაფია. ახალგაზრდა, სიმპათიურმა ექიმ-
მა, რომელსაც წარმოდგენა არ ჰქონდა, რომ
ერთადერთი მამაკაცი იყო, რომელმაც ნათელას
მიშველი მკერდი ნახა, დამამშვიდებელი და
წნევის დამწევი გაუკეთა... თქვეთან ცივა და
ეცყომა, ამიტომ გახდით ცუდად, ქალბატ-
ონიო... ნათელამ მოიბოდიშა, გვიან მოვე-
დი და აღარ ჩავრთე რადიატორი, ვიფიქრე,
დამეძინებოდა... ექიმი დაელოდა წნევის
დაწევას, მერე ძილი ნებისა უსურვა, საკუ-
თარი მობილურის ნომერი დაუტოვა ყოვე-
ლი შემთხვევისთვის და წავიდა...

დილით ჩვეულებრივად წამოგა არქი-
ვარიუსი. ხუთ წუთში გადაივლო წყალი,
თმა არ დაისველა, გავცივდებო... ცხელი
ჩაი დალია, ბოზო ჩავეტა და ცოტა ადრე
გასნია სამსახურისკენ... ახლა ადვილია გა-
დასახადების გადახდა, აქეთ-იქით აღარ
გინებს ბორიალი... ტელეფონის, გაზისა და
დენის ფული გადაიხდა. ყველაზე მეტი მანც
დენის იყო — შეიძლება ღარი. ჰო, ამას ტელევი-
ზორი „შვრება“... რა ქნას, ვერ ისწავლა
მომჭირნეობა... ნავა ახლა სამსახურში, ფეხ-
ებთან დენის „პლიტას“ მოიდგამს და სალ-
ამოს ცუდად აღარ იქნება. არა, ბოზოსაც
აღარ ასეირნებს დიდხანს. იქნებ ცხელი
წვინიანი თავისთვისაც გაიკეთოს. ხვალ შა-
ბათია, ცივი დღე. სადილი არ აწყენს...
ჰოდა, აი ასე, გავა ეს ზამთარიც!..

**სტომატოლოგიურ
კლინიკაში**
ქართვალ სტომატოლოგებთან
ერთად მოგვამსახურებთ
უცხოელ სპეციალისტთ
ბ. მანაშაძე

მთავაროპტ აპილი ადრეგანა და რესპანო-
სიას ჩამოტანული მასალაებით:
1. CHARMAPIL-ის უნიკალური ჰალიო
ბაზილი (პლუმბი)
2. პროტეკტივი ზედაფეხი პროტექტი
სტანდარტებით და მათი უფასო. აპილი
ფაზილი (ფალორბი) 10 ლარიდან.

3. სიასლი!
პროტექტივი უახლესი
მოცა - ბრილიანტის
თვლების მიმავრაბა აპილი.

პროტექტივი: პროტი 38 - 80 ლარი და მის ზომით
პროტექტივი უფასო
პაციენტების მიმავრაბა მხოლოდ
ნიანსარი ჩანარის მხმდა
ბაილი: (822) 45 03 75; 877 41 58 54; 893 27 37 81

უკუდავების წყალი არ არის, მაგრამ სასწაულებს ახდენს...

რატომღაც, ქართველ ექიმებს არაერთგვაროვანი დამოკიდებულება აქვთ ხალხში ძალიან პოპულარული რუსუდან ლომიძის ფიტოსამკურნალო საშუალებების მიმართაც, რომელიც დამზადებულია საქართველოს ალპურ ზონებში, უდაბნოსა და სხვა ადგილებში შემგროვებული 110 სახის ბიოლოგიურად სუფთა მცენარისგან, რაზეც დღეს განსაკუთრებით ამახვილებს ყურადღებას ცივილიზებული მსოფლიო. ამასთან, ლომიძის სახელით წარმოებული სამკურნალო საშუალება, მრავალი წელია, ოფიციალურ სამედიცინო კვლევას გადის და 2006 წლიდან ხარისხის სერტიფიკატიც აქვს მინიჭებული.

აღნიშნულ სამკურნალო საშუალებას 1984 წლიდან ანუ მას შემდეგ იკვლევდნენ, რაც ექიმმა ლომიძემ საქართველოს ჯანდაცვის უმაღლეს უწყებას პირველად აცნობა წამლის შექმნის შესახებ. კვლევის პირველი დადებითი შედეგები ჯერ კიდევ 1987 წელს დაფიქსირდა, შემდეგ კი — 1993, 1997 და 2003 წლებში. ამ ხნის განმავლობაში, ლომიძის სამკურნალო საშუალებების ექსპერიმენტულ კვლევებში მონაწილეობას იღებდნენ ქართული და რუსული მედიცინის უმაღლესი კლასის ექსპერტები, ლაბორატორიები და სხვა სამეცნიერო კვლევითი დაწესებულებები.

ფარმაკოქიმიის ინსტიტუტის მიერ გაცემულ სერტიფიკატში აღნიშნულია, რომ პრეპარატები „ლომიძე1“ და „ლომიძე2“ აკმაყოფილებს დღეს-დღის მოთხოვნებს და ხარისხიანი სამკურნალო საშუალებაა.

სამეცნიერო კვლევითი დასკვნის შედეგად დგინდება, რომ პარასამედიცინო საშუალება — „ლომიძე1“ მიეკუთვნება დაბალ ტოქსიკურ ნაერთებს. ექსპერიმენტის დროს, ცხოველებში არ ინვესსისტემურ გვერდით ეფექტებს, არ აღენს კუმულაციურ ტოქსიკურობას; კო-ნიუტრიური სინჯის დროს, ადგილობრივად გამაღიზიანებლად არ მოქმედებს; ხანგრძლივი გამოყენებისას არ ინვესს ალერგიულ რეაქციებს, თუმცა, ცალკეულ შემთხვევებში, არ არის გამოვლენილი ინდივიდუალური ჰიპერმგრძნობელობის გამოვლინება „ლომიძე1“-ში შემავალი კომპონენტების მიმართ.

1993 წელს საქართველოს ონკოცენტრის ჰეობლასტოზებისა და რბილი ქსოვილების, ძვლების განყოფილების ხელმძღვანელებმა, მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორებმა — ფირადაშვილმა და ნადირაძემ ოფიციალურად გაუზიეს რეკომენდაცია სპეციფიკური მკურნალობისას ექიმ ლომიძის მიერ მომზადებული ფიტოექსტრაქტებით მკურნალობას.

დღეს ხალხის ერთ ნაწილს უკვირს, სად დაიკარგა მედეასეული უდიდესი სამედიცინო ხელოვნება, რომელმაც მსოფლიო მედიცინის განვითარებას დაუდო სათავე. საზოგადოებას მაინც, რომ შინაურ მღვდელს შენდობა არ აქვს მას შემდეგ, რაც საქართველოში მრავლად გაიხსნა უცხოური არატრადიციული მედიცინის სამკურნალო კაბინეტი და ბაზარი ათასწიწამა, ხშირ შემთხვევაში, ჩინური და ინდური წარმოშობის ფიტოსამკურნალო საშუალებებმა წააგდო. ექიმების უმრავლესობა პაციენტებს რეკომენდაციებს თითქმის არ აძლევს ქართული სამკურნალო საშუალებების გამოყენების შესახებ, ანალოგიური ტექნოლოგიით დამზადებულ უცხოურ პრეპარატებს კი, ისე უწევენ პოპულარიზაციას, თითქმის, წლების განმავლობაში გამოცდად, რომელი რა დადებით ან უკუჩვენებას იძლევა.

1997 წელს, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის რადიობიოლოგიისა და რადიაციული ეკოლოგიის სამეცნიერო უსაფრთხოების ცენტრმა წარმოადგინა ლომიძის წამლის ონკოპროტექტორული მოქმედების, სიმსივნის სანაღამდეგო ექსპერიმენტალური კვლევის ანგარიში, რომელშიც ნათქვამია, რომ კვლევა საჭირო აღარ არის, პრეპარატი კლინიკური გამოცდისთვის საჭიროებს აქტიურ მეცნიერულ მხარდაჭერას, რაც სამწუხაროდ, ჯერჯერობით არ ფიქსირდება. არადა, ლომიძის სამკურნალო საშუალებებმა უკვე უამრავი ადამიანი წამოაყენა ფეხზე.

„პაციენტმა, გივი მეტივიშვილმა 2006 წლის მაისში მიმართა ვაჟა-ფშაველას №30-ში მდებარე, რუსუდან ლომიძისეულ ფიტოთერაპიულ კაბინეტს, რომელსაც დიდი მკურნალის გარდაცვალების შემდეგ მისი ქალიშვილი, ექიმი მარინა წულუკიძე ღირსეულად ხელმძღვანელობს. მეტივიშვილს უმძიმესი დიაგნოზი ჰქონდა: პანკრეასის თავის სიმსივნე, მეტასტაზური სითხე პლევრაში, მუცლის ღრუში. ჰემოგლობინი 36, ბილირუბინი-265, ნორმა 20-მდეა. ონკოლოგებმა უარი თქვეს მის მკურნალობაზე... 2007 წლის 10 იანვრის მონაცემებით, მეტივიშვილი პრაქტიკულად ჯანმრთელია.

37 წლის ავთანდილ ლლონტს 2002 წელს, გაუვალბობის განვითარების შემდეგ, გაუკეთეს ოპერაცია მსხვილი ნაწლავის სიმსივნის გამო. მეტასტაზები უკვე ღვიძლში იყო წასული. 2002 წლის ოქტომბრიდან, პაციენტმა დაიწყო ფიტოთერაპიულ კაბინეტში მკურნალობა და ოთხი წელია, პერიოდულად იღებს დანიშნულებას. ამჟამად, იგი მოხსნილია ონკოცენტრის აღრიცხვიდან (გამოჯანმრთელების გამო).

55 წლის ეთერ კვიჟინაძეს მარცხენა სარქვევ ჯირკვლის სიმსივნის დადგენის შემდეგ, ონკოლოგებმა უარი უთხრეს მკურნალობაზე. მეტასტაზები წასული იყო ილიისა და ლავინის ფოსოში, ფილტვებში. განვითარებული იყო ექსუდაციური პლევრიტი. 2006 წლის თებერვალში, პაციენტი იყო უმძიმესი, მწოლიარე. ამჟამად, იგი აქტიურია, თავს პრაქტიკულად ჯანმრთელად გრძნობს. აგრძელებს მკურნალო-

ბას.

55 წლის ცილა გონაშვილმა 2006 წლის აპრილში ფიტოთერაპიულ კაბინეტში დაიწყო მკურნალობა — მეოთხე ხარისხის კვანძოვანი ტოქსიკური გიგანტური ჩიყვის დიაგნოზით. ჩიყვის მოცულობა იყო სამოცდაცხრამეტი კ.სმ. 2006 წლის მეათე თვეში მდგომარეობა მკვეთრად გაუმჯობესებულია, მოცულობა შემცირებულია 27 კ.სმ-მდე.

გულნაზ ცინცაძეს ჰქონდა C ჰეპატიტის უმძიმესი ფორმა, ციროზი, ასციტი. ინვა, მოძრაობა არ შეეძლო. 2006 წლის იანვარში დაიწყო მკურნალობა. ნოემბერში ჩატარებული სამედიცინო გამოკვლევის მიხედვით, იგი პრაქტიკულად ჯანმრთელია და ლომიძის დანიშნულების მიღებას მხოლოდ პროფილაქტიკის მიზნით აგრძელებს.

39 წლის ავთანდილ ცინცაძე უმძიმეს მდგომარეობაში იყო. ჰქონდა C ვირუსული ჰეპატიტის აქტიური ფაზა, ასციტი, პლევრიტი, ნოლაც კი არ შეეძლო. სააქციო საზოგადოება „ვერე 21“-ში ჩვენი ერთ-ერთი პაციენტის, ემზარ ჭიბოშვილის მსგავსად, ავთანდილიც აყვანილია აღრიცხვაზე, როგორც პირველი ჯგუფის ინვალიდი. ჩვენთან მკურნალობის შემდეგ, იგი თავს შესანიშნავად გრძნობს, მოძრაობს და ეძებს სამსახურს. აღარც ასციტი აქვს და არც პლევრიტი, — ამბობს **მარინა წულუკიძე**, — ეს არ არის პანაცეა და უკვდავების წყალი, მაგრამ არის წამალი, რომელსაც დაავადება მწვავე სტადიიდან სწრაფად გადაჰყავს რემისიაში და ინარჩუნებს ხანგრძლივ რემისს. ნებისმიერი დაავადებისთვის შექმნილია ათობით ქიმიური პრეპარატი, თუმცა, ყოველი მათგანი თითოეულ პაციენტზე ერთნაირად ვერ მოქმედებს. ეს კი ვერ აწინებს ამ წამლების თვისებას და ფუნქციას. ვილაცას თუ კლოფელინმა ვერ დაუწია წნევა და ენაბი მოუხდა, ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ამ წამლებიდან ერთი კარგია, მეორე კი — ცუდი. ჩვენი წამალიც, სხვა სამკურნალო საშუალებების მსგავსად, პაციენტებზე ინდივიდუალურად მოქმედებს, თუმცა, ხშირ შემთხვევაში, სენსაციურ შედეგებს იძლევა“.

ლალი შანიძე

...დაიბადა ბიჭი და საბუთებშიც შესაბამისი სქესი ჩაუნერეს. მაგრამ 3 წლის ასაკში ბესო აბრამიძეს უეცრად, კაბის ჩაცმის სურვილი გაუჩნდა და თანდათანობით, მასში საპირისპირო სქესის მიდრეკილებებმა იძალა. საქმე იქამდე მივიდა, რომ 15 წლის ასაკში ბესომ, კესო დაირქვა, ქალის ტანსაცმელი ჩაიცვა, მავი-აჟი გაიკეთა და საზოგადოებას ასე წარუდგა. აშკარა გახდა, რომ მასში ქალის ჰორმონები ჭარბობს და მამაკაცად საკუთარი თავი არასდროს უგრძნია... მედიკოსების აზრით, ის ჭეშმარიტი ტრანსსექსუალია და ოპერაციის გასაკეთებლად ემზადება. კესო ჩვენს რუბრიკაში მოდელ კრისტინთან ერთად მოვიწვიეთ.

ქრისტინა — კრისტინა

რასწონა — ბაშა-ბაშა აბრამიძე

— კესო, როდის აღმოაჩინე შენში ქალი?

— ბავშვობიდან ქალის ტანსაცმლის ჩაცმა მომწონდა. მსიამოვნებდა პარფიუმერიის გამოყენება. მახსოვს, 3 წლის ასაკში კაბის ჩაცმის სურვილი გამიჩნდა. მინდოდა, კაბით ბაღში წავსულიყავი.

— სკოლის პერიოდში ვისთან მეგობრობდი — გოგონებთან თუ ბიჭებთან?

— გოგონებთან. ბიჭებს ვერ ვუგებდი.

— ბიჭებთან ერთად ფეხბურთი არ გითამაშია?

— არასოდეს. მშობლები ჩემთვის ბიჭის სათამაშოებს ყიდულობდნენ, მაგრამ ისინი არასდროს გამომიყენებია.

— მკაცრად გზიდდნენ?

— ჩვეულებრივად. ზედმეტ სიმკაცრეს არ იჩენდნენ, თუმცა, ჩემს სურვილებს — რომ ჩამეცვა კაბა, მეთამაშა გოგონების სათამაშოებით — ეწინააღმდეგებოდნენ. დედა მაკიაჟს რომ იკეთებდა, მეც მქონდა ხოლმე ამის სურვილი. მერე, ჩუმად მივიპარებოდი სარკესთან და ტუჩებზე მომადას ვისვამდი. იმ წუთებში ჩემზე ბედნიერი არავინ იყო. რომ წამოვიზარდე, ნელ-ნელა წარბების გამოქნა დავიწყე და მსუბუქი მაკიაჟით გარეთაც გავდიოდი.

— ეს რომელ ასაკში მოხდა?

— 15 წლის ვიყავი.

— გაგვაცანი შენი ოჯახის წევრები — ვინ არიან ისინი?

— მყავს დედა, მამა, უმცროსი და — ანანო. კიდევ მყავს ორი უფროსი და, რომლებიც გათხოვილები არიან, ჰყავთ შვილები. ისინი მამაჩემს პირველი ცოლსგან ჰყავს. დედაჩემი უკრაინელია. გარეგნულად მას ვგავარ. მყავს ბებიც და ბაბუაც.

— თქვენს გვარში შენნაირი არავინ არის?

— არა.

— ეი. გენეტიკის ბრალი არ არის?

— არანაირად...



რა ჩვენს სოსონა ქართულად ტრანსსექსუალით მოაჩაბიის წინ მოხა კრისტინა „ჩემს უამთხვევად ბუნადს უამთხვევად მოხა“...

— ფსიქოლოგებთან რომ იყავი, რა გითხრეს, რა დიაგნოზი დაგისვენ?

— რომ ვარ ჭეშმარიტი ტრანსსექსუალი.

— განკურნება არ გიცდია?

— ამის სურვილიც არ მქონია... არა, ვიტყუები — რამდენჯერმე ვცადე, მაგრამ „დავიგრუზე“, რადგან რომ წარმოვიდგინე, ეს რა შედეგსაც გამოიღებდა, არ მომიწდა.

— ეი. ოცნებობ ოპერაციის გაკეთებაზე, ხომ?

— კი. ხშირად მიფიქრია — დილას რომ გავიღვიძებ, ნეტავ, ქალი ვიყო-მეთქი.

— დარწმუნებული ხარ, რომ ოპერაციის შემდეგ ყველაფერი კარგად იქნება?

— კი, ამაში ზედმინებით დარწმუნებული ვარ.

— თმას არ იღებ?

— არა, ბუნებრივი ფერის თმა მაქვს, ბავშვობიდან „რიჟიკა“ ვარ.

— დღესდღეობით რას საქმიანობ?

— უკვე 4 წელია, სტილისტ-ვიზაჟისტი ვარ და ჩემი ერთგული კლიენტურაც მყავს. ვიშაობ სილაბაზის სალონ „სამაიაში“; ვმოდ-ელობ ერთ-ერთ პატარა სამოდელო სააგენტოში — ჩვენებებში ვმონაწილეობ.

— პოდიუმზე რას განიცდი? გეადვილება ეგ საქმე?

— ძალიან მომწონს პოდიუმზე გამოსვლა. თავს კარგად ვგრძნობ. არ მიმანია, რომ რომელიმე მოდელ ქალზე რამით ნაკლები ვარ ან ვიღაცა ჩემზე მაგარია! ასეთი შემთხვევა მქონია: მოდელ გოგონებს ჩემზე უთქვამთ — კესოს არ ჩააცვით ესა თუ ის კაბაო. დიზაინერს კი მათთვის ასეთი პასუხი გაუცია — კესოს რომ არ ჩააცვავთ, თქვენ შესაბამისი მონაცემები არ გაქვთ, სტანდარტებში ვერ ჯდებითო. ისე მოხდა, რომ იდეალური პარამეტრები აღმომაჩნდა, რაც უფრო მეტად თავდაჯერებულს მხდის.

— როგორი პარამეტრები გაქვს?

— ვარ მეტრი და 75 სმ სიმაღლის, ვინჩონ 52 კილოს, ჩემი პარამეტრებია: 90X60X88.

— მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი გაცვია. ადვილად დადისარ?

— ეს ჩემთვის სირთულეს არ წარმოადგენს. შემიძლია, 15 საათი გადაბმულად მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი მეცვას.

— გიყურებ, გაკვირდები და მოცებს შენი თვალები: ძალიან ლამაზი და მრავლისმეტყველია. იმასაც გეტყვი, რომ მართლაც, ქალის თვალები გაქვს.

— დიდი მადლობა.

— რაიმე პლასტიკური ოპერაცია ხომ არ გაქვს გაკეთებული?

— არანაირად. თუმცა, ხმები გამივრცელეს — კესოს რამდენიმე პლასტიკური ოპერაცია აქვს სხეულზე გაკეთებულიო.

— კარგი როგორც ქალს, როგორი მამაკაცები მოგწონს?

— მამაკაცური და ჭეშმარიტი კაცები. არატრადიციული ორიენტაციის მამაკაცებს კაცებად ვერ აღვიქვამ, მათთან, როგორც დაქალებთან, ისეთი ურთიერთობა მაქვს. ვიმეორებ — ნამდვილი, „ნატურალური“ მამაკაცები მომწონს.

— ხომ არ გიყვარდა ვინმე ასეთი, ნამდვილი მამაკაცი?

— გარკვეული, ხანმოკლე გატაცება მქონია.

— თუ გახსოვს, პირველი სიყვარული რა ასაკში გეწვია და ვინ იყო ის?

— 15 წლის ვიყავი, ჭეშმარიტი მამაკაცი რომ შემეყვარდა...

— რას იტყვი შენს თავზე, როგორც ქალზე?

— საკმაოდ ძლიერი ქალი ვარ! ალბათ, ამაში ისიც მესმარება, კაცი რომ ვარ. მიზანდასახულობა, თავდაჯერებულობა მახასიათებს. როცა საჭიროა, კვლევით ვარ, როცა საჭიროა — სექსუალური.

— ქალურ სიკვებზე იყენებ?

— მაქსიმალურად. მამაკაცებს კი არ ვაბამ, პირიქით — ისინი ცდილობენ ჩემს შეხამას. შეიძლება, 15 ქალს არ ჰყავდეს იმდენი თავყვანისმცემელი, რამდენიც მე მყავს და დამიჯერე, ყველა „ნატურალური“ მამაკაცია. არ ვაჭარბებ. მეგობარი გოგონები, დაქალები მთხოვენ — რაღაც-რაღაცები ჩვენც გვასწავლო.

— როგორც ქალს, ხელსაქმე თუ გეგნებდა?

— კერძო მესერებზე. ბავშვობიდან სულ ვხატავდი. თან, სულ გოგონებს და მათ ულაბზე კაბებში „ვანყობდი“. დედა მსაყვედურობდა — ბიჭებს რატომ არ ხატავო?

— სახლში მამაკაცის ტანსაცმელი საერთოდ არ გაქვს?

— არა. ხომ ვამბობ — სულ ჩემი დის და დედის სამოსის ჩაცმა მსიამოვნებდა. ჩემი ყველაზე მოკლე ქვედაბოლო — 15-სანტიმეტრიანი. მას ჩვეულებრივ, თხელ კოლპოტზე ვიცვამ.

— ქუჩაში ხალხი როგორ გხვდება?

— თბილისში ყოველი მეორე გამწვანებული თუ არა, მესამე მაინც მიცნობს. ჩემ მიმართ უარყოფითი რეაქცია არავის აქვს. პირიქით, ძალიან თბილად მხვდებიან. სანამ ადამიანები ახლოს გამიცნობენ, შეიძლება, უარყოფითად იყვნენ ჩემ მიმართ განწყობილები, მაგრამ კონტაქტში რომ შემოდიან, სულ სხვა აზრი უჩნდებათ.

— როდის ბრაზდები და რა გაბრაზებს?

— უყურადღებობა. ქათინაურს ვინმე თუ არ მეტყვის, შეიძლება, უხასიათოდ ამის გამო ვიყო.

— თვითკრიტიკული თუ ხარ?

— ყოველთვის. საკუთარი თავით სულ უკმაყოფილო ვარ, თუმცა, არის დღეები, როცა ძალიან მაგრად მომწონს ჩემი თავი. ვცდილობ, რომ ფორმაში ვიყო. ყოველდღიურად მაკიაჟს ვიკეთებ, თმას ვივარცხნი.

— მაკიაჟი არ გბეზრდება?

— ზოგჯერ — კი და მერე, მსუბუქ მაკიაჟს ვიკეთებ. ისე, მეუბნებიან — უმაკიაჟოდ უფრო ქალური ხარო. ვიღაცებს ეჭვი ეპარებათ, რომ მაკიაჟით ნილას ვიკეთებ და ამით ხელოვნურ სახეს ვიქმნი.



როცა საჭიროა, კმაყოფილი ვარ, როცა საჭიროა — სექსუალური

— ოპერაციის შემდეგ, რა გეგმები გაქვს?

— უფრო თავდაჯერებული და ბედნიერი ვიქნები. შეიძლება ითქვას, რომ ოპერაციის შემდეგ, ხელახლა დავიბადები!

— შენს დოკუმენტებს — ყველაფერს გამოცვლი?

— ერთადერთი, პასპორტის პრობლემა მექნება: საქართველოში არ არის ისეთი კანონი, რომ სქესის შეცვლის შემდეგ, შესაბამისად, პასპორტიც შეიცვალოს. მერე, ძველი პასპორტით ვერსად წავალ, რადგან მამაკაცის პასპორტი მაქვს.

— ოპერაციის შემდეგ, საზოგადოებას რას ეტყვი?

— რომ ჩემს შემთხვევაში ბუნების შეცდომა მოხდა, რომელიც უნდა გამოსწორებულიყო. რაც მჭირს, ეს ჩემი ბრალი არ არის და ვერც ვერავინ იტყვის — ჩემი შეიღი ასეთი არ იქნება. ასეთი რაღაცები ცხოვრებაში თავისთავად ხდება...

ქრისტინა — ამაჟამად აზრით რეაქციონერი — კრისტინა

— ამბობენ, ქალი ბოლომდე არ უნდა გაიხსნას, რაღაც თავისთვის უნდა დაიტოვოს, რომ უფრო საინტერესო იყოსო. რას იტყვი ამაზე?

— საკუთარი გამოცდილებიდან გეტყვი: საერთოდ, არ მიყვარს ისეთი ქალები, ვინც ზედმეტად იბრანჭებიან და მამაკაცის ყურადღების მიქცევას ცდილობენ. ასეთ დროს, მამაკაცებს თავში უფარდებათ, ფიქრობენ, რომ მაგარი ტიპები არიან. ქალი ამოუცნობი უნდა იყოს, ბოლომდე არ უნდა გაიხსნას. რაც შეეხება გარეგნობას, ამ შემთხვევაში, უპირატესობას ბუნებრივობას ვანიჭებ. არასდროს არანაირი პლასტიკური ოპერაცია არ გამიკეთებია, მაკიაჟიც ყოველთვის სადა, მსუბუქი მაქვს. შენ წარმოიდგინე, წარბებსაც არ ვიქნი. ზედმეტად არასდროს ვიპრანჭები და ალბათ, ამაშიც არის გარკვეული ხიბლი.

— მოდი, გამანდე შენ ქალურიობის საიდუმლო...

— რომ გითხრა, რამე განსაკუთრებული საიდუმლო მაქვს-მეთქი, მოგატყუებ... მე რომ მამაკაცი ვიყო, ალბათ, ქალი მისი შინაგანი სამყაროდან გამომდინარე მომეწონებოდა. ის საინტერესო პიროვნება უნდა იყოს. არ ვეთანხმები აზრს, რომ ლამაზი ქალი ვარ. შეიძლება, ეფექტური და სიმპათიური უფრო ვიყო. ჩემ მიმართ გამოთქმული ქათინაური — როგორი საინტერესო მოსაუბრე ყოფილხარო, — უფრო მომწონს, ვიდრე ის, როცა მეუბნებიან: რა ლამაზი ხარო. მეც ბევრი მინახავს ისეთი ლამაზი ქალი, რომელიც პირს გააღებს და ლაპარაკს ვერ ახერხებს. ასეთები არც მამაკაცებს მოსწონთ. ქალი ჭკვიანი უნდა იყოს. შენ თუ გაქვს ასეთი ჭკუა (ილიძე)?

— შენ როგორ ფიქრობ?

— ფიქრობ, რომ გაქვს.

— მაინც, როგორი შთაბეჭდილება შეგექმნა ჩემზე, რა ემოციები გამოიწვია შენში?

— საერთოდ, ვერც კი ვგრძნობ, რომ მამრობითი სქესის წარმომადგენელი ხარ. დარწმუნებული ვარ, რომ ქალი ბრძანდები. საოცრად ქალური იერი, გამოხედვა

გაქვს. მგონი, მე უფრო მიჭირს ნაზად საუბარი, ვიდრე შენ.

— რას მირჩევ, გარეგნობაში არაფერი შეცვალო?

— არაფერი, რადგან ეს არ გჭირდება. შენი ბუნებრივი თმის ფერიც გიხდება, თვალების ფერთან კარგად არის შერწყმული. თმა სხვა ფრად რომ შეიღებო, ფიქრობ, ასაკს მოგიმატებს. რამდენი წლის ხარ?

— 19-ის.

— გირჩევ, ყოველდღიურად უფრო მსუბუქი მაკიაჟი გაიკეთო.

— იცი, რა, ასეთი მაკიაჟით საკუთარ ქალურებაში მეტად დაჯერებული ვარ, ეს მე მჭირდება... კრისტინა, რას ფიქრობ — მაქვს თუ არა შანსი, მაღალი მოდის სამყაროში რომ „გავიჭაო“?

— ეს მოდის ექსპერტებმა უნდა თქვან. მე, მაგალითად, რეჟისორი რომ ვიყო, შენს თვალებს სიამოვნებით გადავიღებდი. შთაბეჭდავი თვალები გაქვს.

— შენ როგორ შეიქმენი ასეთი წარმატებული მოდელის კარიერა?

— ალბათ, ილბიანი ვარ. მოდელობაზე არც მიფიქრია, ყველაფერი თავისით მოხდა. მგონი, ეს შინაგანად იდო ჩემში. დღესდღეობით, ჩემთვის უმთავრესი, პროფესიონალიზმი.

— როგორი დედა ხარ?

— მგონი, კარგი. ჩემი შვილი უკვე 5 წლის არის... 9 თვემდე გვერდიდან არ მომიცილებია, რადგან ძუძუს ვანოვებდი...

— რას მიჩნევ შენს ქალურ სისუტედ?

— ჩემი აზრით, ძლიერი ქალი ვარ! ამას თამამად ვამბობ. სტრესებს იოლად ვუმკლავდები, იმაზე, რასაც არ ეშველება, არ ვნერვიულობ, მერე დეპრესია რომ არ დამემართოს.

— შენ სუსტი წერტილი რა არის?

— თუ მას სუსტ წერტილს დავარქმევთ, ეს არის სიგარეტი, რომელიც უზომოდ მიყვარს. მის გარეშე, ცხოვრება ვერ წარმომიდგენია. სიგარეტი ჩემთვის მეგობარივით არის, მანყნარებს და მამშვიდებს.

— რა გიქმნის დისკომფორტს?

— ჩემზე საოცრად მოქმედებს ამინდი — მზე უფრო ენერგიულს მხდის, თოვლი არ მიყვარს, არც ზამთარი; ზაფხულის სიცხე ყველაფერს მიჩვენია.

— შენი საყვარელი ფერი რომელია?

— ზამთარში შავი ფერი მიყვარს.

— ნითელზე რას იტყვი?

— ნითლად შეღებილ ოთახში ვერ დავიძინებ, რადგან ეს ფერი მალიზიანებს. მიყვარს უფრო „ბეჟი“, ატმისფერი — ასეთი ფერები მამშვიდებს.

— ბოლოს, თუ შეგიძლია, თქვა, ჩვენ შორის ვინ „უფრო მეტი ქალია“?

— ვერაფერს ვიტყვი, პასუხის გაცემა მიჭირს. შენში აშკარად ჭარბობს ქალის ჰორმონები... მგონი, ორივე თანაბარ საფეხურზე ვიმყოფებით!

„მეც ჩემი მოსვლა არ მოგვიწონა და უნდა მოგვლა“

განაჩენის თანახმად, დამნაშავეს ფსიქიკური ნაკტი აღენიშნება

„ამ მკვლელობას მოწმე არ ჰყავს...“ – განაცხადა პროცესზე ადვოკატმა

27 წლის ახალგაზრდას, რომელიც განზრახ მკვლელობის მუხლით გაასამართლეს, ჩადენილი დანაშაულისთვის 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა მოუსაჯეს. წარდგენილ ბრალდებაში განსასჯელმა თავი დამნაშავედ არ ცნო, მისმა ადვოკატმა კი სასამართლოს განუცხადა, რომ სასტიკ და უმძიმეს დანაშაულში მის დაცვის ქვეშ მყოფს, უსამართლოდ, სრულიად უსაფუძვლოდ დასდეს ბრალი და უდანაშაულო ადამიანი, უმკაცრესი განაჩენით, ციხეში გააშენეს. „ამ მკვლელობას მოწმე არ ჰყავს, მის დანაშაულს ვერაფერ ამტკიცებს, მაგრამ ბრალი, ამის მოუხედავად, დაადასტურეს. მას ჯერ ცოლ-შვილი არ ჰყავს, ახალგაზრდაა და ცხოვრება წინ აქვს, ნორმალური მომავლის შანსი კი საბოლოოდ მოუშავს“, — განაცხადა დამცველმა.

მის პოზიციას კატეგორიულად არ იზიარებდა ბრალდების მხარე, რომელიც საქმეში არსებული მტკიცებულებების გარდა, განსასჯელის წარსულზეც ხაზგასმით მიუთითებდა. ბრალდების მხარის თქმით, განსასჯელი წლების მანძილზე ნარკოტიკების მომხმარებელი და წარსულში ნასამართლევიც გახლდათ. ყოველივე ამასთან ერთად, საქმის მასალებში მსჯავრდებულის გაუნონანსორებული ხასიათისა და მისი ფსიქიკური არამდგრადობის დამადასტურებელი ცნობებიც მოიპოვება.

ოფიციალური ინფორმაციის თანახმად, 2002 წელს, ზაალ პავლიაშვილს (გვარი შეცვლილია) ნარკოტიკული ნივთიერების მოხმარებისთვის, ადმინისტრაციული სახდელი დაეკისრა. რამდენიმე თვის შემდეგ, სამართალდამცველთა ყურადღების ქვეშ ის განმეორებით, კვლავ ნარკოტიკების გამო მოექცა. ბრალდების მხარე აცხადებს, რომ უმძიმესი დანაშაულის ჩადენისას, პავლიაშვილი ისევ ნარკოტიკების ზემოქმედების ქვეშ იმყოფებოდა.

საქმის მასალების მიხედვით, იმ დღეს, პავლიაშვილი ყვარლის რაიონის ერთ-ერთ სოფელში მცხოვრებ პირველშვილების ოჯახში სტუმრად მივიდა. საქმეში აღნიშნულია, რომ სტუმარი ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღითა და ხელყუმბარებით იყო შეიარაღებული. სახლში ოჯახის უფროსი — ბიჭიკო პირველშვილი, ცოლ-შვილთან ერთად დახვდა. მასპინძელმა სუფრა გაშალა და სტუმარს სასმელიც შესთავაზა. მოგვიანებით, იქ პირველშვილის მეზობლებიც მივიდნენ. ბრალდების თანახმად, პავლიაშვილი დანარჩენებთან ერთად, ქვეფს შეუდგა, მაგრამ ალკოჰოლი ძალიან მალე და თან, ძლიერ მოეკიდა. უგონოდ მთვრალმა კი, უმნიშვნელო მიზეზით, მასპინძელს ჩხუბი დაუწყო. საქმის მასალებში, კერძოდ, მოწმეთა ჩვენებებში აღნიშნულია, რომ პავლიაშვილი ოჯახის უფროსს უმიზეზოდ აუხირდა, შემდეგ, მოულოდნელად, თავის ავტომატს დაავლო ხელი და მასპინძელს დამიზნებით ესროლა. სასიკვდილო ჭრილობის შედეგად, პირველშვილი ადგილზევე გარდაიცვალა...

საკასაციო საჩივარში, უკვე მსჯავრდებულმა პავლიაშვილმა მიუთითა, რომ აღნიშნული დანაშაული მას არ ჩაუდენია. უფრო მეტიც, მსჯავრდებულის მტ-

კიცებით, იმ დღეს შემთხვევის ადგილზე საერთოდ არ ყოფილა. „იმ მომენტში, ან გარდაცვლილის მეზობლად მცხოვრებ ოჯახში ვიყავი“, — განუცხადა მან სამართალდამცველებს.

„განაჩენის გაუქმებასა და საქმის დამატებით გამოძიებაში დაბრუნებას მოვითხოვთ, იმ მოტივით, რომ საქმის გარემოებები სრულყოფილად არ არის გამოძიებული და შეუძლებელია, ეს ყველაფერი სასამართლო სხდომაზე შევისოს. საქმეში არ მოიპოვება არც ერთი უტყუარი მტკიცებულება იმის თაობაზე, რომ დანაშაული მართლაც, პავლიაშვილმა ჩადინა. მკვლელობის ფაქტს არც მოწმე ჰყავს და არც რაიმე რეალური სამხილი არსებობს“, — განაცხადა სხდომაზე მსჯავრდებულის ადვოკატმა.

იმ მოსაზრებას, რომ გამოძიება სრულყოფილად არ ჩატარებულა, მონინალმდეგები, როგორც ბრალდების, ასევე მოსამართლეების სახითაც გამოუჩნდნენ. მოსამართლეებმა დაადასტურეს, რომ უშუალოდ მკვლელობის მომენტს თვითმხილველი მართლაც, არ ჰყოლია, მაგრამ მათი თქმით, არსებობენ მნიშვნელოვანი მოწმეები, რომლებიც პავლიაშვილის მხრიდან მასპინძლისადმი მიმართულ ძალადობაზე მიუთითებენ და მის ხელში დანაშაულის იარაღის აღების ფაქტს აფიქსირებენ. საკასაციო პალატამ მიიჩნია, რომ გამოძიებამ, შემდეგ კი, პირველი ინსტანციის სასამართლომ საქმეს სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცეს.

ბრალდების მხარემ მტკიცებულებებს შორის, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, ოპერატიული მუშაკების მიერ ამოღებული ნივთმტკიცებები — ხელყუმბარები, ავტომატის მჭიდები და



ტყვიები, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა და მოწმეთა ჩვენებები დაასახელა. მოწმეებს შორის კი, გამოძიება ხაზს უსვამს თავად მსჯავრდებულის ერთ-ერთი ახლობლის — მაჭარაშვილის ჩვენებას. ის აფიქსირებს, რომ პავლიაშვილმა შემთხვევით დაღეს მსხვერპლად, მართლაც მძივითა და ჭრილობის ოჯახშია დაკითხვისას დაადასტურა ის ფაქტიც, რომ პავლიაშვილს თან ცეცხლსასროლი იარაღი, კერძოდ, ავტომატი ჰქონდა.

მაჭარაშვილის ჩვენებიდან:

„...თავად მთხოვა, სოფელში, კერძოდ, პირველშვილების ოჯახში გავეყოლოდი. სახლში შევიდა თუ არა, ავტომატი ოთახში, მაგიდასთან ახლოს, კედელზე მიაყუდა... სუფრას დანარჩენებთან ერთად, ისიც მიუჯდა. არყის სმა დაიწყო. პირველშვილის რამდენიმე მეზობელი მოგვიანებით შემოგვიერთდა. მასპინძლის ცოლი კი შინ შუადღისას დაბრუნდა. იმ დროისთვის, ქეიფი კარგა ხნის დანყებული იყო, პავლიაშვილი უკვე ძალიან მთვრალი გახლდათ... ოჯახის უფროსმა ცოლი დაითხოვა... გარკვეული დროის შემდეგ, მეზობლებიც წავიდნენ იქიდან. სწორედ მათი ნასვლის შემდეგ, ზაალი უმიზეზოდ აუხირდა პირველშვილს და ყვირილი დაუწყო — შენ ჩემი მოსვლა გეწყინა და უნდა მოგვლაო! მერე ნამოხტა და ავტომატს დაავლო ხელი. პირველშვილი მას მკლავში სწვდა, მოახერხა და იარაღზე უტაცა ხელი. ამ დროს, ავტომატიდან ჯერით გავარდა ტყვიები. ტყვიები მაშინ ჭერს მოხვდა. მათთან მივევარდი. ჭიდილში შევძელი, იარაღს დავუფლავებოდი. ავტომატს მჭიდი მოვხსენი და მაგიდაზე დავანარცხე. ძალიან ავდელდი და ავნერვიულდი. შემინებული გარეთ გავვარდი, რათა ვინმესთვის დამეძახა, რომ მივრბოდი, გზაში ორი შემოებელი შემხვდა. მომხდარის შესახებ მათ მაშინვე ვუთხარი და დახმარებაც ვთხოვე. უყურადღებოდ მათი დატოვება არ შეიძლებამეთქი, — ვუთხარი მათ...“

საქმის მასალების მიხედვით, გაგონილი ამბით შემფოთებული მეზობლები მაშინვე პირველშვილის საცხოვრებელი სახლისკენ გაემართნენ. სანამ იქამდე მივიდოდნენ, ჭიშკრიდან გამომავალი პავლიაშვილი დაინახეს. მოწმეების თქმით, მას ხელში ავტომატი ეჭირა. აღნიშნეს ისიც, რომ პავლიაშვილს აშკარად ეტყობოდა — ძალიან მთვრალი იყო. პირველშვილის სახლიდან გამოსული სროლის ხმა, იმ მომენტში არაერთმა მეზობელმა გაიგონა.

გარეამ პირველშვილი, მოკლულის მეუღლე:

„პავლიაშვილი რომ იმ დღეს ჩვენს ოჯახში ნამდვილად იყო სტუმრად, ამას მარტო მე კი არა, მოწმეებიც აფიქსირებენ. ხოლო ის ფაქტი, რომ განსასჯელი პირველივე ამას უარყოფს, სწორედ იმაზე

მეტყველებს, რომ დანაშაული მართლაც, მან ჩადინა. იმ დღეს მას ჩემმა ქმარმა უმასპინძლა. მე კი მთხოვა — შვილთან ერთად, დედაჩემთან წავსულიყავი. კედელზე მიკრული ავტომატი მეც დავინახე. შუადღეზე შინ რომ დავბრუნდი, ქეიფს ჯერ კიდევ აგრძელებდნენ. პავლიაშვილისა და ჩემი ქმრის გარდა, იქ მეზობლებიც დამხვდნენ. ქმარმა მთხოვა, ისევ გადავსულიყავი დედაჩემთან. ცოტა ხანში კი, ამ უბედურების შესახებაც შევითქვე. შინ რომ მივედი, ჩემი ქმარი ავტომატით დაცხრილული დამხვდა... „მეტიწილგან წილი“

დაზარალებულმა, პავლიაშვილის დამნაშავედ ცნობა და მისი უმკაცრესად დასჯა მოითხოვა. მოკლულის ნათესავებთან ერთად, ბრალდების მხარე და სასამართლოც მიიჩნევდა, რომ განსასჯელმა ჩადენილი დანაშაულის უარყოფით, პასუხისმგებლობის თავიდან არიდება სცადა. მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის მოთხოვნა არც პირველი ინსტანციის და სააპელაციო სასამართლოებმა და არც საკასაციო პალატამ არ დააკმაყოფილა. ერთადერთი ცვლილება, რომელიც განაჩენში მსჯავრდებულის სასარგებლოდ

შევიდა, სასჯელის 3 წლით შემსუბუქება იყო. მოსამართლეების თქმით, იმის გამო, რომ მსჯავრდებულს აქვს ფსიქიკური ნაკლი, კერძოდ — მიდრეკილება აუტოაგრესიისადმი, ასევე აღენიშნება ფიქსაციისა და რეპროდუქციის გაძნელება, მართებული იქნებოდა, თუ მას შეფარდებულ სასჯელს 3 წლით შემუმცირებდნენ. საბოლოოდ, პავლიაშვილს ჩადენილი მკვლელობისთვის 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა განუსაზღვრეს, მკაცრი რეჟიმის სასჯელალსრულების დაწესებულებაში მოხდით.

ანა პოლიტკოვსკაიას მკვლელობაში ეჭვმიტანილობი დააკავეს

გამოძიების ვარაუდით, ცნობილი რუსი ჟურნალისტი ჩეჩენმა კილერებმა გამოასაღმეს სიცოცხლეს



საქმის ირგვლივ არსებული სხვა მნიშვნელოვანი გარემოებები აშკარად მიუთითებდა იმაზე, რომ დაინტერესებულმა პირებმა თუ პირმა პოლიტკოვსკაიას მოსაკლავად კილერთა მთელი ჯგუფი დაიქირავეს...

ანა პოლიტკოვსკაიას მკვლელობას ჩეჩენთის ომსა და ბოლო წლებში კონფლიქტის ზონაში განვითარებულ მოვლენებს თავიდანვე უკავშირებდნენ. ეს ვარაუდი, როგორც ჩანს, მართლდება. დანაშაულთან დაკავშირებით, რამდენიმე ვერსია ვრცელდებოდა, მაგრამ მათ შორის ყველაზე დამაჯერებლად და ლოგიკურად, თანამდებობის პირებს შორის ჟურნალისტის მოღვაწეობით გამოწვეული უკმაყოფილება გამოიყურებოდა.

ანა პოლიტკოვსკაია რუსული ჟურნალისტიკის ერთ-ერთ ყველაზე აქტიურ და ობიექტურ წარმომადგენლად გვევლინებოდა. ბოლო წლებში ის ჩეჩენ სამართალდამცველთა და ძალოვანი სტრუქტურების ხელმძღვანელ პირთა მაკომპრომეტირებელ და უკანონოებაში მამხილებელ მასალებს აქვეყნებდა.

გავრცელებული ინფორმაციით, რუსი სამართალდამცველები სავარაუდოდ დამ-

ნაშავეებს, უფრო სწორად, შეკვეთილი მკვლელობის შემსრულებლებს, კოსმოსური თანამგზავრის მეშვეობით ჩაუდგნენ კვალში. პროკურატურის წარმომადგენლები აღნიშნავენ, რომ ამ საქმის გამოსაძიებლად, რამდენიმე თვეა, რაც დაძაბული მუშაობა მიმდინარეობს და შედეგიც უკვე მიღწეულია. სამართალდამცველები დაკავებული ეჭვმიტანილების ვინაობას ჯერჯერობით, არ ამჟღავნებენ, როგორც ამბობენ — გამოძიების ინტერესებიდან გამომდინარე. ცნობილია მხოლოდ ის, რომ დაკავებულები ორნი არიან.



ციმბირიდან ძარსიველი კანონიერი ძურღი გამოაბიჯეს

სააგენტო „რია სიბირის“ ცნობით, რუსმა სამართალდამცველებმა ციმბირიდან უკანასკნელი, ქართველი კანონიერი ძურღი გამოაბიჯეს. ის 45 წლის მერაბ ჭეიშვილი გახლავთ. გავრცელებული ინფორმაციით, მისი დემორტაცია ნოვოსიბირსკის აეროპორტ „ტოლმაჩევიდან“ განხორციელდა, სამშობლოში კი, კანონიერი ძურღი ერევნის გავლით დაბრუნდება.

რუსეთის შს სამინისტროს წარმომადგენელთა განცხადებით, ჭეიშვილი მათ ქვეყანაში, წლების მანძილზე, უკანონოდ, სათანადო დოკუმენტების გარეშე

ცხოვრობდა. მათივე თქმით, მთელი ამ ხნის განმავლობაში, ის ყალბი პასპორტით სარგებლობდა. რუსეთის ფედერაციის მოქალაქის პასპორტი მან, რუსეთის შს სამინისტროს ინფორმაციით, ყალბი პირადობის დამადასტურებელი მოწმობის გამოყენებით, 2001 წელს დააგზავნა.

ჭეიშვილი რუსეთიდან ტომსკის რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილებით გამოაძევეს. გადაწყვეტილებას, როგორც სამართალდამცველები აღნიშნავენ, რუსეთის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ოპერატიულ-სამძებრო სამ-

მართველოში შეგროვილი მასალები დაედო საფუძვლად.

ოფიციალური ცნობების თანახმად, მერაბ ჭეიშვილი 1961 წელს ქუთაისში დაიბადა. ბოლო 12 წლის განმავლობაში, ის ციმბირში ცხოვრობდა. ოპერატიულ თანამშრომლებს ის განსაკუთრებულ კონტროლზე ჰყავდათ აყვანილი. სამძებრო განყოფილების უფროსის — გრებნევის თქმით, ის ციმბირში უკანასკნელი კანონიერი ძურღი იყო, რომელიც აქამდე გისოსებს გადაურჩა, დანარჩენები დიდი ხანია, დაკავებული და გასამართლებული არიან.

„აღრი იმ სასაქლავო ყოფილა...“

მილიციის განყოფილების იატაკქვეშ 74 ადამიანის გვამი იპოვეს

შემზარავმა ფაქტმა, რომელიც რუსეთის ქალაქ ლგოვში დაფიქსირდა, ყველა გააოგნა. „ამ შენობის ირგვლივ საშიში სმები დიდი ხანია, დადიოდა“, — ამბობენ ადგილობრივები, თუმცა სასტიკი დანაშაულების შესახებ მოსახლეობაში გაგრძელებული კომარაული ამბები აქამდე მხოლოდ ლეგენდად წარმოედგინათ. სულ ცოტა ხნის წინ კი, ქალაქი საშინელი რეალობის წინაშე დადგა: სრულიად შემთხვევით, ლგოვის მილიციის განყოფილების იატაკქვეშ სადისტური ნაშებით მოკლული 74 ადამიანის გვამს წააწყდნენ. თავად განყოფილების თანამშრომლები, როგორც თვითმხილველები ამბობენ, შემთხვევის ადგილს არ გაეკარნენ. ისინი ცენტრალური უწყების ხელმძღვანელობას დაუკავშირდნენ და დამატებითი ოპერატიული ჯგუფი გამოიძახეს. ადგილზე მისულ სამართალდამცველებს თვალწინ საზარელი სურათი გადაეშალათ. მიხედნენ, რომ ისინი დიდი ხნის მანძილზე გასაიდუმლოებული, საშინელი ამბის სისხლიან ნაკვალევზე იდგნენ...

ფაქტის პირველი და უშუალო თვითმხილველები, ლგოველი მშენებლები იყვნენ. ცოტა ხნის წინ, მათ მილიციის ძველთაძველი შენობის განახლება და გარემონტება დაევალებათ. საზარელი ფაქტი სწორედ შენობის პირველი სართულის იატაკის ანგრევისას აღმოაჩინეს: მიწის ნაცვლად, იქ უზარმაზარი თხრილი დახვდათ — სხვადასხვა სახის საწარმოო ნარჩენებითა და ადამიანთა ჩონჩხებით სავსე...

გვამები ამჟამად, კურსკის ექსპერტიზის პროექტურაშია. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზამ დაადგინა, რომ თითოეული მსხვერპლი თავის არეში, კერძოდ — კეფაში მიყენებული ცეცხლსასროლი დაზიანების ტრაექტორიის მიხედვით განსაზღვრეს სროლის მანძილიც. ექსპერტები აცხადებენ, რომ სადისტი მკვლელები ადამიანებს ახლო მანძილიდან დამიზნებით ესროდნენ, მკვლელობამდე კი, მათ სასტიკად აწამებდნენ. მოკლულთა სხეულებზე არაადამიანური ნაშების კვალიც დააფიქსირეს. ექსპერტთა თქმით, ზოგიერთ ჩონჩხს დამწვრობაც აღენიშნება. „გვამების გამოკვლევისას დადგინდა, რომ მკვლელები ზოგიერთ მსხვერპლს გაავრვარებული რკინის ჩხირებით შანთავდნენ, ზოგს თითებს აჭრიდნენ ან უჩეჩქავდნენ. რამდენიმე ჩონჩხს თითის ფალანგები მოჭრილი ან დამსხვრეული აქვს“, — განაცხადა სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტმა ჟურნალისტებთან საუბრისას. მოკლულთა ვინაობა ჯერჯერობით,

დაუდგენელია. გასარკვევია მათი ასაკი, სქესი და თითოეულის სიკვდილის უშუალო მიზეზი. მომხდარ ფაქტზე პროკურატურამ სისხლის სამართლის საქმე 105-ე მუხლის მეორე ნაწილით აღძრა: აღნიშნული მუხლი ორი ან მეტი პირის განზრახ, ჯგუფურად და წინასწარი შეთანხმებით მკვლელობას ითვალისწინებს.

ამ ეტაპზე, როგორც სამართალდამცველები აცხადებენ, გამოძიებას საქმესთან დაკავშირებით, რამდენიმე მტკიცებულება აქვს. შემთხვევის ადგილიდან მილიციის თანამშრომლებმა მოკლულთა ტანსაცმელი და სხვადასხვა ნივთი ამოიღეს: ტყავის ჩექმებისა და ქურთუკების ფრაგმენტები, ლილვები, სათვალე ფუტლარებით, ფანქრები, ხის მუნდმუკი, ეპალირებული ჭიქა, ჯერჯერობით გაურკვეველი ქვითრებისა და გაზეთის ნაფლეთები, ასევე ტყავის საფულე და საბჭოთა ფული — ქალაქის ხუთმანეთიანი და რამდენიმე რკინის მონეტა... სწორედ ფული და გაზეთის გადარჩენილი ნაწილები ცხადყოფს, რომ შემზარავი დანაშაული დიდი ხნის წინ, როგორც ექსპერტები და სამართალდამცველები ვარაუდობენ, დაახლოებით 40-იან წლებშია ჩადენილი.

არსებობს რამდენიმე ვერსია. ზოგი მომხდარს სამაჟულო ომის დროინდელ მოვლენებს, კერძოდ, გერმანელების მიერ ოკუპირებულ ლგოვში დაფიქსირებულ შემზარავ ფაქტებს — ფაშისტურ ვანდალიზმსა და ადგილობრივი მოქალაქეების სადისტური ნაშების შემთხვევებს უკავშირებს, ზოგი კი ვარაუდობს, რომ საშინელი აღმოჩენა სტალინის რეპრესიების დროს განხორციელებული მასობრივი დახვრეტების ნაკვალევია.

ელენა გურეზა, ლგოვის მხარეთმცოდნეობის მუზეუმის თანამშრომელი:

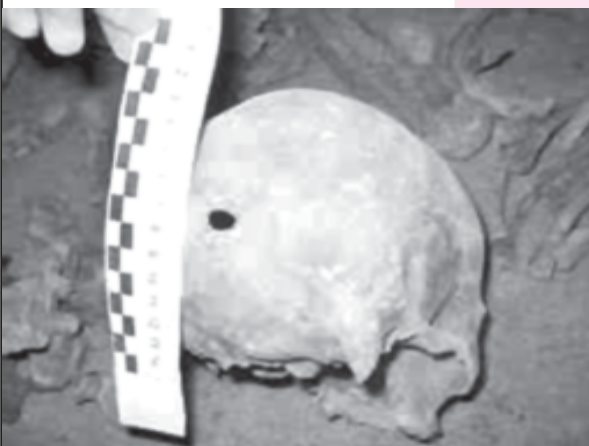
„ამ შენობაში სტალინის დროს, სპეციალური სადაზვერვო სამსახური გახლდათ განთავსებული. იქ „ჩეკისტები“ მუშაობდნენ და შესაძლოა, ეს ადამიანები სწორედ მათი ტერორისა და დესპოტიზმის მსხვერპლი გახდნენ. სხვათა შორის, ამ ვერსიას, შემთხვევის ადგილზე ნაპოვნი რამდენიმე ნივთმტკიცებაც ადასტურებს. ოპერატიულმა მუშაკებმა საქმის გამოძიებისთვის მნიშვნელოვანი ნივთმტკიცება — ორი ტყვიის მასრა ამოიღეს. ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, მასრები 7,62 მმ კალიბრის „ნაგანის“ რევოლვერისაა: ამ იარაღს სტალინის დროს, ძალიან სტრუქტურების წარმომადგენლები



ატარებდნენ...

ვრცელდება კიდევ ერთი ვერსია: ისტორიულ წყაროებსა და საბჭოთა გაზეთებში გამოქვეყნებულ პუბლიკაციებზე დაყრდნობით, ცნობილი ხდება, რომ 40-იან წლებში, სწორედ ლგოვში, ერთ დღეს, მოულოდნელად და გაურკვეველ ვითარებაში, უგზო უკვლოდ გაუჩინარდა პარტიის რაიკომის თითქმის მთელი შემადგენლობა. პარტიის დაკარგული წევრების ადგილსამყოფელს ოჯახის წევრებმა, ახლობლებმა და დაინტერესებულმა პირებმა ვერსად მიაკვლიეს. მათ შესახებ ცნობები გაქრა, ამ ადამიანების სიცოცხლის ან სიკვდილის დამადასტურებელ საბუთს წლების მანძილზე ეძებდნენ, მაგრამ ვერაფრით მიაგნეს... ახლა არ გამოირიცხავენ, რომ რამდენიმე დღის წინ, მილიციის განყოფილების იატაკქვეშ აღმოჩენილ სამარხში სწორედ ზემოთ აღნიშნული რაიკომის, წამებით მოკლულ თანამშრომელთა სხეულების ნაწილებია...

„ნამდვილი კომმარია იმის გაფიქრება და წარმოდგენა, რომ მთელი 14 წლის მანძილზე, რაც ამ განყოფილებაში ვმუშაობ, ყოველდღე, თანამშრომლებთან ერთად, საათობით ამ ძვლებზე ვიდევია...“ — უთხრა ჟურნალისტებს შემფოთებულმა პოდპოლკოვნიკმა სენატოროვმა. საშინელი საიდუმლო კი, ალბათ, კიდევ დიდხანს არ გამო-



აშკარად ედებოდა, რომ არა შენობის სივრცით შენსებულ თანამშრომელთა ინიციატივა, რომ სახლი გაერემონტებინათ და ბნელი, ჩახუთული ოთახები გაეფართოებინათ.

ჰოლდოლოვნიკი სანატორი:

„ოთახში, სადაც ყოველ კვირას ვიკრიბებოდით და წვრთნებს ვატარებდით, არც ფანჯარა იყო და არც სივრცე. ვარჯიშებისთვის ფართი არ კმაროდა, გარდა ამისა, უპაერობა გვტანჯავდა. ამიტომაც დავაყენეთ საკითხი რემონტის თაობაზე. ჩვენი პრეტენზიები ქალაქის ხელმძღვანელობამ გაითვალისწინა და როგორც კი საჭირო ფინანსური სახსრები გამოიძებნა, რეკონსტრუქციაც დაიწყო. შენობას რომ ანგრევდნენ, მშენებლები შემთხვევით, ამ სამინილო სურათის წინაშე აღმოჩნდნენ“.

ვერსიას, ფაშისტების მიერ რაიკომის თანამშრომელთა ამოხოცვის შესახებ ისტორიკოსი ლილია სივოლინა ემხრობა. მისი თქმით, შემთხვევის ადგილზე აღმოჩენილი ტანსაცმელი და პირადი ნივთები მეტყველებს, რომ მოკლულები თანამდებობის პირები უნდა ყოფილიყვნენ.

ლილია სივოლინა:

„როცა გერმანელებმა ლგოვი დაიპყრეს, სწორედ მაშინ გაქრნენ უკვალოდ რაიკომის პარტიის წევრებიც. ისტორიული ფაქტებიდან გამომდინარე, იმ პერიოდში, ფაშისტებმა ლგოვი მიზანში ამოიღეს, რადგან ეს ქალაქი, როგორც რეგიონის სარკინიგზო ცენტრი, მათთვის სტრატეგიული მნიშვნელობის გახლდათ. რკინიგზა მაშინ ინფორმაციის გადაცემის ყველაზე მოსახერხებელ საშუალებას წარმოადგენდა და შესაბამისად, ლგოვის ოკუპირებით, გერმანია მონინალმდეგეებში, ინფორმაციის დაფარვას, რაიკომის პარტიის განადგურებით კი — ლიდერების გარეშე დარჩენილი, დაბნეული მოსახლეობის სრულ მორჩილებას აღწევდა. არ არის გამორიცხული, რომ პარტია ადგილობრივებმა გასცეს. იმ პერიოდში გამცემლობა და შპიონაჟი საბჭოთა მოქალაქეებში, განსაკუთრებით კი, ლგოვის მოსახლეობაში ძალზე ფეხმოკიდებული გახლდათ. არსებობს ისტორიული ცნობები, რომელთა თანახმად, ლგოვის მოსახლეობა და იქვე მდებარე ბანიშჩანის ტყეში დაბანაკებული პარტიზანები წლების განმავლობაში უმოქმედოდ იყვნენ და ოკუპანტებისგან თავის დასაღწევად, არაფერს აკეთებდნენ. ადგილობრივები დღესაც იხსენებენ წინაპრების ნაამბობს, თუ რა ახლო ურთიერთობაში იყვნენ ისინი გერმანელებთან. გერმანელი ოფიცრები თურმე, ხშირად სტუმრობდნენ ლგოველებს ოჯახებში, მათთან ერთად ატარებდნენ საღამოებს, ქეიფობდნენ და ერთობოდნენ. ადგილობრივ მოსახლეთა მიერ თანამოქალაქეების ღალატისა და შპიონაჟის ფაქტებიც ამ დროს ხდებოდა...“

სამინელ აღმოჩენასთან დაკავშირებით, სამართალდამცველებმა, ადგილობრივი მოქალაქეების გარდა, რამდენიმე მნიშვნელო-

ვანი მოწმეც დაჰკითხეს, მათ შორის — შენობის თავდაპირველი მფლობელის შთამომავალიც. შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმში აღნიშნულია, რომ მოწმეთალო ფერის შენობა ორსართულიანია და 16 ფანჯარა აქვს. ეზოში შესული, ნაგებობას მთლიანად დაინახავს, მაგრამ ქუჩის მხრიდან მხოლოდ ერთი სართული ჩანს. გაირკვა, რომ ადრე ის კერძო სახლი იყო და ადგილობრივ ვაჭარს — ვლადიმირ პაფნუტიევს ეკუთვნოდა. ვაჭარმა სახლი საკუთარი ოჯახისთვის 1910 წელს ააშენებინა. მშენებლებს თურმე, სპეციალურად შეუკვეთა, რომ პირველი სართული მიწაში ჩაემაღლა — ისე, რომ ქუჩის მხრიდან არ გამოჩენილიყო, რათა მის ქონებას უცხო თვალი ადვილად არ მისწვდომოდა. „ვაჭრის პროექტი მრავალი ადამიანისთვის საბედისწერო აღმოჩნდა: სწორედ მიწაში ჩამალულმა პირველმა სართულმა განაპირობა საიდუმლო ორგანიზაციების დაინტერესება. მოსახერხებელი ფასადის გამო, შენობა ნამდვილ სასაქლოდ აქცევს...“ — აღნიშნა ჟურნალისტებთან საუბრისას ელენა გურუევამ.

რაც შეეხება პაფნუტიევის ოჯახს, — ამ შენობიდან ის საბჭოთა ხელისუფლებამ გამოასახლა. ადგილობრივი მოსახლეობისა და ისტორიკოსების მტკიცებით, მას შემდეგ, იქ სადაზურვო სამსახურებმა დაიდეს ბინა, თუმცა, პაფნუტიევის შთამომავალი — ვაჭრის შვილიშვილი ბორისი ირწმუნება, რომ ომის პერიოდში მისი წინაპრების სახლში არავის უცხოვრია და ის სრულიად ცარიელი იყო.

სამართალდამცველებმა ბორის პაფ-



მოწმემ სამართალდამცველებს უთხრა, რომ სახლში სამალავებისა და საიდუმლო სათავსების არსებობის შესახებ იცოდა:

„ბაბუაჩემი ვაჭარი იყო და დიდი ქონება ჰქონდა. იმ დროს ყველაფერს ვერ გამოაჩენდა, ამიტომაც, ფასეულ ნივთებს სხვენებსა და სარდაფებში ინახავდა... ლგოვში დასთან ერთად, 1942 წელს დაეპრუნდით. მაშინ ქალაქი გერმანელების მიერ იყო ოკუპირებული. ჩამოსვლისთანავე მივმართეთ გერმანიის კომენდატურას თხოვნით, სახლში შესვლის უფლება მოეცათ ჩვენთვის, მაგრამ უარით გამოგვისტუმრეს და იქიდან მხოლოდ ბაბუაჩემის კუთვნილი რამდენიმე ნივთის ნაშთების უფლება მოგვცეს. ამ ნივთების შესახებ მათ არაფერი იცოდნენ, რადგან ყველა სამალავს ვერ მიაგნეს. სახლში რომ მივედით, იქ არავინ დაგვხვდრია. ეტყობოდა, რომ არავინ ცხოვრობდა, მაგრამ სარდაფში რომ ჩავსვრით, მოულოდნელობისგან გავოგნდით: ყველაფერი გადაკეთებული დაგვხვდა. სარდაფში გიოსოსებიანი სპატიმრო კამერები მოეწყოთ. ყველაფერი ყარდა და ირგვლივ სამინილო სიბინძურე იყო... ამის შემდეგ, ვერანდაზე ავედით. ბაბუის მიერ შენახული ნივთები სწორედ ვერანდაზე მეგულებოდა. სამალავში მხოლოდ პიჯაკი და ქურთუკი იდო...“

სამართალდამცველებმა დახვრეტილ ლგოველთა შესახებ ცნობები შეაგროვეს. ვარაუდობენ, რომ ისინი ლგოვშივე დაცხრილეს, შესაძლებელია — ზემოთ აღნიშნულ შენობაშიც... დახვრეტილთა სიაში პირველად აღნიშნულია ტკაჩენკოების ოჯახი — იაკობი, მისი ცოლი ფეოდოსია და მათი ვაჟიშვილი ივანი. მათ შემდეგ კიდევ რამდენიმე გვარია ჩამოთვლილი. არიან თუ არა ეს ადამიანები მშენებლობის დროს აღმოჩენილ დახოცილთა შორის, ზუსტად არავინ იცის. სა-



ნუტიევი მოწმის სახით დაჰკითხეს. ამჟამად ის 93 წლისაა და კვლავ ლგოვში ცხოვრობს. აღნიშნავს, რომ ამ შენობის დასაბრუნებლად ბევრი იბრძოლა, მაგრამ ვერაფერს გახდა. „განცხადება დავწერე და მუნიციპალიტეტს მივმართე, მაგრამ სახლი არ დამიბრუნეს, მის ნაცვლად, 10 ათასი რუბლი გადმომიჩიეს. მიმიფურთხებია ამ 10 ათასისთვის...“ — ამბობს ამჟამინდელი ხელისუფლებით უკმაყოფილო პაფნუტიევი.

მართალდამცველთა თქმით, მოკლულთა ვინაობის შესახებ სხვადასხვა ინფორმაცია ვრცელდება და მათ დასაზუსტებლად, პირველ რიგში, დაწვრილებითი ცნობების შეკრება და ექსპერტიზის ჩატარებაა საჭირო. აღნიშნულ საქმეზე საკმაოდ მრავალრიცხოვანი საგამოძიებო ჯგუფი მუშაობს. გამომძიებელთა თქმით, ჭეშმარიტების დასადგენად, თუკი ეს საერთოდ, შესაძლებელი გახდება, მათ ძალზე რთული და ხანგრძლივი მუშაობა ელის...

შაბი.ge პარალელური სამყაროში

ქსელში გახვეული წყვილის სასიყვარულო ამბავი

დასაწყისი იხ. „გზა“,
№35-52(06)-6(07)

გაგრძელება

ვფიქრობ, მკითხველი გრძნობს, რომ ჩვენს გმირებთან სულ მალე მოუწევს გამომშვიდობება. მათი რომანის მთავარი და ალბათ, ყველაზე საინტერესო ეპიზოდი ჩვენ თვალწინ განვითარდა. მგონი დროა, მათ მშვიდი ცხოვრების საშუალება მივცეთ. გული არ დაგწყდეთ, ადრე თუ გვიან ყველაფერი მთავრდება. სამაგიეროდ, წინ არანაკლებ საინტერესო ამბავი გელით. ისიც რეალური და გაცილებით „მძაფრსუფუტიანი“, ვიდრე მიმდინარე რომანი. წინასწარ მხოლოდ იმას გავიხსენო, რომ ამბავი დეტექტიური ხასიათის იქნება და მისი მთავარი გმირი 2 ადამიანის მკვლელობისთვის გასამართლებული პატიმარი გახლავთ, რომლის ფოტოს ამბის დასაწყისშივე იხილავთ, სახელი და გვარიც რეალური იქნება და არა — გამოგონილი... ასლა კი ნაცნობ გმირებს მივუბრუნდეთ. როგორც იცით, ნატალი ამერიკაშია და მასთან კონტაქტი დაგვარგებ, მაგრამ როგორც იქნა, მივალწიე იმას, რომ მან წრცელი წერილი გამოგიგზავნა და „ამერიკული“ ამბები გაიშლია. რა თქმა უნდა, უახლოეს მომავალში თქვენც ყველაფერს დაწვრილებით გაიგებთ. მანამდე კი, ნატალისა და ზურას სახელზე მოსულ გამომხატურებებს და ამბის გაგრძელებას გავუცნოთ.

მარი ჯაშარიძე

„აუ, იცი, ახლა წავიკითხე „გზა“ და სევდიანი ვარ. არ მეგონა, ნატალი თუ შეძლებდა ამდენი ხნით ზურას გარეშე ყოფნას. ამას იმიტომ კი არ ვწერ, რომ ნატა არასწორად მოიქცა. არა, უბრალოდ, ზურა მეცოდება. დარწმუნებული ვარ, მაგრად განიცდის ნატას გარეშე ყოფნას. ნატას გადანყვეტილებას პატივს ვცემ, კარგად მოიქცა. ალბათ, გაუჭირდა ამ ნაბიჯის გადადგმა, მაგრამ ჩანს, რომ ძლიერი და გამბედავი ადამიანია. რაც მთავარია, გადანყვეტილება აბსოლუტურად დამოუკიდებლად მიიღო! მინდა, რომ მალე ჩამოვიდეს და ისევ ერთად, ბედნიერად იცხოვრონ. მარი, შენ კი ალბათ გვეტყვი, მანამდე რა მოხდება. ძალიან მიყვარხარო ყველანი. დიდი მადლობა, რომ ხალხს ასეთი ლამაზი სიყვარულის ამბავი უჩვენეთ. გაიხარეთ... შოკა“.

„ის გოგო მაგრად მიშლის ნერვებს, უაზრო კომენტარებს რომ აკეთებს და თან, გაიძახის, თქვენს ქმრებს ნატალიე-



ბი არ მოაკლოს ღმერთმაო. მინდა ვუთხრა, რომ მრუშობაზე ორჯერ უფრო მეტი ცოდვა ადამიანის განკითხვაა. ჩემო კარგო, როცა ქმარი საყვარელს იჩენს, ამაში ყველაზე მეტად ცოლია დამნაშავე. რაც შეეხება ხათუნას, მან ყველაფერი თავიდანვე იცოდა. ის ზურას კი არა, ზურას ფულებს გაჰყავს. ახლა ნატალის სახით სერიოზული მეტოქე დაინახა, საფრთხის მოახლოება იგრძნო. ნატალის რომ ზურას ფული აინტერესებდეს, მანქანასაც აყიდვინებდა და სახლში რემონტსაც გააკეთებინებდა. როგორ ფიქრობთ, ნატალის ნაკლები ანაზღაურება აქვს? ის ხომ კარგი ფსიქოლოგია. სამწუხაროდ, ნატალისნაირები ძალზე ცოტანი არიან ამ გაუბედურებულ ქვეყანაში. შენ კი ნატალისი გშურს. როგორც ჩანს, შენს ქმარს ძალიან ბევრი საყვარელი ჰყავს და შენთან დასაწოლად ვერ იცლის. ამიტომაც ხარ გაბოროტებული. ეჰ... შენს ხელში მართლა ცოდოა შენი ქმარუკა, ეგ საცოდავი, ეგა... თაკო“.

„ნატალი და ზურა, ძალიან მიყვარხართ. ნატა, გთხოვ, მალე ჩამოდი ამერიკიდან, რა... სხვის ჭორაობას ნუ აწყვები“.

„ნატალი, ზურასნაირი კაცი რომ შემეყვარდეს, გეფიცები, უკან არაფერზე დავიხევ. ძალიან დიდი დილემაა ოჯახი, ცოლი, მაგრამ მისი ოჯახი ხომ ფაქტობრივად, არ არსებობს და ხათუნაც ერთი ხარბი დედაკაცია. ნუთუ, მის ხუმტურებს უნდა შევწიროს თქვენი დიდი სიყვარული? ნუთუ, ის იმიტომ არის ყველაფერში მართალი, რომ შენზე ადრე შესვდა ზურას და მასთან ურთიერთობა დაიკანონა? წინოს ამბავიც ძალიან ამაღელვებს. ჩემი სიყვარულიც დედაჩემმა ჩაშალა და სხვაზე ძალით გამათხოვა. ახლა მართო ვარ, ის კი შორს არის, რუსეთში და უკან დაბრუნებაზე არ ფიქრობს“.

„თქვენ გაიხარეთ, კარგო ადამიანებო, ვინც ასე გულმხურვალედ ლოცავთ „ნატალიეს“ და „ზურიეს“. ერთიანად უმრავლოთ თქვენს ქმრებს ასეთი ნატალიე-

ბი, ნამდვილი სადისტი ხარ. მართალია, რომანი ბრაზილიურ სერიალს დაემსგავსა, მაგრამ ძალიან მაინტერესებს, რითი დამთავრდება. და მაინც — მე ბაჩოს ვგულშემატიკვრობ! თათია“.

„მარი, ნატას სახლში სხვა ვინ დახვდებოდა, თუ არა ზურა? ხომ ასეა?.. ნატას დიდ ბედნიერებას ვუსურვებ. თათია“.

„ყველა მედალს 2 მხარე აქვს. ყველაზე საშიშ დამნაშავესაც კი, ადვოკატი მოუძებნის ხოლმე იმ არგუმენტებს, რითიც მისი გამართლება შეუძლია. ერთი მხრივ, ნატა თითქოს საშინელი ურჩხულია, რომელიც გუგულების ბუდეს საფრთხეს უქმნის. „საზიზღარი, საძაგელი, მრუში“ — ისმის მისი მისამართით. ყველას ავიწყდება, რომ იმის დანგრევა, რაც არ არსებობს, არ შეიძლება. ხალხო, ზურას სიტყვებს დაუვიწყრდით: როცა 2 ადამიანს ერთმანეთი უყვარს, მათ შორის სულ მცირე ადგილიც კი არ არის, რომ ვინმე ჩადგეს... — როგორ ფიქრობთ, მასა და ხათუნას შორის სიყვარული რომ ყოფილიყო, ნატალი შეძლებდა მათ შორის ჩადგომას? თუ ზურას ეს სიტყვები მართო ნატალისთან ურთიერთობის დროს მიაჩნია მართებულად? ნუ გაამტყუნებთ ნურც ერის, ნურც — მეორეს. ყველა ადამიანს აქვს ბედნიერებისა და ცხოვრების თავიდან დაწყების უფლება. არ გინახავთ ისეთი ცოლ-ქმარი, როდესაც ორივე მეორე ქორწინებაში იმყოფება? ქალები თავს ნატალის ადგილას თუ წარმოიდგენენ, მიხვდებიან, რომ გაუჭირდებათ, ზურასნაირი მამაკაცს სიყვარულზე უარი უთხრან. წვეილს ბედნიერებას ვუსურვებ. ადვოკატი“.

„ხათუნა ძალიან მეცოდება, რადგან მან (ალბათ, გამოუცდელივით), დიდი ხნის წინ დაუშვა შეცდომა, რომლის გამოსწორებაც უკვე გვიანია. ახლა ხვდება თავის უმწეობას და ცდილობს, ზურა დაიბრუნოს, მაგრამ რაღა დროს? ახლა ისლა დარჩენია, შეეგუოს ამ ამბავს“.

„დიდი ხანია, ვკითხულობ ამ რომანს, მაგრამ ახლა ვხვდები, რომ ხათუნა ჩემი

ახლობელია. მართალია, ზურას პიროვნება კარგადაა შენიღბული, მაგრამ მასში და ხათუნაში ჩემი ძველი მეგობრები ამოვიცანი. რა თქმა უნდა, ამის მტკიცება არ შემოიძლია, მაგრამ თუ ასეა, მე ზურას არ ვამტყუნებ. ორივეს კარგად ვიცნობ და

თუნამ.

— კი, მაგრამ რაც შენი არ არის, იმას ხელს რატომ ჰკიდებ? — ვკითხე და მისი პასუხიც დაახლოებით გამოვიცანი.

— ამას მე მეუბნები? შენ რატომ ეპოტინები იმას, რაც შენი არ არის? —

საიდან მოიტანე, რომ მიყვარს? ცდები, ჩემო კარგო. უბრალოდ, მარტოობის შესავსებად დამჭირდა ზურასთან ურთიერთობა. მე საქმრო მყავს...

როგორც დღე და ღამე, ისე განსხვავდებიან ერთმანეთისგან. მარი, ჩემი ნომერი არაფის მისცე, გთხოვ“.

„მარიიი... ნევროზი დამმართე და ეგ არის! რატომ მიმეტებ ნატალის პაციენტად? ვინ გაუღო მას კარი და ვინ დახვდა შინ? ყურში მაინც ჩამჩურჩულე... რუსა“.

ახლა კი ამბის გაგრძელება, რომელიც წინა ნომერში იქ შევწყვიტეთ, როცა ბაკურიანიდან დაბრუნებულ ნატალის საკუთარი სახლის კარი ვიღაცამ შიგნიდან გაუღო.

— როგორ მოვხვდი და ჩვეულებრივად, — სრულიად მშვიდი ხმით მიპასუხა მოულოდნელმა სტუმარმა.

ჩემ წინ ხათუნა იდგა და ისე მილიმოდა, თითქოს, დიდი ხნის უნახავი მეგობრები ვიყავით. ჩანთები ძლივს შევათრიე შემოსასვლელში. პალტო გავიხადე, საკიდზე ანგარიშშიუცემლად დავკიდე და ოთახში შევედი. დაბალ მაგიდაზე ყავის ცარიელი ჭიქა გახლდათ ლამბაქზე დაყირავებული — ისე, სამკითხოდ რომ გაამზადებენ ხოლმე. იქვე, კარტი იყო გაშლილი. მივხვდი, ჩემს მოსვლამდე ხათუნა ამით ერთობოდა. დივანზე პლედი ეგდო და ჟურნალები ეყარა. როგორც ჩანს, მათ წამოწოლილი კითხულობდა. ახლადა დავხვდე ფეხზე და თვალები დავაჭყიტე — ჩემი ვარდისფერი ჩუსტები ეცვა.

— იატაკი რომ არ დამეკანრა, ჩექმა იმიტომ გავიხადე, — ალბათ, ჩემი გაცუბული მზერა შენიშნა.

უსიტყვოდ დავუქნიე თავი. მისი საქციელი და გამოსედა არ ჰგავდა თავდასხმისთვის გამზადებული მხეცის საქციელს. ჩემს საყვარელ სავარძელში ჩავჯექი, ზურგით მივეყრდენი, გულზელი დავიკირიბე და ხათუნას შევხედე. რამდენიმე ნაბიჯი უკან-უკან გადადგა და ისიც დივანზე დაჯდა. კარგა ხანს ვზომავდით ერთმანეთს თვალებით.

— როგორც ვხვდები, ჩემი გასაღები ბაკურიანში მოიპარე, არა?

— სანოლზე ეგდო და ავიღე, — სრულიად მშვიდი ხმით მიპასუხა ხათუნამ.

ხმაში გაღიზიანება დაეტყო.

— ზურას თუ გულისხმობ, მაშინ ერთ კითხვაზე მიპასუხე: ვისია?

— ჩემია! — ჭირვეული ბავშვი სათამაშოს რომ არ თმობს, ზუსტად ისეთი ტონით მიპასუხა.

პასუხად მხოლოდ ჩავიცინე.

— შენ თურმე, მდიდრულად ცხოვრობ. ეს ყველაფერი ჩემი ქმრის დამსახურებაა? — მკითხა და ტონში ირონია გაურია.

— შენი ქმარი არაფერ შუაშია. შენ წარმოიდგინე, ეს ყველაფერი ზურას გაცნობამდე შექონდა. მითხარი, რაში დაგჭირდა აქ უჩემოდ მოსვლა? თუ ჩემთან ლაპარაკი გინდოდა, გეტქვა და შეგხვდებოდი. იქნებ, ფიქრობდი, რომ თავს აგარიდებდი?

— თავს რატომ ამარიდებდი? შენ ხომ შუბლის ძარღვი განწყვეტილი გაქვს! ნინოს დაუდაქალდი და ზურას ერთად აბამთ ბადეში, არა? ის და დედამისი ყოველთვის ჩემს წინააღმდეგ იყვნენ ამხედრებული. ნინო სულ იმას ცდილობს, რაიმე მავნოს... ის ახლა ბედნიერია, მე რომ ტკივილს მაყენებს. არ გეგონოს, შენზე მზე და მთვარე ამოსდითდეს, უბრალოდ, ჩემს წინააღმდეგ გიყენებს. ეს იცოდე და კარგად დაიმახსოვრე!

მისი ლაპარაკი მაღიზიანებდა, მაგრამ მაინც, ჩუმად ვუსმენდი. ვცდილობდი, აღევლინებოდა არ შემტყობოდა.

— ყველა შენისთანა ქალის ბოლო ერთია. დარჩები მიტოვებული და მორიგი მსხვერპლის ძებნაში კიდევ რამდენიმე წელი გაივლის. ზურა ჩვენ არ მიგვატოვებს. დარწმუნებული ვარ, გიყვარს და ეგ სიყვარული შენვე მოგაყენებს ტკივილს, — დაასრულა მონოლოგი ხათუნამ.

— საიდან მოიტანე, რომ მიყვარს? ცდები, ჩემო კარგო. უბრალოდ, მარტოობის შესავსებად დამჭირდა ზურასთან ურთიერთობა. მე საქმრო მყავს... — თვითონადაც არ ვიცოდი, საიდან მოვიტანე ეს სისულელე. — შენ გიყვარს ზურა? — ვკითხე და პასუხის მოლოდინში დავიძაბე.

— არა... — გულახდილად და თითქოს, დანაწევრებით მიპასუხა ხათუნამ. მივხვდი, ეს ჩემი მოჩვენებითი გულახდი-

ლობის საპასუხო რეაქცია იყო.

— აი, ხომ ხედავ, შეუძლებელია, ეს ადამიანი გიყვარდეს. როცა გაჰყევი, მაშინ გიყვარდა? — ჩემი თავი იმაში გამოვიჭირე, რომ ვცდილობდი, მისი გულახდილობით შესარგებლა და იმ კითხვებზე მიმელო პასუხი, რომლებიც უკვე დიდი ხანია, მანვალედა.

— არ ვიცი, მაშინ მიყვარდა თუ არა. მეგონა, რომ მიყვარდა. კი, მიყვარდა! — დააზუსტა ბოლოს.

— მერე, თუ გიყვარდა, რამ შეცვალა გრძნობა? — ეს უკვე დაკითხვას ჰგავდა. უფრო სწორად, ფსიქოლოგიისა და პაციენტის საუბარს.

— მისმა ოჯახმა არ მიმიღო. ნინომ საიდნალაც გაიგო, რომ მანამდე შეყვარებული მყავდა და მათ მიიჩნიეს, რომ ზურას ძალით „შევეტენ“.

— და ეს ასე არ იყო?

— რაღაც, ისე მოხდა, რომ მეც ვერ გავიგე ბოლომდე, როგორ გავხდი ზურას ცოლი. შემთხვევის წყალობით დავეკორწინდი. რა თქმა უნდა, ეს მინდოდა. ვიცოდი, ზურა ჯერ არ აპირებდა ცოლის მოყვანას, მაგრამ მეგონა, ყველაფერს შეეგუებოდა, — მორჩილად მიყვებოდა ხათუნა წლების წინ მომხდარ ამბავს და ვგრძნობდი, თითქოს, რაღაც ტვირთისგან თავისუფლდებოდა. რომც მომენდომებინა, მას უკვე ვეღარ შევაჩერებდი, ვიდრე ბოლომდე არ იტყოდა სათქმელს.

— თავიდან, თითქოს ყველაფერი კარგად იყო, მაგრამ ჩვენი ურთიერთობა მალე აირია. სხვადასხვა ენაზე ვლაპარაკობდით, ერთმანეთის არ გვესმოდა. ზურას ნელ-ნელა ვკარგავდი, მაგრამ მაშინ, ამას არ განვიცდიდი, რადგან დარწმუნებული ვიყავი, რომ ის არასოდეს მიგვატოვებდა.

— ახლა? ახლა განიცდი? თუ უბრალოდ, ჟინიანობ?

— ახლა განვიცდი. მისი ოჯახის წევრებს რომ ჰკითხო, გეტყვიან, რომ ფულის გამო განვიცდი ამ ყველაფერს, თითქოს მეშინია, ქონება არ დაგვარგო. ეს ასე არ არის. მე და ზურამ ცალკალკეც რომ ვიცხოვროთ, ის არასოდეს დაგვტოვებს ულუკმაპუროდ. სიყვარულის მოთხოვნას აზრი არ ჰქონდა, ამიტომაც ვთხოვდი ფულს. ძალით ვერავის შეაყვარებ თავს. ფული იყო ის, რაც მასთან მაკავშირებდა და რაც მისგან შეიძლებოდა მიმეღო. ეს იყო კომპენსაცია იმისა, რომ ვცხოვრობდი ისეთი ადამიანის გვერდით, ვისაც არ ვუყვარდი. თუმცა, ჩემი ნება რომ ყოფილიყო, ზურას ფულით მისსავე სიყვარულს ვიყიდდი... არჩევანის საშუალება არ მქონდა, თორემ ფულს კი არა, მის სიყვარულს ავირჩევდი.

— კი, მაგრამ თუ არ გიყვარს და არ უყვარხარ, თანაც, ამბობ, რომ ცალკე ცხოვრების შემთხვევაში ზურა არაფერს მოგაკლებთ, რას უნდა ნიშნავდეს შენი ასეთი საქციელი? რატომ დაჰყევი უკან? — ვკითხე თანაგრძნობით განმსჭვალუ-

ლი ხმით, რადგან ეს ქალი მართლა შემეცოდა. ხათუნამ უცნაურად შემომხედა.

— არ მინდა მისი დათმობა იმ ქალისთვის, ვინც მას თავი შეაყვარა. ნატალი, მეზიზღები, იმიტომ, რომ ზურას უყვარხარ, — ეს ისეთი მოულოდნელი იყო, რომ შევხტი.

— ეს შურია, უბრალო, ქალური შური... იცი, რომ ზურა კარგი ადამიანია და ის სხვისთვის არ გემეტება, — ვუთხარი და წამოვდექი.

— ჩვენი საუბარი არ დამთავრებულა, — მომაცხა სამზარეულოსკენ მიმავალს.

— ვიცი, უბრალოდ, ყავას მოვადუღებ. შენც ხომ დაღევ? — ახლა მე გავცახე.

— კი, დავლევ. მანდ, მაცივარში „ბორჯომი“ ვნახე და წამოიღე... — თავი გავაქნიე და გავიცინე. რაღაც უჩვეულო სიტუაციაში ვიყავი. მე და ხათუნა ვისხედით და დაქალებივით ვსაუბრობდით. ფიქრში ისე გავერთე, რომ ყავა გადმომივიდა. მადულარას ხელი ვტაცე და თითები დავინვი. ნიჟარაში მოვისროლე, იქ ჩადგმულ წყლის ჭიქას მოხვდა და გატეხა. ხმაურზე ხათუნა სამზარეულოში შემოვარდა. მე ხელი ცივ წყალს შევუშვირე და მას შევხედე.

— დაინვი? — მზრუნველად მკითხა.

— იცი, შენზე როგორი წარმოდგენა მქონდა? — ვკითხე მოულოდნელად.

ხათუნა ინტერესით მომამტერდა.

— რატომღაც მეგონა, რომ ძალიან ცივი, უხასიათო და უსულგულო ადამიანი იყავი.

— ჰო-ო? როგორ უცნაურადაც უნდა მოგეჩვენოს, მეც მომეწონე. ჩვენ რომ კაცი არ გვყავდეს გასაყოფი, ალბათ, კარგი მეგობრები ვიქნებოდით.

მადულარა გავრეცხე და ყავა მოსადუღებლად ხელახლა დავდგი. ამჯერად, ყველაფერმა მშვიდად ჩაიარა. ლანგარზე დავაღაგე ყავის ფინჯნები, „ბორჯომის“ ბოთლი, ცარიელი ჭიქა და ოთახში შევედი. ხათუნა ისევ კარტს შლიდა.

— რაო, კარტმა რა გითხრა? — ვკითხე ღიმილით.

— რაო და, ნატალის და ზურას მომავალი არა აქვთო. შენ „ჯვრის დამა“ ხარ. ნახე, ყვავის „ტუზი“ და „ათიანი“ დაგეცა გულზე, — თითი დაადო კარტს და შემომხედა.

— იცი, მე ზურას სიტყვების უფრო მჯერა, ვიდრე მაგ კარტის.

— რაო, რას გეუბნება ზურა? — დაინტერესდა ხათუნა.

— მოდი, ამას საიდუმლოდ შევინახავ, რადგან მართო მე და მას გვეხება.

— მე — არა? მოდი, კარტი გავხსნათ და სათქმელი ბოლომდე ვთქვათ. რა გინდა ზურასგან?

— არაფერი.

— სიყვარული არ გინდა?

— ეგ უკვე მაქვს, — ვუპასუხე, თავი გვერდზე გადავნიე და ისე შევხედე.

— სექსი?

— ეგვეც... — „ც“ განსაკუთრებით ხაზგასმით წარმოვთქვი.

— ფული?

— ფული შენთვის დამითმია. მე ლიკა არ გეგონო. შენ ზურასგან მხოლოდ ფულს „ჩალიჩობ“, მე — სიყვარულს. ასე რომ, გასაყოფიც არაფერი გვაქვს. ერთ-მანეთის ინტერესებს არ ვკვეთთ და საჩხუბარი რაღა გვაქვს?

— ზავს მთავაზობ? რა საინტერესო სიტუაციაში ვართ, ატყობ?

— ჩემთვის ეს სიტუაცია საინტერესო კი არა, გულსამრევია. მე შენს ადგილზე რომ ვყოფილიყავი, ქმრის საყვარელთან არ მივიდოდი. უბრალოდ, თავს არ დავიმცირებდი... — ვიცოდი, ეს არ უნდა მეთქვა, მაგრამ გულახდილად ვთქვი, რასაც ვფიქრობდი.

— რადგან ასე კარგად მსჯელობ, ისიც გეცოდინება, როგორ მოიქცეოდი, ჩემს ადგილას რომ ყოფილიყავი? დავფიქრადი.

— გულახდილად გითხრა?

— ჰო... — თავი დამიქინა ხათუნამ.

— მე თვითონ წავიდოდი ჩემი ქმრის ცხოვრებიდან.

ხათუნა ახარხარდა. ეტყობა, ჩემმა სიტყვებმა ძალზე გაამხიარულა. კარგა ხანს იცინა და სული ძლივს მოითქვა.

— რა კარგად „ჭრი“ და „კერავ“. შენც ეგ არ გინდა? გზა ხსნილი გექნება მერე ელიტისკენ, სიმდიდრისკენ და ზურასკენ...

ახლა მე ავხარხარდი. 2 შეშლილი ადამიანის დიალოგს დაემსგავსა ჩვენი ურთიერთობა.

— შენ ფიქრობ, რომ მე ელიტაში გასვლა მინდა? ელიტიდან იმდენი პაციენტი მოდის ჩემთან, რომ მაგის პრობლემა, წესით, არ უნდა მქონდეს. ისე, არც ზურაზე გათხოვება მინდა...

— აბა, რა ჯანდაბა გინდა? — გაცხარდა ხათუნა.

მხრები ავიჩეჩე.

— იცი, ჯერ არ გადამინყევია, რა

რადგან არ მინდოდა, ხათუნა ჩემთან ენახა.

— უჩემოდ ფეხს ვერ გაადგამ. მოვალ და მე წაგიყვან, სადაც გინდა, — მითხრა და ყურმილი დაკიდა...

— ბატონი ზურა ბრძანდებოდა? — მიხვდა ხათუნა.

— დიახ! — მოტყუებას აზრი არ ჰქონდა.

— ასე მონივნებით ელაპარაკები? ყოჩაღ, ჩემო ქმარო! დაუყენებია „პალაჟენი“...

— ხათუნა, იცი, რაღაც მინდა გითხრა. მოდი, ჩვენი საუბარი სხვა დროისთვის გადავდოთ.

— რატომ? ზურა უნდა მოვიდეს?

— ალბათ, — მოკლედ მოვუჭერი.

— ჰოდა, ძალიანაც კარგი. აქ დაველოდები.

მოუსვენრობამ შემიპყრო. ნამდვილად არ მინდოდა, რომ ზურას მისთვის აქ მოესწრო. ხათუნა კი წასვლას არ აპირებდა და მყარად გადაწყვიტა, რომ ქმარს დალოდებოდა.

— კარგი, მაშინ მე წავალ და შენ დარჩი, — შევთავაზე გაჯიუტებულ ხათუნას. — ზურა რომ მოვა, შენ თვითონ გაეცი პასუხი, როდესაც დაინტერესდება, აქ რას აკეთებ, — ვთქვი და იმ განზრახვით წამოვდექი, რომ პალატოს ჩავიცვამდი და შინიდან წავიდოდი.

— მოიცადე... — შემაჩერა ხათუნამ.

— ერთად დაველოდოთ, თქვენი ერთად ნახვა მაინტერესებს.

— ბაკურიანშიც მაგიტომ ჩამოხვედი? — მისკენ შევბრუნდი და დოინჯი შემოვირტყი.

— არა, ბაკურიანში იმიტომ ჩამოვედი, რომ ზურასთვის ძველი მოგონებები ამეშალა. ალბათ გეცოდინება, რომ მე და ზურა სწორედ ბაკურიანში დავქორწინდით. მინდოდა, გამეხსენებინა მისთვის ჩვენი ქორწინების დღე.

— ჰმ... — მხოლოდ ეს ვთქვი და

ზურამ სიგარეტის კოლოფი დაუდევრად მოისროლა მაგიდაზე, ჩემს საგარძელში ჩაჯდა, ფეხი ფეხზე გადაიდო და ცოლს წარბაწეულმა შეხედა

მინდა. ახლა რამდენიმე თვით ამერიკაში ვაპირებ წასვლას და რომ დავბრუნდები, მაგ კითხვაზე პასუხი მერე მექნება.

ამ დროს სახლის ტელეფონმა დარეკა. ზურა იყო.

— ჩამოხვედი, ხომ? როგორ ხარ?

— კარგად.

— სადმე ხომ არ აპირებ წასვლას?

— არა.

— კარგი, ჩემო პატარავ. მალე მოვალ...

— ისა... მივდივარ, კი... წავალ და ერთ საათში დავბრუნდები, — მოვატყუე,

მხრები ავიჩეჩე, ჩექმას დავწვდი და ჩაცმა დავიწყე.

ამ დროს, კარზე ზარი დაირეკა. ხათუნას გავხედე. თითქოს დაიძაბა. დივნის საზურგეს მიანვა და კარის საპირისპირო მხარეს გაიხედა. ჩექმა იქვე მივაგდე და კარი გავაღე.

— როგორ ხარ, ჩემო პატარავ? — მომეხვია ზურა.

— კარგად, — ვუპასუხე და მისი ხელები მოვიშორე. მაშინვე მიხვდა, რომ რაღაცაში იყო საქმე და ოთახისკენ გაიხე-



ბოლო დროს საზოგადოება არაერთხელ აფორიაქებულა შემზარავი ფაქტით: დედამ ახალშობილი ნაგვის ბუნკერში ჩააგდო... ან ვედროში ჩასვა, ქაღალდები დააყარა და ცეცხლი მოუკიდა; ან კიდევ, ღორების საჯიჯგნად გაიმეტა. რა ხდება? საიდან მოდის მსგავსი სისასტიკე, უღმერთობა?... როგორც ფსიქოლოგები აღნიშნავენ, ომის შედეგში პერიოდი, გამუდმებულ სტრესში ცხოვრება, მომავლის შიში და უიმედობა განაპირობებს ადამიანის სულში ჩაბუდებული მხედის გაღვიძებას. სისასტიკე, გაუტანლობა და სადიზმი სოციალურად დაბალ საფეხურზე მყოფ ადამიანებში თურმე, უფრო ხშირად იჩენს თავს.

საბედნიეროდ, არის შემთხვევები, როცა ქალი, რომელმაც უარი თქვა ახალშობილზე, გონს მოეგება და ამ მიუტყველებელ ცოდვას, როგორც მძიმე ჯვარს, არ წამოიკიდებს...

შეწყოვიდი უვიდები

რატომ ბოვებან დედაბი უვიდებს

ლელა ჭანმოტაძე

მამა ადამი, საქართველოს საპატრიარქოსთან არსებული სამშობიარო სახლის ხელმძღვანელი:

— ჩვენთან, წმინდა იოაკიმესა და ანას სახელობის სამშობიარო სახლში შარშან ახალგაზრდა დედამ თავისი ჯანმრთელი, სალ-სალამათი შვილი დატოვა. 4 დღე იყო შვილთან, მერე უეცრად გაქრა. მიაბნეს ამ დედის შესახებ. მაშინვე ისეთი გრძნობა დამეფულა, რომ მას ეს ბავშვი არ მიუტოვებია — უბრალოდ, მზად არ იყო სირთულეებთან შესაჭიდებლად, არ იცოდა, სად წაეყვანა ახალშობილი, რადგან ბავშვის მამა მის მილებზე უარს ამბობდა. არადა, ქალი იმდენად მომზადებული მოვიდა ჩვენთან, რომ მშობიარობის თანხაც გადაიხადა, მორიგე მედდებს ფულს აძლევდა — წვენი და ნამცხვარი ამომიტანეთო... ტელეეკრანიდან მივმართე. ვთქვი: ნუ განიკითხავთ გიორგის დედას, მან ჩვილი მიატოვა იმიტომ, რომ ფსიქოლოგიურად უჭირს; ნუ იფიქრებს, თუ რას იტყვის მეზობელი, მეგობარი, ახლობელი; მოვიდეს ჩვენთან და გვერდით დაუდგებით-მეთქი. ეს რამდენჯერმე უჩვენეს ტელევიზიით. გიორგი მოვნათლეთ 22 სექტემბერს, ჩვენი დღესასწაული იყო — წმინდა იოაკიმესა და ანას ხსენების დღე. გვინდოდა, რაიმეთი აღგვენიშნა და გიორგის მონათვლით აღვნიშნეთ. თითქმის 40 დღე შესრულებოდა. ეს იყო პარასკევს. კვირას სამშობიარო სახლის თანამშრომლები დალოცა კათალიკოს-პატრიარქმა, გიორგიც მივიყვანეთ, რომ დაელოცა. მეორე დღეს, მისი დედიკო მოვიდა. შევიდა ახალშობილთა განყოფილებაში და დადგა. რა გნებავთ? — ჰკითხეს. — მე გიორგის დედა ვარ, ვერ მიცანიო? — თქვა. ჩაიკრეს გულში, მეც დამიძახეს. ზუსტად ასეთი წარ-

მომედგინეთ-მეთქი, — ვუთხარი. არაჩვეულებრივი, ახალგაზრდა, ლამაზი, კარგი, სუფთა გოგონა იდგა ჩემ წინ. ცოტათი დაბნეული იყო... მსგავსი რამ ხდება ხოლმე და ამას წინ ვერავინ აღუდგება. მაგრამ როცა ახალი სიცოცხლე იბადება, რა მოტივიც არ უნდა გვაპოძრავებდეს, მაინც უნდა დავირაზმოთ მის გადასარჩენად. არანაირი მოტივი არ არსებობს, რომლის გამოც, შვილის დატოვებაა შესაძლებელი. სექსობრივი ცხოვრების სფერო ძალზე მრავალგვარია და შვილები ისე უნდა აღვზარდოთ, რომ გაითავისონ პასუხისმგებლობა: მათ უნდა გაიაზრონ, რომ რადგან იყოფენ სარცელს, გახდებიან დედა და მამა, ამისთვის ყოველთვის მზად უნდა იყვნენ. აღვზარდოთ ოჯახური ტრადიციებით, ისე, რომ იყვნენ ერთმანეთისთვის ცოლი და ქმარი და არა პარტნიორები, — ეს არის მთავარზე მთავარი.

ბებიქალები ყოველთვის ბევრ საინტერესო ამბავს ჰყვებიან, რადგან ბევრ მათგანს ერთსა და იმავე ადგილას მუშაობა წლობით უნევს. 20, 30, 40 წლის განმავლობაში „აღგვენიშნა“ ამა თუ იმ სამშობიარო სახლის ისტორიას. მორიგე რესპონდენტად წვრილ ბებიქალი — ნუნუ ჭინჭარაძე ავირჩიე.

ერთ ავბედით დღეს, მის ოჯახში ტელეფონის ზარი გაისმა. ეს იყო 1978 წლის 20 აპრილს. ღამენათვე, მორიგეობისგან დაღლილ ქალს უცნობმა დახმარება სთხოვა. კოკისპირულად წვიმდა და სანამ მანქანაში ჩაჯდებოდა, თავიდან ფეხებამდე დასველდა...

ნუნუ ჭინჭარაძე:

— უცნობმა კაცმა ძველი „მოსკვიჩი“ ლოტკინზე ამიყვანა, ერთ პატარა სახლში ბავშვის გაბმული ტირილი ისმოდა. ვიფიქრე, დავაგვიანეთ და ქალმა დახმარების გარეშე იმშობიარა-მეთქი. ნან-

ახმა მოლოდინს გადააჭარბა. ახალშობილი სანოლზე შიშველი მიეწვინათ. ოთახში ციოდა. ბავშვი სისხლში მოსვრილი და სიცოცხლისგან გაღურებული იყო. დედამისი სად არის-მეთქი? — ვკითხე: ჩაძალდაო, — მიპასუხა კაცმა. ეს ბავშვი უნდა მომაცილებინო, წაიყვანე და ისე მოაწყვე, თითქოს ვინმემ ტყუპი გააჩინაო... ერთხანს გაშეშებული ვიდექი. მერე ჩვილი ავიყვანე, სველი ვიყავი, მაგრამ ადამიანის სითბო მაინც იგრძნო, ჩავისუტე თუ არა, გაყურდა. ვნახავ, ახლომასლო ვინმე ხომ არ არის და დავბრუნდებიო, — მითხრა უცნობმა. გავიდა თუ არა, სანოლის ქვემიდან ასაკოვანმა ქალმა გამოყო თავი და მთხოვა: წაიყვანეთ, გადაარჩინეთ, მოკლავსო. მეტი ვერაფერი მითხრა, რადგან კაცი მობრუნდა და გამოიყვანა, — მიბრძანა. ჩემს სახლში მიმიყვანა. ბავშვი თბილ პლედში გაუხვე და მილიციაში გავიქეცი.

რა გაარკვიეთ?

— 3-4 დღის შემდეგ, გამომიძებლმა დამიბარა და საქმის ვითარებაში გამარკვია. თურმე, ქალიშვილს ვილაცასთან სასიყვარულო კავშირი გაუბამს. დაფხმძიმებულია. მშობლებისთვის არ გაუშეხვია, ვინ იყო მისი შვილის მამა. საბრალო გოგო, მამამისის ოთახში ჩაუყეტავს. იქვე, მარტოს უმშობიარია!.. კარი ერთი კვირის შემდეგ ბაბუას შეუმტყრევია. გოგონა უკვე მკვდარი დახვედრია... წარმოიდგინეთ, როგორი ჯანმრთელი უნდა ყოფილიყო ჩვილი, რომ სიცოცხლე, საკვების გარეშე შვიდი დღე იცოცხლა!.. ბავშვის ბაბუა ერთ თვეში დაიჭირეს.

ახალშობილს რა ბედი ეწია?

— ბავშვთა სახლში გადაიყვანეს. მაშინდელი გაზეთები ამ ამბის შესახებ ხშირად წერდნენ. ის ბიჭუნა გაშვილდა. ექიმების ოჯახში გაიზარდა და ახლა უკვე თვითონაა მამა. არ იცის, როგორი მძი-

მე წარსული აქვს. არც არის საჭირო. თვითონაც ექიმია და ადამიანთა სიცოცხლის გადასარჩენად იბრძვის, როცა ამ ამბავს ვისხენებ ხოლმე, ერთი კითხვა არ მასვენებს: ვინ იყო ბავშვის მამა? როგორი ნაშუსით დადის ამქვეყნად? ნეტავ, თუ მოინანია?...
ლალა მურაშვიძე, ბებიაქალი:

— რამდენიმე სამშობიარო სახლში მიმუშავია, მათ შორის — რაიონებშიც. იყო დრო, როცა ბავშვთა სახლისთვის ჩვილებს ვერ ვიმეტებდით. ვიცოდით, რაონში რომელ უშვილო ოჯახს უნდოდა ბავშვი. როგორც კი დედა ჩვილს მიატოვებდა, მაშინვე ამ უშვილო ოჯახებს ვუკავშირდებოდით. ამ გზით ბევრი ახალშობილი მარტოობას და მძიმე ხვედრს ასცდა. ბევრ მათგანთან დღემდე კავშირი მაქვს და ვიცი, როგორი ბედნიერი ბავშვობა ჰქონდათ. მახსოვს, შუაგულ ქართლში „ატმობის“ დრო იდგა. მშვენიერმა ქალმა იმშობიარა. დერფანში დედოფალივით დადიოდა, ისეთი ლამაზი იყო ის უღმერთო. მესამე დღეს გაქრა. მის კვალს ვერსად მივაგენით. გავიდა 2-3 კვირა. მის ახალშობილს სხვა დედები აჩვენებდნენ ძუძუს. ის ქალი მოვიდა, მთავარი ექიმის კაბინეტში შევიდა და უთხრა: განცხადებას დავწერ, რომ ბავშვზე პრეტენზია არ მექნება, არასდროს მოვკითხავო. მთავარი ექიმი მოხუცი, დარბაისელი კაცი იყო, უბასუხია: მე წავიყვან თქვენს შვილს; ლამაზო ქალო, როცა გონს მოხვალთ, დაბრუნდით და უკან წაიყვანეთო. — არაო, — ჩაულაპარაკებია, — ჩემი ტყუპისცალის ქმრისგან შემეძინა, ვერასდროს გამოვაჩენო... ის ანგელოზი ბავშვი არავისთვის მიუშვილებიათ — დედის კვალზე არ წავიდეს, „ცუდი“ სისხლის არის, ცოდვიანის ნაყოფიაო....

— **კიდევ რა მიზეზის გამო ტოვებდნენ დედები შვილებს?**

— ზესტაფონელი გოგო მამამისმა სულ ძალისძალად გაიყვანა დერფნიდან. დღემდე ყურში ჩამესმის ქალის კივილი: შვილი არ წამართვათ, ხალხი არა ხართ, ჩემს პატარას არ დამაშოროთო! მამამ ალბათ, პალატაშიც სცემა. ბავშვის დატოვებაზე რომ ვერ დაითანხმა, სულ ძალისძალად წაიყვანა. არც ერთი პალატის კარი არ გაღებულა — ყველა ქალი იწვა თავის საწოლში და ტიროდა. რა უნდა გვეშველა 15 წლის გოგოსთვის, რომელიც თავის თანაკლასელ ბიჭთან შეცდა?... მშობლებმა არ მისცეს დედობის უფლება. ზესტაფონიდან თბილისში ჩამოიყვანეს და ისე ამშობიარეს, რომ არავის გაეგო.

— **არ ყოფილა შემთხვევა, გარკვეული დროის შემდეგ, შვილის უკან დაბრუნება ეცადათ?**

— არც ერთი ასეთი შემთხვევა არ მახსენდება. ერთადერთი რამ შემძლია გითხრათ: ეს ქალები ცდილობენ, დაივიწყონ თავიანთი მიტოვებული შვილები, ამიტომ ძუძუს არ აწოვებენ. უმეტესობა არც ნახულობს. ზოგჯერ ექთანს მაინც შეუყვანს ჩვილს. კედელს მიეფხინება სახით, რომ არ დაინახოს, რათა მისი არსებობა გონებიდან სამუდამოდ წაშალოს... მახსოვს, ერთმა ქალმა თავის შვილს სა-

მაჯური შესხნა: რომ დავიმარხები, თან ჩამაყოლებენ, იქ მაინც იქნება ჩემთანო, — უთქვამს ექთანისთვის. ვინ იცის, რა უჭირდა და შვილს რატომ ტოვებდა.

ახლა ნებისმიერი ახალშობილი, რომელსაც მშობელი განირავს, ჩვილ ბავშვთა სახლში გადაჰყავთ. სამშობიარო სახლებიდან მათი გაშვილება აღარ ხდება. ნუცუბიძეზე, ჩვილ ბავშვთა სახლში ერთი შეხედვით, ყველაფერი რიგზეა. მშვიდი, წყნარი პატარები იქაურობას ტირილით არ აყრუებენ. როგორი წარმოუდგენელიც არ უნდა იყოს, მათ უკვე გაცნობიერებული აქვთ თავიანთი საშინელი მდგომარეობა. თვით საკუთარი არსებობით სასჯელად ექცევენ მშობლებს, ღვთისა და ხალხის წინაშე. დედის ძუძუს მოგლეჯილი, „ცოდვის შვილები“ არიან.

ირინე ბაბაშვი, ჩვილ ბავშვთა სახლის დირექტორი:

— 110 ბავშვი გვყავს. ეს რიცხვი ყოველდღე შეიძლება შეიცვალოს. დღეს დილით დარეკა გარდაბნის სამშობიარო სახლის მთავარმა ექიმმა და მითხრა: ჩვენთან დაიბადა ბავშვი დეფექტებით, სავარაუდოდ, მას დატოვებენო. მკითხა: ასეთ შემთხვევაში რა ვქნათო? ამ ერთ კვირაში ექვსი ბავშვი მივიღეთ. აქედან ორი ჯანმრთელია, ოთხი კი — შეზღუდული შესაძლებლობების. გარდა იმისა, რომ სამშობიარო სახლებიდან გადმოჰყავთ ახალშობილები, დედებსაც მოჰყავთ თავიანთი შვილები. ზოგჯერ იმის გამო ტოვებენ, რომ არ იციან, რა აჭამონ, რით გამოკვებონ. დამიჯერეთ, ზოგს მართლა უჭირს თავის პატარასთან განშორება, მაგრამ იცის, რომ ჩვენთან სითბოც ექნება, საკვებიც და ყურადღებაც. ასეთი, დროებით დატოვებული ბავშვებიც გვყავს.

— **მერე ეს ბავშვები ისევ მიჰყავთ?**



— ახალ წელს ჩვენს ჩვილ ბავშვთა სახლზე მომზადდა ტელეგადაცემა, რომლის ეთერში გასვლის შემდეგ, ორ ბავშვს მშობლებმა მოაკითხეს. ეკრანზე თავიანთი შვილებისთვის თვალი მოუკრავთ და გადაუწყვეტიათ, აქედან წაეყვანათ. ორივე ბავშვი ჯანმრთელი იყო. წაიყვანეს ერთი პატარა ბიჭიც, რომელიც ნაწიზმით იყო დაავადებული. ნაწიზმი ენდოკრინული სისტემის დაავადებაა — ასეთი ბავშვები ჯუჯებად რჩებიან.

— **ე.ი. თქვენგან შეზღუდული შესაძლებლობების ბავშვების გაშვილებაც ხდება?**

— ჩვენს ქვეყანაშივე — თითქმის არა. ჩვენი მოქალაქეებისთვის შეთავაზება მაინც ხდება, უარი ფთხისრდება. შემდეგ სთავაზობენ უცხოელ მოქალაქეებს. კანონით ეს დაშვებულია. ამგვარი 3 შემთხვევა გექონია. მაგალითად, უცხოეთის მოქალაქემ წაიყვანა ბავშვი, რომელსაც კიდურების სიმახინჯე და გონებრივი ჩამორჩენილობა ჰქონდა. ახლა ლაპარაკია 9 თვის ბიჭზე, რომელსაც აქვს შარდის ბუშტის ესტროპია — ე.ი. შარდის ბუშტი გარეთ აქვს. სასქესო ორგანოც განუვითარებელი აქვს. ბევრი ოპერაცია სჭირდება. ერთი უცხოელი უკვე დაინტერესდა, ბავშვს რამდენიმე ოპერაციასაც გაუუკეთებს და იშვილებს კიდევ. არადა, ულამაზესი ბიჭია...

— **იმ განცდებზე მიაბებთ, რომელიც აქ დიხსული დედებისთვის შეგინიშნავთ.**

— განცდებს ნაკლებად ამჟღავნებენ. ახლახან რაიონიდან ჩამოიყვანეს უნარშეზღუდული ბავშვი. დედა ცრემლად იღვრებოდა, მაგრამ მაინც დატოვა... ზოგჯერ საოცარ გულგრილობას იჩენენ, მეუბნებიან: რა ვქნა, სხვანაირად არ შემიძლიაო... ყველას ვეუბნები, რომ ყოველდღე ნებისმიერ დროს შეუძლია, მოაკითხოს თავის შვილს, მაგრამ აქ მნახველს იშვიათად ნახავთ. თუმცა არის გამონაკლისიც. იყო ქალი, რომელიც მოდიოდა და უმძიმესი ნაკლოვანების მქონე თავის ჩვილს ძუძუს აწოვებდა. სამწუხაროდ, არ გვაქვს ოთახი შეხვედრებისთვის, სადაც დედა შეძლებდა თავის მონატრებულ შვილს მოსიყვარულებოდა. არც კარგი საწოლები გვაქვს. უმეტესობას ლურსმნები აქვს ამოშვრილი ან გვერდი აღარ აქვს და ამიტომ ნესტიან კედელზეა მიდგმული. უამრავი პრობლემა გვაქვს. დედები, რომლებიც მოდიან, ხედავენ, რომ მათი შვილები კომფორტულად სულაც არ ცხოვრობენ.

— **რით განსხვავდებიან მიტოვებული პატარები ჩვეულებრივი ბავშვებისგან?**

— უპრეტენზიოები არიან. მათ ტირილს ნაკლებად გაიგონებთ. თუ ოჯახში პატარები ტირიან, ჭირვეულობენ (ტირილი ხომ ამ ასაკში კომუნიკაციის ერთადერთი საშუალებაა), ჩვენთან ბავშვები თითქმის არ ტირიან. გაუშინ უცხოელი სტუმრები გვყავდა, შუადღის ძილის პერიოდი იყო. ბავშვები იწვნენ, ზოგს არ ეძინა, მაგრამ ხმას მაინც არ

იღებდა. ჩემთვის ამის გაცნობიერება აღმოჩნდა ყველაზე ძნელი. უხმო ბავშვები — ასეთები არიან უდებო ან დედისგან უარყოფილი პატარები. ყოველდღე, როცა აქ მოვდივარ, ველოდები, რომ კართან ვინმე დამხვდება, ვისაც თავისი შვილის გულიდან მოგლეჯა სურს... მოიყვანეს ბავშვი, რომელსაც დიდხანს მკურნალობდნენ ნევროპათოლოგთან, მაგრამ პატარის მდგომარეობა არა და არ გამოსწორდა. ცოლ-ქმარი ერთ-ნაირად ნერვიულობდა. ქალი ტიროდა და გული მისდიოდა. მე რე შენობიდან გავიდნენ და ეზოში სკამზე ჩამოსხდნენ. ვფიქრობდი — რადგან ჯერ არ მიდიან, ნამდვილად გადაიფიქრებენ-მეთქი. თან ვწერდი, თან დროდდარო, ფანჯრისკენ ვაპარებდი თვალს — ხომ ისევ აქ არიან-მეთქი?... ერთხელაც გავიხედე და აღარავინ იჯდა. გული შემეკუმშა.

— ნუთუ არც ერთს არ ჰყავს გულისხმიერი მშობელი?

— ერთი მამაკაცი აკითხავს ხოლმე თავის 3 წლის შვილს. ცოლი არ ჰყავს. დღე და ღამე მუშაობს, როცა მოახერხებს, მოდის დატვირთული, ტკბილულს და კანფეტებს სხვა ბავშვებსაც ურიგებს. ერთხელაც შევესწარი: კარი რომ შეაღო, — მამა მოვიდაო! — ყველამ ერთად იყვირა. იცით, ეს ბავშვებისთვის რამდენს ნიშნავს?! სამწუხაროდ, ასეთი ფაქტი ხშირი არ არის. ერთ გოგონას მესამე ოპერაცია გაუუკეთეთ. მას ე.წ. მგლის ხახა ჰქონდა. სასის ნაპრალი უკვე შეიკრა. დედას ეს ბავშვი დროებით ჰყავს დატოვებული, მაგრამ იშვიათად აკითხავს. არც გაუგია, ოპერაცია რომ გაუუკეთეთ. სამწუხაროდ, ეს რეალობაა.

სამაგიეროდ, არსებობენ ქალები, რომლებსაც მიტოვებულ ბავშვებზე ფიქრიც კი ცრემლს ჰგვრით. თუკი მოხალისეთა ჯგუფები შეიქმნებოდა, ბევრი ქალი უანგაროდ, უსასყიდლოდ იმუშავებდა ამ პატარებთან და თავის გულის სითბოს გაუნაწილებდა — სითბოს, რომელიც მათ ზოგჯერ, საკვებზე მეტად სჭირდებათ — განსაკუთრებით იმ პატარებს, ვინც სერიოზული ოპერაციისთვის ემზადება. ყბა-სახის ქირურგიაში ექიმები და ექთანები გაასკვე-

ბულ ყურადღებას სწორედ უდებო ბავშვებს უთმობენ. იქ ყველაზე კარგად იციან, რომ მათი ტკივილი არავის დააღვრევენებს სიმწრის ცრემლს.

მინო სვადილიანი, ექიმი:

— დღემდე არის შემთხვევები, როცა მედპერსონალი აშინებს მშობლებს, ეუბნება მათ — მგლისხახიანი ბავშვია, გაიზრდება, ყმუილს დაიწყებს, შეგჭამთო. ეს ცრუინფორმაცია უმეტესობას აშინებს და ბავშვის სახლში ნაყვანაზე უარს ათქმევინებს. მშობლის ასეთ საქციელს აღნიშნული მიზეზი არ ამართლებს. მსგავსი შემთხვევები წლების წინაც იყო. მშობლობის რიცხვმა საგრძნობლად დაიკლო, მაგრამ მიტოვებული ბავშვების რაოდენობა იგივე დარჩა. ბავშვები სხვა ნაკლითაც იზადებიან, რომელიც გარეგნულად არ ჩანს, — მაგალითად, გულის მანკით. მაგრამ ასეთ ბავშვებს მშობლები არ ტოვებენ. როცა ნაკლი ხილულია, მშობლები შეუწყნარებლები ხდებიან: გარეგნული ნაკლი პატარას ბედს წყვეტს. ქუთაისელმა წყვილმა ბავშვთა სახლში დატოვა ახალშობილი დათო სულაბერიძე, რომელსაც მეტყველების დეფექტი ჰქონდა. იცით, როგორ გულშემატკივრობდნენ ბავშვთა სახლის ექიმები?! რადგან, დათო აღმოჩნდა უნიჭიერესი, უჭკვიანესი, გამორჩეული თავისი თვისებებით. 1 წლის და 8 თვის იყო, პირველი ოპერაცია რომ გაუუკეთეთ. დაახლოებით 6 თვის შემდეგ გაუკეთდა მეორე ოპერაცია. ერთხელაც დამირეკეს და მითხრეს — ქუთაისიდან, სულაბერიძის მშობლები ვართ და როდის შეიძლება, ბავშვი კონსულტაციაზე ჩამოვიყვანოთო? ვერ გავიხსენე ასეთი პაციენტი. ჩემს გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა მეორე დღეს ისინი მოვიდნენ და დათო მოიყვანეს, ისე იქცეოდნენ, თითქოს ბავშვის წინაშე ბოდიშს იხდიდნენ... ახლა დათო აბსოლუტურად გამართულად მეტყველებს, ხშირად მირეკავს, დღესასწაულებს მილოცავს ხოლმე... ჩვილ ბავშვთა სახლიდან ჩემთან მოიყვანეს გიორგიც. მის დედას მშობიარობა ისე გაუართულდა, რომ სამვილოსინი ამოკვეთეს. მიუხედავად იმისა, რომ ბავშვი აღარ გაუჩნდებოდა, ერთადერთი შვილი მაინც მიატოვა, რადგან ნაკლით დაიბადა. გიორგი 8 თვის იყო, როცა პირველი ოპერაცია გაუუკეთეთ. ერთი წლის იყო, მშობლებმა რომ ნაიყვანეს.

— იქნებ ოპერაცია იმდენად ძვირად ღირებულია, რომ მშობლებს მსგავსი თანხის გადახდა არ შეუძლიათ?

— ეს ოპერაციები სახელმწიფო დაფინანსებაში შედის. არა აქვს მნიშვნელობა, ბავშვი ჩვენთან ბავშვთა სახლიდან მოხვდება თუ ოჯახიდან. ხარ-

ჯებს სახელმწიფო ანაზღაურებს. ოპერაცია ყოველთვის წარმატებულია. დარჩება მხოლოდ ნაწიბურის ხაზი, რომელიც ზოგს მეტად ეტყობა, ზოგს კი — ნაკლებად.

რატომ ტოვებენ დედები თავიანთ პატარებს? იქნებ ვერც წარმოუდგენიათ, თუ როგორი მარტოობისა და ტკივილისთვის იმეტებენ მათ? ხომ არ გახშირდა მსგავსი შემთხვევა? რა ხდებოდა უნინ? ნუთუ ჩვენი ბებია-ბაბუების თაობის წარმომადგენლებიც ხშირად სცოდავდნენ შვილის მიტოვებით?

დიანა ზაღუაშვილი, ფსიქოლოგი:

— ჩემი პაციენტის შესახებ გიამბობთ — ამით თქვენს ყველა კითხვას გავცემ პასუხს. ჩემთან 2 წლის წინ მოიყვანეს სულთ ავადმყოფი გოგონა. მას სიარული აღარ შეეძლო, შიშები ტანჯავდა, იჯდა და ხმას არავის სცემდა. მკურნალობა ხანგრძლივი აღმოჩნდა. როცა ალაპარაკდა, თავისი ამბის თხრობა კი არ დაიწყო, დიდი ბებიის — ნათელას (სახელი შეცვლილია) საიდუმლო გამანდო. ქმარი ჯარში რომ მყოფი, სხვა კაცისგან დაფხმობდებოდა. ბავშვი ჩუმად გაუჩენია და სახლის ბანზე დაუდგია. მთელი ღამე ჩვილის კნავილი ისმოდა თურმე. ოჯახის წევრებს კაცა ჰგონებიათ. დილით მეზობლის კაცი ნათელას უკან ასდევნებია, უნახავს, ჩუმად როგორ დაუმარხავს რაღაც მიწაში. ამოუთხრია და ჩვილის გვამი შერჩენია ხელში!.. გავიდა 50 წელი. ნათელა კი ბოთი დაავადდა. ისე იტანჯებოდა, მთელი ღამე ბლაოდა და თითებს იჭამდა. ოჯახის წევრები ამბობდნენ, ცოდვამ უწიაო... ჩემი პაციენტისთვის ეს ამბავი დედას მოეთხრო.

— ნათელა არ დაუსჯიათ?

— არა. ეს ამბავი არ გახმაურებულა, თუმცა სოფელში ჭირად დიდხანს დადიოდა. ამბავი თითქმის 100 წლის შემდეგ განმეორდა. შვილიშვილის შვილმა 20 წლის გოგონამ მსგავსი რამ ჩაიდინა. მის დიდიერში წერია: „ბავშვის გაჩენის დრო რომ მოახლოვდა, სახლიდან გავიქეცი. ვიფიქრე, მშობლები ორი დღე-ღამით დაკარგვას უფრო იოლად მაპატიებენ, ვიდრე უკანონო შვილის გაჩენას-მეთქი. თანაც, მარტო არ ვმოქმედებდი, დედად მეხმარებოდა. მის სახლში ვიმშობიარე. არც ვიცი, ვინ შემეძინა — გოგო თუ ბიჭი, ისე შევასვიე, რომ თვალები დახუჭული მქონდა, არ მიწოდდა, დამენახა... დეიდაჩემთან ახლოს უშვილო ცოლ-ქმარი ცხოვრობდა. მიწოდდა, ღამით ბავშვი მათ სახლთან დამეტოვებინა. მართლაც, გამთენიისას, როგორც კი სიარული შევეძელი, გავიქეცი. წინასწარ ნაყიდ თბილ შალში გახვეული ჩვილი იმ ოჯახის კართან დავანვინე და უკან გამოვიქეცი. ლოგინში ჩაწექი და დაძინება ვცადე, დილით საშინელმა ხმაურმა გამომაღვიძა. სახლიდან გამოსვლა ვერ გავხედე, შემეშინდა, ვინმე არ მიმხვდარიყო, რომ ჩვილის დედა მე ვიყავი. რამდენიმე წუთში, გაფითრებული დეიდა თავზე დამადგა: საშინელმა მოხდაო, — თქვა: ბავშვი ღორებს დაეჯიჯგანათ!.. პატარა დაილუპა. ღმერთმა დამსაჯა ბებიის ცოდვისთვის, ჩემ მიერ ჩადენილი ცოდვისთვის ვინლა დაისჯება?! მიწდა,



ლმერთისგან შერისხული ვიყო. მინდა, თავი დავისაჯო. მინდა, ისე ვიცხოვრო, რომ არავინ იყოს ამ ქვეყანაზე, ვისაც ჩემი სიკვდილი არ გაახარებს. მსურს, ჩემზე დანერონ: მოკვდა და არავინ მოიძებნებოდა მთელ დედამიწაზე, ვისაც მისი სიკვდილი გულს ატკენდა“...

მას შემდეგ, 9 წელი გავიდა. ის სულით ავადმყოფია და ალბათ, მთელ ცხოვრებას საზოგადოებისგან იზოლირებული, დაგმანულ კარს მიღმა გაატარებს.

საქართველოს საპატრიარქოს ჯანდაცვის დეპარტამენტის თავმჯდომარე ილუმენი ადამი — **მასტანა ანაბაძე** (მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი):

— კვირა არ გავა, რომ არ მომავითხოვოთ თხოვნი: გამოკვლევამ დაადასტურა, ბავშვს აქვს სიმასიჯე და უნდა მოვიცილო... შეიძლება მოიცილო მეჭეჭი, შვილის მოცილება გაუგონარია! უნინ ასე ამბობდნენ: დედას ყველაზე მეტად ავადმყოფი შვილი უყვარსო. დღეს კი ადამიანებს აღარ უნდათ შვილი, რომელსაც ნაკლი აქვს. ეს თემა საკამათოც არ უნდა გახდეს, რადგან იმ საზოგადოების საქმე, რომელიც ნაკლის მქონე ახალშობილის მოკვდინებას გაამართლებს, წასულია. მშობლები, რომლებსაც უნარშეზღუდული შვილები ჰყავთ, მინდა გავაფრთხილო: რას ერჩიან სხვა შვილებს — ჯანმრთელებს, რომლებიც ჰყავთ ან მომავალში ეყოლებათ?! მათ ხომ ნებისით თუ უნებლიეთ, მიტოვებული, გაგდებული, მოკვდილი და მოკვლული დაძმების მკვლელობის თანამონაწილეებად აქცევენ! ექიმებსაც მკვლელებად აქცევენ ასეთი მშობლები და შვილებსაც...

არ არსებობს ცოდვა, რომელსაც ღვთის მონაყალბა ვერ გასწვდება, ღმერთი ადამიანს ყველაფერს აპატიებს, მაგრამ ამ ცოდვის გააზრება და მონანიება საჭირო. თუ მსგავსი ცოდვა ჩაიდინა და მერე ამაზე აღარც ფიქრობს, — მიუტევებელი, მომავდინებელია. უმძიმესი ზედრია, ფიზიკური ნაკლის მქონე ადამიანის მოვლა, მაგრამ შეუდარებლად დიდია ჯილდო... მაცხოვარი ბრძანებს („მათეს სახარება“ 25-ე თავი): „ნადი ჩემგან... ვინაიდან მშოიდა და საჭმელი არ მომეცით; მწყუროდა და არ მასვით; უცხო ვიყავი და არ მიმიიღეთ; შიშველი ვიყავი და არ შემოსეთ; სნეული ვიყავი და საპყრობილეში, და არ მომინახულეთ“. მაშინ ისინი მიუგებენ პასუხად: „უფალო, როდის გიხილეთ შენ მშოერი, ან მწყურვალი, ან უცხო, ან შიშველი, ან სნეული, ან საპყრობილეში და არ გემსახურეთ?“ მაშინ მიუგებს იგი პასუხად: „ჭეშმარიტად გუთხნებით თქვენ: როგორც არაფერი გაუკეთეთ არც ერთს ამ უმცირესთაგან, არც მე გამოიკეთეთ“...

დედამ და მამამ, რომლებმაც გაუღვივებელი მშობლიური სიყვარულის გრძნობის, გონების დაბნელების, სხვათა ნაქებების, მძიმე სოციალური ფონის, საკუთარი სისუსტის გამო უარი თქვეს შვილებზე, უნდა იცოდნენ, რომ ამით უარი თქვეს თვით მაცხოვარზე...

სუიკიდა მშობრივი ბაღში ანუ მუშობრივით რამაზი ზოჯა, „ოქმერი“ ბავშვები და მუშახეჩისგახაყიანი სახრი



ბავშვები ალბათ ყველა ადამიანს უყვარს და მეტ-ნაკლებად, მათთან ურთიერთობაც შეუძლია. სხვისი არ ვიცი, მაგრამ მე პატარებთან კონტაქტი იმდენად მზიბლავს, რომ მათ გარემოცვაში თავს მშვენივრად ვგრძნობ. ჩემი აუხდენელი ოცნება საბავშვო ბაღში აღმზრდელად მუშაობაა, მაგრამ ჩემს პროფესიასთან ვერ ვათავსებ... გადავწყვიტე, ოცნება ნაწილობრივ მაინც ამეხდინა და ერთი დღე საბავშვო ბაღში გამეტარებინა. ძველ თბილისში მდებარე 155-ე საბავშვო ბაღს ვენიჭე. ეს ის ბაღია, სადაც წლების წინ ყოველ დღით მივდიოდი. ჩემი ბავშვობაც იმ კედლებში დარჩა. ამიტომაც, უცნაური გრძნობა დამეფულა, როცა 20 წლის შემდეგ, ისევ იმ შენობას მივაღდექი.

ნათია ქიქიაძე

საბავშვო ბაღის გამგის ოთახის კარი რომ შევაღე, გავოცდი, იქ ისევ ქალბატონი მაყვალა დამხვდა. თანაც ისევ ისეთი, როგორიც ჩემს მესიერებას შემორჩენოდა. მაშინვე მიცნო, გულში ჩამიკრა და მომიალერსა. ვიდრე მას ვესაუბრებოდი, ჩემი კიდეც ერთი — გულიკო მასწავლებელი შემოვიდა ოთახში. არც მას გასჭირვებია ჩემი ცნობა, ისევ ისეთი თვალები გაქსო, მითხრა.

ჩემს აღმზრდელებს ვთხოვე, ერთი დღე ბავშვებთან ყოფნა მინდა და იქნებ რომელიმე ჯგუფში შემიშვათ-მეთქი. სიამოვნებით დამთანხმდნენ და სულ პირველად, ბაგის ჯგუფს — 3-4 წლის ბავშვებს ვესტუმრეთ. თავიდან პატარები მორიდებულად შემხვდნენ. მათ შორის ჩავჯექი და საუბარი დავიწყე. ხმის ამოღების ყველას რცხვენოდა. მერე ერთმა, ყველაზე გამბედავმა ბიჭუნამ მითხრა: იცი, ბაღში ყოფნა ძალიან კარგია; მიხარია, როცა აქ მოვდივარ ხოლმეო. თანდათან საუბარში სხვებიც აჰყვნენ. ერთ-ერთმა ბიჭმა ჩემი ყურადღების მიპყრობა ცეკვით სცადა. იმდენად უცნაურ და სასაცილო ილეთებს აკეთებდა, სიცხილი ვერ შევიკავე. მერე ვკითხე, ვინ გასწავლა ასე კაცურად ცეკვა-მეთქი? — დედამ, ჩაიწურწულა. ამასობაში ძალიან პატარა, ქერა გოგონა მომიახლოვდა და მითხრა — იცი, მე ქეთა მექია, ჩემი დედიკო ძალიან ლამაზია. თან მანქანაში ჩამსვაო. — მე არ ჩამსვა! შენს მანქანაში-მეთქი? — ვკითხე. — არა, ის მანქანა ჩემი კი არა, მამასია და აბა, როგორ ჩაგსვაო? ამ დროს ჩემი ყურადღება იმ ბიჭუნამ მიიქცია,



რომელიც მასწავლებლის მაგიდის გვერდით იჯდა და გულამოსკვნილი ტირილდა. მივედი და ვკითხე, რატომ ტირი-მეთქი? მიუხედავად იმისა, რომ ცრემლები ლაპარაკში ხელს უშლიდა, მაინც მითხრა, ჩემი დედიკო მინდაო. როგორც მასწავლებლებმა ამხსნეს, თურმე იმ დღეს გიორგი პირველად იყო ბაღში. შევეცადე, დამეწყნარებინა და ვუთხარი, იცი, მეც ამ ბაღში გავიზარდე და აქ რომ მოვდიოდი, მაშინ კი არა, აქედან წასვლისას ვტიროდი-მეთქი. გაცილებლამა შემომხედა. მგონი, არ დაიჯერა ჩემი ნათქვამი. შევეცადე, დამეწმუნებინა და ვუთხარი: შენს დედიკოს სახლში მისვლისას ხომ ნახავ; აქ კი ბევრი ბავშვია, გაიცანი ისინი, დაუშეგო-



გულთბილად მიმიპატიჟეს, ჩვენთან ერთად ითამაშეო და „ლოგოს“ ფურცელს გამოყვეს



მე ზუკა მქვია. ორი წლის ვარ, მაგრამ უკვე დიდი ბიჭი ვარ...



ბრდი და ნახავ, როგორ მოგეწონება მათთან თამაშ-მეთქი. მიგხვდით, რომ მისი ნდობა დავიმსახურე. ხელი ჩამკიდა და ბავშვებთან ნა-მოწყვა, რომლებიც უკვე სას-ადილო მაგიდებს მისხდო-მოდნენ და წვინანს მიირთ-მევდნენ. გიორგის დაჯდო-მაში დავეხმარე. ალბათ ბავშ-ვებთან ურთიერთობის ბარ-იერი კიდევ ვერ გადაელახა და მთხოვა, ჩემთან დაჯექო. თხოვნა შევესრულე და ჭა-მამიც საიმოწნებით დავეხმარე, თუმცა თვალები მაინც აქეთ-იქით გამიბრბოდა, რადგან საოცარი სანახაობა იყო — ამდენი პატარა არსება, ჩამოყ-ალიბებული ადამიანის თქ-ცუოდა და საკუთარი ხელით მიირთმევდა წვინანს, მიუხე-დავად იმისა, რომ ზოგი-ერთი მათგანი ამას მაინცდ-ამაინც კარგად ვერ ახერხ-ებდა, რის გამოც, მათი ტანსაცმელი მალე შეფერად-და ტომატის წინწკლებით...

ვიდრე უფროსები სუ-ფრას ააღაგებდნენ, პა-ტარებმა მთხოვეს, ჩვენთან ერთად ითამაშეო, თუმცა თამაშის სახეობა ვერ მოიფიქრეს, რადგან რამ-დენიმე მათგანს უკვე ძილი მორეოდა და თვალი საძინე-ბელი ოთახისკენ გაურბო-და. თურმე, შუადღისას, მთელი ჯგუფიდან მხოლოდ 7 ბავშვი იძინებს. პატარე-ბმა ჩემთვის თავის მოსაწონე-ბლად ტანსაცმლის გახდა ძილის დაუხმარებლად გადა-წყვიტეს. ზოგიერთმა მათ-განმა მოახერხა კიდევ, ზოგს კი, ცოტა გაუჭირდა და დავეხმარე. ერთ-ერთი ბიჭი საკუთარ სვიტერში გაიჭე-და და მიყვიროდა, მიშველე, ვერ მხედავო?!

ბავშვებს დანოლისთანვე ჩაეძინათ. მათ თანატოლებ-თან დაგბრუნდი. ნამტირალევი გიორგი უკვე ბავშვებთან იჯდა და მანქანებით თამა-შობდა. გარშემო ერთი პა-ტარა, ლურჯთვალე ბი-ჭუნა მირბნდა. მივეფრე და სახელი ვკითხე.

— მე ზუკა მქვია. ორი წლის ვარ, მაგრამ უკვე დიდი ბიჭი ვარ.

— ძალიან ლამაზი თვალები გაქვს, ზუკა. ვის ჰგავხარ ასეთი ლამაზი?

— მეზობელს, — მტ-კიცედ მიპასუხა. სიცილი ძლივს შევიკავე. როგორც ჩანს, ბავშვმა რომელიღაც ახლობლის ცუდად გახუმ-რებული ფრაზა გაიმეორა.

გადაწყვიტე, მოზრდილი ბავშვებიც გამეც-ნო და ბავის ჯგუფის აღსაზრდელებს დაე-ემშვიდობე. თითოეულმა მათგანმა ჩემი კოცნა მოისურვა. მხოლოდ ზუკა გაიპრანჭა. სკა-მის უკან დამეშალა და იქიდან გამომძახა — კიდევ მოდი, რა, და მერე გაკოცნიებო. დავპირდი, კიდევ გესტუმრებით-მეთქი და ერთი სართულით ზემოთ მდებარე ჯგუფს მივაშურე.

ბავშვებმა კარში დამინახეს თუ არა, მამ-ინვე ერთხმად, გამარჯობა მითხრეს. ისინი გაცილებით თამაშები იყვნენ, ვიდრე წინა ჯგუფის ბავშვები. მამინვე გარს შემომე-ვიცნენ. ერთ-ერთმა ბიჭუნამ შემომთავაზა, „დაჭეობანა“ ვითამაშოთო. თავაზიანი უარი ვუთხარი. თან მოვუბოდიშე, აქ პატარა ადგილია, „დაჭეობანა“ სხვა დროს ვითა-მამოთ, ეზოში-მეთქი. მგონი, ცოტა ვანყე-ნინე. ერთი გოგონა მომიახლოვდა და ნიშ-ნის მოგებით მითხრა, იცი, მე სახლში ნამ-დვილი ცხენი მყავს. შენ ხომ არ გყავსო?

— არა, ნამდვილად არ მყავს და ძალიან მინდა, რომ მყავდეს.

— ვერ გაჩუქებ, მაგრამ თუ გინდა, ჩემთან მოდი ხოლმე და „გაკატავებ“. — დავპირ-დი, აუცილებლად მოვალ-მეთქი. ჩვენს ჯგუფს კიდევ ერთი გოგონა შემოუერთდა:

— მე ნათია მქვია, — რატომღაც კატ-ეგორიული ტონით გამეცნო.

— მართლა? ჩემი მოსახელე ყოფილხ-არ.

— რა, შენც ნათია ხარ?

— ჰო, მეც ნათია მქვია.

— ლამაზი სახელია და იმიტომ გეძვია ასე, — „დამამშვიდა“ პატარამ. უეცრად, საუბრის თემა შეცვალა. — ნახე, მე ხელი მაქვს ნატყენი. ძალიან არ მტკივა, მაგრამ მაინც ნახე. — ვიდრე მის პატარა ხელს ვათვლიერებდი, „ბარბის“ წამოავლო ხელი და ლამის თვალებზე ამაფარა. — ეს ჩემი საყვარელი თოჯინაა; ოღონდ, ახლა არ მითხრა, მაჩუქეო, მაინც ვერ გაჩუქებ. — როგორც ჩანს, ასეთი მკაცრი გაფრთხილების გამო, იქვე მჯდომ პატარა მარის შევეცოდე, მოვიდა ჩემთან და ჩუმად მითხრა — მე მყავს სახლში ძალიან ბევრი თოჯინა და რომელსაც გინდა, იმას გაჩუქებო. გუ-ლისხმიერებისთვის მაღლობა გადავუხადე და მასთან საუბარი განვაგრძე.

— იცი, მე ფესსაცმელებამდე დიდი გოგო უნდა გავიზარდო.

ერთ-ერთი ბიჭი საკუთარ სვიტერში გაიჭე-და და მიყვიროდა, მიშველე, ვერ მხედავო?!





— ეგ რას ნიშნავს? — ვიკითხე.
 — ძალიან დიდი ვიქნები, ჭერამდე.
 საუბარში ლუკა ჩაგვერთო:
 — მერე, ჭერამდე რომ გაიზარდო, კარ-
 ში ვეღარ გაეტყვი და სულ აქ მოგიწევს
 ყოფნა. დედა არ მოგენატრება? — როგორც
 ჩანს, მარის ამ საკითხზე არასოდეს უფიქრია.
 რომ წარმოიდგინა, დედას ვერ ვნახავო,
 ცრემლები მოერიდა და მითხრა, მაშინ მთ-
 ლად ჭერამდე არ გავიზრდებიო. მოგვი-
 ანებით ბავშვებმა ერთობლივად გდანყვიტეს,
 რომ მათთან „დედაშვილობა“ მეთამაშა.
 სიამოვნებით დავთანხმდი. თოჯინები გად-
 მოალაგეს და ერთ-ერთი მე მომანოდეს,
 შენი შვილი იყოსო. თან დიდი ინტერესით
 ელოდნენ, როგორ ვითამაშებდი. სხვა გზა
 არ მქონდა, დანაბრები უნდა შემესრულებინა
 და დავიწყე: — „ვაიმე, გოგონებო, ჩემი შვილი
 ისეთი უჭმელი და მტირალაა, რა ვქნა, აღარ
 ვიცი. თქვენი შვილებიც არაფერს ჭამენ?“
 — დავსვი „პრობლემატური“ კითხვა და
 თან ვცდილობდი, სანოვარიანი ბოთლი
 თოჯინისთვის პირში ჩამეტუნა. თავი ირგვ-
 ლივ არსებულმა სიჩუმემ ამანეცინა. ყველა
 გოგონა გაცივებული თვალებით მიყურებ-
 და. ალბათ მანამდე, ჩემი ასაკის არც ერთ
 ქალს არ უთამაშია მათთან ასეთ ენაზე.
 ვიფიქრე, რაღაც ისე არ გამომივიდა,
 როგორც საჭირო იყო-მეთქი და ბავშვებს

სევდიანად შევხედე. უცებ გამოცოცხ-
 ლდნენ და თამაშში ამყვნენ. მალე მარი
 მოვიდა და მითხრა — შენს კალთაში
 ჩავჯდები და საერთოდაც, ეგ თოჯინა
 რად გინდა, მე ვიქნები შენი შვილიო.
 სიხარულით დავთანხმდი.

მათთან თამაშით ისე გავერთე, დრო
 როგორ გავიდა, ვერ გავიგე. ამასობა-
 ში ჩემთან ლუკა მოვიდა და მკითხა,
 სულ გოგონებთან რომ თამაშობ, ბი-
 ჭებმა რა დაგიშავეთო? გოგონებს ბო-
 დიში მოვუხადე და ბიჭების მშენებლო-
 ბისკენ გადავინაცვლე. მთხოვეს, სასახ-
 ლე აგვიშენე, რომელსაც შუმასხერის
 გარაჟი ექნებაო. შევეცადე, მათი სურ-
 ვილი შემესრულებინა, რამდენად გამ-
 მომივიდა, ვერ გეტყვით, თუმცა ბიჭებ-
 მა გული არ დამწყვიტეს, ძალიან მოგე-
 ნონს შენი სასახლეო, — მითხრეს.

მალე მათაც დავემშვიდობე და მო-
 მდევნო ჯგუფში შევედი. იქ ცოტა
 უფრო მოზრდილი ბავშვები იყვნენ და
 რამდენიმე მაგიდასთან მსხდომები, სხ-
 ვადასხვა სახეობის „ლოტოს“ თამა-
 შობდნენ. გულთბილად მიმიპატიჟეს,
 ჩვენთან ერთად ითამაშეო და „ლო-
 ტოს“ ფურცელიც გამიყვებს. ჩემ წინ
 საკმაოდ ლამაზი, ქერა ბიჭუნა იჯდა,
 რომელსაც სახე დალურჯებული ჰქონ-
 და. შევწუხდი მისი ასეთი მდგო-
 მარეობით და დალურჯებული
 ადგილების მიზეზი ვკითხე.

— მე ბუბა მქვია. ეს სახე
 ახლა უკვე მირჩება. უფრო მეტად
 მქონდა დალურჯებული. ჩემს
 ჯგუფელთან ვიჩხუბე და ამიტომ
 მაქვს ასე.

— ის შენი ჯგუფელი,
 როგორც ჩანს, ძალიან ღონიერი
 ყოფილა.

— სულაც არა. ჯგუფში მე
 ვარ ყველაზე ძლიერი. ის რომ
 განახვა, იმას უფრო მეტი რაღა-
 ცები ჭირს სახეზე. მაგრამ ვცემე.

— კი, მაგრამ რატომ იჩხუბეთ? რა
 ვერ გაიყავით?

— არაფერი, ისე. მე ხომ ყველაზე
 ძლიერი ვარ და ვუჩვენე, როგორი
 ჩხუბი ვიცი.

კი „დავმოძღვრე“, მეგობრებთან ჩხ-
 უბი არ შეიძლება-მეთქი, მაგრამ მეო-
 ნი, არც მომიხსენია. შემდეგ მაგიდასთან
 გადავინაცვლე. მათაც თბილად მიმ-
 ილეს და მთელი დღის განმავლობაში
 პირველად მხოლოდ ისინი დაინტერ-
 ესდნენ, ვინ ვიყავი.

მთხოვეს, სასახლე აგვიშენე, რომელსაც შუმასხერის გარაჟი ექნებაო



ბუბა: ჯგუფში მე ვარ ყველაზე ძლიერი



იცო, მე ქეთა მქვია, ჩემი დედიკო ძალიან ლამაზია...

— მე ჟურნალისტი ვარ და თქვენზე
 ჟურნალში უნდა დავწერო. — დავაკმაყ-
 ოფილე მათი ინტერესი. გვერდით წინო მე-
 ჯდა, რომელმაც მითხრა, ძალიან მომწონს
 ეგ პროფესია და იქნებ, მეც ჟურნალისტი
 გახდე, დიდი რომ გავიზრდებიო. მათთანაც
 ცოტა ხანს დავყავი. ბავშვები მიამბობდნენ,
 როგორ ერთობოდნენ ბაღში, რა ოცნებები
 ჰქონდათ და ვის დედიკოს რა ერქვა. მერე,
 წაკამათდნენ კიდევ იმის გამო, თუ რომლის
 დედიკოს სახელი სჯობდა. მალე მათაც
 დავემშვიდობე და ბავშვური სიკისკასით
 აღვსილი შინისკენ გავუშურე.

მოდულო სანდო პრეზენტი, ჯეიმზ „გაგანის თეატრი“ და ნაიჯი ჯეიმზის სპეციალური

ჯეიმზი „ზუმბალენდი“ აქტიურ შემოქმედებით მუშაობაშია ჩაბმული. მან ახალი ალბომი ჩაწერა, ახალი დოკუმენტური ფილმიც გადაიღო, რომლის მიხედვით ვაკის „თეატრალურ სარდაფში“ სპექტაკლიც დადგეს. გაზაფხულზე კიდევ უფრო გრანდიოზულ პროექტს ვიწყებთ, რომელსაც სიურპრიზის სახით შემოგთავაზებთო, — მითხრა მუსიკოსმა ზაზა კორინთელმა.

სოფო ჭონიშვილი

— რა პეკია სპექტაკლს?

— ფილმის სახელი — „ადილა“ დავარქვით.

— რეჟისორი ვინ არის?

— ჩემი ბენდის წევრი — გია დიასამიძე. ამ სპექტაკლის ჩვენებას, უფრო გრანდიოზულად, მარჯანიშვილის თეატრში ვაპირებთ, სადაც რეჟისურაში ჭოლა (ლევან წულაძე) დაგვეხმარება.

— ვაკის „თეატრალურ სარდაფში“ ამ სპექტაკლის ჩვენება, კიდევ გაგრძელდება?

— საერთოდ, როგორც ჩემთვის ცნობილია, ყოველ შაბათ-კვირას გაიმართება — მუსიკალური ფესტივალის ფარგლებში, რომელიც ჩვენ — „ზუმბალენდმა“ გავხსენით. სულ 3 კონცერტი ჩავატარეთ. ორგანიზაციული მხარის მოგვარებაში ნიაზ დიასამიძე დამეხმარა. ამ პროექტში გათვალისწინებულია, რომ სპექტაკლზე დასასწრები ბილეთები სტუდენტებისთვის შეღავათიან ფასებში გაიყიდოს. მსგავსი კონცერტები და სპექტაკლები ჩვენს ახალგაზრდობას მართლაც, ენატრება. ის, რაც ჩვენს შემოქმედებაში ახალია, ქართველი საზოგადოების ნაწილმა პირველად ვაკის „თეატრალურ სარდაფში“ იხილა. სამწუხაროა, რომ ჩვენი ახალი რეპერტუარით პირველად კიევის ფესტივალზე წარვდგეთ.

— იქსური საზოგადოება როგორ შეგხვდება? მოგიყვები კიევის ფესტივალის შესახებ.

— კიევის ფესტივალზე საქართველოდან 3 ჯგუფი — ნინო ქათამაძე „ინსაითთან“ ერთად, ნიაზ დიასამიძე და „პპა“ და „ზუმბალენდი“ წარვდგით. ეს იყო ძალიან კარგად ორგანიზებული სამღლიანი ფესტივალი, სადაც ჩვენ მიმართ დიდი ყურადღება გამოიჩინეს. გაშუქდა ტელევიზიით, პრესით... ჩვენ ისეთ მუსიკას ვუკრავთ, რომელსაც ვინაო ნაციონალური ლირებულება როდი აქვს. ეს ის მუსიკაა, რომელიც ყველა ეროვნების ადამიანებისთვის მისაღები და საინტერესოა, სადაც ნათლად და მკაფიოდ ჩანს ის, რომ ჩვენ საქართველოს შვილები ვართ, გვიყვარს ჩვენი კულტურა, პატივს ვცემთ ჩვენს ტრადიციებს, ფოლკლორს... რაც შეეხება, მუსიკას ჟღერადობას, — მასში ქართული ხასიათია ჩადებული. ჩვენს ახალ წარმოდგენას, „ბერების თეატრს“ უფრო დავარქმევ-

დი — მასში თითოეულ ბერას თავისი დატვირთვა აქვს, ისინი ამ სპექტაკლში, როგორც პერსონაჟები ისე მონაწილეობენ. ასე რომ, ჩვენი მუსიკა სავსეა ემოციით, ლირიკით, იუმორითა და სიყვარულით... კიევის ფესტივალის შემდეგ, კონცერტები მოსკოვშიც დაგეგმილი გვქონდა, ჯაზ-ფესტივალში უნდა მიგველო მონაწილეობა, აფიშებიც გამოკრული იყო, მაგრამ რუსეთ-საქართველოს დაძაბული ურთიერთობის გამო, ჩაგვეშალა. ამ ფესტივალის ორგანიზატორებთან ურთიერთობა დღემდე გვაქვს. როგორც კი სიტუაცია გამოსწორდება, დაგვიკავშირდებიან და აუცილებლად წავალთ. ჩემი ბენდის წევრები ვხუმრობთ ხოლმე, როცა სხვადასხვა ფესტივალზე გვეპატიჟებიან — ჩვენი ჯგუფი ყველანაირ ფესტივალს ვერგებით-თქო, — ჯაზფესტივალი იქნება ეს, როკფესტივალი თუ პოპფესტივალი.

— ამჟამად თუ გაქვთ რომელიმე ქვეყნიდან მიწვევა?

— გვაქვს მიწვევა პოლონეთიდან და საფრანგეთიდან, სადაც აუცილებლად გავემგზავრებით და ყველანაირად ვეცდებით, რომ ქართული კულტურა იქაურ საზოგადოებას ისე გავაცნოთ, რომ თითოეულ მათგანს საქართველოში ჩამოსვლისა და ჩვენი კულტურის ადგილზე გაცნობის სურვილი გაუჩნდეს.

— როგორც ვიცო, თქვენს ჯგუფში რაღაც ცვლილებებია...

— ჩემს ჯგუფში ის ცვლილებაა, რომ მერაბ სანოძის ადგილი კაკი ჯაფარიძემ დაიკავა. ვაკის „თეატრალურ სარდაფში“ გამართულ სპექტაკლში 6 კაცის შემადგენლობით ვუკრავდით. თითოეული ჩვენგანი, გარდა იმისა, რომ სხვადასხვა ინსტრუმენტზე უკრავს, მღერის კიდევ. XX საუკუ-



ნის მუსიკაში რაღაც ვინაო წრეში ჩაკეტილია შეუძლებელია, დღეს მუსიკაში ახალი რენესანსის პერიოდი იწყება. მიხარია, რომ სწორედ ამ პერიოდში ვცხოვრობ. მაქვს ჩემი მუსიკა, ჩემი ხელწერა, ვუკრავ ყველაფერზე, რაც კი ხმას გამოსცემს. რაც მთავარია, მაქვს შესაძლებლობა და უნარი, რომ ჩემს თავყვანისმცემლებს ახალი და განსხვავებული მუსიკა შევთავაზო.

— ახალ ალბომზე რას იტყვით?

— ახალ ალბომში სულ 10 კომპოზიციაა შესული. მათგან რამდენიმე, კონცერტებზე შეგვისრულებია, მაგრამ ერთად ახლა მოვუყარეთ თავი.

— თქვენს კომპოზიციებში რა აზრის გატარებას ცდილობთ?

— აზრი ის არის, რომ ცხოვრება მშვენიერია, რომ კიდევ შეგვწევს ძალა, ერთმანეთს სიცოცხლე გავუღამაზოთ, რაღაც ახალი შეგვქნათ. სამწუხაროა, რომ კონცერტები აღარ ტარდება, აღარ არსებობს ნორმალური ღამის კლუბები. თეატრებში უფრო კარგად არის საქმე — ყველა თეატრში ყველა სპექტაკლი ანშლაგით ტარდება. ვფიქრობ, რომ ფასეულობების გადაფასების დრო დადგა. თუ მომღერალი ხარ და სცენაზე დგახარ, შენს ზურგს უკან აუცილებლად ცოცხალი ბენდი უნდა უკრავდეს, სცენაზე ოფლი უნდა იღვრებოდეს. ფულს რომ ვიხდი და შენს მოსასმენად მოვდივარ, იქ სიცოცხლეს უნდა ვხედავდე. მაგრამ თუ მხოლოდ იმის ამბიციაა გაქვს, რომ სცენაზე იდგე, მაშინ კარაოკე-ბარში წადი, შენი მეგობრებიც წაიყვანე, შენი მინიდიისკი ჩართე და შენს მეგობრებთან ერთად ისიამოვნე. დიდ სცენაზე ეს სამარცხვინოა...

— საქართველო შოუბიზნესის ბერმა წარმომადგენელმა დატოვა და



ამ სპექტაკლის ჩვენებას, უფრო გრანდიოზულად, მარჯანიშვილის თეატრში ვაპირებთ

სხვადასხვა ქვეყანაში წავიდა, მუშაობისა და ცხოვრების უკეთესი პირობების შესაქმნელად. თქვენ თუ გიფიქრობთ ასეთი ნაბიჯის გადადგმაზე?

— მიუხედავად იმისა, რომ ნებისმიერ ქვეყანაში, სადაც არ უნდა წავიდე, ჩემი პროფესიით უკეთესად ვიცხოვრებ, არანაირი სურვილი არ მაქვს, დიდი ხნით დავეტოვო ჩემი ქვეყანა. მინდა, აქ ვიცხოვრო და ყველაფერი ჩემი ხალხისთვის გავაკეთო. სიამოვნებით დაფურავდი თვეში ერთხელ, თუნდაც 50 კაცისთვის, ყველანაირი მატერიალური დაინტერესების გარეშე, რომელიმე ნორმალურ ღამის კლუბში. მაგრამ სამწუხაროდ, საქართველოში კლუბური ცხოვრების კულტურა არ გვაქვს. მხოლოდ ერთი ტექნიკურად გამართული კლუბი — „აჭარა მიუზიკ-ჰოლი“ გვექნა და ისიც აღარ არსებობს. დანარჩენ რესტორნებსა და კლუბებში შემოქმედებითი მუსიკა არ სრულდება. გამოდის, რომ რეპეტიციებზე ერთმანეთისთვის ვუკრავთ... მყავს ახლობლები, რომელთაც საკუთარი კლუბები აქვთ და მთხოვენ, მათთან მივიდე და დაუკრა, მაგრამ როცა ხარისხიანი განათება და შესაბამისი ტექნიკა არ არსებობს იმისთვის, რომ მაყურებლის წინაშე ნორმალურად წარდგე, არ მივალ და არ დაუკრავ — ეს ხომ ანტირეკლამა გამოვ! მგონი, დროა, ვიფიქრო იმაზე, რომ საკუთარი კლუბი გავხსნა, სადაც უცხოელ მეგობრებს ჩამოვიყვან, რაც არ უნდა მსოფლიო დონის ვარსკვლავები იყვნენ, მეგობრობის ხაზით ჩამოვლენ და თავიანთ რეპერტუარს მოგვასმენინებენ. მაგრამ სად წავიყვანოთ, რომელ კლუბში?.. საქართველოში, ვინც კი კლუბი გახსნა, აპარატურაც კარგი დააყენა და დიზაინიც კარგი გააკეთა, შემდეგ სახინკლედ გადააკეთა ან დახურა... კლუბური ცხოვრების წარმატებული მუშაობისთვის, კარგი განთება, კარგი ხმის აპარატურა და კარგი მომსახურებაა საჭირო. როცა კლუბში მიდიხარ, იქ მოლუშული სახეები არ უნდა გხვდებოდეს. სამწუხაროდ, თბილისის კლუბებში დაცვის სამსახურიდან დაწყებული, ბარმენით დამთავრებული, ისეთი სახეებით გიყურებენ, რომ გეგონება, მათი ვალი გაქვს. კლუბში ადამიანი დასასვენებლად და განსატვირთავად მიდიხარ, დროებით მაინც რომ დაივიწყო ყოფილი პრობლემები.

— მარჯანიშვილის თეატრში როდის გეგმავთ სექტაკლის დადგმას?

— ყველაზე კარგი პირობები და თანადგომა მარჯანიშვილის თეატრიდან შემოგვთავაზეს. ზუსტად ვერ გეტყვით, მაგრამ ალბათ გაზაფხულზე დადგამთ. როგორც უკვე გითხარით, რეჟისურაში ჭოლა დაგვხმარება. ეს კომერციულად გამართული პროექტი იქნება. მთავარი ის არის, რომ ეს ყველაფერი გადავიღოთ და „დივიდის“ სახით გამოვუშვათ. ვნახოთ, რა და როგორ გამოვა. გაზაფხულზე, ისევ კიევში ვართ მიწვეულები. მოკლედ, „ზუმბალენდი“ აქტიურ შემოქმედებით მუშაობაში ჩაბმული.

გიორგი გუგავას გამხელილი ცოდვა და „პაიპი! პაიპი! ეს რამ დაგაპიწყა?“

გამოგიტყდებით, რომ ჩვენი ახალი რუბრიკისთვის რესპონდენტის პოვნა არცთუ ისე ადვილი აღმოჩნდა. ინტერვიუზე უარი თქვენთვის კარგად ცნობილმა არაერთმა ადამიანმა მითხრა. მიზეზი გასაგებია — არ სურთ საკუთარი ინტელექტუალური დონის გამოაშკარავება. როდესაც ლეიბორისტ გიორგი გუგავას დაფურეკე და ინტერვიუსთვის შეგვედრა ვთხოვე, ისე დამთანხმდა, არც უკითხავს, თუ რა საკითხზე გვექნებოდა საუბარი — ინტელექტუალური გამოკითხვა უნდა ჩაგიტაროთ-მეთქი, — ვუთხარო, რომ გაუგებრობა თავიდან ამეცილებინა. — რა პრობლემაა?! — მიპასუხა უწყობანოდ და მეორე დღეს, ჩვენი შეხვედრაც შედგა.

თამუნა კვინიკაძე

გიორგი გუგავა:

— ბავშვობიდანვე ბევრს ვკითხულობდი. განსაკუთრებით ისტორიული რომანები მიზიდავდა. ამჟამად ქართული სამართლის ფესვების შესახებ, ივანე ჯავახიშვილის წიგნს ვკითხულობ. საკმაოდ საინტერესო ნაშრომია. ჩვენს ქვეყანას მდიდარი სამართლებრივი გამოცდილება აქვს. სამწუხაროდ, დღეს ეს ცნება საქართველოში აღარ არსებობს.

— ეს ცალკე მსჯელობის თემაა. მაინტერესებს, წიგნის ქურდს ქურდად თუ მიიჩნევენ?

— ამბობენ, ქურდად არ ითვლებათ.

— თქვენ თუ მოგიპარავენ წიგნი?

— გამოგიტყდებით, მომიპარავს. ცოდვა გამხელილი ჯოხს.

— ანდაზები გყვარებათ. ერთ ინგლისურ ანდაზას გეტყვით, ოღონდ თქვენ უნდა დაასრულოთ: ნურასოდეს ენდობით პოლიტიკოსს, ქალს და...

— მართალია, არც ერთის ნდობა არ შეიძლება.

— თქვენ ანდაზა უნდა დაამთავროთ.

— (ვიქრობს) პოლიტიკოსს, ქალს და... არ მახსოვს. კიდევ ვის არ უნდა ვენდოთ?

— ამინდს, ბატონო გიორგი. ისე, ამ სამიდან, უნდობლობის ხარისხის მიხედვით, პირველ ადგილს რომელს მიაკუთვნებდით?

— პირველ ადგილს — ამინდს. მეორე და მესამე ადგილების განაწილება მიჭირს, აღარ ვიცი, რომელი ვთქვა — ქალი თუ პოლიტიკოსი.

— ამ ქართველი მხედართმთავრის ჩვენამდე შემორჩენილი ერთადერთი



პორტრეტის ავტორი, იტალიელი მისიონერი კასტელია. დაასახელეთ ეს მხედართმთავარი.

— გიორგი სააკაძე, მას დიდ მოურავს უწოდებდნენ.

— რა ჰქვია საჭიდაო ხალიჩას?

— ტატამი.

— გემის მზარეულს?

— ოო!.. ეს ნამდვილად არ ვიცი.

— გემის მზარეულს კოკი ჰქვია.

იმას თუ მაინც გაიხსენებთ, რას უწოდებენ თოფის სამიზნეს?

— გამოგიტყდებით, არც ეს ვიცი.

— კორა. ერთი ფრანგული გამონათქვამის მიხედვით, არქიტექტორები საკუთარ შეცდომებს ფასადით ფარავენ, მზარეულები — სანებლით, ექიმები?

— არ ვიცი.

— მინით. რომელ ფილოსოფოსს მოუსწრაფეს სიცოცხლე ციკლუტის შხამით?

— ვიცი, რომ ერთ-ერთი ფილოსოფოსი მონამლეს, მაგრამ რომელი იყო, ვერ ვიხსენებ;

— ეს ფილოსოფოსი ცნობილი გამონათქვამის — „მე ვიცი ის, რომ არაფერი არ ვიცი“ — ავტორია.

— სოკრატე.

— თუ გახსოვთ, ვარდის „მცველს“ რას უწოდებენ?

— ბუღუბუღი?
— დაფიქრდით, ნუ დაიბნევით, ბატონო გიორგი...
— ვარდის „მცველი“? ეკალი, ეკალი! მართლა დაიბნენი...
— რა ჰქვია მუდმივი განახლება-ის და ალორძინების სიმბოლოს?
— ფენიქსი.
— მართალია. მორიგ შეკითხვას მუსიკალური ხელოვნების სფეროდან დაგისვამთ: მან პიანისტის კარიერა ხელის თითების დამბლის გამო მიატოვა, მთელი ცხოვრება მუსიკის კრიტიკოსობას მიუძღვნა და ერთხელ, როცა შოპენის ვარაუდები მოისმინა, თქვა: „ქედი მოიხარეთ, თქვენ წინაშე გენიოსია“. ვინ იყო იგი?
— ე.ი. შოპენის თანამედროვე იყო (ფიქრობს)... ვერ ვიხსენებ.
— შუშანი გახლდათ. ამ ხელსაწყოს სახელი ორი ლათინური სიტყვისაგან წარმოიშვა, ეს სიტყვებია: „წყვილი თვალი“.
— სათვალე?... არა, არა, ბინოკლია სწორი პასუხი.
— რა არის აგროფია?
— ვერ გეტყვით.
— წერის უნარის დაკარგვა. „კაცია-ადამიანი?“ გავისხენოთ: რომელი თევზის ქაბით მოკვდა ლუარსაბ თათქარიძე?
— ახლავე გეტყვით. ფხა გაეჩხირა ყელში, ლოქო იყო თუ ორატული. ზუსტად არ მახსოვს.
— ეს კალმასი იყო. თუ იცით, რომელი სპორტული თამაში გამოიგონა კანადელმა ჯეიმს ნოისმიტმა? — ჰოკეი?
— ერთ მინიშნებას გეტყვით: მას ტანმალალი ადამიანები თამაშობენ.
— კალათბურთი.
— მთა საბერძნეთში, რომელიც მითოლოგიის მიხედვით, ღმერთების სამყოფელი იყო.



გიორგილი არასოდეს ეყოფილვარ

— მითოლოგიის მიხედვით, ღმერთები ოლიმპოს მთაზე ცხოვრობდნენ.
— შუა საუკუნეების საქართველოში ჯარის აღმნიშვნელი რომელი ტერმინი გამოიყენებოდა?
— სპა.
— რა ჰქვია ყველაფრისადმი გულგრილობას?
— აპათია.
— ცხოვრებაშიც ხომ არ გქონათ ასეთი მომენტი?
— არა, გულგრილი არასოდეს ყოფილვარ.
— პოეზია გიყვართ?
— ძალიან.
— მაშინ მითხარით, ვის შემოქმედებას ეკუთვნის სიტყვები: „მე ვარ მისანი, ხარი წიქარა. შენი დვრტვა ვარ, მამულ-დედულო.“
— ეს ლექსი ვიცი, მაგრამ ავტორი ზუსტად არ მახსოვს. ვაიმე! ვაიმე! როგორ დამავიწყდა?!
— ეს შოთა ნოშინაძის ლექსიდანაა. იქნებ, ის მაინც გაიხსენოთ, რატომ გამოიპარა წიქარა ზღაპრიდან?
— „ზღაპრიდან მისთვის გამოვიპარე, რომ გემსახურო და გიერთგულო“.
— „ცუდას რად უნდა მტერობა, კარგია მუდამ მტრიანი.“ — ვის ეკუთვნის ეს სიტყვები?
— ეს გენიალური სიტყვები ვაჟა-ფშაველას ეკუთვნის.
— იქნებ, ისიც გაიხსენოთ, ვინ იყო დავარი?
— ლიტერატურული პერსონაჟია? არ მახსოვს.
— „ვეფხისტყაოსანში“ ეს სახელი არაერთხელ არის ნახსენები.
— მაინც ვერ ვიხსენებ.
— იგი ნესტანის მამიდა გახლდათ. სად დაკრძალეს აბო თბილელი?
— აბო აწამეს, დაწვეს და მისი ფერფლი მტკვარს გაატანეს. ასე რომ, იგი არ დაუკრძალავთ.
— რა ჰქვია ცეკვას, რომელსაც 3 ქალი ასრულებს?
— „სამაია“.
— სად და რა ვითარებაში გარდაიცვალა ივანე ჯავახიშვილი?
— იგი უნივერსიტეტში ლექციის კითხვის დროს გარდაიცვალა.
— რას ნიშნავს ქართულად ბერძნული სიტყვა „პოლიქრონიონ“?
— საგალობელია, მრავალუამიერი.
— როგორ უღერეს ფრანგულად „სასიამოვნო სურნელი“?
— არ ვიცი. ცნობილი სიტყვაა?
— ფრანგული ნაწარმიდან ყველაზე მეტად რა არის ცნობილი?
— პარფიუმერია.
— ჩვენი შეკითხვის პასუხიც ეგ არის. ამ სახელმწიფოებს ძველად, ავზონია და ჰელვეცია ერქვა, დღეს?
— ეს ნამდვილად არ ვიცი.



ბაგეშვიდიანე ბეგრს გეითხულობდი

— დღეს მათ ჰქვია: იტალია და შვეიცარია. რომელია ევროპის ყველაზე დიდი სახელმწიფო, მის შემადგენლობაში შედის კუნძული გრენლანდია.
— დანია.
— ძველბერძნულად მას ეროტი ჰქვია, რომაულად — კუზიდონი, ხოლო ინდოელებისთვის ის არის...
— კამა.
— ნამდვილად ასეა: ამ მხატვარმა სახვითი ხელოვნების შესწავლა 2 წლის ასაკში გადაწყვიტა...
— არ ვიცი.
— ეს გახლდათ ვან გოგი. ჩონგურის მსგავსი საკრავიცაა და ერთ-ერთი ხალხური სიმღერის მიხედვით, „ფხის წვერებზეც კარგად დგება“.
— ბოლო წინადადებით თუ ვიმსჯელებთ, ეს უნდა იყოს ცანგალა.
— ეს ევროპული ქვეყანა სხვადასხვა დროს ესპანეთის, ავსტრიის, საფრანგეთის და პოლანდიის შემადგენლობაში შედიოდა და მხოლოდ 1630 წელს მოიპოვა დამოუკიდებლობა.
— როგორც ვხედები, ეს უნდა იყოს ბელგია.
— ამერიკის ეს შტატი 1836-დან 1845 წლამდე დამოუკიდებელი სახელმწიფო იყო.
— ვერ გეტყვით. ასეთი მცირე ხნით, რომელ შტატს ჰქონდა დამოუკიდებელი სახელმწიფოს სტატუსი?
— ტენასი გახლავთ. რადგან, მითხარით, პოეზია მიყვარსო, ბოლო კითხვასაც ქართული პოეზიიდან დაგისვამთ. ვის ეკუთვნის სიტყვები: — „წინონმინდა... პალატები მეფეთა... გალავანში ჯაბი აქაფეულები“...
— გოგლა ლეონიძეს.
— მისი გაგრძელება თუ გახსოვთ?
— „შენი სახე რისთვის შემომეფეთა ხატი იყავ, ვეფხვი დაქალებული“.
— ცხოვრებაშიც ხომ არ გქონათ ასეთი „შემოფეთების“ მომენტი?
— (იცინის) ალბათ კი, უფრო — ჭაბუკობის პერიოდში. მაგრამ ეს ძალიან პირადულია და ვერ მოგიყვებით. ■



„გზავნილების“ ავტორის ყბაჩამოვარდნილი ოპოზიცია და მორცხვი პატარძალი ანუ ვის არ ეყურობება?

ჩემი რესპონდენტების უმეტესობა სიტყვა „კუჩოზი“ ვერ იტანს. პოდა, სწორედ ამიტომ, როდესაც მათ კითხვებს ვუსვამ, ამ სიტყვას არ ვახსენებ და ვეუბნები: — ახლა, 1-2 საინტერესო ამბავი გაიხსენე, რომ ინტერვიუ გავახალისოთ-მეთქი.

— კუჩოზი, არა? — იტყვანება რესპონდენტი.

— პო, — თავს ვუქნევ. მერე, ის ჭერს მიაშტერდება და ფიქრობს. თუ გამიმართლა, 10-15 წუთის შემდეგ შესაძლოა, რაიმე გაიხსენოს, თუ არა და, ისევ მე ვცდილობ, რაიმე გავახსენებინო... სულ მივივრდა, რა უნდა „ერთი კარგი“ კუჩოზის გახსენებას-მეთქი, მაგრამ ახლა, როდესაც საკმაოდ ბევრმა მკითხველმა მოხოვა, მათთვის კუჩოზი მომეყოლა, მეც ჭერსკენ ავაპყარი თვალები, მივხვდი, რა ძნელი ყოფილა მისი გახსენება მაშინაც კი, როდესაც ის ჩემს ცხოვრებაში (ჩემი პროფესიის გადაწყვეტი) ასე უხვადაა. მერე, მეგობარს დაფურეკე და ვუთხარი: შენთვის უამრავი კუჩოზი მაქვს მოყოლილი და რომელიმე მათგანი შემახსენე-მეთქი. — იმაზე დიდი კუჩოზი რა გინდა, სვანი რომ ხარო — მიპასუხა... ჩავიქნე ხელი და ისევ ჭერს მივაპყარი თვალები. უცებ, ერთი საინტერესო ამბავი გამახსენდა.

მარი ჭაჭარიძე

„რა ბებო გვყავდა!“

„ამ რამდენიმე წლის წინ, ზამთარში ჩემს მეგობარს ბებია გარდაეცვალა. მეგობრებმა გადაწყვიტეს, რომ 90 წლის ბებო აუცილებლად უნდა „დაგვეფასებინა“. შევიკრიბეთ, ერთი „მარშრუტკა“ დავიქირავეთ, დიდი „ვენოკი“ ვიყიდეთ და ქართლისკენ მიმავალ გზას დავადექით. თბილისში მშრალი ამინდი იდგა, მაგრამ ქართლში დიდი თოვლი დაგვხვდა. ვინაიდან „მარშრუტკა“ მიცვალებულის სახლამდე ვერ მივიდა, მოშორებით ჩამოვედით და ფეხით კარგა დიდი მანძილი გავიარეთ. თოვლიანი ჩექმის ძირი ქვის კიბეზე მისრიალებდა და სახელურს ვებლაუჭებოდი, მაგრამ როდესაც ოთახში შევედით, თავი ველარ შევიკავე, ფეხი გამისრიალდა და ძირს მოვადინე ბრაგ-

ვანი. რა თქმა უნდა, ამ დროს ხმამალა ვიკივლე — ვაააა-მეთქი... მანამდე გაჩუმებულმა ჭირისუფალმა (აბა, ვინ მოიკლავდა თავს 90 წლის მოხუცის დატირებით) იფიქრა, რომ ვიღაც ძალიან ახლობელი მივიდა, მიცვალებულის დანახვისას შეჰკივლა და თანაც, გული შეუნუხდაო... იქ ამბავი ატყდაა... ზოგმა ხმამალა დაინყო ტირილი: — ადექი, შე საწყალო ვერ-იჩკა, სტუმრებს დახვდი, როგორ ჰყვარებიხარ ამ გოგოს, გულმა უმტყუნა, შენ რომ ასე „მორთულ-მოკაზმული“ დაგინახაო... — ზოგმა ნიშადურის სპირტი მატკა ცხვირში, მერე, სკამზე დამსვენდა და ვალერიანის წვეთებიც დამალევივს. მე კი სახეზე ცხვირსახოცი მქონდა მიფარებული და სიცილით ვბჟირდებოდი... ჩემი აცხცახებული მხრების დანახვაზე ჭირისუფალს სულ გული ეთუთქებოდა და სანუგეშო სიტყვებს არ იშურებდა: გული გამიბარე, ყველანი სიკვდილის შვილები

ვართ, ნეტავ, ამ ასაკამდე ყველანი მივიდეთო... აი, ასე „დავიტირე“ მეგობრის ბებია და დღემდე ვამადლი — ვალში ხარ ჩემთან, ჩემი ბებო რომ მოკვდება (ღმერთმა დიდხანს აცოცხლოს), თუ არ დაიტირებ, ბაბუაშენზე ჩემი იმედი აღარ გქონდეს-მეთქი...“

ისე, ცოდვა გამხელილი ჯოგია და „გზავნილებში“ ადრეც ხშირად „გაპარებდით“ ხოლმე ჩემს თავს გადახდენილ კუჩოზებს... ახლა კი იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა გააცუროთ პატრული.

მოვრალი, ჯიუტი

და მოხერხებული...

„გამარჯობა, მარი. ალბათ გახსოვთ, რომ ამ ცოტა ხნის წინ, პრეზიდენტმა გადანყვიტა, იმ მანქანებით სიარული აეკრძალა, რომელთაც საჭე მარჯვნივ აქვს. არადა, მაგარია... ვიდრე კუჩოზს მოგიყვებით, პატარა შესავალს გავაკეთებ: როცა ფხიზელი ვარ, მშვენივრად ვაცნობიერებ, რომ ნასვამ მდგომარეობაში საჭესთან ჯდომა არ შეიძლება, მაგრამ როცა ვთვრები, ეს „ჭეშმარიტება“ მაგინყდება, ვჯიუტდები და არავის ვუთმობ მძღოლის ადგილს. 2 თვის წინ, ჩემი დაბადების დღე იყო, ერთ-ერთ რესტორანში, მეგობრებთან ერთად აღვნიშნე. ჩემი ძმაც იქ გახლდათ. ის რაღაც ნამლებს სვამს და ამიტომ, სასმელს არ ეკარება. ბუნებრივია, არც იმ დღეს დაუღლებიყავი. მე კი იმით გათამამებულმა, რომ მძღოლი მეყოლებოდა, საკმაოდ ბევრი დაველიე (როგორც ყოველთვის), მაგრამ ბოლოს ისევ მე მივუჯექი საჭეს. ჩემი ძმა კი გვერდით მოვისივ. გზაში პატრულმა გაგვჩერა. როგორც უკვე გითხარი, ჩემს მანქანას საჭე მარჯვნივ აქვს. ცოტა წინ გავაჩერე და ძმას ვუთხარი: მანქანიდან შენ გადაადი-მეთქი. ასეც მოიქცა და პატრულს თავისი საბუთები წარუდგინა. ვინაიდან აბსოლუტურად ფხიზელი იყო, საბუთები დაუბრუნეს და გააოშვეს. ვერ გაიგო პატრულმა, რომ „რული“ მეორე მხარეს იყო და მოტყუვდა. ესეც, ჩემი კუჩოზი. კარგად“.

მოვარეული

„ქუთაისში ვცხოვრობდი და ვსწავლობდი. პოდა, ერთხელ ჩემმა დაქალმა მოხოვა, მასთან მივსულიყავი. ის და ჩემი მეზობელი დარო ნაქირავე ბინაში ცხოვრობდნენ. ბევრი ვიმხიარულეთ და იმ საღამოს დასაძინებლად მათთან დავწვი. ღამის 3-4 საათი იქნებოდა, როცა დავინახე: დარო თეთრი „ფოხანის“ ამარა ოთახში დადის და ჩემს სახეზე იძახის — „ვერიკო, კარი ფრთხილად გააღე, ვერიკო, მიშველე...“ — შიშისგან ავტირდი და მეორე მეგობარი გავაღვიძე, მიშველეთქი. ნინომ დამამშვიდა: ნუ გეშინია, მაგან ასე იცის, თავისით დანყნარდება, დანება და დაიძინებსო. ცოტა ხნის შემდეგ, მართლაც დანვა. მეგონა, დაიძინა,



მაგრამ ისევ წამოდგა და „გველის“ ცეკვა დაიწყო. აბა... ასე არ უნდა-მეთქი, მოვხვეე ხელი ჩემს ტანისამოსს და სახლამდე სირბილით ისე მივედი, რომ სიბნელისაც არ შეემჩნებია... მის მერე კიდევ ბევრჯერ მთხოვეს, მათთან დავრჩენილიყავი, მაგრამ არაა... მინდა, მათ ვუთხრა, რომ ორივე ძალიან მიყვარს, მაგრამ დარო ასე თუ მოიქცევა, ქმარი შინიდან გამოაგდებს. ვერიკო კვაჭაძე“.

ყოჩაღ!

„ნ წლისაც არ ვიყავი, როცა საბავშვო ბაღიდან დასასვენებლად მანგლისში წაგვიყვანეს. 70-იანი წლები იყო. ხის პატარა სახლის მეორე სართულზე რამდენიმე ბავშვს გვეძინა. ღამით ადგომა მომიწინა, მაგრამ საპირფარეშო ეზოში იყო და იქ მარტო წასვლის ძალიან შეემუშინდა. საცვალი გავიხადე და გვერდით სანოლში მასწავლებლის შეილს ჩავუწექი ლოგინში. ჩემი საქმე რომ მოვამთავრე, საცვალი ამოვიცვი და ჩემს ლოგინს დავეუბრუნდი. დილით, იმ საწყალი ბავშვის ტირილმა გამაღვიძა, დედამისი ეჩხუბებოდა. მე კი ბედნიერი სახე მქონდა, რადგან გადავრჩი“.

„უპნენე“, კოსტაია...

„გამარჯობა, მარი. დიდი ხანია, რაც თქვენი ჟურნალის ერთგული მკითხველი ვარ და მალე, „გზის“ კოლექციონერიც გავხდები, მაგრამ არც ერთხელ არ მომიწერია... ბევრი კურიოზი გადამხდენია ცხოვრებაში, მაგრამ აწვევად, ყველაზე ცხელ-ცხელს მოგწერთ. მე და ჩემი დეიდაშვილი მიუ, სანოტარო ბიუროში ვმუშაობთ. საერთოდ, ყოველთვის გვიანობამდე ვმუშაობდით ხოლმე, მაგრამ იმ დღეს, ძალიან შეგვაგვიანდა. ბოლოს, ოფისი დავკეტეთ და ჩვენს „საყვარელ“ ავტობუსს დავუწყეთ ლოდინი. ის კი ჯობრზე იგვიანებდა.

ნახევარი საათის შემდეგ, როგორც იქნა,

გამოჩნდა ნანატრი 21 ნომერი, მაგრამ ისე იყო გაჭედული, რომ ხალხს ცალი ფეხი გარეთ ჰქონდა დარჩენილი. სხვა გზა არ გვერდოდა და როგორც იქნა, ჩვენც „ავეტენეთ“, მაგრამ ვაი, ამ ასვლას. ჩემი დეიდაშვილი კართან მიჭექყეს და ერთადერთი ნუგეში, რომ არ გადავარდნილიყო, ჩემი ხელის ჩაბლაუჭება გახლდათ. ჰოდა, როგორც იქნა, „ჩამჭიდა“ ხელი და რადგან საფრთხე აღარ ემუქრებოდა, გართობაც გადაწყვიტა — ხელზე ჩქმეტა დამიწყო. მისი გამოწვევა რომ არ მივიღე, უფრო ძლიერად „მიჩქმეტა“ და თან, დააყოლა: მაი შავ ჯეყარს, გრძობა სულ დაკარგეო (ჰო, მართლა, დედით სვანები ვართ)? ჰოდააააა, აქ მოხდა, რაც მოხდაააა — როდესაც ჩემს გაკვირვებულ მზერას წაანყდა, ის ხელი, რომლითაც ჩქმეტდა, ფრთხილად ასწია და... ვიღაც კაცის ხელი შერჩა. ყველაზე სასაცილო კი ის იყო, რომ მთელი ამ ხნის განმავლობაში, ის კაცი გატრუნული იყო. ალბათ, სიამოვნებდა, ახალგაზრდა გოგო რომ „ეალერსებოდა“. ისე, ღმერთმა იცის, რა იფიქრა, არა? მიუშ სირცხვილისგან აღარ იცოდა სად წასულიყო, მე კი სიცილით ვიგუდებოდი“.

ზოგი ჭირი მარგებელია

„კურიოზი?... 18 წლის გოგო ვარ და როგორც ამბობენ, ძალიან ლამაზი. ამიტომ, თავყანისმცემლების სიმცირეს არასოდეს ვუჩიოდი. 2 მათგანი, გიო და თემო ძალიან მომწონდა, მათ შორის არჩევანის გაკეთება მიჭირდა. ბიჭები ერთმანეთზე ვეჭვიანობდნენ და მეც, გაუთავებლად მიხდებოდა მათთვის ახსნა-განმარტებების მიცემა, რადგან არც ერთის დაკარგვა არ მინდოდა. ამ დროს, ჰორიზონტზე გამოჩნდა გაგა. მისმა გამოჩენამ მთლად ამატკივა თავი. გაგას ტელეფონზე ველაპარაკებოდი და სულ 2-ჯერ მყავდა ნანახი. ერთხელ, შეხვედრებზე დავთანხმდი. მთელი დილა ვიპრანჭებოდი. ბოლოს, საკუთარი გარეგნობით კმაყოფილი, პაემანზე „წავპარკუნდი“. სიჩქარეში ტელეფონი სახლში დამრჩა. შორიდანვე დავინახე, გაგა ყვავილებით ხელში იდგა და მელოდა, მაგრამ მის შორიას-ლოს გიოც შევნიშნე, ძმაცაცებთან ერთად. რა თქმა უნდა, იქ ვეღარ გამოვჩნდებოდი. სახლის კუთხეს მოვეფარე, იქიდან ჩუმად ვიჭყიტებოდი და ველოდი, როდის წავიდოდა გიო, მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ, ის და მისი მეგობრები სწორედ ჩემკენ წამოვიდნენ. იძულებული გახდით, უკან წავსულიყავი. გავიქეცი, რომელიღაც ქუჩაზე შევუხვეი, სადაც თემო და მისი და დავინახე. ხმაბალა შევიგინე,

გავრბოდი და თან, უკან ვიყურებოდი. უცებ, ახილ, გაუქმებულ საკანალიზაციო ჭაში აღმოვჩნდი, რომელიც ბედად, ხმელი ფოთლებითა და ტოტებით იყო სავსე. იქიდან დარცხვენილი და ფეხნატკენი ერთმა ცისფერთვალმა ბიჭმა ამომიყვანა, ტანისამოსის ჩამოფერთხავაშიც დამეხმარა, ანანასის ტორტზეც დამპატიჟა და შინ მანქანით მიმიყვანა. დღეს მისი ცოლი და ძალიან ბედნიერი ქალი ვარ, პატარასაც ველოდებით. დათუნა, ძალიან მიყვარხარ. შენი ბუსუსუნა“.

არის კონტაქტი?

„გამარჯობა, მარი. დიდი ხანია, მინდა მოგწერო და დროის უქონლობის გამო, ამას ვერასოდეს ვახერხებდი, მაგრამ დღეს გადაწყვიტე, მომწერა ამბავი, რომელიც 4 წლის წინ მოხდა. სიმართლე გითხრა, დარწმუნებული არ ვარ, რომ ჩემს ნერილს დაბეჭდავ, მაგრამ ცდა ბედის მონახევრეა. თუ დაბეჭდავ, ხომ კარგი, თუ არა და, შენც კარგად იყავი და მეც. ზაფხულში მე და ჩემმა მეუღლემ დედამთილ-მამამთილი ბავშვთან ერთად დასასვენებლად გავისტუმრეთ და სახლში მარტო დავრჩით (მყავს მახლი, რომელიც ცოლთან გაყრილია და ცალკე ცხოვრობს). ორივენი ვმუშაობდით და ერთმანეთს მხოლოდ სამსახურის შემდეგ ვნახულობდით. შაბათობით ჩემი მეუღლე არ მუშაობს. ჰოდა, სამსახურიდან დაბრუნებულს სახლში ის მეგულებოდა. კარი ღია დამხვდა. შევედი და დავიძახე: რატომ არის კარი ღია-მეთქი? ხმა არავინ გამცა. აბაზანასთან რომ მივედი, იქიდან წყლის ხმა შემომესმა და ვიფიქრე: ალბათ, შხაპს იღებს, ჩუმად შევიპარები და შევაშინებ-მეთქი. იმ პერიოდში ტელევიზიით „ჯეოსელის“ რეკლამა გადიოდა ასეთი ტექსტით: „არის კონტაქტი? არის, „ჯეოსელი!“ ჰოდა, შევედი აბაზანაში, ფარდის ქვეშ ხელი შევყავი, „იქ“ ჩავავლე და ვიყვირე: „არის კონტაქტი?“ — „ვაიმე!“ — დაიღრიალა ვილაცამ და ჩემი მახლის ხმა შევიცანი. მეც შემინებულმა ხმაბალა ვიკიეღე და გამოვვარდი. გულგახეთქილმა ქმარს დავურეკე. — მაღაზიიდან მოვდივარ, უკვე სადარბაზოში ვარო — მითხრა. მერე, ბევრი ვიცინეთ ამ ამბავზე და იმ დღის შემდეგ, სულ მეკაიფებთან — არის კონტაქტი? მედეა“.

„მეტელი“ და ყბაჩამოვარდნილი

„მე არა, მაგრამ ჩემი ძმაცაცი ხშირად ვარდება კურიოზულ სიტუაციაში. ისე, მაგარი უცნაური ტიპია. ყოველ სეზონზე იცვლის იმიჯს. იყო „ფუტბალისტი“, გახდა „კაი ბიჭი“, იყო „მკლელი“ (მკვლელი კი არა, „იმენა“ „მკლელი“), ახლა „სტერვა“ გახდა. ორიოდვე დღის წინ უბანში ვდგავარ და ვხედავ, რომ ჩემკენ ზუსტად ისეთი მანქანა მოდის, როგორიც „სტერვას“ ჰყავს. მანქანის ფერი იგივეა, ნომრებიც, მაგრამ საქვსთან მაგარი „ზმანი“ ნაშაზის. ჩემს ფეხებთან გააჩერა მანქანა და ეს

ნაშა კაცის ხმით ალაპარაკდა. — ვააა... — ამის მეტი ვერაფერი ვთქვი. ნაშამ კი იყვირა: ვერ მიცანი, „შე ჩემა“? ყბა ხომ ჩამომივარდა და სხვა რამეც ზედ მიჰყვა. აი, ასეთია ჩემი ძმაცკი. თურმე, ჩაუცვამს თავისი რძლის ტანისამოსი და სათვალეც დაუკოსებია. რას იზამ? „სტერვო-ბა“ მსხვერპლს მოითხოვს. ისე, მაგარი კაცია და სრულიად ნორმალური ორიენტაციის მქონე. ეჰ, მარი, მარი... არ ხარ შენ კარგი ქალი. ხალხში ინტრიგას თესავ. ხალხო! შევექმნათ ოპოზიცია და ჩვენ თვითონ ვმართოთ „გზავნილები“. „ლა-მურა“.

ახლა კი მოკლე მესიჯებს გავცნოთ.

რას აბია კიტრი?

„მარის დიდი მოკითხვა. კურიოზია, აბა, რა არის, რომ „გზაზე“ მბოძდებს და ყოველ ხუთშაბათს დიდი ამბით ველი ჟურნალს. ეს ჩემ გარშემო ყველამ იცის და რომ მასიამოვნონ, ყველა, ჟურნალს მჩუქნის. ამ ხუთშაბათს, არც მეტი, არც ნაკლები, „გზის“ მეექვსე ნომრის 7 ეგზემპლარი მომიგროვდა. მაააშ! ახალციხე“.

„აუ, მარი, მოდი, მიცანი, რა! ნომერი ხომ გეცნობა? მე ის ვარ, ამერიკაში მაგრად რომ „ვისასტავე“ და რომ გეუბნებოდი, უკანვე ვაპირებ ნასვლას-მეთქი, მაგრამ არ მივდივარ, გადავიფიქრე! რატომ? ამას წინათ, წვიმა რომ იყო, სადღაც მივდიოდი. ჰოდა, ქუჩაზე გადასასვლელად ვემზადებოდი და მანქანამ გუბის წყლით არ გამწუნა, ეს „დაშმოტკილი“ გოგო? აუუუ, რა დამემართა, იცი? ყურებიდან ლამის ბოლი გამოვუშვი. ვხედავ, მანქანიდან „სიმპო“ ტიპი „გადმოიჯაჯა“ და წამოვიდა ბოდიშების „წვიმა“. მეც გავინაზე... რამდენიმე ხნის შემდეგ, მისი სახით ახალი შეყვარებული გაიჩინა. ახლა ყრთად ვართ... მარი, ეს მესიჯი შენებურად „დამიმონტაჟე“ და... ხომ „გამომჭიმავ“ „გზავნილებში“?

„ეჰ... ჩემი კურიოზიც ეს არის და იმედგაცრუება... ჩემი ლექტორი შემპირდა, თუ წესიერად მოიცევი, მაისში ფერეიდანში მიმყავს ექსპედიცია და წაგიყვანო... მე კი გამოცდებზე მისვლა დამეზარა და გამომავდეს. მაგარი კურიოზია, არა? კურიოზი კი არა, ჩემი უბედურებაა. იქ ნასვლაზე მთელი ცხოვრებაა, ვოცნებობ... მაინც ნავალ! იქნებ, იქ ერთი „ჰარამსანაც“ ავიშწო და მერე ნახეთ კურიოზები. ნეტავ, რა მეკურიოზება, საწყალი ბებო წევს და ელოდება, როდის გავუშვებ „სამოგზაუროდ“, საიქიოში. საწყალი, ისეთი კარგი და ჯიგარი ქალი იყო, რომ „მინა დაგაყარეს“ მეტს არაფერს მეუბნებოდა. საცოდავს, პირიქით კი აუხდა. მაგარ კურიოზებს კი ჰყვებოდა ხოლმე, ცხონებული... ფიროსმანა“.

„მეც გიჟი ვარ და რა ვქნაო, რომ გნერო, მინდა, იმ გოგოს ვუთხრა: გიჟობას ვერ დაგიშლი, მაგრამ იქნებ, სხვა ნიკი აგერჩია? ხომ იცი, ორი მარინე, ორივე გიორგის ასული და ორივე ფერადი, არ გამოვა... ნუუუ, თუ ახლა ძალიან მოგნონს, მაშინ „გიჟი გოგო-2“ იყავი ან „გიჟქალა“... რა ვიცი, რა... „გიჟი გოგო“.

„ერთი თვის წინ, საბერძნეთში, ამერიკის საელჩოს ასაფეთქებელი რაკეტა ესროლეს. ვინატრე, რომ საქართველოს საელჩო ყოფილიყო. რატომ? იქნებ, მაშინ მაინც დაგვენახა ჩვენი ელჩი, მაგრამ ბედი არ გინდა? „ტერორისტი“, საბერძნეთიდან“.

„ი, მარორიტა, რა დროს კურიოზია? კურიოზი კი არა, „კანიბალკას“ უთხარი, 9 ნომერი რომ აქვს, ერთი მაინც ჩართოს, თორემ დილით რომ მესიჯს ვუგზავნი, მეორე დილით კითხულობს. დავიგნებ კაცი... შენ კიდევ, აგიჩემებია, კურიოზი და კურიოზიო... მეკურიოზება ახლა მე? „X-მენ“.

„ჩემი დაქალები შეიკრიბნენ, რომ ექვიფათ. ნავიდნენ ბაზარში, პროდუქტების საყიდლად. ყველაფერი იყიდეს, კიტრის გარდა. ვინაიდან ძალიან ცოტა ფული ჰქონდათ, კიტრის გამყიდველს ბევრს ევაჭრნენ. მეორე გამყიდველმა უყურა ამათ საცოდაობას და „კოლეგას“ უთხრა: კაცო, დაუკელი ბავშვებს, ცოდონი არიან, ეგ კიტრი ბუჩქს აბია, შენ ხომ არაო? გოგონები ერთმანეთს ასწრებდნენ, ისე გამორბოდნენ“.

„ერთი ბიჭი მიყვარდა. მას ჩემი დაქალი გავაცანი. ორივემ მაგრად „დამადო“ და დაქორწინდნენ. სამაგიეროდ, მე ახლა ძალიან ბედნიერი ვარ, ჩემს ქმართან, ისინი კი ერთმანეთს მოსაკლავად დასდევნენ“.

„აუ, იცით, ნუხელ ჩემს დას ვინ ესტუმრა ლოგინში? არც მეტი, არც ნაკლები, დიდი ვირთხა. საცოდავი, მთელი ღამე შოკში იყო. დღეს კი კატა მოიყვანა სახლში და თავის ოთახში დაამწყვდია. არადა, კატებს ვერ იტანს“.

„მარი, ბებო მესვენება, ჩემი სახელით „გზავნილებში“ დამესიჯეო. მე ვუბნები, რაიმე ორიგინალური მოიფიქრე, თორემ, არ გამოაქვეყნებენ-მეთქი. 2 დღეა, ქალი ჩაფიქრებული ზის და მეუბნება: ტვინი

გაყინული მაქვს და ვერაფერი მოვიფიქრეო. მარი, ამ ჩემი ბებოს ჭალარას ეცი პატივი და ეს მესიჯი დაგვიბეჭდე, წაგვხალისე და ბებო პირობას დებს, რომ იმ კვირაში აუცილებლად მოიფიქრებს რაიმე ორიგინალურს“.

„კურიოზი წინა შაბათს შემემთხვა. დაქალის ქორწილში მივდიოდი და წინასწარ გამაფრთხილა, მათხოვარივით ჩაცმული (ანუ ჩემბურად) არ მოხვიდო. ხათრს ხომ ვერ გაუტყვდი? ჰოოდა, გადამპრანჭეს. მგონი, პირველად ჩავიცვი ქალივით. სახლში რომ მოვედი, ისეთი სიცილი და ამბავი ატყდაა... თურმე, სვითერზე იარლიყი მქონდა ჩამოკონიალუბული. დედაჩემს ძლივს ვასულიერებდი, იმდენი იცინა. ახლა ყველა გავაფრთხილე, გაპრანჭვა აღარ მიხსენოთ-მეთქი. „აჯაჯული“ სიარული მირჩევნია, ბობ მარლის დიდი ქუდიო. „აჯაჯული“.

„მარი, გინდ დაიჯერე, გინდ — არა, მაგრამ ნანყენი ვიყავი შენზე. ძალიან ბევრი მესიჯი გამოგიგზავნე, მაგრამ ერთხელაც არ დამიბეჭდე. ამ ხუთშაბათის ისევ ვიყიდე „გზა“. „გზავნილები“ ნავიკითხე და დამესიჯება მომინდა. ტექსტი ავკრიბე და რატომღაც, შენი ნომრის გადამონმება გადავწყვიტე. ის ხომ ტელეფონში მქონდა ჩანერილი. შევადარე ჟურნალში გამოქვეყნებულ ნომერს და რას ვხედავ? თურმე, „8.77“-ის მაგივრად „8.99“ მაქვს ჩანერილი. ნეტავ, ვის ვუგზავნიდი მესიჯებს? თან, ერთხელაც არავის უთქვამს, ვინ ხარ და ჩემგან რა გინდაო? ალბათ, იდგა და ხალისობდა. ესეც კურიოზიი... მე კი იმედი მომეცა, რომ „გზავნილებში“ ახლა მაინც ვნახავ ჩემს მესიჯებს. ნუციკო“.

„ეჰ, მარი, მარი... რა კურიოზი, გოგო? კვირას 3 თვით მივემგზავრები სტამბოლში და ყველანი ძალიან მომენატრები. მარი, რა მოხდება, რომ ცოტა ხნით „გზავნილები“ შეაჩერო? ძალიან მიყვარხართ და ყველას გკოცნით. დორე“.

„ერთი თვის წინ, უნივერსიტეტიდან ძალიან დაღლილი მოვედი. ჩემმა გავიხადე და კარადის ნაცვლად მაცივარში შევინახე. ჰოოდა, დედაჩემის სახე უნდა გენახათ, მაცივრის კარი რომ გამოაღო. მეც გაცივებული ვიყავი, რადგან ვერ გავიხსენე, ეს როდის გავაკეთე. მის „ზაოდი“.

„დეე, იმიტომ ხარ ჩვენი პუტკუნა დედიკო, რომ ღამით გვიან გიყვარს ჭამა. თანაც მაშინ, როცა ჩვენ გვძინავს. მიყვარხარ. შენ საუკეთესო დედიკო ხარ, საერთაშორისო მასშტაბით. ნონიკო“.

„დღეს ქუჩაში „გზას“ ვკითხულობდი და ხეს დავეჯახე. მაგრად „გამიტყდა“. ყველას გილოცავთ ვალენტინობას. ნია“.

„ქმარს პირველ ღამეს ლოგინიდან წამოვუხტი და საპირფარეოში ჩავიკეტე. ის კი მთელი ღამე კარზე აბრახუნებდა: გამოდი, თორემ ახლავე სახლში დაგაბრუნებო. მაინც არ გამოვედი და მთელი ღამე იქ მეძინა. დილით, ეგზო-



ტიკური „საძინებლიდან“ რომ გამოვედი, ირაკლიმ ყურებით შემათრია ოთახში და პირველი ღამე კი არა, პირველი დილა მომიწყო.

„პაემანზე მივდივარ, ქალი ჭკუაზე არ ვარ, გამოვიპრანჭე თეთრ ჩექმაში, მოკლე ქვედაბოლოში და „ნავეკლუცდი“. სამგორის მეტროში რომ ჩავედი, კაბის ღილი გაიხსნა და ჩამძვრა. დავრჩი კიბეზე კოლგოტით. არ შევიმჩნიე, კაბა ავინიე და ჩავიქროლე“.

„ერთ ზაფხულს დაქალმა სოფელში დამპატიჟა. მას სახლში ძმები ჰყავდა. ერთი მათგანი რატომღაც ძალიან იყო მოწადინებული, რომ ჩემთვის წარამარა ნერვები მოეშალა. ერთხელ, მობილური ნამართვა და შარვლის ჯიბეში ჩაიდო. ის წელს ზევით შიშველი იყო. ბევრი ვდიე, მაგრამ ვერ დავიჭირე, რადგან შიშველ ტანზე ხელის შეხება მეუხერხულებოდა. ორივენი დავიღალეთ სირბილით და გავერდით. ქოშინით მითხრა: ამას ვერ მიიღებ და სხვა რაც გინდა, წაიღეო. სხვა რამე რად მინდა, შარვალში რომ გაქვს, ის მინდა-მეთქი. წარმოიდგინეთ, რა დამემართებოდა მერე, როცა მივხვდი, რაც ვთქვი. კურიოზია, ვითომ?“

„მიჩვეული ვარ, რომ როდესაც ვინმე ამტყნარებს, პირში თითს ვატაკებ სოლმე. ერთ მშვენიერ დღეს „მარშრუტკაში“ გვერდით ბიჭი მომიჯდა. ცოტა ხნის შემდეგ, დაამთქნარა და მაშინვე ვატაკე თითი. მგზავრები სიცოცხლით დაიხოცნენ, ის კი გაცეხული მიყურებდა. ბოლოს, მგზავრობის ფული გადამიხადა და ჩასვლისას მითხრა: ბოდიში მაინც მოგება-დაო“.

„ვეხმაურები იმ გოგონებს, ვისაც დედამთილის გაჩუქება უნდათ. დიდი ხანია, ვაპირებ, რომ მეც გავაჩუქო დედამთილიც, მამამთილიც და მახლიც, მაგრამ ვერ მოვახერხე. გოგონებო, თუ თქვენსას პატრონი გამოუჩნდება, იქნებ, ჩემებიც გამასაღებინოთ“.

„ერთ დღეს, როდესაც მე და ჩემს დას მაგრად მოგვმცადა, გადავწყვიტეთ, გვესადილა. სუფრა გავმალეთ და ბაბუც მივიპატიჟეთ. წესით, რადგან ის მარხვაზე იყო, სამარხზე კერძი უნდა მიერთმია, ჩვენ კი — ტოლმა, რომელიც მხოლოდ იმდენი იყო დარჩენილი, რომ მარტო მე და ჩემს დას გვეყოფოდა. ჩვენ თითო-თითო გადავიღეთ, ბაბუც კი მთელი ჯამი მიიღგა და მთლიანად ამოასუფთავა. თან, გაიძახოდა — მამაოსგან კურთხევა მაქვსო. რაღას ვიზამდით? აი, ასე დაგვტოვა მშვიდრები ბაბუშ“.

„ჩემი შეყვარებული პომადას არასოდეს ისვამდა და ამის გამო, სულ ვაბრაზებდი, დავცინოდი. ერთხელ, ერთმანეთს შევხვდით... დაშორებისას, 1-2 კოცნა გამოვტყუე, დავემშვიდობე და წაოვედი. მთელი ქალაქი მე მიყურებდა. ვფიქრობ: კარგი, ბატონო, გოგონები მიყურებენ, რადგან კარგი ტიპი ვარ, მაგრამ ეს „ვზროსლი“ ქალები და კაცები რაღამ გააჩუქა-მეთქი? სარკის წინ გავიარე და რას ვხედავ? პირი წითელი პომადით მაქვს მოთხუნილი.“

უნდა გენახათ, რა განვიცადე“.

„ამ ზაფხულს დასასვენებლად ანტალიაში ვიყავი. მე და ჩემი დაქალი პლაჟზე მივედიოდი. შორიასლოს ჩამწკრივებულ მანქანებს რომ მივუახლოვდით, ერთ დაბურულმინებიან მანქანასთან გავჩერდი და საცურაო კოსტიუმის გასწორება დავიწყე. ერთ ამბავში ვიყავი, რომ უცებ, მანქანის მინა ჩამოინია და თურქმა ბიჭმა თითი დამიჭნია. მაშინ დავფრთხი, ახლა კი — მეცინება. ისეთი, კარგი ბიჭი იყო“...

„10 წლის ასაკში საკუთარ ცხვირს ვუჩიოდი, სიდიდის გამო. ჰოდა, ერთ დღეს, რომ დამეპატარავებინა, ზედსარეცხის „შპილკა“ მოვიჭირე. ისე გამებერა ცხვირი, რომ ერთი კვირა შინიდან ვეღარ გამოვდიოდი. მარო“.

„ბავშვობისას სტუმარმა ერთი ყუთი შოკოლადი მომიტანა. მეორე დღეს, დედა შემოდის ოთახში და ხედავს, რომ მამა დიდი მონდომებით მიიერთმევს შოკოლადს, მე კი იქვე ვზივარ და დაკვირვებით ვუყურებ. როგორც მან დედას აუხსნა: თურმე, მე არასწორად ვჭამდი კანფეტს და მამა მასწავლიდა მისი ჭამის ტექნიკას“.

„ყველაზე სასაცილო ის არის, რომ ქალს 3 სამსახური მაქვს, 2 გიჟი შვილი მყავს და იმის მაგივრად, რომ ახლა დავიძინო, ცალი ხელი და ცხვირი საბინიდან გამოყოფილი მაქვს და გიშეიჯებო“.

„პატარა რომ ვიყავი, მაგარ თოვლსა და ყინვაში ბებიას ციგაზე დავუსვივარ და სადღაც წავუყვანივარ. გზად, მდინარის ნაპირზე, ვინრო ბილიკზე უნდა გავსულიყავით. ჩემი ბებო კი გავიდა, მაგრამ თურმე, ციგის თოკი მსუბუქი მოეჩვენა. მოხიდა და სადღა ბავშვი? — თოკი განწყვეტილა და მე მდინარეში აღმოვჩენილვარ. არა, უფრო სწორად, მდინარეზე, რადგან ჩემდა ბედად, გაყინული ყოფილა. კურიოზია თუ არა, არ ვიცი, მაგრამ მაღლობა ღმერთს, ცოცხალი ვარ“.

„მინდა, „ლაშურას“ ვუთხრა, რომ აშკარად რაღაცები აერია. თუ ყველა ჭირი მარგებელია, ვითომ „გზავნილები“ რატომ არ უნდა იყოს მარგებელი? ან როგორ ჰგონია, „ანტიმარის“ უფრო მეტი მომხრე ყოლება თუ „ანტილაშურას“? შენი ფრაქცია იდეაშივე ჩაფლავებულია, ღრმად პატივცემული „ლაშურავ“! აი, ასე გიჟი გოგო“.

„ჩემი ცხოვრების მწარე კურიოზი ის არის, რომ ბავშვობისას ძალიან მიყვარდა ხაჭაპური, ახლა კი მის ცხოებაში ამომხდება სული. ნ.ზ.თ“.

„ერთი წელი იმისთვის ვიმუშავე, რომ დასასვენებლად ბაკურიანში წავსულიყავი და ჩავედი თუ არა, მეორე დღესვე, ჩემს მშობლიურ სამტრედიოში ხელფეხმოტეხილი დავბრუნდი. ჩემი ერთი წლის ნაშრომი კი, ექიმს მოხმარდა. ის თხილა-მურები, რომელზეც ფეხი მოვიტეხე, ჩემი სანოლის ქვეშ დევს. იქ მაჩუქეს, სამახსოვროდ“.

„იცი, მარი, „გზავნილების“ კითხვისას წარმოვიდგენ, თითქოს უკაცრიელ კუნ-

ძულზე, დიდი ცეცხლის გარშემო ვართ შეკრებილი და საინტერესო ამბებს ვყვებით. შენ კი ზოგს მიკროფონს გამოუერთავ, რადგან მისი შენს მეტს არავის ესმის. ჩემთვისაც დაგითმია დრო, რომ ვრცელი სიტყვით გამოვსულიყავი. ძალიან მიხაროდა, ამდენი ადამიანი გატრუნული რომ მისმენდა (სხვა რა გზა ჰქონდათ). მერე, კუნძულზე თენდება, სათითაოდ ვქრებით და ყველა ჩვენს რეალურ ცხოვრებაში ვბრუნდებით. ნანკა“.

„ახლა ბორჯომში ვპატრონირები. „ბმე“-მ ნესი დაარღვია და ქალაქის ცენტრში, ხალხმრავალ ადგილას, ხმის გამაძლიერებელში ჩავეძახე: შეიყვანე შიგნით, ბოლომდე... — და მერეღა მივხვდი, რაც ვთქვი“.

„წინა კვირას, „მარშრუტკაში“ ვიჯექი და „გზავნილებს“ ვკითხულობდი. ერთ ამბავზე სიცილი ამიტყდა. ხალხი რომ მოვათვალე, ვიდაც ბიჭის გაცეხულ მზერას წავაწყდი. ალბათ, აინტერესებდა, ჯანმრთელობის ცნობა თუ მქონდა. ვურჩევ, თვითონაც წაიკითხოს „გზა“ და „ლომკა“ რომ დაეწყება, მერე გამიხსენოს. ნითელქუდა“.

„კურიოზი? ჰუუუ... 1) დედას ვკითხე, 12 წლის წინ, რომელი წელი იყო-მეთქი? დედამ მიპასუხა — რა ვიცი, გუშინწინ რომელი წელი იყო, ისიც არ მახსოვსო. 2) ჩემს კლასელს ზოოლოგიის მასწავლებელმა ჰკითხა: უმადლესი ღონის ქვეწარმავალი რომელია? იმან კიდე: ადამიანიო“.

„მეზობლის პატარა ბიჭმა მთხოვა, „ასაბურძენი“ სასიყვარულო მესიჯები მიმეწერა, რომ მერე, შეყვარებულისთვის გაეგზავნა. მეც, ცხელ-ცხელი, გულის ამაჩუყებული მესიჯები გავუგზავნე. ღამის 3 საათზე პასუხი მომივიდა: მესიჯები მივიღეო. ტელეფონი, რომელზეც ვწვებიან მესიჯებს ვგზავნიდი, მის უფროს ძმას ეკუთვნოდა. „ესემესების“ კითხვა დედამისსაც მშვენივრად სცოდნია. მეორე დღეს, პატარამ სიცილით მომიყვა ოჯახში დატრიალებული ამბების შესახებ. დედამისს უთქვამს: ასეთ გარყვნილ რძალს სახლში არ შემოვუშვებო. თურმე, ვერაფრით დაავერეს სიმართლე“.

ამჯერად „გზავნილებს“ აქ ვამთავრებთ. რადგან ამ ბოლო დროს დედამთილებს გაჩუქება აქტუალური გახდა, მომდევნო ნომრის თემად გთავაზობთ — მე და ჩემი დედამთილი (სადედამთილო). მესიჯები გამოგზავნეთ ტელეფონის ნომერზე: 8.77.45.68.61 ან მომწერეთ ელ. ფოსტაზე: marorita77@yahoo.com რადგან თემა დედამთილებს ეხება, მამაკაცები ნუ დაიზარებთ მესიჯების გამოგზავნას — თქვენი თვალთ დახმარება ცოლისა და დედის ურთიერთობა გაცილებით საინტერესო იქნება. მომწერეთ და პირობას გაძლევთ, რომ უახლოეს მომავალში, სიდედრებზე საუბრის საშუალებას მოგცემთ. ველი თქვენს მესიჯებს და გემშვიდობებით მომავალ ხუთშაბათამდე.

სცენაზე „აგონია“, როსიანი „ყარალებისა“ და „მოპარული ჯინსის“ დაუპირისპირი ანბანები

ყველა ადამიანს აქვს ლიმილით მოსაგონარი ცხოვრებისეული ეპიზოდები, რომლებიც არასოდეს დაავიწყდება. მით უფრო — შემოქმედო, რადგან სცენასა თუ გადასაღებ მოედანზე სწორად გადახედნათ უჩვეულო თავგადასავალი. ლიმილის მომგვრელი მოგონებების მკითხველისთვის გაზიარება ამჯერად, გიორგი სუციშვილს ვთხოვეთ.

და, მერე — მე და ბოლოს, ორკესტრიც შემოდიოდა. გოგი ჭიჭინაძემ დირიჟორის ჯოხი აიღო, გიტარისტმა ხელი სიმებს ჩამოჰკრა და გიტარა გამოირთო. წამები წუთებად გადაიქცა. ისეთ დღეში ვარ, მგო-

ნაწილი მოტივივილი

პირველად სცენაზე

ჩემი და — ხათუნა ხუციშვილი, ანა გელოვანთან დუეტში მღეროდა. ხელოვნების მუშათა სახლში მათ კონცერტს ვესწრებოდი. 5-6 წლის ვიქნებოდი, მოკლე შარვალი მეცვა, პირველ რიგში ვიჯექი. მახსოვს, ვილატამ წერილი გადმომაწოდა — კონცერტის წამყვანს გადაეცეო. მეც „ავგორდი“ სცენაზე, პუტკუნა ვიყავი. თურმე, წერილში ეწერა: „ეს ბავშვი არ გაუშვით სცენიდან, ამღერეთ“. წამყვანმა ხელი მოჰკიდა. მე შევცბი და გავჯოჯიკდი, მაგრამ მაინც დამტოვეს. ჩემი და ფორტეპიანოსთან დაჯდა, ძალიან ვინერვიულე. არ ვიცოდი, რა მემღერა. მაშინ ბავშვები პიონერებსა და ოქტომბრელებზე ან კურდღელზე მღეროდნენ, მე კი პატარაობიდან ყოველთვის დიდი კაცების სიმღერებს ვასრულებდი. ძალიან სასაცილო იყო 5 წლის ბავშვისგან — „მე ვარ თამადა ამ სუფრაზე“ და სხვა მსგავსი სიმღერების მოსმენა. ასე რომ, ღვინოსა და ქეიფზე ბავშვობიდან ვმღერი.

„ყაჩაღები“ ჩოხებში

ფილმში — „ხარება და გოგია“ — უტრუსუნეს ვთამაშობდი, რომელსაც ფაეტონი ჰქონდა. ამ ჩვენი ფაეტონით საქეიფოდ წასვლა გადაწყვიტეთ. საგარეჯოდან გურჯაანში მივდიოდით, მაგრამ ფაეტონით ვეღარ გავემგზავრეთ, რადგან წასვამები ვიყავით და თან, ცხენები შეგვეცოდა. ლევან თედიაშვილი, მიშა სალაძე, ავთო მაისურაძე — ყველანი მძიმეწონისანები იყვნენ. ჩოხებში ჩაცმული, კარაბინებითა

და მათხერებით დახუნძლულები, ლამის 3 საათზე ტრასაზე ჩამოვედით და ტაქსის ვაჩერებდით. ამხელა ლანდებს და თანაც, შეირაღებულებს რომ გვხედავდნენ, მძღოლები მანქანებს არ გვიჩერებდნენ. ერთ-ერთმა ჩვენგანმა რომელიღაცას შეაგინა. მან დაახლოებით 100 მეტრში მანქანა შეაჩერა და აქეთ დავგინწყო გინება. ჩვენ ფუჭი ტყვიებით სროლა ავტყვეთ. ის გვაგინებს, ჩვენ ვისვრით და მივდევთ... 2 თვის შემდეგ ვიგებთ, რომ ხმა გავრცელებულა: ჩოხებიანი ყაჩაღები მძღოლს დაესხნენ თავს და დაჭრეს, ეტყობა, კახელები გაგიჟდნენ, ხალხს, ფრთხილად იყავით, განსაკუთრებით — ღამით, რადგან ამ დროს დადიან გზებზე; წარმოიდგინეთ, რა დღეში ჩავარდნილა ის კაცი, 5 შეირაღებული ყაჩაღის გადასკიდე!..

პაუზა და...

მთელი ცხოვრება

საშინელი კურიოზი გადამხდა თავს ბიძინა კვერნაძის საღამოზე, ოპერაში. პირველად ვიმღერე ორკესტრთან ერთად და ცოტა გამიჭირდა. პირველ რეპეტიციაზე არფამ რომ დაუკრა, კინაღამ მის მელოდიას „ნაწყვეი“. ყველა ინსტრუმენტს თითქოს ცალ-ცალკე უსმენ. ამას შეჩვევა უნდა... რამდენიმე რეპეტიცია გავიარე. კონცერტის დღეს ვინერვიულობდი, ოპერის დარბაზიც მთრგუნავდა. სიმღერის ტექსტიც არ იყო მარტივი და ადვილად დასამახსოვრებელი. „თეთრი ბაირალებიდან“ ლიმონას სიმღერას ვასრულებდი. ელექტროგიტარა იწყებ-



ისე ვიყავი გადარეული, ერთი სული მქონდა, როდის დაბრუნდებოდა.

ნია, მთელი ცხოვრება გავიდა. გოგი ისევ მოეზადა. ვილიზებით და გიტარა იწყებს. უეცრად, დამავიწყდა მელოდიაც, სიტყვებიც, საერთოდ — რას ვმღერი, არ ვიცი... პაუზა გრძელდება, ამ დროს გიტარამ ისევ ჩამოჰკრა და როგორ დავინწყე ან როგორ დავამთავრე სიმღერა, აღარ მახსოვს.

მეგობრის ოინი

მე და ჩემი მეგობარი თავგასა (ან გარდაცვლილი დათო გოგიაშვილი, რომელიც „ქართულ ხმებში“ მღეროდა) ბათუმში ვართ, საიდანაც ის გემით მიდის ორკვირიან კრუიზში. ახალი ნაყიდი ჯინსი თბილისში დავტოვე, სტუდენტი ვარ და სექტემბრისთვის ვინახავ. მაშინ ჯინსი მხოლოდ რამდენიმე კაცს ჰქონდა. თავგასა მეკითხება — შენი ჯინსი სად არისო? ვუთხარი, რომ არ წამომიღია. 2 დღე გაქრა ეს კაცი, ვერ გავიგე, სად წავიდა. მერე, ერთმა გოგონამ წერილი მომიტანა. გამიკვირდა, ვისგან უნდა ყოფილიყო? დედაჩემის წერილი აღმოჩნდა. მსაყვედურობდა — რატომ არ მირეკავო? — და ბოლოს ეწერა: „დათო იყო ჩემთან, გამოვატანე ჯინსი და თანხა“. მოკლედ, ჩემი ჯინსიც და ფულიც თავგასამ გემზე წაიღო... ისე ვიყავი გადარეული, ერთი სული მქონდა, როდის დაბრუნდებოდა. ჩამოსვლის დღეს მივედი პორტში. მინდა, რომ მაგრად ვეჩხუბო, ამიტომ დავლიე. ყველა ჩამოვიდა, თავგასა არ ჩანს. ილუმინატორიდან თავი გამოყო და მეძახის — სულ ორჯერ მეცვაო!.. ჯინსი ხელზე გადავიდებოდა, დაუთოვებული ჩამოიტიანა გემიდან. გამეცინა და აღარაფერი მითქვამს...



პატარაობიდან ყოველთვის დიდი კაცების სიმღერებს ვასრულებდი

ინფორმაციულ-შეხვედებითი
კოლაჟი

ეონა დვალის
უბის წიგნაკიდან:

1. ბორდო გასკონიის დედაქალაქია.
2. ინგა გრიგოლიას 17 წლის შვილი ჰყავს.
3. კამიკაძეთა რიგებში დედისერთებს არ იღებდნენ.
4. ღოროტოტო — საყვირის მაგვარი ჩასაბერი საკრავია.
5. გოდერძი ჩოხელმა „სამოთხის გვრიტები“ 13 დღეში გადაიღო.
6. ცირიკი — მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკის არმიის ჯარისკაცია.



7. ჩინეთის უკანასკნელი იმპერატორი ტახტზე 3 წლის ასაკში ავიდა.
8. „ორანჟადი“ — ფორთოხლის წვენისგან დამზადებული გამაგრებელი სასმელია.
9. კავასაკი — ხის მოტორიან-იალქნიანი თევზსაჭერი გემია კორეასა და იაპონიაში.

10. გამოქვაბულებისა და მღვიმეების შემსწავლელ მეცნიერებას საბოლოოგია ჰქვია.

11. სადამ ჰუსეინის მამა 9 თვის ასაკში მოუკვდა. მომავალი დიქტატორი ბიძამ გაზარდა.

12. „მასტერცი ნა ესე ნოგი“, — „მოფერებით“ ასე ეძახის მიხაილ ზადორნოვი მსოფლიოს უძველესი პროფესიის წარმომადგენლებს.

13. საბჭოთა მთავრობამ სოლჟენიცინს ნობელის პრემიის მისაღებად შეცვიაში ნასვლის უფლება არ მისცა.

14. „დრო, რომელიც ჩვენ გვაქვს, ფულია, რომელიც ჩვენ არ გვაქვს“, — სინანულით ამბობს დათო გოგიბედაშვილი.

15. „დარწმუნებული ვარ, ზოგიერთი მმართველი ხელეbs დააჭრიდა თავის ხელქვეითებს, მათი აპოლოდისმენტებით ტკბობა რომ არ სწყუროდეს“, — ამბობდა სტანისლავ ეტი ლეცი.

16. გურამ რჩეულიშვილი ალბინიზმით იყო გატაცებული. 20 წლის ასაკში მას უკვე მყინვარწვერი, უშბა და შხარა ჰქონდა დაპყრობილი.

17. ვიეტნამის ომში ამერიკელების წინააღმდეგ მებრძოლ ვიეტნამელებს საჰაერო ძალები საერთოდ არ ჰყოლიათ. ამერიკელები საჰაერო სივრცის აბსოლუტური მბრძანებლები იყვნენ.

18. „ღვინო ამაგრებს მამაკაცის ინტიმურ საშუალებებს. შესვამ, ორმაგად უზამ...“ — ასე განმარტა ვახტანგ ტატიშვილმა „ლამის შოუში“ ამავე გადაცემის სახელწოდების აბრევიატურა.

19. ამას წინათ, ტელევიზიით უჩვენეს ხაბაროვსკში მომხდარი ავარია, სადაც ორი ჯიბი ტროტუარზე შეასკდა ერთმანეთს, მძღოლები კი ერთმანეთს ეჩხუბებოდნენ — არა, შენა ხარ მტყუანი, არა — შენო!

„გზის“ წინა ნომრის „საპატარძლო“ „ჯეობარი 3“-ის მონაწილე, მომზადებული, ენერგიული და მუდამ მოლიმარი სოფო გორდაძე გახლდათ. სოფოსადმი სიმპათიას მამაკაცებთან ერთად, გოგონებიც აქტიურად გამოხატავენ. აი, ის მესიჯები, რომელიც მის სახელზე მოვიდა.

შენ უყვარს ზაზუნას — ზაზუნას თუ პოლსა?..

სოფო ჟონიშვილი

„სოფო, სიხარულო, „ჯეობარში“ რომ ვერ გაიმარჯვე, კინაღამ გონება დავკარგე, რადგან პირველსავე დღიდან შენ გგულშემატკივრობდი. მართლა საყვარელი გოგო ხარ და ძალიან გთხოვ, გემომეხმარე. ამით გააბედნიერებ. ქეთი. 15 წლის.“

„სოფო, ძალიან კარგი გოგო ხარ და შენთან მეგობრობა მინდა. დღეს ძნელია ისეთი ადამიანის პოვნა, რომელსაც ყველაფერში მიენდობი და არ შეგეშინდება, რომ ოდესმე გიღალატებს. ფიქრობ, შენ მართლა კარგი მეგობარი იქნები. სოფო, 18 წლის.“

„სოფო, მე შენზე მხოლოდ ოცნება შემიძლია. საოცარი გოგო ხარ. მომწონხარ, მიყვარხარ და გკოცნი. ეზზარი.“

„ხელით ვეხები შენს ლამაზ ტუჩებს/ და მრავალჯერაც გეტყვი — მიყვარხარ/ ახლა ჩემს ფიქრებს, რომ ფუკვირდები/ ვისაც ვნატრობდი, სწორედ ისა ხარ.“

„იმედი მაქვს, ისეთ ადამიანთა კატეგორიას არ მიეკუთვნები, რომელთაც პოპულარობა თავში უვარდებათ. გთხოვ, გამომეხმარე, შენი რჩევა მჭირდება. ვიცი, რომ ჭკვიანი გოგო ხარ და დამეხმარები. მარი, 16 წლის.“

„მე იმ სკოლაში ვსწავლობ, რომელშიც შენ სწავლობდი. იქნებ, დამიკავშირდე და მითხრა, ვინ არის ჩვენი სკოლის საუკეთესო პედაგოგი. შენი აზრი ძალიან მაინტერესებს. გიო, 17 წლის.“

„ჯეობარში“ ყველა გოგოს ჯობდი, მთელი ოჯახი გგულშემატკივრობდით. ბიჭი

რომ ვიყო, უეჭველად შემიყვარდებოდი. ბედნიერებას და ულევ სიხარულს გისურვებ. ნინო(თელავი).“

„სოფო, სიხარულო, დამიკავშირდი და არ ინანებ. ძალიან კარგი ბიჭი ვარ. მომწონხარ!“

„ლამე მოაბიჯებს ჩუმი ნაბიჯებით/ შენ მენატრები, მართლა გაგიყვებით/ ჩუმიად მოგებარე, ჩუმი ნაბიჯებით/ ახლა შენთან მინდა, მართლა გაგიყვებით. ზაზუნა, კარგი გოგო ხარ.“

„სოფო გორდაძეს: მხიარული, „კუდრი-აჩკა“ გოგონები ყოველთვის მიზიდავდა და შენ ზუსტად ასეთი ხარ. ფიქრობ, ერთმანეთს გავუგებთ. სიხარულო, შენ ნამდვილი პრინცესა ხარ.“

„ცა არაფერია ვარსკვლავების გარეშე, ვარკვლავები არაფერია ღამის გარეშე, ღამე არაფერია სიზმრის გარეშე, ჩემი სიცოცხლე არაფერია შენ გარეშე. გკოცნი და მიყვარხარ.“

„ყვავილებს მოურთავს ირგვლივ მინდვრები/ მე ვინ მენატრება, შენ თუ მიხედები/ ფანჯრიდან ვიხედები, აზრები მეფანტება/ ვინც ამას კითხულობს მე ის მენატრება.“

„სოფოოოო... გენაცვალე... ძლივს არ მოვიშორეთ ეს მარხულია?! მაგარი ქალი ხარ, ძალიან მიყვარხარ და გული დამწყდა, რომ ვერ გაიმარჯვე. წარმატებებს გისურვებ! პეპი.“

„ზაზუნა, ჩემო სიხარულო, როგორ ხარ? გინდა, საიდუმლო გაგიმხილო? ირაკლი მარხულია მატყუარაა. ჩემი ნათესავი უყვარდა და მერე „გადაადგო“. გკოცნი. თაკო.“

„მთვარიან ღამეს სევდა მატარებს/ ცრემლების მიზეზს, ვერავინ იგებს/ სევდა იზრდება, გული ვერ ითმენს/ და ელოდება შენგან მესიჯებს. სოფო, შენთან მეგობრობა მინდა. ანი, 19 წლის (კახეთი).“

„სოფო, უზომოდ მიყვარხარ, სულ შენ გზაძვ. მეგობრები მეუბნებიან: სოფო ხარ, გორდაძეო. დამიმეხილე, თორემ, გავგიჟდები. ნელიკო, 14.“

„გამარჯობა, სოფო. შენი გულშემატკივარი ვიყავი. არ გეწყინოს, მაგრამ ჩემი აზრით, იმიტომ ვერ გაიმარჯვე, რომ ირაკლის „კაიფი“ დაუწყე. ის კი ხალხმა შეიცოდა და მხარი დაუჭირა. იცოდე, რომ ცხოვრებას რჩებით ვერასოდეს გაიტან. ისე, მეც შენნაირი ხასიათი მაქვს. ხათუნა დარასელია.“



„ძალიან კარგი გოგო ხარ, მაგრამ მარხულის მაინც ვერ აჯობე. ეგ არაფერი, ცხოვრებაში ბევრს მიაღწევ. შენთან მეგობრობა ჩემთვის დიდი ბედნიერება იქნებოდა. მოკითხვა ბერძენას და კოსტას. გოც-ნი და მიყვარხარ. ნინო“.

„სოფო, ჩემს დას ჰგავხარ — გარეგნულადაც და ხასიათითაც, ძალიან მინდა გაგიცნო. შეიძლება, ანგელოზო?“

„ჩემო საყვარელო ზაზუნა, ძალიან მიყვარხარ, სიცოცხლე გოგო ხარ. ჩემი და ან მეგობარი რომ იყო, დარწმუნებული ვარ, ერთმანეთს კარგად გაუგებდით. მეც შენსავე მსიარული ვარ. იმედი მაქვს, ოდესმე გაგიცნობ. დიკო, 19 წლის.“

„სოფო, შენი გაცნობა ძალიან მინდა. ერთხელ ქუჩაში გნახე და კიდევ უფრო მომეწონა. დამიმეცხვრე და მერწმუნე, არ ინანებ“.

„იქნებ, მკითხო, ვის ვეკუთვნი, ვისი ვარ/ვინც რომ გულით შემიყვარებს, მისი ვარ/მზის სხივი ვარ, განა მართლა ნისლი ვარ, გნამდეს, შენი მეგობრობის ღირსი ვარ“.

„პრივეტ“, მსიარულო ფერიაგ, არასოდეს არავისთვის დამიმეცხვრე, მაგრამ შენით იმდენად მოხიბლული ვარ, რომ გამონაკლისს ვუშვებ. ძალიან საყვარელი ხარ. ლევანი“.

„სოფო, ძვირფასო, ძალიან მომწონხარ და ჩემი შვილები პატარები რომ არ იყვნენ, მათ შენს თავს მოვატაცებინებდი, ჩემი რძალი გახდებოდი. ბედნიერ მომავალს გისურვებ. დალი, 43 წლის“.

„ლამაზმა თვალებმა ლამაზი ტირილი იცის, ლამაზმა ტუჩებმა ლამაზი ღიმილი და ყველა ლამაზმა, ლამაზი სიყვარული იცის. შენ სიყვარული შეგიძლია?“

ახლა კი მკითხველის მიერ გამოგზავნილ კითხვებს და სოფოს პასუხებს გაგაცნობთ.

უცნობი:

„სოფო, ძალიან მიყვარხარ, მეც შენსავით თავისუფალი გოგო ვარ. ერთი სვანი ბიჭი მიყვარს, ის კი თავს იფასებს და ჩემს ზარებს არ პასუხობს. ძალიან გთხოვ, მითხარი, ჩემს ადგილზე შენ როგორ მოიქცეოდი?“

— მასზე მეტად დავიფასებდი თავს. თუ არ შემეყვარებდა, ამით ქვეყანა ნამდვილად არ დაიქცეოდა. ასე რომ, არ ინერვიულო, ცხოვრებაში უკეთეს ადამიანს შეგხვდები და ეგ სვანი ბიჭი აღარც გაგახსენდება.

ნანული:

„რომელ „ჯეობარელთან“ მეგობრობ?“

— თითქმის ყველასთან, გარდა მელოსი“.

მარი:

„მეც შენნაირი თმა მაქვს და „პრიჩოსკის“ დაყენება ძალიან მიჭირს. იქნებ, რაიმე მირჩიო?“

— აბა, რა გითხრა, ძვირფასო, როცა მსგავსი პრობლემა არასოდეს მქონია. თუ გაფუჭებული თმა გიხდება, ისეთი ვარცხნილობა გაიკეთე, როგორიც მე მაქვს.

ლევანი:

„35 ათასი რომ მომეგო, რაში დახარჯავდი? ოღონდ, ამ კითხვაზე გულახდილად მიპასუხე“.

— მიუხედავად იმისა, რომ სახლი არა

მაქვს (სადაც ახლა ვცხოვრობ, ის ჩემი ძმის სახლია), ბინას მაინც ვერ ვიყიდდი, ფული არ მყუფოდა. ამიტომ, რაიმე ბიზნესს დავიწყებდი, რომ სისტემატური შემოსავალი მქონოდა. კიდევ, სიამოვნებით დავეხმარებოდი ობოლ ბავშვებს.

ტატი:

„სოფო, მაინტერესებს, სხვის რჩევებს თუ ითვალისწინებ და მინდა, გაიხსენო ისეთი რჩევა, რომელიც გაითვალისწინე და არ ინანე!“

— საერთოდ, რა თქმა უნდა, ვითვალისწინებ. „ჯეობარში“ დედაჩემის რჩევით შევედი და ამას ნამდვილად არ ვნანობ.

უცნობი:

„შენი ფანი ვარ. ძალიან მინდოდა, „ჯეობარის“ გამარჯვებული შენ ყოფილიყავი. მე ჯერ 13 წლის ვარ და შენთან მეგობრობა მინდა. შენ თუ გაქვს სურვილი, ჩემი ასაკის ბავშვთან იმეგობრო?“

— დიდი მადლობა მხარდაჭერისთვის. საერთოდ, ჩემზე დიდი ასაკის მეგობრებიც მყავს და ჩემზე პატარებიც. შენთანაც სიამოვნებით ვიმეგობრებდი.

ირაკლი:

„სოფო, სიხარულო, დაბადების დღე როდის გაქვს?“

— 23 ივნისს. ისე, რომ იცოდე, საჩუქრები ძალიან მიყვარს (იცინის).

ნინო და მარი:

„მაინტერესებს, დუშეთში თუ ხარ ნამყოფი?“

— კი, როგორ არა, ჩემს მეგობარს დუშეთში აგარაკი აქვს, სადაც ზაფხულობით ჩავდივარ. სხვათა შორის, იქაურობა ძალიან მომწონს, დუშელს მოკითხვა.

უცნობი:

„სოფო, „ჯეობარში“ ყოფნისას, საუბრის დროს დედას იფიცებდი ხშირად. მაინტერესებს, ამ დროს არ იტყუებოდი?“

— ჩემო კარგო, ნამდვილად არ ვიტყუებოდი. დედას მხოლოდ მაშინ ვიფიცებ, როცა სიმართლეს ვამბობ, მაგრამ არ მიჯერებენ ანუ ჩემს ნათქვამში ეჭვი ეპარებათ.

თეკლე:

„იქნებ, სიმართლე გვითხრა, კოსტა მოგწონდა თუ ბერძენა?“

— არც ერთი და არც მეორე, ორივესთან ვემეგობრობ. თუ ვინმეს მოგწონთ ან ერთი, ან მეორე, შემიძლია, გაგაცნოთ კიდევ.

უცნობი:

„სოფო, ქალიშვილობის ინსტიტუტზე რა აზრის ხარ?“

— ვაიმე, დედა... მინდა გითხრა, რომ მომხრეც ვარ და მიმდევარიც (იცინის). ცუდია თუ კარგი, ვერ გეტყვი. მე ქართულ ტრადიციულ ოჯახში გავიზარდე და სხვანაირად ვერ მოვიქცევი.

P.S. შემდეგ კვირას რუბრიკის „სასიძო“ სტუმარი „ჯეოსტარი 2“-ის მონანილე, დიტო ქისიშვილი იქნება. დიტოს ფანებო! იაქტიურეთ და გამოგზავნეთ მესიჯები ნომერზე: 8(98) 23.09.21. დაუსვით მას კითხვები, რომელზეც შემდეგ ნომერში პასუხებს თავად გაცემთ.

ინფორმაციულ-შეახსენებითი კოლაჟი

ეოჩა დვალის უბის წიგნაკიდან:

20. ტრიუფელი — ერთ-ერთი ყველაზე ძვირად ღირებული დელიკატესია მსოფლიოში. ეს სოკო მინის ქვეშ იზრდება და მათ საძებნელად, ძაღლებსა და ღორებსაც კი გეშვებ. იტალიაში ერთ ცალ ტრიუფელს 25 დოლარად ყიდიან, ნიუ-იორკში კი მისი ფასი 80-დან 100 დოლარამდე მერყეობს.

21. ინგლისის მეფეს, იაკობ II-ს ერთი ქალბატონი ევედრებოდა, მთელი ცხოვრება ვნატრობ, ჩემი შვილი ჯენტლმენად ვიზილო, ჩემი ოცნების ასახდენად, თქვენი თვალის დახმარებაც საკმარისია და უარს ნუ მეტყვი. „ქალბატონო, მე შემიძლია, თქვენს შვილს თავადის ტიტული ვუბოძო, მაგრამ თუკი მას თანდაყოლილი თვისებები არ გააჩნია და შესაბამისი აღზრდა არ აქვს მიღებული, ჯენტლმენად მას მამაზეცირი კი ვერ აქცევს“, — მიუგო მეფემ.

22. კომპიუტერული ფირმა „ჰიულიტი პაკარდი“ ჰიულიტისა და პაკარდის დაარსებულია. ფირმისთვის სახელწოდების შერჩევისას, ისინი ვერ შეთანხმდნენ იმაზე, თუ პირველად რომლის გვარი უნდა ყოფილიყო ფირმის სახელწოდებაში შეტანილი და მონეტა ააგდეს. ჰიულიტმა გაიმარჯვა.

23. იტალიელმა პარტიზანებმა მუსოლინისთან ერთად, მისი საყვარელი — კლარეტა პეტაჩეც დახვრიტეს. „მოკვდი ისე, როგორც მამაკაცს შეგვფრის“, — უყვიროდა სიკვდილის წინ შეშინებულ დუჩეს კლარეტა.

24. „როგორც ჩანს, რუსეთში მხოლოდ ორი ადამიანი არ იპარავს — მე და თქვენ“, — უთხრა აღშფოთებულმა ნიკოლოზ -მა თავის შვილს, როდესაც ხაზინიდან უზარმაზარი თანხების დატაცების ფაქტები გამოავლინა.

25. II მსოფლიო ომის ბოლოს, ავსტრალიაში მდებარე სამხედრო ტყვეთა ბანაკები იაპონელი ჯარისკაცებით იყო სავსე. მიუხედავად იმისა, რომ მათ საკმაოდ კარგად ექცეოდნენ, არ ამუშავდნენ, ნორმალურად კვებავდნენ და დღის განმავლობაში ბანაკის ტერიტორიაზე სეირნობისა და ბეისბოლის თამაშის უფლებასაც კი აძლევდნენ, იაპონელები საშინლად განიცდიდნენ ტყვეობას. ხშირი იყო მასობრივი თვითმკვლელობა. ერთ ბანაკში, ერთ ღამეში 90-მა იაპონელმა ჩამოიხრჩო თავი. თავის მოსაკლავად, მათ რიგში დგომა უნევდათ, რადგან თოკი, რომლითაც თავს იხრჩობდნენ, ერთადერთი იყო მთელ ბანაკში.



კონკრეტული მარტოობა როგორ მოვუაროთ საყვარელ მამაკაცს



გასხვავებით), ამიტომაც უზიანდებათ საქმლის მომწივებელი სისტემა. ასევე, მარტოობა მამაკაცები დეპრესიისკენ არიან მიდრეკილნი და ხშირად ეცვლებათ ხასიათი.

შეუძლია თუ არა ქალს მამაკაცის მართვა

ქალბო, თქვენ შეგიძლიათ საყვარელი ადამიანი „ოცნების პრინცად“ აქციოთ. ამისთვის საჭიროა: დაცვათ მასთან ერთად დიეტა, იაროთ ფიტნეს-კლუბში, შეურჩიოთ ტანისამოსი, მისთვის შეაგროვოთ კოსმეტიკური საშუალებები და ა.შ. თქვენთვის ხომ ძალზე მნიშვნელოვანია, როგორ გამოიყურება თქვენი პარტნიორი; ხომ გსიამოვნებთ, როცა მის ხსენებაზე ქალები ოხრავენ და შურთ, რადგან ამ ლამაზი კაცის გული თქვენ გვეუთვნით. მაშ ასე, გახდით თქვენივე პარტნიორის კეთილი ფერია, სერიოზულად შეუდექით მის მოვლა-პატრონობას, მაგრამ არ დაგავინწყდეთ ხალხური სიბრძნე, რომელიც გვკარნახობს, რომ თქვენი ფიქრები და სურვილები შეუშინებლად უნდა მოახვიოთ მამაკაცს თავზე და არ შეეცადოთ, მისი სტილის ძალდატანებით შეცვალოთ.

მამაკაცები, კოსმეტიკა და პარფიუმერია

სამწუხაროდ, ძალიან ცოტა ძლიერი სქესის წარმომადგენელი თუ იყვნენ სახის კანის გამწმენდ, მატონიზებელ კრემსა თუ ლოსიონს, შამპუნს, სუნამოს და ა.შ. ასევე, ბევრს არ მოსწონს ბალზამი, რომელიც წვერის გაპარვის შემდეგ უნდა წაისვას. რატომღაც, ძლიერი სქესის წარმომადგენლები მიიჩნევენ, რომ ასეთი საშუალებების გამოყენება არაკაცურია და ხშირად ამბობენ: მე ხომ ყოველდღე ვიბან სახეს, რა საჭიროა რაღაც კრემების წასმა?!

მათ ავიწყდებათ ის, რომ შესაძლებელია, სწორედ თავისი გარეგნობით მოხიბლონ გარშემო მყოფები, მიიქციონ ყურადღება და მიაღწიონ წარმატებას (რა თქმა უნდა, ცოტა ტვინიც უნდა გაანძროს).

თუ გინდათ, რომ თქვენმა პარტნიორმა წარმატებას მიაღწიოს, შეურჩიეთ მას ლამაზი ტანისამოსი, სუნამო, კანის მოსაველევი საშუალებები. ამით არა მარტო გარეგნულად შეცვლით მას, არამედ ხელს შეუწყობთ იმაში, რომ საკუთარ ძალებში დარ-

წმუნდეს. რაც შეგვეხება ჩვენ, ქალებს, ალბათ, ცოტა თუ შეგვეკამათება იმაში, რომ არაფერია უფრო თავბრუდამსხვევი, ვიდრე მამაკაცის სუფთა, რბილი, ნაზი კანი, რომლისგანაც ტკბილი, დაუფერებლად კაცური, სასიამოვნო სურნელი მოდის.

აჩუქეთ საყვარელ მამაკაცს პარფიუმერია

შეარჩიეთ სუნამო, რომელიც გეჩვენებათ, რომ თქვენი რჩეულის ხასიათს და ცხოვრების წესს შეესაბამება. დაარწმუნეთ საყვარელი ადამიანი, რომ საიმედო დეზოდორანტორის გარდა, მისთვის აუცილებელია სუნამო. სასიამოვნო სურნელი ხომ ის ძლიერი იარაღია, რომელიც პატრონს ძალას მატებს და რომელიც გარშემო მყოფებს არ აძლევს იმის საშუალებას, რომ ყურადღება არ მოგაქციონ. სასიამოვნო სურნელმა შესაძლოა, დანახვისთანავე მოგაქციოს ადამიანის გავლენის ქვეშ. როცა თქვენ პარტნიორს ამაში დაარწმუნებთ, შეაქურეთ მას სუნამო ყურის ძირში, მხრებზე და ასევე, პერანგზე, თმაზე.

არსებობს მამაკაცების კოსმეტიკისა და პარფიუმერიის მთელი ხაზი. თქვენ საყვარელ მამაკაცს შეგიძლიათ აჩუქოთ: გაპარსვამდე და მის შემდეგ გამოსაყენებელი ლოსიონი, კანის დამარბილებელი კრემი, დეზოდორანტი, ტანის „გელი“, შამპუნი და ა.შ. გაითვალისწინეთ, უმჯობესია, თუ ამ ყველაფერს ერთნაირი სურნელი ექნება.

მამაკაცების კანი (ისევე, როგორც ქალების) ითხოვს რეგულარულ მოვლას, მას სჭირდება განმწმენდა, ტონიზება, კვება და დარბილება, მით უმეტეს მაშინ, როცა სახეს იპარსავენ, რადგან ამ პროცესის დროს კანი ღიზინდება. ბალზამისა და კრემის გარდა, გაპარვის შემდგომ სახეს სჭირდება: გამწმენდი საშუალება, სამკურნალო კრემი დაზიანებული ადგილებისთვის, კანის დამამშვიდებელი და მკვებავი საშუალებები... სახის კანის ახალგაზრდობის შესანარჩუნებლად, მისი დაზიანებისგან თავის დასაზღვევად, საჭიროა სპეციალური ნიღაბი და თვალბის გარშემო წასასმელი კრემი.

მამაკაცის მოვლილი, ძლიერი ხელები — მანიკურით და რბილი კანით

რა თქმა უნდა, არ ვგულისხმობთ გრძელ ფრჩხილებსა და ფერად ლაქს, მაგრამ მამაკაცებმაც აუცილებლად უნდა გამოიყენონ ხელის კრემი. მათი ფრჩხილების მოვლა შეგვიძლია მივანდოთ პროფესიონალებს, რომლებიც ფრჩხილს მისცემენ ჩვეულებრივ, მრგვალ ფორმას, სიგრძეს, ნუნებს მოაჭრიან და ფრჩხილს დაფარავენ სპეციალური დამცავი, მკვებავი ლაქით.

შესაძლებელია, მამაკაცს ეს პროცედურა ისე მოეწონოს, რომ მან პედიკურის გაკეთებაც მოინდომოს (რა თქმა უნდა, ასევე ჰიგიენურს ვგულისხმობთ).

მამაკაცები და ეპილაირა

ვილაპარაკოთ ისეთ დელიკატურ პრობლემაზე, როგორცაა ილიდიდან თმის მოცილება. ზოგი მამაკაცი თმას იპარსავს და ეს რა თქმა უნდა, ძალზე კარგია, რადგან თმა ოფლს ინახავს, მასში იბუდებს მიკრობები, რომლებიც უსიამოვნო სუნის შენარჩუნებას უწყობს ხელს... ასე რომ, ქალებო, თქვენ უნდა შეძლოთ და დაარწმუნოთ მეგობარი იმაში, რომ ეპილაირა — ეს ელემენტარული ჰიგიენაა, რომელიც მის მამაკაცურ ღირსებებს არავითარ შემთხვევაში არ შეურცხყოფს. შეახსენეთ (რა თქმა უნდა, მაქსიმალურად უნდა შეეცადოთ, ეს ყველაფერი ისე უთხრათ, რომ არ გაბრაზდეს), რომ მან უნდა გაიკეთოს ეპილაირა ცხვირსა თუ ყურში, რადგან იქ ამოსული თმა ძალზე არასასიამოვნოდ გამოიყურება.

დიეტა და მეგობრობა

რა გააერთიანებს ადამიანებს ისე კარგად, როგორც დიეტა? დაუდევით გვერდით თქვენს ლიპნამოზრდილ პარტნიორს და თქვით უარი მაიონეზზე, „კეტჩუპზე“, „ჩიპსზე“, თეთრ პურზე და ა.შ. თქვენი მენიუ გაამდიდრეთ ისეთი საკვებით, რომელიც თქვენს ფიგურას არ ავნებს — მოხარშული ხორცი, თევზი. მიირთვით ახალდაწურული ხილისა თუ ბოსტნეულის წვენი. შეძლებისდაგვარად, მენიუდან გამორიცხეთ ნახევარფაბრიკატები, არ ღირს შემწვარი კარტოფილის, სიმინდის ბურბუშელას და სწრაფად მომზადებული ბრინჯის კერძის დიდი ოდენობით მიერთმევა. თავი აარიდეთ ალკოჰოლურ სასმელს, განსაკუთრებით, ლუდს. შეგიძლიათ, საკუთარ თავს ბოკალი ღვინის მიერთმევს უფლება მისცეთ (მაგრამ არავითარ შემთხვევაში მეტის, რადგან ალკოჰოლური სასმელი ბევრ კალორიას შეიცავს). ივანშემ 6 საათზე, შემდეგ კი, მოინწყეთ მცირეხინიანი სეირნობა. სახალისო იქნება, თუ დილაობით ერთად ივარჯიშებთ, უახლოეს სკვერში მოინწყობთ მარათონს, იცურავთ აუზში, ივლით ცვეკის კურსებზე, სპორტულ დარბაზში...

PS. ამ თემის გაგრძელება მომდევნო ნომერში შემოგთავაზებთ.

ხელოვნების ნიმუშად აღიარებული „ქალის მკერდი“ და მოდური სასკლები



ასე რომ, თუ 10-15 წლის წინ, ქალისთვის მთავარი ტანისამოსი იყო და არა ის, თუ რა ეცვა მას კაბის ან მაისურის ქვეშ, ახლა ყველაფერი პირიქითაა — მათ სურთ ატარონ ლამაზი თეთრეული არა მარტო საყვარელი მამაკაცისთვის, არამედ, საკუთარი თავისთვისაც.

ხშირად, შეიძლება ასეთი სურათიც იხილოთ: ქალს თეთრეულების მაღაზიაში კაცი დაჰყვება და აძლევს რჩევას — რა უნდა იყიდოს და რომელ კომპლექტში გამოჩნდება უფრო ლამაზი, სექსუალური.

უფრო მეტსა და მეტ თანხას ხარჯავს ქალი იმ საცვლების ყიდვაში, რომელიც სხვადასხვა ცნობილ (თუ ნაკლებად ცნობილ) ფირმას ეკუთვნის. სასურველი თეთრეულის ყიდვა ბევრ დროს მოითხოვს, რადგან იმწუთას, ქალი დიდი არჩევნის წინაშე დგას, მას მსოფლიოს ბევრი ქვეყნიდან შემოტანილი თეთრეულის სილამაზე თვალს სჭრის. საცვლები დამზადებულია სხვადასხვა ქსოვილისგან, ზოგიერთი მათგანი კი, ქვებითა და ბისერებითაა დამუშავებული.

დღესდღეობით, თითქმის ყველა მანდილოსანი დიდ ყურადღებას აქცევს თავის თეთრეულს. გაგისხენოთ ჩვენი დედეები ან ბებიები — მათთვის საცვალი მხოლოდ იმისთვის არსებობდა, რომ თბილად ყოფილიყვნენ. დღეს კი ყველაფერი შეიცვალა და ქალის თეთრეული ემსახურება კომფორტს, სილამაზეს და ეროტიკულობას. კარგ საცვალში ნებისმიერი ქალი თავს კომფორტულად გრძნობს და კომპლექსების რაღაც ნაწილი უქრება კიდეც.

მაგრამ იყო დრო, როცა არანაირი თეთრეული არ არსებობდა და ჩვენ მაღლიერნი უნდა ვიყოთ უძველესი რომაელების, რომლებმაც პირველებმა შემოიღეს მოდში „ქალის მკერდი“ (ის იქსოვებოდა სპეციალური ტყავის თასმისგან), დღევანდელი ბიუსტპალტერი — ეს ხელოვნების ნიმუშია, რომლის გარეშეც ქალს ცხოვრება ველარ წარმოუდგენია, თვალები გაურბის მათ ასარჩევად, მაგრამ სხვა საქმეა ის,

ასეთი ფორმის ბიუსტპალტერი მათთვისაა, ვისაც დიდი ზომის, თავბრუსხვევი მკერდი აქვს.

6. ასეთი საცვალი ნამდვილად გაგაბედნიერებს

მიაქციეთ ყურადღება თქვენს მდგომარეობას, როცა ასეთი თეთრეულის კომპლექტის მოზომებას შეეცდებით. მისი ჩაცმისთანავე, თვალები აუცილებლად გაგიბრწყინდებათ, რასაც ახალ, უჩვეულო სამ-



თუ რამდენად ხარისხიანია მის მიერ შერჩეული თეთრეული.

1. თავბრუსხვევი ბიუსტპალტერი ლამაზი დეტალებით

ის უბრალოდ ზღაპრულია — დეკორატიული ელემენტები და აქტუალური ფერი მას ეროტიკულ ელფერს ანიჭებს. ის ქალის მკერდს სწორ ფორმას აძლევს. ასეთი აზღუდის ჩაცმის შემთხვევაში, თქვენი მკერდი ნებისმიერი კაბის თუ სკიტერის ქვეშ სექსუალური გამოჩნდება.

2. მაღალხარისხიანი ქსოვილისგან დამზადებული ბიუსტპალტერი

ასეთი აზღუდის ჩაცმის შემთხვევაში, გვერდს გულგრილად ვერც ერთ მამაკაცი ვერ აგივლით.

3. განწყობილების ასამაღლებელი თეთრეული

ასეთი საცვლის მორგების შემდეგ, თქვენ მზად ხართ ნებისმიერი წინსვლისთვის, თუნდაც, ის სამსახურთან იყოს დაკავშირებული.

4. ქალის თეთრეულის კომპლექტი

ბიუსტპალტერი დამზადებულია რბილი, ელასტიკური ქსოვილისგან, პატარა სილიკონიანი ბალიშებისგან. მაღალხარისხიანი საცვალი ქალის მკერდს ლამაზ ფორმას აძლევს.

5. ელეგანტური კომპლექტი ქალისთვის

ყაროსთან შეხება განაპირობებს. მოგეგვინებათ, რომ ყველა პრობლემა მეორე ადგილზე გადავიდა და ამწუთას არსებობს მხოლოდ თქვენ — ლამაზი ქალი.

ძვირფასო მანდილოსნებო! დაიმასხოვრეთ, რომ არ არსებობს ულამაზო მკერდი, არსებობს არასწორად შერჩეული ბიუსტპალტერი.



გონებას სავარჯიშო

„გზის“ ერთგული მკითხველისათვის

(კითხვაზე)

ქვემოთ მოცემული კითხვები ჟურნალ „გზაში“ სხვადასხვა დროს გამოქვეყნებული მასალების მიხედვით არის შედგენილი. შეეცადეთ პასუხი გასცეთ ამ კითხვებზე ისე, რომ

„პასუხების“ სვატისაჟნ არ გაგაჟსთ თვალი.

1. 1872 წელს თბილისსა და ფოთს შორის რკინიგზის გახსნის შემდეგ, თბილისის ერთ-ერთი უბნის ტერიტორია 2 ნაწილად გაიყო: რკინიგზის გალმა, აღმოსავლეთით, მუშახელი უნებართვოდ იკავებდა მიწებს და სახლდებოდა. რა ეწოდა ახალ უბანს?

2. სადაურია წარმოშობით დევიდ კოპერფილდი?

3. პაციენტის გასინჯვამდე ლონდონელი ექიმი ადამსი გულდასმით ეკითხებოდა მას, თუ რა ჭამა საუზმეზე. რა მიზნით?

4. შურისძიების სიცილიურ წესს ვინდგა ჰქვია. რა ჰქვია ამდგვარ წესს იაპონიაში?

5. XX საუკუნის 90-იანი წლების დასაწყისში ბრიტანეთის მუზეუმში გაიხსნა ყალბი ტილოების გამოფენა. მასზე წარმოდგენილი იყო ბრიტანეთის მუზეუმისა და მსოფლიოს სხვადასხვა გალერეის მიერ სხვადასხვა დროს კერძო პირთაგან შეძენილი ყალბი ტილოები. გამოფენაზე ვერ ნახავდით ვერც ერთ სურათს კერძო კოლექციიდან. რატომ?

6. ვინ იყვნენ პიტები?

7. მოპასანი ეიფელის კოშკს მსოფლიოს უმახინჯეს ნაგებობად მიიჩნევდა. თუმცა, ხშირად სადილობდა კოშკის ქვედა სართულზე მდებარე რესტორანში. რით ხსნიდა იგი საკუთარ საქციელს?

8. რა არის აუსკულტაცია?

9. ვის ეკუთვნის სიტყვა: „მე თუთუნისა წვეთა, ვერ გადავივლი მთასაო, ეგრე რომ ბოლი მიყვარდეს, ბუხარში შევრგავ თაქსაო“?

10. დაასახელეთ ვანილის სამშობლო.

11. ამ ქალაქში დიდი ყურადღება ექცეოდა თეატრალური წარმოდგენების სანახაობრივ მხარეს. პიესაში — „სახლი კოცონზე“ სცენაზე ნამდვილი სახლი იწოდა მთელი მისი შიგთავსით, ხოლო თუ პიესის მიხედვით რომელიმე გმირი უნდა მომკვდარიყო, მსახიობს სიკვდილმისჯილი ბოროტმოქმედით ცვლიდნენ, რომელსაც პირდაპირ სცენაზე უღებდნენ ბოლოს. დაასახელეთ ეს ქალაქი.

12. დაასახელეთ ქართველი პოეტი, რომელიც 1857-1867 წლებში ზუგდიდის მაზრის უფროსი იყო.

13. ნოტების სახელები — დო, რე, მი, ფა, სოლ, ლა, სი — XI საუკუნეში მღვდელმა, გვიდო დარეცომ შემოიტანა. რა დაედო ამ სახელებს საფუძვლად?

14. რითი იყო განსაკუთრებული რეინოლდ მესნერის მიერ ევრესტის დაპყრობა?

15. აღდგომის კუნძულის მკვლევარებმა ვერაფრით დაადგინეს, თუ რა საშუალებით ახერხებდნენ კუნძულის უძველესი მცხოვრებნი ქვის უზარმაზარი კერპების გადაადგილებას. ამის შესახებ, მათ ადგილობრივ მცხოვრებლებსაც კი ჰკითხეს. რა პასუხი მიიღეს მათგან?

ანეკდოტები

სვანი შედის აფთიაქში:

— „კლიზმა“ გაქვთ?

— არა.

— მაშინ 20 ცალი „პიპეტკა“ მომეცით.

— ვუყვარვარ, არ ვუყვარვარ, ვუყვარვარ, არ ვუყვარვარ...

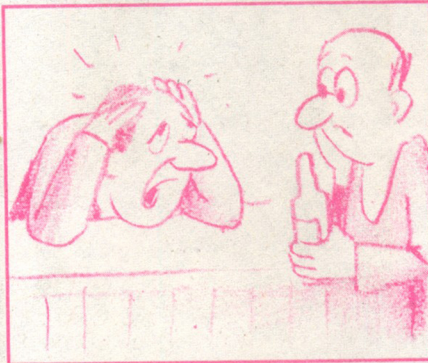
— ექიმო, დაანებეთ ჩემს კბილებს თავი!

— დამისხი, დამისხი, ჯავრისგან ვიგუდები, — ეუბნება რაჟდენა ბარმენს.

— რა მოხდა, რაჟდენჯან?

— სამი ბიჭი გავხარდე და სამივე „ცისფერი“ გამოდგა, მე მაგათი დედა..

— ეს რა მითხარი?! კი, მაგრამ თქვენს



ოჯახში ქალები არავის აინტერესებს?

— როგორ არა, ჩემს ცოლს, მაგისი დედაც!..

მალაზიაში სამი ბიჭი შევიდა.

— ხუთი ცენტის პიტნის კანფეტი მინდა, — სთხოვა ერთმა გამყიდველს.

პიტნის კანფეტებით სავსე ქილა ზედა თაროზე იდგა, გამყიდველმა კიბე მიადგა და ზუსტად ხუთი ცენტის კანფეტი ცელოფანში ჩაუყარა.

— მეც ხუთი ცენტის მინდა, — უთხრა მეორემ.

— შე საძაგელო, მაშინვე ვერ მითხარი?! — ბუზღუნით ავიდა გამყიდველი ზევით და მესამეს ჩამოსძახა:

— მერე, შენც არა თქვა, ხუთი ცენტის პიტნის კანფეტი მინდაო!

— არა, ბატონო.

გამყიდველი ძირს ჩამოვიდა.

— მე ათი ცენტის პიტნის კანფეტი მინდა.

— როგორ არის შენი თუთიყუში?

— მოკვდა, საცოდავი.

— სიბერისგან?

— არა, დარდისგან. მას შემდეგ, რაც

ცოლი შევირთე, საუბარში ვერა და ვერ ჩაერთო.

— როგორ უნდა გაფუყოთ თანაბრად ხუთ ბავშვს ოთხი კარტოფილი? — ჰკითხა მასწავლებელმა მოსწავლეებს.

— პიურე უნდა გაგაკეთოთ, მასწავლებლო!

— დღეს ძალიან დავიღალე, — შესჩივლა ფორმის დირექტორმა თავის მეგობარს, — ერთმა თანამშრომელმა მთხოვა, დეიდაჩემის დასაფლავებაზე გამიშვიო. ვიცოდი მისი ოინები და გადავწყვიტე, ნაყოლოდი ფეხბურთის მატჩზე, ტყუილში რომ გამომეჭირა.

— მერე, რა მოხდა?

— საშინელება!

— რა, ცუდი თამაში იყო?

— არა, მართლა დასაფლავებაზე ამოვყავი თავი.

თავქარიანი მამაკაცები ქალებს სიგარეტით იცვლიან. ისინი, ვინც სალი თვალთ უყურებენ ცხოვრებას — პორტსიგარებით, ხოლო ჭკვიანი მამაკაცები თამბაქოს საერთოდ არ ეწევიან.

კახელი „ვოლგით“ ხმის ჩამხშობის გარეშე გამოვიდა ქუჩაში.

— რა უყავი „გლუმიტელი“? — ეკითხება მეზობელი.

— სიდედრის მოსაკლავად მივდივარ და „თოფზე“ დავაყენე.

— მიხო, შენი ცოლი ბევრს დანანნალებს!

— ტყუილია, ეგრე რომ იყოს, სახლშიც შემოივლიდა.

— ბებია, ეს პრედნიზოლონის მალა-მოა — რევმატიული და ქრონიკული პოლიართრიტის, სკონდილართრიტის და



რევმატიული კარდალიტის ანდრენოგენ-იტალური წამალი.

- თუ არ მიშველა, შვილო?
- მაშინ თხის ქონი წაისვი, ბებია.

- სადგურამდე შორია? — კითხულობს სვანი.
- ორი კილომეტრი.
- სირბილით რომ წავიდე?

რაჟიკო ბაზარში ლორს ყიდის. მივიდა საქონელმცოდნე და ეუბნება:

- კარგი ლორია? რას აჭმევდით ლორს?
- პურზე მყავს გაზრდილი.
- ოოო, ეგ როგორ შეიძლება?! — აღშფოთდა საქონელმცოდნე და რაჟიკო დააჯარიმა. ცოტა ხანში მასთან სანიტარული ინსპექტორი მიდის და ეუბნება:

- კარგი ლორია? ლორს რას აჭმევდით?
- რას ვაჭმევდი და ნაკელს.
- ეგ როგორ შეიძლება... ჯარიმა უნდა გადაიხადო!

მოვიდა მესამე კონტროლიორი.

- რა გემრიელი ლორია! ლორს რას აჭმევდით?
- არაფერს, ბატონო, ფულს ვაძლევდი და თვითონ ყიდულობდა საქმელს.

- რა არის ორსულობისგან თავდაცვის საუკეთესო საშუალება?
- ყავის დაღვევა.
- სექსის წინ თუ სექსის შემდეგ?
- სექსის მაგივრად.

- როგორი მამაკაცები მიიჩნევიან ელვანტურად?
- რომლებსაც არ უკეთიათ ქორწინების ბეჭედი.

წყვილი კინოში ზის და მელოდრამას უყურებს.

- როგორ ფიქრობ, იქორწინებენ?
- რა თქმა უნდა, ასეთი ფილმები ყოველთვის ტრაგიკულად მთავრდება.

ბადრი პატარკაციშვილმა ოქროს თევზი დაიჭირა. იფიქრა, ცოდოაო და ისევ გაუშვა.

— კი, მაგრამ სამი სურვილი?! — წყლიდან ამოყო თავი გაკვირვებულმა თევზმა.

— რა სამი სურვილი?! ხოოო, სამი სურვილი! კარგი, კარგი, ოღონდ დროზე ჩაიფიქრე, ძალიან მეჩქარება!

- შენ უნდა ნახო, მაგის ხელში მოხვედრილი ქალები როგორ კნესიან, ყვირიან, იგრისებინ და ხანდახან, ტირიან კიდევ.
- ვინ არის, ამისთანა?

— სტომატოლოგი.

ბიჭი და გოგო კოცნიან ერთმანეთს. ბიჭი გოგოს ხელში აიყვანს და საძინებ-



ლისკენ მიჰყავს. გოგო ეუბნება:

- იქნებ, ქორწინებამდე მოგვეცადა?!
- რას ამბობ, მერე შენი ქმარი ეჭვიანი რომ აღმოჩნდეს?!

განცხადება: „სამგზის ქვრივი მამაკაცი ეძებს ცხოვრების თანამგზავრს. საყვარელი საქმიანობა — სოკოების კრეფა და მოშადება.“

განცხადება: „სასწრაფოდ ვყიდი რეზინის გასაბურ ნავს, სათევზაო აღჭურვილობასა და ტანსაცმელს. თუკი ტელეფონი მამაკაცმა აიღო, უთხარით, რომ ნომერი შეგეშალათ.“

ორი ბიჭის დიალოგი:

- ხელზე მარტო ორი თითი რატომ გაქვს სუფთა?
- ამ დილით სტვენას ვსწავლობდი.

მიხო და მარო ზოოპარკში არიან. მათ გიდი უხსნის:

- ეს ბეჭემოთია. მისი სქესობრივი აქტი ერთი საათი გრძელდება.
- მარო დამცინავად გადახედავს მიხოს, რომელსაც დამნაშავესავით აქვს თავი დახრილი.

- ეს ჟირაფია. მისი სქესობრივი აქტის ხანგრძლივობა ნახევარი საათია.
- მაინც, ყოჩაღ! — ამბობს მარო და ისევ დაცინვით უყურებს მიხოს.
- ეს კი ირემია. მისი სქესობრივი აქტი ერთ წუთს გრძელდება.
- ენდე! — გამარჯვებული სახით ეუბნება მიხო.
- ენდე და იმიტომაც ადგას თავზე მაგოდენა რქები.

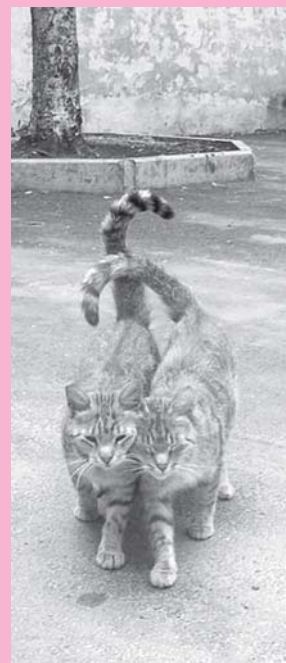
გოგონას სასახლე

„გზის“ ერთგული მკითხველისათვის

(პასუხები)

1. ნაძალადევი.
2. ოდესელი ებრაელი.
3. ამით ექიმი პაციენტის მატერიალურ მდგომარეობას საზღვრავდა და მკურნალობის საფასურსაც ამის მიხედვით ახდენდებოდა.
4. კატაკუტი.
5. არც ერთი კერძო მეპატრონე ცოცხალი თავით არ აღიარებდა საკუთარ შეცდომას.
6. შოტლანდიის უძველესი მოსახლენი.
7. იმით, რომ ეს ერთადერთი ადგილი იყო პარიზში, საიდანაც ეიფელის კოშკი არ ჩანდა.
8. ფონენდოსკოში ავადმყოფის ფილტვების მოსმენა.
9. აკაკი წერეთელს (ასე უპასუხა პოეტმა რაჭველ მასპინძლებს, რომლებმაც სადილის დასრულების შემდეგ სიგარეტი მიართვეს).
10. მექსიკა.
11. ძველი რომი.
12. რაფიელ ერისთავი.
13. ოანე ნათლისმცემლისადმი ლოცვა ნოტების სახელწოდებებზე ლოცვის ცალკეულ სტრიქონთა პირველი მარცხელები იქნა აღებული.
14. იგი ევერესტზე მარტოდმარტო და თანაც ჟანგბადის ბალონების გარეშე ავიდა.
15. ადგილობრივ მოსახლეთა მტკიცებით, კერპები თავისით გადაადგილდებიან.

უკუნე



აღაპარა



დასაწყისი იხ. „გზა“, №3

გაზა პაჩნაძე

— ვერთობით, ძვირფასებო? — შეეკითხა ელიზბარს ასე, ოცდახუთიოდე წლის, ჯაშუშისსიფათიანი, მგელივით წინ ნამოგრძელებული სახის მქონე ვაჟი და კაბის სწორებით წამოსულ ნორას გამომცდელად დააკვირდა.

— თქვენთანები ვართ... — გაუღიმა ელიზბარმა ვაჟს და პროკურორის მოწმობა დაანახა.

ბიჭს აშკარად შეეტყო, რომ მაგრად გაუტყდა.

— გვეპატიება, ალბათ... გზიდან გადასული მანქანა დავინახე და ვიფიქრე, რომ არაფერი უჭირთ-მეთქი... — ხელები გაშალა ჩაჭრილმა პოლიციელმა და უკან გაბრუნდა. მალე მისი მანქანაც აღმოუვლდა და იქაურობას გაცვალა.

— არა, რა... ამ ქვეყანაში გემოს ვერაფერს ჩაატან! — ჩაიბურტყუნა ელიზბარმა და ქალს დამნაშავესავით შეხედა.

— ერთი მაგათიც!.. — შეიკურთხა ნორა. — გვითვალთვალებდა, ალბათ, ვირიშვილი... — მანქანა დაქოქა და აქსელერატორს ფეხის ტერფი მიაბჯინა. ჯიბი დამფრთხალი შველივით გამოხატა ტყიდან ტრასაზე და მანქანების ნაკადს შეუერთდა.

— ცოტა მიაჭირე, თორემ, მგონი, მთელი ძროხა ჩადეს, არაფერი დაემართოს! — ჩაილაპარაკა ელიზბარმა და გააბოლა.

— დამარტყმევინე ერთი ნაფაზი, — სთხოვა ნორამ.

ელიზბარმა სიგარეტი თვითონ მიუტანა პირთან, ნორამ მოქაჩა და კაცის თითებს სველი მხურვალეობა შეატოვა, რის გამოც, მომდევნო ნაფაზი ბევრად ეგემრიელა ელიზბარს. სავარძელზე გადაწვა და წარსულის მრუშე წლებში გადაფარდა, როცა მთელ ტრასას ისე გაივლიდა კაცი, გზად ერთი მანქანაც არ შეხვდებოდა.

ნორა ოდნავ გაბრაზებული და გაღიზიანებული იყო საკუთარ თავზე: ეს რა სისულელე გაფაკეთე, დღევანდელ კაცებს პირში ენა არ უჩერდებათ და ამ ამბავს რომ სადღაც აუცილებლად წამოაყრანტა-

ლებს ესეც, რად უნდა ლაპარაკიო?! — ფიქრობდა. — წამოსვლისას თავშიც არ გამივლია და გზაში რა ჟინმა მომიარა, თავი რომ ვერ შევიკავეო?!

მაგრამ მოდით, ახლა, ეს ორი ახალგაზრდა მომცხვარი საყვარელი დედაქალაქისკენ მიმავალ გზაზე მივატოვოთ და სხვაგან გადავინაცვლოთ.

— შენ, ბიჭო, სადა ბანაობ? — მიაჩერდა საგამოძიებო დეპარტამენტის მესამე სამმართველოს უფროსი თავის ხელქვეითს. — რა ხდებოდა, ერთი, ამისხენი! „ბორდელებში“ დაძვრები, ჟიმაო და ფულს არ იხდი?

— კაი, თუ ძმა ხარ... — სიგარეტს მოუკიდა ლერიმ. — „ბორდელებში“ დაძვრები... ძელქვას მიმიხედო, დღეში ცხრაჯერ რომ მაფრთხილებ, შენ არა ხარ?

— მერე? — გაეცინა ნოდარ აგლაძეს. — გეფიცები, თუ მცოდნოდა რამე, რომ ქალაქში ასეთი „სპეცბორდელებიც“ იყო... ტყეშალზე ვიჯექი, ჰო, დამიჯერე...

— რამდენი გაისროლე?

— 150 ლარი.

— ღირდა მაინც?

— ღირდა არა... ცეცხლის ფასი გადამახდევინა, ცეცხლის!.. — და ლერიმ ხმაშლლა გადაიხარხარა.

— კაი, „დავია“, ახლა, საქმე... ძალიან მაგრად მაჩქარებენ.

— საქმეზე მივედი, აბა, რა მინდოდა დილის ათის ნახევარზე „ბორდელებში“?

ის ძუნკა გაეფიქრა, იქ რომ „დაგულობდა“ იმ ღამეს...

— მერე?

— როგორც კი

ერთი სიტყვა გადავუკარი, ეგრევე მოტყინა და მოკვტა. უნდა გამომართევინო როგორმე იქიდან და წესიერად დავვითხოთ...

— აუ, შენ ისეთ რამეს მთხოვე!.. — მა-

გრად ჩაფიქრდა ნოდარ აგლაძე.

— დარწმუნებული ვარ, იმ ავარიის შეესწრო...

— არა, იქიდან ვერ გამოვართვეთ. მაგას მგონი, პრეზიდენტიც ვერ უშველის... კაი, მე მივხედავ. რა პეკია, რა გვარია?

— ქალს მაია და ძალღს — ზიზი...

— ძალღს ზიზი? ეგ რაღას ნიშნავს?

— დაიბნა ნოდარი.

— ჟიმაობისას ზურგზე რომ დაგახტება და ყფას და ღრენას რომ დაგინწყებს, მაშინ მიხვდები, რასაც ნიშნავს... — უთხრა ლერიმ და სიცილით ჩაბჭირდა.

— ეგ რაღა, ახალი სახეობაა სექსის? — დაინტერესდა იმწამს ნოდარი.

— რა ვიცი, რომ გაცხე ყველა „ბორდელებს“ ერთად!.. — შეიკურთხა ლერი და სიგარეტი საფერფლეში ჩაწყლიტა. — ქვრივიშვილია ეგ მაია, ჰო... იქნება ასე, 40 წლამდე, მაგრამ არ ეტყობა... ჰო, პატარა სექსობაა, მაგარი გასაჟიმი...

— და იმხელა გზაზე რომ წახვედი, იქ ვერაფერს ჩაავლე? — შეეკითხა მარტვილის შესახებ ნოდარი.

— კი, რატომ... ჯერ რეზერვში მყვანან... მაგრამ იქ სვეტა ჰყავთ ერთი!.. აუ, რა ტორტია!.. კაი, ნუ გამახსენებ.

— მოგიგზავნეს?

— კი.

— მერე?

— მეც მოვამჩვენე თავი, რომ მაგარი გულუბრყვილო ვარ და ვერაფერს მივხვდი... სად წამივლენ? უნდა გავატყავო სათითაოდ...

— კაი, თავისუფალი ხარ, — და ნოდარმა საათზე დაიხედა. — ამ თათბირებმაც ხომ...

რა უნდა მოჰყოლოდა ამ დიალოგს... თათბირიდან გამოსულმა ნოდარმა მალე-ინას დაურეკა და მაიას გასაჟიმად ესტუმრა. რომ გითხრათ ახლა — ძველი მგელი იყო-მეთქი, — ამ კაცზე, არ იქნება სიმაართლე. არც კაი „უჟუკი“ მოუხდება. მაგრამ თავისი საქმე არც ცუდად იცოდა და სკამსაც კარგად მოეგრდა. ამ უცნაური საქმიდან რომ დიდი მაყუთის გამონურვა შეიძლებოდა, ეს გაცნობიერებული ჰქონდა და ყველანაირად უწყობდა ხელს გამომძიებელს. მალეწინა რომ არ დაეფრთხო, უთხრა — გამასულელა იმ კაცმა, რა გყავს ასეთი, ვინ არის, ძალღიც უნდა გავვიმოთ თუ მარტო ქალიო? — ესუმრა...



— ძალი ვაჭკაცია, ასე რომ, კოვზი ნაცარში ჩაგივარდა... — გაეხუმრა მალვინაც.

— ზიზი რომ ჰქვია?

— ჰო, რას გაუგებ, დღეს ყველაფერი აირ-დაირია... — და მალვინამ კაცს თვალი თვალში გაუყარა: — შენ ტყუილად არ მოხვდოდით...

— ჰო, საქმემ მომიყვანა, — გამოუტყდა ნოდარი.

— კაი, გასაგებია... — ჩაილაპარაკა მალვინამ და თოკი დაქაჩა.

მან კარგად იცოდა, რომ მისი ქალების უმრავლესობა, პროფესიის გამო, მეტ-ნაკლებად, კრიმინალთან იყო დაკავშირებული, ამიტომ, „რაც მოგივა დავითაო“-ს პრინციპით ხელმძღვანელობდა და თვითონ „ხელებს იბანდა“...

როცა ნოდარი მაიასთან შევიდა, ქალი უგუნებოდ იყო. დილიდან ძალს პირში არაფერი ჩაედო და იმას ნაღვლობდა. ძალიც, მაიასავით ჩაუტკუნებული იყო და ნოდარმა ისიც კი გაიფიქრა, მაგრამ ჰგვანან ერთმანეთსო, როგორც ძაღლები-სა და მათი პატრონების უმრავლესობა.

— მაგრამ შენ რა შუაში ხარ?... — ჩაილაპარაკა მაიამ და წელში გასწორდა. — დალევ რამეს?

კაცმა ხმა არ გასცა, თითქოს რაღაცას ეძებდა ოთახში. მაია ცოტა დაიბნა.

— რას ეძებ? — ჰკითხა ქალმა და კაცს მიაშტერდა.

— არა, არაფერს. ჩვევა მაქვს ასეთი: ციხეში დამჩმდა... — იცრუა ნოდარმა.

— რაზე იფიქრებ, ნარკოტიკზე? — შეეკითხა მაია და ლიფი მოიხსნა. თან, შიშველი მკერდი წინ გამოსწია.

ნოდარმა ტაბლაზე დადებულ მტევანს მარცვალ მოანყვია და გემო გაუსინჯა.

— შენ პირველად არ უნდა იყო ჩემთან, მაგრამ ვერ გისხენებ, — თითქოს გამოტეხა უნდაო, ისე თქვა ქალმა.

— სულ ვიღაცას მამსგავსებენ, ერთმა 3 წლის ბავშვსაც კი მიმამსგავსა... — ჩაილაპარაკა ნოდარმა.

— გინდა, ვიჭყუმპალოო? — შესთავაზა მაიამ.

— ვიჭყუმპალოო? გენიალურია! სად? — მოეწონა კაცს.

— არა, აუზში კი არა. აი, საუნა, — და მაიამ უკანა კედელზე გაკეთებულ სახე-ლურს გაჰკრა ხელი. კედელი მარჯვნივ გასრიალდა და ნოდარმა პატარა აუზი დაინახა. — წამო, წამო! — და მაიამ გახსნილი ქვედაკაბა ლამაზად მოისრიალა. მერე კი, მრგვალი კურტუმოს ვნებიანი რხევით აუზში ჩავიდა. ოდნავ შეცურა, მოტრიალდა და ბავშვით ააწყაბუნა ხელები.

ქალი არ თამაშობდა, ყველაფერს ისე ბუნებრივად აკეთებდა, ნაღვად დავევსეო, გაიფიქრა ნოდარმა. ის მთლიანად გამიშვლდა. ტრუსიც მოისროლა და წყალში ჩახტა. ნოდარი მოხდენილი მამაკაცი იყო, კარგადაც ცურავდა. ქალს ჯერ წრე შემოარტყა, მერე ზურგიდან მოექცა, თავი ლაგებში ამოუტარა და მხრებზე შეისვა. მაია შეფართხალდა, კაცის ხუმრობა კი



მოეწონა, მაგრამ ცოტა შეშინდა და რომ არ გადმოვარდნილიყო, თმაში სტაცა ხელი.

— ხელი ფაფარს, ფაფარს ხელი გაუშვი! — იყვირა კაცმა და უკან გადაინია. შეშინებულმა მაიამ მართლაც, გაუშვა ხელი, კაცმა თავი ველარ შეიკავა და ორივენი უკან გადაცვივდნენ. წყალი აქაფდა... კაცი და ქალი კი, ერთმანეთის შველაში, წყალი რომ არ ეყლაპათ, ერთიმეორეს ჩახუტნენ და სიცილ-სიცილით ამოცვივდნენ წყლის ზედაპირზე.

— კაი ღრმად, ხომ იცი!.. — ჩაილაპარაკა ნოდარმა და ქალის უკანალს ორივე ხელი ამოსდო. ქალიც დაჰყვა და მკერდით სახეზე მიელაშენა. ნოდარმა სისხლისფერი საცვალი ჩააძრო და აუზის კიდეზე შემოსვა... ვისაც გამოუცდია, კარგად იცის, რომ წყალში სექსი დიდი არაფერი ხვითაა, თუმცა, ფილმებში ხშირად ისე ხატავენ, თითქოს უმაღლესი სიამოვნება და ნეტარება იყოს. არაფერი ხვითაა-მეთქი, იმიტომაც ვამბობ, რომ ნოდარიც მაგრად განვალდა და რომ არა მაიას უმაღლესი პროფესიონალიზმი, ეგებ, არაფერიც არ გამოსვლოდა... მოკლედ, ამ ჭყუმპალობაში სექსითაც ისიამოვნეს და ნოდარი ძირითადი მოვალეობის შესრულებას შეუდგა, რაც მოგესხენებათ, ბევრად ძნელი უნდა ყოფილიყო, ვიდრე „ბორდელის“ ერთ ჩვეულებრივ მქცავთან გართობა და ნოდარიც გვარიანად განამდა...

მიუხედავად გამომძიებლის მიერ უნაკლოდ შესრულებული მასწავლებელა ილეთებისა, მაიას ერთი სიტყვაც ვერ დააყენებინა, მოკლედ, მაია ავარიის ადგილას ყოფნას უარობდა და აუტანელ ტკივილებს უძლებდა. ნოდარი გაცოფდა, ქალს ორივე ხელი ამოუგრისა, უკნიდან მიაჯდა და გააუპატიურა.

— მაინცდამაინც ფრჩხილები უნდა დაგაძრონ და დენზე მიგაერთონ, რომ თქვა?! ასეც მოგიწევს!.. — თქვა კაცმა, ტანი შემოშრალა და ჩაიცვა. მაია კი, ძუ მგელივით უმზერდა. — ჩაიცვი, ჩემთან ერთად წამოხ-

ვალ! — უთხრა ნოდარმა და ოთახიდან გავიდა.

— ვერ გაგატან, არ არსებობს! — უთხრა მალვინამ ნოდარს და თავი უკან გადასწია.

— 6 კაცია მკვდარი, იქიდან ორი — უცხო ქვეყნის მოქალაქე! ეს რომ დაგვეკარგოს, შენ მოგთხოვენ, იცოდე, პასუხს! — თითოთ დაემუქრა ნოდარი მალვინას, მაგიდაზე 200 ლარი დაუდგო და ბორდელი განრისხებულმა დატოვა.

მალვინამ კი, თავისთან იხმო მაია.

— იცი, ვინ იყო ახლა შენთან? — ჰკითხა და პასუხს დაელოდა.

— ვიცი: დრაკულა... — მოკლედ მოჭრა მაიამ.

— იცნობდი? გამომძიებელია, ერთ-ერთი სამმართველოს უფროსი.

— არა, დღეს გავიცანი. ჯერ ორივე მკლავი ამოიკიდო და მერე გამაუპატიურა.

— კი, მაგრამ რა ჩაიდინე მაინც, ასეთი? — დაინტერესდა მალვინა. — შენი ნაყვანა უნდოდა და უარი ვუთხარი.

მაია შეყოყმანდა. იცოდა, მისი სული მალვინას ხელთ იყო და სავარძელში ჩაესვენა. მერე სიგარეტი მოსრისა და მოუკიდა.

— კი, იქ ვიყავი, ის 6 კაცი ჩემ თვალწინ მოკვდა. ისიც ვნახე, ის ორი მანქანა როგორ შეასკდა ერთმანეთს და ნამსხვრევებად დაიფანტა... — ამოთქვა, როგორც იქნა, და მხარზე მოივლო ხელი: — მხეცი!

— არ გამაგიჟო, გოგო, მართლა?

— მე რა შუაში ვარ? მე „კრაზში“ ვიჯექი, უკან მივეყვებოდით მაგათ. ჩვენ მოცურდით და ამოვტრიალდით. მძღოლმა ძლივს ამოგვათრია მე და ზიზი მალა და ჩვენც დავახვიეთ იქიდან. ჩვენ რომ არ გადავბრუნებულიყავით?.. გადავუვლიდით ზედ, იმ ისედაც მიჭექოდა მანქანებს და იმ საწყალ ტკუცას დაჰბრაღდებოდა ყველაფერი.

— ტკუცა ვინლა?

— მძღოლია იმ „კრაზის“.

— მერე? — შეეკითხა მალვინა.

— რა — მერე? — ვერ მიუხვდა მაია.

— შენ რა შუაში ხარ, რა უნდათ შენგან? შენი ვინაა ის ტკუცა?

— ვინ უნდა იყოს?.. ხელი აუწიე და გამოვეყვი.

— მერე?

— რა მერე? იმ დროს იქ ყოფნა თუ დამიმტკიცდა, 6 წელი ციხე ზედა მაქვს... ან, ცოცხალს დამტოვებენ, ტკუცა რომ ჩაუშვა?.. ხომ ყელს გამომჭრიან!..

— და როგორ გაიგებს, შენ რომ ჩაუშვი?

— ჩემს მეტი იქ არავინ იყო, მარტო მე და ის ვიყავით. გადაბრალებენ იმ ავარიას და გაფიცვნიან კომბოსტოსავით...

— არა, ვერ გავიგე, რა! შენ რა შუაში ხარ? — არ ეშვებოდა მალვინა.

— იმ ლამეს პატრულმა გამომიჩიოა იმ გზაზე. მერე ერთი-ორმა გამჟიმა კიდევ... ფულიც მომპარეს, ვერ მივხვდი, რომელმა... იმათი ჩაშვებული ვარ, ეტყობა. მაგათ

მძლოლის ვინაობა აინტერესებოდა, იმ ხეტყის პატრონებზე გასვლა უნდათ, ოღონდ — ჩუმად, უხმაუროდ, რომ ძირფესვიანად გაფცქვნან: დაჭერით, იმათ არავინ დაიჭერს, დაჭერით, მე დამიჭერენ, ამკიდებენ ავარიასაც, იმ „გრუზსაც“ და თუ დასჭირდათ, სამუდამო პატიმრობასაც მომარტყამენ. ტკუცამ თუ თქვა ჩემზე, არ ვიცი, ვინ არის, ჩემთან არ მჯდარაო, — ყველაფერი მე დამბრალდება. პო, უბრალოდ, ის რომ თქვას — დავინახე, როგორ გადაიჭრებინა წინ მანქანებსო, — წასულია ჩემი საქმე. რაზეა ბაზარი?! გამაფრთხილა — არ გიცნობ, არ მიცნობო: აკრძალული „გრუზი“ ედო, ძელქვა მოჰქონდა...

— ბოლოს მაინც მე გავეხვევი ხოლმე ხათაბალაში... შენ ჩემთვის ამ ამბავზე არა-სიცილი არც ერთი სიტყვა არ გითქვამს, იციდე! — უთხრა მალვინამ და თვალთა ანიშნა, თავისუფალი ხარო. ბუნდოვნად კი ხვდებოდა — ამ ქალს არ შეეშვებინა ეს წურბელები, მაინც თავისას იზამენო, მაგრამ შეეცოდა და, როგორც ხშირად მომხდარა, ისევ ხელების დაბანა ამჯობინა.

მართალი გითხრათ, წარმოდგენა არ მაქვს, რაზე უნდა წერდეს დღეს ქართველი მწერალი, რაზე უნდა ამახვილებდეს ყურადღებას, მაგრამ თვალის ახელა რომ ეზარება, ეს ცხადია: საითაც არ უნდა გაიხედოს, ისეა ყველაფერ ყველაფერი პრობლემებით დასაშინა, რომ... იქნებ, ახალ, ნუშისფერთვალეებიან ჭირს სჭირდება მიხედვა, რომელიც სარეველასავით ედება უკვე აქაურობას და სულ მალე, შესაძლოა, ქართულის სახსენებელი საერთოდ განდევნოს ამ მიწიდან, თუ ისევ ძველ, მოურჩენელ ჭირს — ჩვენს ტვინამორეცხილ ძაღვებს უნდა მიეცეთ ყურადღება, რომლებიც ლამის საუკუნეა, ძირითადად, ერის დეგრადაციას უწყობენ ხელს და ათასგვარ უკეთურ და მოურჩენელ დაავადებას ავრცელებენ?.. ის კი თვალნათლივ ჩანს, რომ ეს ხელისუფლებაც უძლეულის მათ წინაშე ამ შეგნებულად უყრუებს ამ უდიდეს პრობლემას. არ ვიცი, მე ამ საკითხების ექსპერტი ნამდვილად არ გახლავართ, მაგრამ ერთი კი ვიცი, რომ ათასი ილიაც რომ გაჩნდეს, ჩვენს წახდენილ ქვეყანას კიდევ კარგა ხანს არ ეშველება. მხოლოდ დღისის ნებაზე, როგორც დღეს ვართ მიგდებული, თქვენი მტერი იყოს, ჩემო... არა, ასე ჩემს გულს ვაწვებ, ჯობს, ისევ ჩემს გმირებს მივხედო, იქნებ თითო-ორილა მაინც გადავარჩინო. თუმცა, ესეც მაგრად მეჭკვება, რადგან ესენიც, როგორც ქართველთა უმრავლესობა, თავისას ერეგებიან და მე არაფერს მიჯერებენ...

აი, ავიღოთ თუნდაც ნორა — ერთ დროს მეოცნებე, ალბათ რომანტიკული ბუნების ქალი... მოგვხსენებთ, როგორ უყვარდათ რომანტიკა ჩვენს პერიფერიებში ალზრდილ ლამაზმანებს... ვინაა, რა ამოძრავებს? დაშორდა თუ არა, რაღაც ხუთიოდე წუთში, ორი შვილის დედამ ქმარს ისე უღალატა, წამითაც არ დაფიქრე-

ბულა. ახლაც ზის და სურსათით დატვირთულ, იაპონურ ჯიპს დედაქალაქისკენ მიაგეღვებს. რისი იმედი აქვს?.. ალბათ, იმ ხარბი ბუნების, რომელიც დღეს მთელი სამყაროს სენია?.. არ ვიცი...

— მარჯვნივ ნუ გაიხედავ, — ურჩია ელიზბარმა ნორას, როცა ავარიის ადგილს მიაუხლოვდნენ.

— რატომ? — იკითხა ნორამ და სწორედ მარჯვნივ გაიხედა.

— სედავ, რა საცოდავად გდია ახალია? „კრაზი“? — შეეკითხა ელიზბარი. — არ შეანელო, ვინმე არ უთვალთვალბდეს.

ხეტყე აღარსად ჩანდა. მანქანა კი, როგორც ჩანს, გამარცხული უნდა ყოფილიყო, რადგან ზედა საბურავები აღარ ჰქონდა და კაბინაც გამარცხული ჩანდა; საერთოდ, რაღაც თვალგამოთხრილივით და ფრთამოტეხილივით გამოიყურებოდა.

— თუ თქვენ გიყურეთ, მეც ეგ მომელის, რაც მაგ მანქანას... — ჩაილაპარაკა ნორამ და ელიზბარს რამდენიმე საათის წინ მიღწეული გამარჯვების ფასი წულამდე დაუყვანა. უკვე სულ სხვაგან, ალბათ, ძაღვანთა კაბინეტებში თუ ქროდა ჩვენი „თინათინის და ნესტანის შთამომავლის“ გონება...

— დამიძახე, როცა გათავისუფლდები! — უთხრა ნორამ ელიზბარს და მანქანა სამინისტროს შენობასთან გააჩერა. ელიზბარი მოყვანისფრო შენობის კარში გაუჩინარდა. ნორამ კი, სანამ კაცი მისი გამოძახების მიზეზს გაარკვევდა, ქალაქში გასვლა და თავისთვის, სადმე პატარა, მყუდრო კაფეში შესვლა გადაწყვიტა. ნაცნობ-მეგობრების ნახვა არ სურდა, რადგან დარწმუნებული იყო, რომ მისა და მთელი მისი ოჯახის თავზეც დამოკლეს მახვილი ბედისწერასავით ეკიდა... ვერა და ვერ შეარჩია, სად, რომელ კაფესა თუ ბარში შესულიყო. სოკოებივით მომრავლებულაო, — გაიფიქრა და როგორც მოსალოდნელი იყო, ღერძულა ხაზი გადაჭრა... არ უნდა გადაეჭრა, რადგან რაც შემდეგ მის თავს დადებოდა, ამას ნორა კი არა, ეშმაკიც ვერ წარმოიდგენდა. მოკლედ, პატრული წამოეწია და გააჩერა. ნორამ დამცინავად შეხედა ახალგაზრდა ქერა ბიჭს, რომელიც დადგენილი წესისამებრ მიესალმა და უთხრა:

— საბუთები უნდა მომცეთ, — და სალონი მოურიდებლად, რაღაც საეჭვოდ, მოათვალევია.

— რა გიდევთ სალონი? — ჰკითხა და მართვის მოწმობა და მანქანის პასპორტი ჩამოართვა.

— რა შენი საქმეა? — აღმოხდა უნებურად ნორას.

— რა-ა?! — მაგრად არ დაევასა ნორას სიტყვები პოლიციელს. — თქვენ ფიქრობთ, რომ ენა მეძაგება და

ამიტომ გეკითხებით?.. — და პატრულმა რაღაც მესიჯი გაუშვა თავისი მობილურით. ეს კი უკვე ნორას არ მოეწონა, მაგრამ ველარაფერი თქვა. პატრულმა კაპოტზე გაშალა თავისი მუყაოს საქალაქდე, ოქმის ფურცელი ამოიღო და ჯარიმის წერას შეუდგა.

— რას აკეთებ? — იკითხა თვალბეგავართოებულმა, უკვე მანქანიდან გადმობრძანებულმა ნორამ.

— ჯარიმის ქვითარს ვწერ... — თავაუწევლად უპასუხა ვაჟმა და წერა განაგრძო. — და მე არაფერს მეკითხები მერე? — აღელდა ნორა.

— რა, არ გადმოჭერით ღერძულა ხაზი?.. — ისეთი მუქარით მიუბრუნდა უცბად პატრული, რომ ნორამ უკან დაიხია: ეს ალბათ, გამოძიქანებს კიდევცო, — გაიფიქრა.

ამ დროს მათ გვერდით, სირენის ბლავილით, მეორე პატრულის მანქანამ დაამუხრუჭა, საიდანაც ვიდუოკამერამომარჯვებული ოპერატორი და ჟურნალისტი გადმოსტნენ და მათკენ წამოვიდნენ.

— ესენი ვინლა არიან?! — იკითხა გოცებულმა ნორამ და მათკენ მიტრიალდა. ჟურნალისტი პირდაპირ პატრულს მიეჭრა და მიკროფონი მიუშვირა.

— სალონია შესამოსწებელი... — შეკითხვის დაუსმელად ჩასახსა მიკროფონში პოლიციელმა და ნორას მანქანის საბარგულზე მიანიშნა: — გამიღეთ საბარგული! — ხოლო ოპერატორი ამ ყოველივეს ძალზე საქმიანად იღებდა.

— ვინა ხართ, ხალხო, თქვენ, რა ხდება?! — მთლად გადაირია ნორა, რომელიც ასეთ თავხედობას ცხოვრებაში პირველად წააწყდა. — რა თქვენი საქმეა, რა მიდევს მანქანაში? გგონიათ, მოპარულია? თუ კონტრაბანდაა?!

— ჯერ გადახადეთ, რა, და დაგვანახვით, რა გიდევთ და მერე ვილაპარაკოთ! — და პატრულმა ნორა თავხედურად მისწია გვერდზე, გადაფარებულ ქსოვილს ხელი მოჰკიდა და გადახადა. იქ მყოფთ ახალდაკლული ხბოს ბარკლებმა, გასუფთავებულმა მეგრულმა გოჭებმა და დედლებმა შემოანათა. — ოჰო!.. — წამოსცდა პოლიციელს.

ნორამ მიიხედა და გარშემო მოგროვილი უამრავი ადამიანი დაინახა, რომლებიც ისე შემოჰყურებდნენ, თითქოს მისგან პასუხს ელიანო. ისე, საინტერესოა, ასე სწრაფად





საიდან თხრიან ამნა-
ირებსო? — ფიქრობ-
და ქალი.

— მაგათ რა უნ-
დათ, ვიცი, მაგრამ, აი,
თქვენ რა გინდათ ჩემ-
გან, ეს ვერ გამიგია...
— უპასუხა ზიზლით
და მიკროფონიანი
ხელი გვერდზე გააწე-
ვინა.

...ნორა უკანა სავარ-
ძელზე მოათავსეს. მერე
საიდანღაც, კიდევე
ერთი პოლიციელი გა-
ჩნდა და ის მიუჯდა
გვერდით, პირველი კი,
მისი ჯიბის საჭეს მი-
უჯდა და წავიდნენ.

საიდან გაჩნდებიან ხოლმე ცნობისმოყვა-
რები იქ, სადაც მათ არავინ არაფერს
ეკითხება?..

— საიდან მოგაქვთ და სად მიგაქვთ,
საბუთები გაქვთ რამე? — შეეკითხა პატრუ-
ლი.

რა უნდა ეპასუხა ნორას?.. ჩემი
დაზრდილია ეს ყველაფერი, მარტივიდან
მოვდივარ, რომ ქრთამის სახით აქაურ
ჩინოვნიკობას ჩამოვურიგოო თუ რა?..

— არსად არ მიმაქვს, არსაიდან არ
მომაქვს, ჩემია, მანქანაში დევს და აქ უნდა
იდოს! — უპასუხა ნორამ და დოინჯი
შემოიყარა.

— გასაგებია... მომეცით მანქანის
გასაღები! — მკაცრად წარმოთქვა და ხელი
გაუშვირა ვაჟმა.

— მიეცით! — ურჩია მეორე პოლ-
იცეელმა, რომელიც მთელი ამ ხნის გან-
მავლობაში იქვე იდგა, მაგრამ ხმას არ
იღებდა. — გირჩევთ, თუკი არ გინდათ,
რომ ბევრად ძვირად დაგიჯდეთ...

ნორა ახლა უკვე ძალიან, ძალიან აღელდა.
რა თქმა უნდა, მობილურს ეცა და რეკვა
დაიწყო. მაგრამ არც ელიზბარის და არც
ქმრის ტელეფონი არ პასუხობდა და არც
წარმოდგენა ჰქონდა, როგორ მოქ-
ცეულიყო...

— რა, არაა გასარკვევი? იქნებ, კონ-
ტრაბანდაა? საბუთი თქვენ არ გაგაჩნიათ
და არაფერი...

— მიეცით, მიეცით გასაღები,
თქვენთვისაც აჯობებს, ბევრად წყნარ და
მშვიდ სიტუაციაში არ გირჩევენიათ, რომ
გაირკვეს? — ისევ ურჩია მეორემ.

— მერე, გასაღები რატომ უნდა
მოგცეთ? მე რა, ვერ დავჯდები საჭესთან?
— აღელდა ისევ ნორა.

— კაი, მაშინ, მიდი, აკა, გამოიძახე
საბარგო: შევაგდოთ და საჯარიმოზე გა-
დავიყვანოთ.

— საჯარიმოზე?!. — არ მოეწონა ნო-
რას. — კარგით, რომელს მივცე გასაღე-
ბი?

— მე, — თქვა პირველმა და გასაღები
გამოართვა.

— ქალბატონო, რა უნდათ თქვენგან?
— პირდაპირ პირთან მიუტანა მიკროფო-
ნი, ნორას აზრით, მახინჯმა რეპორტიორმა.

სანამ ქალაქს გასცდებოდნენ, ნორა ჩუ-
მად იყო, მაგრამ დიღმის ტრასაზე მანქანა
უკან რომ არ შემობრუნდა და მცხეთისკენ
დაიწავა, ბიჭებს მკაცრად მიმართა:

— სად მივდივართ? — იკითხა მან და
კაცების უცნაურად ჩაფიქრებულ და
გაქვავებულ სახეებს რომ შეხედა, ცოტა
გააჟრილა კიდეც.

— პანიკა არ იყოს! — უთხრა გვერ-
დით მჯდომმა და იარაღი ამოიღო, თან
უბრძანა: — მობილური! — და ხელი
გაუწოდა.

— თქვენი პატრულები არა ხართ! —
თითის ქნევით აპირებდა ამ სიტყვების
თქმას ნორა, მაგრამ ფერდზე იარაღის
ლულა რომ მიაჭირეს, ხმა პირზე შეეყინა.
დადუმდა. მანქანა დიდი სისწრაფით შორ-
დებოდა ქალაქს...

ელიზბარს ძალიან გაუკვირდა, როცა
მინისტრის მდივანმა, საგამოძიებოში კი
არა, პოლიციის სამმართველოში გაგზავ-
ნა. ალბათ ბალათურისა საქმეში თუ იქქე-
ბიანო, — გაიფიქრა და გულზე ცოტა
მოეშვა. მაგრამ ამ სურსათს რა ვუყოთ?
წინასწარ ხომ არ დავარიგებთ, სად გინ-
და, წაიღოო?.. — ფიქრობდა.

შენობიდან გამოვიდა და ნორასთან
ზარი გაუშვა. გასულია მომსახურების
ზონიდანო, — პასუხობდა ავტომატი...
ყოველ ხუთ წუთში იმეორებდა, ტელე-
ფონი კი, იმავეს პასუხობდა. გაგიჟდა კაცი,
რა ხდებაო?!

ნორა, ვერაფრით წარმოიდგენდა იმას,
რაც დაემართა და ახლა მხოლოდ თავის
გადარჩენაზე ფიქრობდა. თხუთმეტი-
ათასდოლარიანი „ტოიოტას“ ჯიბი ფეხზე
ეკიდა, ქმრის ციხეზე და შვილების მო-
მავალიც... ალბათ, ასეთ აზრზე დგება მათი
უმრავლესობა, ვინც ბედისწერის გამო,
უეცრად, დღისით-მზისით, მოწმენდილი
ცისქვეშეთიდან ასეთ ღრმა ჯურღმულში
ცვევდებიან...

ბიჭებმა ნორას, სავარძლებს უკან ჩა-
წოლა უბრძანეს. თან, რაღაც ძონძიც მისცეს
— ამით თვალები აიკარიო. ისიც ჩაწვა,
რა უნდა ექნა. მის გვერდით მჯდომმა,
იარაღიანმა პირდაპირ მუცელზე დააღაბა

ფეხები, თუმცა, ნორას ამაზე პროტესტი
სულ არ გამოუთქვამს.

მანქანამ ეტყობა, გზიდან გადაუხვია:
ნორა ამას იმით მიხვდა, რომ მანქანამ
სვლა შეანელა, ოდნავ არტყამდა კიდეც
და სლალომზეც გადავიდა... ნორა ვერ
ხვდებოდა, რამდენი დრო გავიდა, ისე უს-
ასრულოდ გაიწელა მისთვის წუთები. ბო-
ლოს და ბოლოს, მანქანა გაჩერდა.

— ადექი, გადადი! — უთხრა „უკანამ“
ნორას და ფეხი წაჰკრა.

ქალმა რატომღაც, ხელების ფათური
დაიწყო, რადგანაც თვალები ისევ ახვეუ-
ლი ჰქონდა. აშკარად, რაღაცას ეძებდა
და ამ ფათურში, უკანა სავარძელზე მჯ-
დარ ბიჭსაც მოუფათურა ხელი.

— რას ეძებ? — შეეკითხა ბიჭი.

— ჩემს ჩანთას, — აკანკალებული ხმით
უპასუხა ნორამ. იმ ჩანთაში მას 10 ათასი
დოლარი ედო...

— ჩანთაც რომ მოუნდა?! — ირონიუ-
ლად ჩაიცინა პირველმა.

— რად გინდა, საიქიოში, ჩანთა, რაში
გამოგადგება?! — შეეკითხა მეორე და
ნორა მიხვდა, რომ საქმე უფრო ცუდად
იყო, ვიდრე მას ეგონა.

— არ მომკლათ, არ მომკლათ, არ მო-
მკლათ!!! — ეგრევე ისტერიკაში ჩავარ-
და, კარი გამოაღო, მანქანიდან გადახტა
და გაიქცა. მაგრამ პირველსავე ხეს პირდა-
პირ სახით შეასკდა და გონდაკარგული,
იქვე, ხის ძირში ჩაიკეცა.

...როცა გამოერეკა, იგრძნო, რომ საშ-
ინლად სტიკოდა სახე. პირველ რიგში
თვალებიდან ქსოვილი მოიხსნა და ხელი
სახეზე მოივლო. რა თქმა უნდა, ცხვირი
ბევრად ედიდა და ხახაში ცხვირიდან გა-
დასული სისხლის გემოც იგრძნო... მერე
ყველაფერი აღიდგინა მესხიერებაში და
საშინლად გაუხარდა, ცოცხალი რომ გა-
დარჩა. წამოდგა, ნაბიჯი გადადგა და მაშ-
ინვე იგრძნო, რომ მარცხენა ფეხის მუხ-
ლისკვერიც მაგრად სტიკოდა.

მანქანა აღარსად იყო და ნორამ ბალ-
ახეში საბურთაულის ნაკვალევს დაუწყო
ძებნა, მაგრამ ვერ მიაგნო. ალბათ, ბევრი
ვირბინეო, გაიფიქრა: არ ახსოვდა... ტყე-
ში კალიების გაბმული ჭრიჭინი, მწერების
ბზუილი და ჩიტების უივილი-ხივილი ის-
მოდა. ლამაზ, ქართულ, ნეკრჩხლის ხშირ,
ბარდებიან ტყეში იდგა ნორა და არ იცო-
და, საით წასულიყო. მოაგონდა, რომ სკო-
ლაში ამის შესახებ რაღაცას ასწავლიდ-
ნენ: თუ ტყეში დაიკარგებოდა, საით უნდა
წასულიყო, როგორ გაეგნო გზა... მაგრამ
სამწუხაროდ, აღარაფერი ახსოვდა. ვერც
იმას მიხვდა, თუ საიდან მოვიდნენ.

მზე ჩასულიყო, თუმცა, ჯერ კიდევ ნათე-
ლი იყო და თუ სწორად ივლიდა, იქნებ,
დაბინდებამდე გაელწია კიდეც გზამდე? და
ნორაც, როგორც ყველა, ამ შემთხვევაში,
ბედს მიენდო — თავი დაადო და კოჭლო-
ბით, მაგრამ ჩქარი ნაბიჯით გზას გაუდ-
გა.

როგორ უნდა იცხოვროს დიაბეტიანმა



შაქრიანი დიაბეტი ყველაზე ფართოდ გავრცელებული დაავადებაა. მედიცინის მიღწევების მიუხედავად, იგი მსოფლიოს თითქმის ყველა ქვეყანაში პროგრესირებს. რაც უფრო ცივილიზებული ხდება კაცობრიობა, მით მეტად იზრდება შაქრიანი დიაბეტის პროცენტული მაჩვენებელი.

შაქრიანი დიაბეტი შეიძლება, წლების განმავლობაში ფარულად, კლინიკური ნიშნების გარეშე მიმდინარეობდეს და მერეულა ჩამოყალიბდეს დაავადებად.

განასხვავებენ შაქრიანი დიაბეტის ორ ტიპს: პირველი ტიპის დიაბეტი უმეტესად ბავშვებს, მოზარდებსა და ახალგაზრდებს უვითარდებათ, მეორე ტიპისა კი, უმეტესად 40 წელს გადაცილებულებს. თუკი პირველი ტიპის შაქრიანი დიაბეტის დროს ინსულინით მკურნალობა გარდაუვალია, მეორე ტიპს უმთავრესად, დიეტითა და აბებით მკურნალობენ. დიეტის დაუცველობისა და არარეგულარული მკურნალობის შემთხვევაში, შაქრიანი დიაბეტის ფონზე სიცოცხლისთვის საშიში მრავალი გართულება იჩენს თავს.

დიაბეტის ბარათულები

დიაბეტის დროს, ძირითადად, სისხლძარღვები ზიანდება, ამის შედეგად კი სერიოზული პათოლოგიური ცვლილებები ყალიბდება მხედველობის, გულ-სისხლძარღვთა, ნერვულ და სხვა ორგანოებსა თუ სისტემებში. ხშირია ჩივილი გულის, თირკმლების გამო, ინსულინი (თავის ტვინში სისხლის მიმოქცევის მოშლა), ინფარქტი და სხვა.

შაქრიანი დიაბეტის ერთ-ერთი ვერაგი გართულებაა თვალის უმძიმესი დაავადება — დიაბეტური რეტინოპათია, რომელიც იწვევს მხედველობის საგრძნობ დაქვეითებას თითქმის სრულ სიბრმავემდე. ეს დაავადება თვალის ბადურას მკვეთრ სისხლძარღვთა კედლების მთლიანობის დარღვევის ან სანათურის დაზოების დროს ვითარდება.

დიაბეტური რეტინოპათია შაქრიანი დიაბეტის დიაგნოზის დასამადეც ხშირად აღმოუჩენიათ ისე, რომ პაციენტს შაქრიანი დიაბეტის შესახებ არაფერი სცოდნია, მაგრამ რეტინოპათია მთელი სიმძიმით მაშინ ვლინდება, როდესაც საქმე გვაქვს შაქრიანი დიაბეტის დეკომპენსირებულ (მძიმე) ფორმასთან. დიაბეტის დეკომპენსაცია კი უყურადღებობის, წამლის მიუღებლობის, დიეტის დაუცველობის და ექიმის მითითებების შეუსრულებლობის შედეგად ვითარდება ხოლმე.

კლინიკური ნიშნები

დიაბეტის ყველაზე გავრცელებული კლინიკური ნიშნებია: პირის სიმშრალე, გაძლიერებული წყურვილი, შარდვა (ღამითაც კი) და ორგანიზმის საერთო სისუსტე. ასეთ დროს პაციენტმა აუცილებლად უნდა მიმართოს ენდოკრინოლოგს და შეიმოწმოს სისხლში შაქრის დონე.

როგორი დიაბა დაიწყათ

სასურველია, რომ დიეტა, რომელიც შაქრიანი დიაბეტის დროს ინიშნება, ყველამ დაიცვას 40 წლის შემდგომ ასაკში, როდესაც ადამიანი ათეუროსკლეროზის საფრთხის წინაშე დგება. ეს ჯანსაღი კვება.

ტიპის დიაბეტის დროს ადამიანმა უნდა

გაითავისოს, რომ ეს, არა უბრალოდ დიეტა, არამედ მისი კვების, ცხოვრების ახალი, ჯანსაღი წესია, რომელიც იმას გულისხმობს, რომ უნდა დაივიწყოს ნახშირწყლებით მდიდარი საკვები — შოკოლადი, ნამცხვარი, თეთრი ფცვილის ნაწარმი და შევცადოს, თავის რაციონში რაც შეიძლება ნაკლები ცხიმი და ნახშირწყლები შეიტანოს.

კატეგორიულად იკრძალება შაქრის ფხვნილის მოხმარება. მის ნაცვლად, დიაბეტიანს შეუძლია გამოიყენოს შაქრის შემცველები, რომლებიც დღეს საკმაოდ მრავლადაა. მაგრამ უნდა გაითვალისწინოთ, რომ თუ ადამიანს დიაბეტთან ერთად, ღვიძლის პათოლოგიაც აქვს, შაქრის შემცველი აბების მოხმარებაც უნდა შეზღუდოს.

ბოსტნეულიდან უნდა შეიზღუდოს უმი ჭარხალი და სტაფილო — ისინი ნახშირწყლებით არის მდიდარი. იკრძალება ხმელი ლობიო, სამაგიეროდ, ახალი, მწვანე ლობიო დიაბეტიანთათვის სასარგებლოა.

იზღუდება კარტოფილიც. შემწვარი კარტოფილი საერთოდ არ არის სასურველი. ხილიდან იზღუდება: ბროწეული, კოროლიოკი, ხურმა, ლეღვი, ყურძენი.

ბურღულეულის მიღება ნებადართულია. წინმოთურა დიეტის ერთ-ერთი ძირითადი კომპონენტია. დასაშვებია ჰერკულესიცი. ბრინჯი კი მხოლოდ გარნირის სახით უნდა მიიღოთ.

მჭადი და ღომი ზომიერად დასაშვებია.

დიაბეტიანისთვის სასარგებლოა თევზი. მოხარშული თევზი უფრო მან რაც შეიძლება ხშირად უნდა მიირთვას. ყველიც სასარგებლოა, თუმცა ზედმეტად ცხიმოვანი არ უნდა იყოს — მოხდელი ჯობს.

რაც შეეხება რძის პროდუქტს, ცხიმოვანი არააუარს მიღება არ შეიძლება, ხაჭო და მაწონი ნებადართულია, ოღონდ — ასევე ნაკლებად ცხიმოვანი.

უარი უნდა თქვას ალკოჰოლსა და ნიკოტინზე, რომლებიც სისხლძარღვთა და ზიანების ხარისხს კიდევ უფრო აღრმავებს და გართულებათა განვითარებას უწყობს ხელს.

დიაბეტიანისთვის კარგია ფიზიკური აქტივობა, ოღონდ, არა მომატებული შაქრის ფონზე. როდესაც შაქრის დონე მოწესრიგდება, შეგიძლიათ სპორტის ამა თუ იმ სახეობას მიჰყოთ ხელი.

ფრთხილად, ანემია!

ამერიკელი მეცნიერები ვარაუდობენ, რომ ანემია (ჰემოგლობინის სიმცირე სისხლში) მხოლოდ განწყობილებასა და ფიზიკურ აქტივობაზე კი არ ახდენს გავლენას, არამედ ტვინის მუშაობასაც აუარსებს.

„ჩვენ მიერ ჩატარებული კვლევები ადასტურებს თეორიას, რომლის თანახმადაც, ასაკოვან პირებში ზომიერი ანემია შეიძლება ეწ. შემსრულებლობის ფუნქციის დარღვევის მიზეზად იქცეს“, — განაცხადა მეცნიერთა ჯგუფის ხელმძღვანელმა პაულო ჩავესმა.

ხსენებული ფუნქცია დიდ როლს ასრულებს ადამიანის ლოგიკურ აზროვნებაში. ჩავესის თქმით, მისი დარღვევა არცთუ ისე იშვიათად, მექსიკელების დაკარგვას იწვევს და შეიძლება, ყოველდღიური აქტივობის (დამოუკიდებლად რაიმის ყიდვა, კრძის მომზადება, წამლის მიღება, ქუჩაში ორიენტირება) დაქვეითებამდეც კი მიგვიყვანოს.

ჯონ ჰოპკინსის უნივერსიტეტის მეცნიერთა ჯგუფმა ტესტირება ჩაუტარა 70-80 წლის ქალბატონებს, რომელთა 10%-ს ზომიერად გამოხატული ანემია ჰქონდა. აღმოჩნდა, რომ ანემიით დაავადებულ ქალბატონებს შემსრულებლობის ფუნქცია სხვებთან შედარებით, 4-5-ჯერ ჰქონდათ დაქვეითებული.

ჯერჯერობით არ არის დადგენილი, როგორ მოქმედებს ანემია ტვინის მუშაობაზე. ვარაუდობენ, რომ ამაში ბრაღი მიუძღვის ტვინის ქრონიკულ ჟანგბადოვან შიმშილს ან აერობიკული ფიზიკური აქტივობის ნაკლებობას, რაც მუდმივ დაღლილობას მოსდევს.

მეცნიერებს განზრახული აქვთ, უახლოეს მომავალში გამოიკვლიონ, მოახდენს თუ არა ანემიის მკურნალობა ამ ფუნქციის კორექტირებას.

ინფარქტის შედეგად

მიოკარდიუმის ინფარქტი გულის კუნთის ლოკალური, შემოფარგლული დაზიანებაა, რომელიც გულის კუნთის სისხლმომარაგებასა და მასზე მოთხოვნილებას შორის წარმოქმნილი მწვავე შეუსაბამობის შედეგია. მიოკარდიუმის ინფარქტი განვითარებულ ქვეყნებში უფრო ხშირია, რაშიც ადინამიას, მაღალკალორიულ, ქოლესტერინით მდიდარ საკვებს, აგრეთვე მუდმივ სტრესს მიუძღვის ბრალი.

60 წლამდე ასაკის პირებს შორის მიოკარდიუმის ინფარქტი ოთხჯერ ხშირად გვხვდება, ამასთანავე — მამაკაცებში უფრო მეტად, ვიდრე ქალებში. ასაკთან ერთად, განსხვავება მცირდება, ხოლო 70 წლის შემდეგ, ქალებსა და მამაკაცებში მიოკარდიუმის ინფარქტის სიხშირე, ფაქტობრივად, თანაბარია.

მიოკარდიუმის ინფარქტის მიზეზი, ასიდან — 95 შემთხვევაში ათეროსკლეროზია. ასე რომ, მისი პრევენცია, უპირველეს ყოვლისა, ათეროსკლეროზის პროფილაქტიკას გულისხმობს. მიოკარდიუმის ინფარქტის მაღალი რისკის ჯგუფს ქმნიან დიაბეტიკები, მწველები და ის პირები, ვისაც მაღალი არტერიული წნევა თუ ქოლესტერინის მაღალი მაჩვენებელი აღენიშნებათ ანდა ცხოვრების ნაკლებად მოძრავ წესს მისდევენ.

განასხვავებენ მიოკარდიუმის ინფარქტის 4 სტადიას:

- უმწვავეს;
- მწვავეს;
- ქვემწვავეს;
- პოსტინფარქტულს.

უმწვავესი პერიოდი 30 წუთიდან 2-3 საათამდე გრძელდება და კუნთის ნეკროზული (მკვდარი) უბნის ჩამოყალიბებამდე პერიოდს მოიცავს. ამ დროს ავადმყოფი



ოფს აწუხებს ძლიერი ტკივილი გულის არეში, საერთო სისუსტე, ჰერის უკმარისობა, გულის ფრიალი, თავბრუსხვევა, ასხამს ცივი ოფლი.

დაავადების მომდევნო ეტაპია **მწვავე პერიოდი**, რომელიც ინფარქტის განვითარების მე-2 დღიდან მე-10, მე-14 დღემდე გრძელდება. ამ დროს ტკივილი გულის არეში უკვე მოხსნილია, მაგრამ მოსალოდნელია გართულებათა განვითარება.

გართულებებს შორის ყველაზე ხშირია გულის რიტმისა და გამტარობის დარღვევა. ზოგ შემთხვევაში სხვადასხვა სახის არითმიამ შეიძლება, დიდი საფრთხე შეუქმნას პაციენტის სიცოცხლეს. არანაკლებ მძიმე გართულებებია: გულის უკმარისობა, კარდიოგენური შოკი, გულის ანევრიზმა (კედლის გამობერვა), პერიკარდიტი (გულის პერანგის ანთება), თრომბოემბოლია, პლევრიტი, პნევმონია.

მიოკარდიუმის ინფარქტის **ქვემწვავე პერიოდი** დაავადების დასაწყისიდან მე-6 კვირამდე გასტანს. ამ ხნის განმავლობაში, დაზიანებული უბანი საბოლოოდ იცვლება შემეწვრთვით ქსოვილით და დანაწილდება. ამ პერიოდში გართულებები თითქმის არ არის მოსალოდნელი. ავადმყოფის თვითშეგრძნება დამაკმაყოფილებელია, მიმდინარეობს ადაპტაცია ცხოვრების ახალი წესის მიმართ.

პოსტინფარქტულ პერიოდში ნეკროზულ უბნებში ნაწიბური საბოლოოდ არის ჩამოყალიბებული. გულ-სისხლძარღვთა სისტემა ახალ ფუნქციურ რეჟიმს ეგუება. პაციენტები საბოლოო რეაბილიტაციას გადიან. ამ პერიოდში გულის არეში შეიძლება, კვლავ იჩინოს თავის ტკივილმა ანდა გულის უკმარისობის ნიშნები განვითარდეს. გართულებათა თავიდან ასაცილებლად პაციენტისთვის აუცილებელია კარდიოლოგის მეთვალყურეობა, ელექტროკარდიოგრამის, კოაგულოგრამის, ქოლესტერინის დონის პე-

რიოდული კონტროლი. სხვადასხვა ჯგუფის პრეპარატებით მკურნალობა სასურველია, დიდხანს გაგრძელდეს.

მოძრაობა, კვება...

თუ გართულება განვითარდა, პაციენტს მიოკარდიუმის ინფარქტის მეორე დღესვე ეძლევა საწოლში მსუბუქი მოძრაობის უფლება.

ავადმყოფის წოლითი რეჟიმის და სტაციონარში დატოვების ხანგრძლივობა მკაცრად განსაზღვრული არ არის. ვადები ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში ინდივიდუალურია და დაავადების მიმდინარეობაზე დაამოკიდებული. თუმცა დადგენილია, რომ ინფარქტადატანილი პირის ადრეული გააქტიურება თავიდან გვაცილებს ისეთ გართულებებს, როგორიც არის შეგუბებითი პნევმონია, კუნთთა ატროფია, განღვება, ოსტეოპოროზი, თრომბოემბოლია, კუჭ-ნაწლავის და საშარდე სისტემის ფუნქციის დარღვევა.

პირველ ხანებში კვების რეჟიმი ასეთია: რაციონის კალორიულობა 1000-1500 კკალ-ს უნდა უტოლდებოდეს. საკვები ავადმყოფს უნდა მიეცეს მცირე ულუფებით და ხშირად (5-6-ჯერ). ის უნდა იყოს ადვილად ათვისებადი და არ შეიცავდეს ქოლესტერინსა და ცხოველურ ცხიმებს. მარილის საერთო რაოდენობა დღე-ღამის განმავლობაში არ უნდა აღემატებოდეს 4-5 გრამს, ხოლო წყლისა — 1-1,5 ლ-ს (თუ არ არის გამოხატული ჰიპერტენზია და გულის უკმარისობა). სასურველია საკვები არ იწვევდეს კუჭ-ნაწლავის შებერილობას. მიოკარდიუმის ინფარქტის პირველ დღეებში პაციენტმა შეიძლება მიიღოს: მანონი, ხაჭო, ორცხობილა, მინერალური წყალი, ხილის წვენი, შავი ქლიავი, ჭერმის ჩირი, მცენარეული ზეთი.

რაც შეეხება კვების შედგომ ეტაპს — პაციენტი უნდა ერიდოს ქოლესტერინით მდიდარი საკვების მიღებას. თუ მას აქვს გულის უკმარისობის ნიშნები, უნდა შეზღუდოს მარილისა და სითხის მიღება.

ნიკოტინი ინფარქტადატანილებს კატეგორიულად ეკრძალებათ.

ალკოჰოლური სასმელებიდან კი, ნებადართულია მხოლოდ წითელი ღვინო, რომელსაც ქოლესტერინის საწინააღმდეგო ეფექტი აქვს. ერთი ჭიქა ღვინო სადილად ავადმყოფს არგებს კიდევ, ამაზე მეტი კი საზიანოა.

ფიზიკური რეალიზილიტაცია, რომელიც მასაჟსა და ფიზიკურ ვარჯიშებს მოიცავს, საფეხურებრივად, დატვირთვის თანდათანობითი ზრდით და გულ-სისხლძარღვთა სისტემის მკაცრი კონტროლით უნდა განხორციელდეს.

გართულებული ინფარქტის შემთხვევაში, შრომითი საქმიანობის დაწყება ორ თვეში შეიძლება. პაციენტი უზრუნდება ცხოვრების ჩვეულ რიტმს, თუმცა უნდა შეამციროს ფიზიკური დატვირთვა, ერიდოს გადაძაბვას, სტრესულ სიტუაციებს.

იაპონელთა კვლევა ლიფაროზის

იაპონიის ჯანდაცვის სამინისტროს მონაცემებით, 100 წელს გადაცილებულ მათ თანამემამულეთა რიცხვმა 28 ათასს გადააჭარბა.

დღევანდელა უმეტესობა (85%-ზე მეტი) ქალია. ყველაზე მცოვანი იაპონელია, ქალაქ ფუკუტის მოსუტეხულთა თავმესაფარში მცხოვრები იონე მინაგავა, რომელსაც ცოტა ხნის წინ 113 წელი შეუსრულდა.

დღევანდელ მამაკაცთა სიის სათავეში ტო მორი ტანაზე მოხდა. ის 18 სექტემბერს 111 წლის გახდა.

ოფიციალური სტატისტიკის მიხედვით, ყველაზე მეტი დღევანდელი ადამიანი იაპონიის უკიდურეს სამხრეთში, ოკინავაში ცხოვრობს. იქ ყოველ 100 ათას კაცზე 50 საუკუნის ტოლი ადამიანი მოდის.



„ჯეოსტარი 3“-ის მონაწილე, ანანო მუშაშია რამდენიმე დღის წინ ეგვიპტიდან დაბრუნდა, რომლის საგზურიც ამავე პროექტში მონაწილეობისთვის და კარგი ვოკალური მონაცემებისთვის მიიღო. როგორც „ჯეოსტარელი“ ამბობს, მან ზღაპრულად დაისვენა და ახლა აკლიმატიზაციას განიცდის, გონზე მოსვლას ცდილობს.

ანანოს მუშაშიანი სასჯელი, სადაზოგოო პაპაშოვი უშასო ქონსკვსაჟი და ჯოლის ჩნდვა კოპოსა და პიჰს შოჟის აპჰესია

გრამ ჩემს გარდერობში გაჩნდა ისეთი რაღაცეები, რასაც ადრე ვერ იპოვიდით. მაგალითად, მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი, პიჯაკი და სხვა ათასი რამ.

— ეს ასაკმა მოითხოვა თუ...

— რა თქმა უნდა, ასაკმაც და სხვა რაღაცეებმა.

— თინიჯერ ანანოს მშობლები რას უკრძალავდნენ?

— შეზღუდულად თავი არაფერში მიგრძნია — ეზოში გვიან ღამემდე ყოფნა ან მეგობართან დარჩენა არასდროს იყო პრობლემა. ჩემი მშობლებისთვის მთავარი ის გახლდათ, რომ სცოდნოდათ — სად და ვისთან ერთად ვიყავი. მეგობრები ჩემთანაც რჩებოდნენ, მაგრამ ამას სისტემატური ხასიათი არ ჰქონდა. ხომ იცი, ამ ასაკში გოგონებს ძალიან უყვართ, როცა ერთმანეთთან რჩებიან და მშობლები ამ სიამოვნებას არ მაკლებდნენ.

— როგორ ფიქრობ, მშობლებმა მობარდი შვილი უნდა აკონტროლონ?

— ვფიქრობ, მათ შორის უნდა იყოს მეგობრული დამოკიდებულება, მაგრამ თუ ერთმანეთს ვერ უგებენ, მათ ურთიერთობაში ერთგვარი უფსკრული გაჩნდა, მუდმივად დაძაბულები იქნებიან. მიმაჩნია, რომ მშობელმა შვილს ისეთი ატმოსფერო უნდა შეუქმნას, რომ ბავშვმა არ მოატყუოს, მას ყველაფერი გაუზიაროს. თინიჯერი არ უნდა გრძნობდეს, რომ აკონტროლებენ.

— ეს შენთვის ადვილი სათქმელია...

— რატომ, დარწმუნებული ვარ, დედაჩემი მეც მაკონტროლებდა, უბრალოდ, ამას ვერ ვგრძნობდი. ეს რომ მეგრძნო, ფსიქოლოგიურად ძალიან დავიძაბოდი.

— თუ დაუსჯიხარ მშობლებს ისე, რომ ახლაც (ტკბილად თუ მწარედ) გახსენდება.

— კი (იცინის). ერთხელ, მთელი 2-3 დღის განმავლობაში გადაბმულად ვლავარავოდი ტელეფონზე, რის გამოც, გაკვეთილების სწავლა, რა თქმა უნდა, გვერდზე გადავდე.

— ვის ელაპარაკებოდი?

— რა ვიცი, სხვადასხვა ადამიანს... დედაჩემი პერიოდულად მეუბნებოდა: ანანო, ახლავე გაითიშე ტელეფონიო, მაგრამ გავჯიუტდი და ბოლოს ისე გამწარდა, რომ ერთი თვით „დომაში არესტი“ მომისაჯა. ისე,

მართლა, 1 თვე სახლიდან არ გავსულვარ.

— სკოლაშიც არ გიშვებდა?

— თავიდან, 1-2 კვირა იქაც არ დავდიოდი, მეორე 2 კვირა კი, მარტო სკოლაში შემეძლო წასვლა. ამ პერიოდს ჩემი 2 დაქალის დაბადების დღე დაემთხვა, სადაც რა თქმა უნდა, არ გამიშვეს, ტელეფონსაც ვერ ვეკარებოდი.

— არ მითხრა, სასჯელის ბოლომდე ვემორჩილებოდი და ტელეფონზე ჩუმ-ჩუმად არ ვლაპარაკებდიო.

— თავიდან მართლაც მორჩილი ბავშვივით ვიქცეოდი, მაგრამ ბოლოს, მართლაც „ვიპარავდი“ ტელეფონს და მეგობრებს ველაპარაკებოდი, ჩემს სასჯელზე ვხალისობოდი.

— სკოლაში როგორ მოსწავლედ მიგიჩნევდნენ?

— მე და ერთი ჩემი კლასელი გოგონა მთელ სკოლას ვუყვარდით, რადგან რაღაც ნაირები ვიყავით.

— როგორები იყავით?

— ისეთები, ძალიან ცელქი, მაგრამ საყვარელი ბავშვები რომ არიან... იყო საგნები, რომლებსაც არ ვსწავლობდით...

— რომელ საგნებს გულისხმობ?

— ფიზიკა, ქიმია... ჰოდა, ვაწყობდით „მატალოებს“. სკოლის პერიოდი ყველაზე ლამაზ მოგონებად რჩება მთელი ცხოვრების მანძილზე.

— რა ნიშნებზე სწავლობდი?

— ყველანი ინიშნის მყავდა.

— ორიანებიც?

— არა, რატომღაც, ორიანებს არ მიწერდნენ.

— არ მჯერა...

— (ფიქრობს) კი, კი, მასხოვს, ერთხელ რუსულის მასწავლებელმა მთელ კლასს ერთიანები დაგვინერა — საკონტროლო წერა გვექონდა და იმის მაგივრად, რომ სუფთად დაგვეწერა, რეუული დავჯღაბენით.

— მასწავლებლებს არ აწვავდები?

— როგორ არა. დაფაზე რაღაცებს ვხატავდი და მათ მასწავლებლების სახელებს ვანერდი. განსაკუთრებულს არაფერს, მაგრამ ასეთ მაიმუშოვნებს კი ყოველთვის ვაკეთებდი.

— „მატალოების“ ინციატორი არასდროს ყოფილხარ?

— უფ, რამდენჯერაც გინდა... სპორტულ დარბაზში იყო ერთი კაბინეტი, იქ გვექონდა თავშეყრის ადგილი და შენ წარმოიდგინე, ვერავინ გვპოულობდა.

ლიპა ქაჩაია

— თინიჯერობაში ისეთივე ვიყავი, როგორიც ახლა ვარ.

— ახლა როგორი ხარ?

— თავისუფალი, ბავშვური, მხიარული. თინიჯერობის ასაკში ყალიბდები, არკვევ, რა გზით უნდა წახვიდე, როგორ უნდა იცხოვრო. 19 წლამდე გრძნობ, რომ რაღაცების მიმართ ნაკლები პასუხისმგებლობა გაქსრია, მერე კი თითქოს, დამოუკიდებელი ხდები და შენს თავზე ბევრ რამეს იღებ.

— ახლა უკვე იცი, როგორ უნდა იცხოვრო?

— ვიცი, მაგრამ სანამ ამ მხრივ საბოლოოდ ჩამოვყალიბდებოდი, ბევრჯერ შემიცვალა აზრი.

— რას გულისხმობ?

— ჯერ ეკონომიკურზე, მერე — უცხო ენების ფაკულტეტზე მინდოდა ჩამებარებინა, ბოლოს კი, ყველაფერს ისევ ხელოვნება ვამჯობინე და დღეს, მხატვარ-მოდელიერის (დიზაინერი) პროფესიას ვუფიქრებ.

— შენი არჩევანი რამ განაპირობა?

— იმან, რომ ეს სფერო ძალიან მიყვარს.

— კი, მაგრამ დიზაინერობის სიყვარული საიდან მოვიდა?

— თავისთავად მოვიდა. ყოველთვის მიყვარდა ხატვა, ჩემთვის რაღაცებს ვეწმინდი.

— გიყვარს კარგად და გემოვნებით ჩაცმა?

— რა თქმა უნდა, ძალიან მიყვარს. ვერ დავიტრაბახებ, რომ ბევრი ტანისამოსი მაქვს, მაგრამ ვცდილობ, ყველაფერი გემოვნებით შევარჩიო.

— დამოუკიდებლად ჩაცმა როდის დაიწყო?

— იცი, რა, დედა ყოველთვის მაძლევდა რჩევას, თუ სად და რა უნდა ჩამეცვა, მაგრამ საბოლოო ჯამში, მაინც ჩემით ვიღებდი გადაწყვეტილებას. თინიჯერულ ასაკში ნაკლებად ვიპრანჭებოდი, უფრო სპორტულ სტილში ვიცვამდი — ჯინსი, ბოტასი და ა.შ.

— ახლა შეგეცვალა სტილი?

— შემეცვალა-მეთქი, ვერ ვიტყვი, მა-

— იქ რას აკეთებდით?

— რა ვიცი, კარტს ვთამაშობდით, რალაცებით ვერთობოდით. იმ კაბინეტში ლუმელი იდგა და ზამთარში კარგადაც ვთბებოდით.

— ეი. მასწავლებლებმა სპეციალურად მოგიწყეს თბილი „ბუდე“, რომ იქ გეხალისათ, არა?

— (იცინის) არა, სკოლის მასწავლებლები არაფერ შუაში იყვნენ... მივდიოდით ასევე სკოლის ბუფეტში, სტადიონზე და ა.შ.

— სკოლას არ სცილდებოდით?

— როგორ არა. ქუჩაში გავდიოდით, დავადგებოდით გზას და მივდიოდით წინ მანამ, სანამ შეგველო, მერე ისევ უკან ვბრუნდებოდით. აი, ეს იყო ჩვენი „შატალო“.

— მასწავლებლები გაკვეთილების გადცდენის გამო არ გსჯიდნენ?

— გვანერინებდნენ ასსნა-განმარტებით ბარათებს და ამით გვარდებოდა ყველაფერი.

— ძირითადად, რომელ გაკვეთილებს აცდენდით, თუ ამას მნიშვნელობა არ ჰქონდა?

— ბოლო გაკვეთილებს, რადგან ჯდომა გვზარებოდა. ასევე, პირველ 2 გაკვეთილსაც.

— როცა „შატალოზე“ მიდიოდით, კლასში არავინ რჩებოდა?

— კი, იყვნენ ეგეთებიც და მათ „შკოლნიკებს“ ვეძახდით, დავცინოდით, ვუბნებოდით: თავი დაგვანებე, აღარ დაგვეკონტაქტო-თქო და ა.შ.

— როგორ ფიქრობ, ის ბავშვები გაკვეთილს რატომ არ აცდენდნენ, მშობლების ემინოდით თუ მასწავლებლების?

— ალბათ, მშობლების ემინოდით, მაგრამ ამით იმას კი არ ვამბობ, რომ ვინც ვიპარებოდით, მათ მშობლები არ გვაკონტროლებდნენ, უბრალოდ, მათ სხვანაირად ზრდიდნენ. ჩემი აზრით, აუცილებელია, რომ ბავშვმა გაკვეთილი ერთი-ორჯერ მაინც გააცდინოს...

— ანაო, ალბათ, ბევრი თაყვანისმცემელი გყავდა, არა?

— თითო-ორიოლა ასეთიც მოიძებნებოდა.

— და მათ შენ გამო არასდროს უჩნუბიათ?

— სამწუხაროდ, არა.

— რომ ეჩნუბათ, როგორი რეაქცია გეჩნებოდა?

— ეჩნუბათ, რა. მათ გაშველებას ნამდვილად არ შევეცდებოდი.

— ამიტომაც არ გეუბნებოდნენ...

— ამ ასაკში შეყვარებული არ გყავდა?

— არა. ხომ გითხარი, პრანჭია არ ვიყავი-მეთქი...

— თაყვანისმცემელთან როგორი იყავი?

— იცი, რა, ამ ასაკში, ძირითადად, შეყვარებულს ტელეფონით ეკონტაქტებიან. მეც მირეკავდნენ, მაგრამ მათ მეგობრულად ველაპარაკებოდი.

— მეგობრები რაზე ჭორაობდით ხოლმე?

— ძირითადად, სკოლის ამბებზე. განვიხილავდით, ვინ ვისთან მეგობრობდა, რას აკეთებდა... მერე ნამოვიზარდეთ, ჩვენ-ჩვენი ინტერესები გაგვიჩნდა და უფრო სერიოზული საკითხებით დავინტერესდით — ზოგი ცეკვაზე დადიოდა, ზოგი ფოტოგრა-

ფიამ გაიტაცა. მე მეცხრე კლასიდან გამოვედი და ერთდროულად 5 თუ 6 მასწავლებელთან ვემზადებოდი, ამიტომ ჭორაობის დრო ნამდვილად არ მქონდა, წიგნებში ვიყავი თავმარგული.

— ამ ასაკში გოგონებს და ბიჭებს ერთმანეთთან აგრესიული დამოკიდებულება აქვთ. შენ თუ უგებდი ბიჭებს?

— მე თითქმის ყველას ვემშაკებოდი. აგრესია ჩნდება მაშინ, როცა გოგონებს რცხვენიათ ბიჭებთან ურთიერთობის და პირიქით, ბიჭებს უწინდებათ მათ მიმართ რალაც სხვა გრძნობა და ვერ ამჟღავნებენ.

— თინათინა პონტაჟის ასაკში ვისი ფანი იყავი?

— მაიკლ ჯექსონის, მის ცეკვებს ვდგამდით და სადარბაზოში კონცერტებს ვმართავდით.

— ბილეთებს არ ყიდდით?

— არა, იმიტომ, რომ არავინ ყიდულობდა და როგორც წესი, ისინი მოსაწვევად იქცეოდა ხოლმე... მიყვარდა მერაია ქერი, მერე რეპერები გახდნენ ჩემთვის აქტუალური და მათი პლაკატებით მქონდა კედელი აჭრელებული. ახლა აღარავის ფანი აღარ ვარ.

— ვინმეს თუ ჰპაძავდი?

— არავის არაფერში ვპაძავდი, გარდა იმისა, რომ მათ სიმღერებს ვმღეროდი.

— ეი. ბავშვობიდანვე მღერო?

— არა, 2-3 წელია, რაც სიმღერამ გამიტაცა.

— „ჯეოსტარში“ მონაწილეობა რატომ გადანიშნავდა?

— ალბათ იმიტომ, რომ კარგი პროექტია. მასში მონაწილეობით, მოკლე დროში ისეთ რალაცას მიაღწევ, რასაც სხვები წლებს ანდომებენ.

— პოპულარობას გულისხმობ?

— ამასაც და კიდევ, სხვა რამესაც.

— „ჯეოსტარმა“ პოპულარობის გარდა, კიდევ რა მოგიტანა?

— შემძინა მეგობრები, გავიცანი პოპულარული ადამიანები...

— „ჯეოსტარელებიდან“ ყველაზე მეტად ვისთან მეგობრობ?

— ყველას მეგობარი თავისთავად ვერ ვიქნები, მაგრამ მაინც, ვერავის გამოვყოფ, ყველანი ძალიან კარგები არიან. თან, განსაკუთრებული ურთიერთობის დამყარება ვერც ერთთან ვერ მოვახერხე, რადგან პროექტის დასრულებისთანავე ეგვიპტეში გავემგზავრე (რომლის საგზურიც ერთ-ერთმა კომპანიამ გადმომცა). თუმცა, ეს ცალკე სასაუბრო თემაა.

— როგორ დაისვენე?

— ზღაპრულად. ჩემთვის ახლა ძალიან ცუდი პერიოდია, რადგან საერთოდ, აკლიმატიზაციას ცუდად ვიტან და რაც ჩამოვედი, მას შემდეგ ვცდილობ, გონზე მოვიდე.

— საზღვარგარეთ პირველად იყავი?

— არა, პირველად დუბაიში ვიყავი, სადაც ჩემი მეგობრის ოჯახმა წამიყვანა, მაგრამ მაშინ პატარა, 14 წლის ვიყავი და ყველაფერს ისე ვერ აღვიქვამდი, როგორც ახლა.

— მომიყევი, რა ხდებოდა შენს „ზღაპარში“, ეგვიპტეში?

— ვაიმე... წერილმანი რალაცებია, მოსაყლოად არ ღირს.

— როგორი ქვეყანაა?

— არაჩვეულებრივად ლამაზი, ძალიან კარგი ხალხი ცხოვრობს.

— ყველაზე მეტად რა მოგწონა?

— ის ადგილი ანუ სასტუმრო, სადაც ვცხოვრობდით (ანაო მეგობართან ერთად გუმზავრა — ავტ.) იქაურობა ძალიან ლამაზი იყო. თან, ყველანაირი კომფორტი შეგვიქმნეს. ეგვიპტელი ხალხი სტუმართმოყვარეა.

— რაიმე უცნაური კერძი ხომ არ გაგისწავს?

— არაფერი, ეგზოტიკურ კერძებს ვერ ვიტან. მარტო ქათმის ხორცს ვჭამდი.

— პოპულარობას რა მოაქვს?

— დადებითი მუსტი — სასიამოვნოა, როცა ქუჩაში გცნობენ, თვალს სიყვარულით გაყოლებენ.

— ამბობენ, ჟიურის წევრები ანაოს გულშემატიკრობდნენ და მიუხედავად იმისა, რომ ის „ბრძოლაში“ დამარცხდა, ყველაზე მეტი საჩუქარი მიიღო. როგორ ფიქრობ, ეს რითი დამსახურე?

— ალბათ, იმიტომ დამაჯილდოეს ბევრი რალაცით, რომ რჩეული ვიყავი, უამრავი ადამიანი მგულშემატიკრობდა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მაინც ვერ გავიმარჯვე. თუმცა, თავს დამარცხებულად ნამდვილად არ ვგრძნობ... ყველა მონაწილეს გვინდოდა გამარჯვება, აბა, იქ რისთვის მივდივით? მაგრამ ყველამ ვიცოდით, რომ ყველა ვერ იქნებოდა ლიდერი...

— როგორ ფიქრობ, თინამ ღირსეულად გაიმარჯვა?

— დარწმუნებული ვარ, არც ერთ ბავშვს არ ჰქონდა იმის პრეტენზია, რომ თინა გამხდარიყო ამ პროექტის გამარჯვებული. ის რალაც ძალიან საყვარელი გოგონაა და

ეგზოტიკურ

კერძებს ვერ ვიტან.

მარტო ქათმის

ხორცს ვჭამდი



საქართველო გიზნესი

თუ გუშაობა ჯიზის ფულისტის

რა ღირს „მისობა“ საქართველოში
და რატომ არ გადაუფორმეს
დღემდე ირინა ონაშვილს
2003 წელს ნაჩუქარი „მერსედესი“



ლალი ფაცია

„პლუს-მინუსი“ — ასე ჰქვია ჩვენს ახალ რუბრიკას, რომელშიც ჩემთან ერთად, კიდეც ორი ჟურნალისტი მონაწილეობს. ჩვენ პერიოდულად, ამა თუ იმ თემის მიხედვით მონეულ სტუმრებთან ერთად ვცდებით, განვიხილოთ არჩეული თემის — საზოგადოებისთვის აქტუალური, პოპულარული და ნეგატიური პრობლემები. ამჯერად საკითხი საქართველოში სამოდელო ბიზნესსა და სილამაზის კონკურსების სფეროში არსებულ მდგომარეობას (ეს უკანასკნელი, ჩვენში სპირად განსაკუთრებული მითქმა-მოთქმის ობიექტი ხდება) უკავშირდება. ქართველმა გოგონებმა ახლა, ისე, როგორც არასდროს, თამამად სცადეს პოდიუმზე საკუთარი გარეგნობის დემონსტრირება. ნელ-ნელა მომრავლდა სამოდელო სააგენტოებიც.

ქართული პოდიუმი პროფესიონალი მანეკენებით სააგენტო „ნატალიმ“ მოამარაგა, რომელმაც წლების წინ ჩაუყარა ამ საქმეს

საფუძველი და დღემდე მიზანმიმართულად მუშაობს, ხოლო შედარებით ახალბედა სააგენტო — „იმიჯ-ცენტრმა“ საკმაოდ გახმაურებული კონკურსი — „მის საქართველოს“ ჩატარებით გაითქვა სახელი. ბოლო დროს, უცხოეთთან კონტაქტები სააგენტო „ფავორიტმაც“ დაამყარა, ჩაატარა კონკურსი „მის ბიკინი“ და გამარჯვებული, საერთაშორისო კონკურსზე ტაივანშიც გაგზავნა.

რა საფეხურზე იმყოფება დღეს ქართული სამოდელო ბიზნესი, ვინ წარმართავს მას, რატომ ხდება ყოველ წელს კონკურსი „მის საქართველო“ მითქმა-მოთქმის ობიექტი? — ამ და სხვა კითხვებზე პასუხს ჩვენი სტუმრები გასცემენ. ესენი არიან: სააგენტო „ნატალის“ ხელმძღვანელი, ნატა სამადალაშვილი, „მის საქართველო 2003“ ირინა ონაშვილი და სააგენტო „ფავორიტის“ წარმომადგენლები — მაია ზაბალიშვილი და ნუპრი ჯიოშვილი.

ლალი ფაცია:

— ირინა, შენ პირველი ხარ, ვინც საქართველოში „მის საქართველო“ გახდა, ასეა?

ირინა ონაშვილი:

— ჩემამდე ამ ტიტულს საქართველოში სხვები ფლობდნენ.

ლალი:

— შესაძლოა, ასეც იყოს, მაგრამ შენ „იმიჯ-ცენტრის“ მიერ ორგანიზებულ კონკურსში მონაწილეობდი. ეს ის სააგენტოა, რომელიც საქართველოში „მის მსოფლიოს“ ოფიციალური წარმომადგენელია. მანამდე ხომ სხვას ეს უფლებამოსილება არ ჰქონდა?

ირინა:

— კი, ვიცი, რომ „იმიჯ-ცენტრმა“ ლიცენზიაში ბევრი ფული გადაიხადა.

ნატა სამადალაშვილი:

— ლიცენზიის ყიდვა ყველას შეუძლია...

ინა უზილავა, ჟურნალი „ბომონდი“:

— საერთაშორისო მასშტაბის კონკურსში მონაწილეობა ნებისმიერ ორგანიზაციას შეუძლია?

ნატა:

— მასში მონაწილეობისთვის პროფესიონალიზმია საჭირო; ასევე, სურვილი და ფული.

ირაკლი მანაბაძე, გაზეთი „კვირის პალიტრა“:

— თქვენ არ გქონდათ სურვილი?

ნატა:

— სილამაზის კონკურსების მოწყობა 15 წლის წინ დავიწყე, ჯერ კიდევ მაშინ, როდესაც თბილისში უმძიმესი მდგომარეობა იყო, რადგან ომის შემდგომი პერიოდი გახლდათ. წინა სალუქვაძე 90-იან წლებში პირველი აღმოჩნდა, ვინც

მასპინძელი ჟურნალისტები სტუმრების პირისპირ



„მის საქართველო“ გახდა. მერე და მერე, სამოდელო ბიზნესში ჩავები. სილამაზის კონკურსები, ვფიქრობ, ჩემი საქმე არ არის. თან, იმ პერიოდში მე რომ ამ საქმეს თავი დავანებებ, ჩვენი მენტალიტეტი ასეთი კონკურსებისთვის სათანადოდ მზად არ იყო.

ინტერვიუ:

— სააგენტოებს ერთმანეთის საქმიანობის შესახებ რამდენად სრულად გეუბნები?



ნატა: შეგვიძლია, მსოფლიოს დავემტკიცოთ, რომ ქართული სილამაზე გამორჩეულია

ლყოფილი ინფორმაცია გაქვთ?
ნატა:

— ია კინმაარიშვილი — „იმიჯ-ცენტრის“ ხელმძღვანელი, ჩემთვის უცხო არ არის. იგი ჩემი ნამოწაფარია და თავის დროზე, ჩვენს საქმესთან დაკავშირებით ყველანაირი ინფორმაცია მივაწოდებ... მიმაჩნია, რომ თბილისი (და საერთოდ, საქართველო) ასეთი კონკურსებისთვის ჯერჯერობით მაინც, მზად არ არის...

ინტერვიუ:

— ქალბატონო ნატა, როგორ არჩევთ მოდელებს და როგორი უნდა იყოს გოგონა, რომელმაც სილამაზის კონკურსში მონაწილეობა უნდა მიიღოს?

ნატა:

— უნდა იყოს სიმპათიური, საინტერესო ტიპაჟი, ინტელიგენტური იერის და რა თქმა უნდა, კარგი აღნაგობის. არიან საქართველოში ასეთი გოგონები და შეგვიძლია, მსოფლიოს დავუმტკიცოთ, რომ ქართული სილამაზე გამორჩეულია.

ლალი:

— აქამდე რატომ ვერ შეძელით ეს? ჩვენი წარმომადგენელი „მის მსოფლიოზე“ შარშან უკვე მეოთხედ წარდგა...

ნატა:

— იმიტომ, რომ ბევრ რამეს ფული, მაფია და პოლიტიკა წყვეტს.

ინტერვიუ:

— ქართველებს ფული რომ გვექონდეს, ვიყოთ „მაფიოზები“ და სილამაზის კონკურსებში ჩვენი პოლი-

ტიკაც იყოს ჩართული, მსოფლიო დონის სილამაზის კონკურსებზე მონაწილე ადგილებს დავიკავებთ?
ნატა:

— „მის“ უნდა იყოს ლამაზი, საინტერესო ტიპაჟი და ძალიან ძლიერი ლოზიკი უნდა ჰყავდეს, რამე რომ გამოუვიდეს.

ნაპირი ჯიოშვილი (სააგენტო „ფავორიტის“ წარმომადგენელი და ფოტოგრაფი, რომელიც წლებია, სილამაზის კონკურსებს იღებს):

— სილამაზის კონკურსებს სპონსორი სჭირდება, ამის გარეშე არაფერი ხდება. მათი აზრი კონკურსებზე გადაწყვეტია ხოლმე. იყო ასეთი შემთხვევა: ნინო ცეტიშვილი „მის ევროპაზე“ გახლდათ წასული, კონკურსი უკრაინაში ტარდებოდა. ისე მოხდა, რომ სპონსორმა „მის ევროპის“ დაფინანსება გადაიფიქრა. საჩქაროდ მოძებნეს ახალი სპონსორი. რატომღაც ბერძენი ბიზნესმენები, მილიონერები დაინტერესდნენ, — ჩვენ დავაფინანსებთო და იმ წელს „მის ევროპა“, ყოველად შეუფერებელი გარეგნობის ბერძენი გოგონა გახდა.

ინტერვიუ:

— მაია, თქვენ როგორ დაუპყვერდით ბრიტანეთში „მის ტურიზმი-მსოფლიოს“ ორგანიზატორებს?

მაია ზაალიშვილი (სააგენტო „ფავორიტის“ ხელმძღვანელი და კონკურს „მის ბიკინის“ ორგანიზატორი საქართველოში):

— ინტერნეტით მივაწოდეთ ინფორმაცია ჩვენს საქმიანობაზე. მოგვიანებით შემოგვთავაზეს, მათ მიერ მოწყობილ კონკურსში მიგველო მონაწილეობა. დავთანხმდით და დავიწყეთ „მის ბიკინის“ მომზადებაზე ზრუნვა, „მის ბიკინი საქართველოს“ შესაფერისი კანდიდატურის შერჩევა.

ლალი:

— შერჩევისას რა კრიტერიუმებით ხელმძღვანელობდით?



ნაპირი: სილამაზის კონკურსებს სპონსორი სჭირდება

მაია:

— როდესაც ადამიანს საერთაშორისო მასშტაბის დათვალერებაზე გზავნი, უნდა დაივიწყო საკუთარი სააგენტოს ინტერესები და იფიქრო იმაზე, რომ გოგონა, რომელსაც შეარჩევ, ჩვენი ღირსეული წარმომადგენელი იყო. ჟიურის ვთხოვდით მაქსიმალურად ობიექტური გადაწყვეტილება მიეღო. გულისტკივილით მინდა აღვნიშნო, რომ მთელი თვე დავდიოდი, მაგრამ არავის აინტერესებდა ეს კონკურსი — არც ერთ კომპანიასა თუ ფირმას. მაგრამ მაინც არ დამიხვეია უკან, რადგან მინდოდა, ჩვენში სილამაზის კონკურსების ერთგვარი რეაბილიტაცია მომეხდინა — მათ ხომ საკმაოდ აქვთ სახელი გაფუჭებული...

ნაპირი:

— მე და მაია აღნიშნული კონკურსის თანაორგანიზატორები ვიყავით. მართალია, ძალიან ჭირდა კონკურსისწინა პერიოდის გადატანა, მაგრამ უკეთესის იმედით, ენთუზიაზმის ხარჯზე ბევრი რამის გაკეთება მოვახერხეთ. მოკლედ, ჩვენი პრესტიჟის საქმე იყო.

ინტერვიუ:

— ქალბატონო ნატა, ჟიურის შემადგენლობაში არ მიიწვიეთ?

ნაპირი:

— არა, რადგან მისი სააგენტოს წარმომადგენელი მონაწილეობდა („მის ბიკინი“ — თიკო ჩხეიძე — „ნატალის“ მოდელია. — ავტ.)

ინტერვიუ:

— ქალბატონო ნატა, ჟიურის შემადგენლობაში რომ ყოფილიყავით, თქვენი სააგენტოს გოგონას გასაყვანად რას მოიმოქმედებდით?

ნატა:

— მე თავს პროფესიონალად მივიჩნევ. როგორ ფიქრობთ, რა უნდა გამეკეთებინა?..

ინტერვიუ:

— თიკო ჩხეიძე — საქართველოს „მის ბიკინის“ ტიტულის მფლობელი, ტაივანში „მის მსოფლიოს სახე“ გახდა. რამდენად შეესაბამება ის „მის ბიკინის“ ტიტულს?

ლოგიური სტრესის გადატანის ტოლფასია. ამ საქმეში რაც ყველაზე მეტად დამეხმარა და სიძნელეები შემიმსუბუქა, — ეს ხალხის სიყვარული იყო, რაც ყოველგვარ ჯილდოზე მაღლა დგას!..

ლალი:

— ერთადერთი „მისი“ ხარ, ვის მიმართაც საზოგადოებას არანაირი პრეტენზია არ გამოუთქვამს, ყველა ერთხმად აღნიშნავდა, რომ ღირსეულად გაიმარჯვე.

ნათა:

— იმ კონკურსანტების ფონზე, ვინც იქ იყვნენ წარმოდგენილი, ირინა ყველაზე კარგი იყო და იმიტომ.

ირინა:

— ნუკრი, გარდა იმისა, რომ კონკურსის — „მის ბიკინი“ — თანაორგანიზატორი ხართ, წლების მანძილზე სილაშხის კონკურსებს საკუთარი ფოტოაპარატით იღებთ და ამ სფეროს სერიოზული გულშემატივარი ყოფილხართ. ფოტოაპარატით შეიძლება, ლამაზი ქალი „დაამახინჯო“ და, პირიქით — ულამაზესად აქციო, ხომ ასეა?

ნუკრი:

— გადაღებისას საჭიროა ფოტოგრაფისა და მოდელის ურთიერთთანამშრომლობა, რადგან, ფოტოგრაფი ღმერთი არ არის, რომ შეუძლებელი შეძლოს, თუ მოდელმა ხელი არ შეუწყო.

ირინა:

— 13 წლის ვიყავი, პირველად ფოტოგადაღებაზე რომ მომიწია მისვლამ. საშინელი მაკიაჟი გამიკეთეს და დამამახინჯეს. დიდი მნიშვნელობა აქვს იმას, თუ რა გაცვია, როგორ გამოიყურები. ხოლო თუ ლამაზი ხარ, მგონი, პროფესიონალი ფოტოგრაფი მაინც დაიჭერს შენში ისეთ რაღაცას, რომ ფოტო საინტერესო გამოვა.



მაია:
შრომაა
საჭირო, რაც
ჩვენს
მოდელებს
ეზარებათ

ნათა:

— 13 წლის გოგოსთვის „მძიმე“ მაკიაჟის გაკეთება არ შეიძლება. ეს შეცდომაა.

ნუკრი:

— სასწაულებიც ხდება. შეიძლება მახინჯი, შემთხვევით, ულამაზესი გამოვიდეს. გადაღებისას ტექნიკა, განათება, აპარატურა — ყველაფერი ხელს უნდა გინდობდეს. მნიშვნელოვანია მოდელის განწყობილებაც, — რადგან არსებობენ გოგონები, ვინც აპარატს ავტომატად აღიქვამს და ფიქრობს — არ მესროლოს და არ მოშვლასო!.. ეს გამომეტყველება და განწყობილება სახეზე ანერიათ და თუ ვერ მოუხსენი, არაფერი გამოვა.

მაია:

— ვინც ნუკრისთან მუშაობს, ვისაც უღებს, ყველა მისი მეგობარი ხდება. უყვებიან თავიანთ ამბებს, ეჭორავებიან. მათ შორის ასეთი ურთიერთობა ყალიბდება. ამის შედეგად, ფოტოც კარგი გამოდის.

ლალი:

— მახსოვს, 2 წლის წინ, სააგენტოები გაერთიანების ჩამოყალიბებას აპირებდით, მაგრამ როგორც ვიცო, ეს ვერ შეძელით. არ გაქვთ სურვილი, რომ მართლაც, ერთად იყოთ? იქნებ, საქმეც უკეთ გამოვიდეს?..

ნათა:

— კი. ასეთი მცდელობა რამდენჯერმე გვექონდა და იმედი მაქვს, აუცილებლად მივაღწევთ სანადელს.

ნუკრი:

— სულ ბოლოს, ნათა, იქნებ მიპასუხო — რატომ არ გინდოდა, თიკო ჩხეიძეს „მის ბიკინის“ კონკურსში მიეღო მონაწილეობა?

ნათა:

— მიმაჩნდა, რომ მას „მის ბიკინის“ ფორმები არ აქვს.

ირინა:

— „მის ბიკინზე“ ვის გაუშვებდით?

ნათა:

— ამ კონკურსისთვის ანა კოშაძეს ვამზადებდი, მაგრამ გათხოვდა.

ლალი:

— ორ სიტყვით მიპასუხეთ — რა სჭირდება გოგონას, რომელიც პოდიუმზე გასასვლელად ან სილაშხის კონკურსისთვის განაცხადს აკეთებს?

ირინა:

— სილამაზე.

ნათა:

— სილამაზეც და ფსიქოლოგიური სიძლიერეც.

მაია:

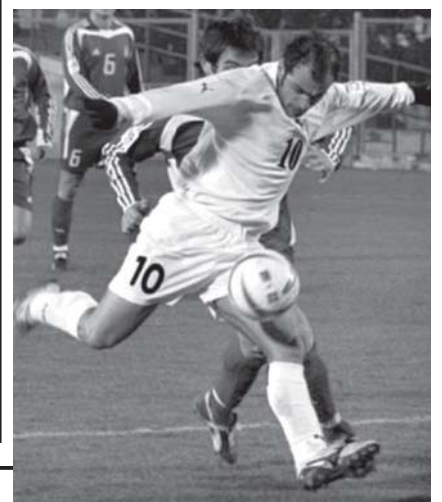
— შრომაა საჭირო, რაც ჩვენს მოდელს ეზარებათ; სტიმულიც სჭირდებათ, ინტელექტიც — რაშიც ცოტა მოვიკოჭლებთ. ზარმაცი ლამაზები გვყავს...

ბიორბი დემეტრაძე უკრაინულ ფეხბურთში სკანდალი ააბორა

საქართველოს ნაკრებისა და დონეცის „მეტალურგის“ ფორვარდმა გიორგი დემეტრაძემ სასამართლოში სარჩელი, როგორც უკრაინის ფეხბურთის ფედერაციის, ასევე პროფესიული ფეხბურთის ლიგის წინააღმდეგ შეიტანა. დემეტრაძე ეჭვქვეშ აყენებს უკრაინის ჩემპიონატსა და თასის გათამაშებაში ლეგიონერებზე დანესებულ ლიმიტს და ამ შემთხვევაში, ქვეყნის კონსტიტუციას ეწინააღმდეგება, რომელშიც ნათქვამია — უკრაინაში ლეგალურად მყოფი უცხოელები ადგილობრივი მოსახლეობის მსგავსი უფლებებით სარგებლობენო. საქმე ის გასლავთ, რომ უკრაინის ფეხბურთის ფედერაციის რეგლამენტის თანახმად, მატჩის მსვლელობისას მოედანზე ყოფნის უფლება მხოლოდ 8 უცხოელს აქვს. ვინაიდან ჩვენებურ ცხელ მათ რიცხვშია, შესაბამისად, არსებობს სამიშრობა, რომ აღნიშნული ლიმიტის გამო, ზოგიერთ მატჩში მას მოედანზე გამოსვლამ არ მოუწიოს. მით უმეტეს, რომ დონეცკურ კლუბში, გიორგის ჩათვლით, 18 ლეგიონერი ირიცხება. მოკლედ რომ ვთქვათ, ფეხბურთელი ამ სარჩელით საკუთარ უფლებების დაცვას ცდილობს.

ლალა თაბაგარი

„დემეტრაძის საქმის“ მოსმენა ქალაქ კიევის პეჩორის რაიონის სასამართლოში, 20 თებერვალს არის დანიშნული. დონეცკური კლუბის იურისტები ვარაუდობენ, რომ გიორგის პროცესის მოგების დიდი შანსი აქვს. თავად ფეხბურთელი რაიმე კომენტარისგან თავს იკავებს და სასამართლომდე პრესასთან ურთიერთობაზე უარს ამბობს. სხვათა შორის, „მეტალურგის“ პრესამსახურის განცხადებით, აღნიშნული სარჩელის შეტანა თავად





ფეხბურთელის ინიციატივით მოხდა და კლუბი ამ შემთხვევაში არაფერ შუაშია.

ცხადია, დემეტრაძის ქმედებამ უკრაინის ფეხბურთის თავგაცემში არაერთგვაროვანი რეაქცია გამოიწვია და მას სასწრაფოდ გამოეხმაურნენ ქვეყნის ფეხბურთის ფედერაციის პირველი პირები. კერძოდ, ფედერაციის პირველმა ვიცე-პრეზიდენტმა **ალექსანდრ ბანდურკომ** შემდეგი განცხადება გააკეთა: „დემეტრაძემ იჩივლა და ჩვენ საბოლოო გადაწყვეტილებას ველით. ჯერ-ჯერობით სასამართლოში არავის მივუწვევით და ფედერაციაშიც არავითარი დოკუმენტი არ მოსულა. ამიტომ, სხვა კომენტარს ვერ გავაკეთებ. ჩემპიონატის განახლების წინ, ფეხბურთის ფედერაციის აღმასკომის სხდომაზე დანიშნული, რომელზეც ლეგიონერებზეც ვისაუბრებთ, თუმცა ამ შემთხვევაში, საუბარი ნაკრების თავგაცის, ოლეგ ბლოხინის თხოვნის, ასევე საზოგადოების მოთხოვნის კონტექსტში წარმართება და ლეგიონერების რიცხვის შემცირებას შეეხება“.

ბანდურკოს ნათქვამს პროფესიული ფეხბურთის ლიგის აღმასრულებელმა დირექტორმა **ანატოლი პოპოვმა** დაამატა: „ლეგიონერების ლიმიტთან დაკავშირებით არსებული პრობლემები ამა თუ იმ ფორმით ბევრ საფეხბურთო ქვეყანაში არსებობს. ასე რომ, ჩვენ პირველები არ ვიქნებით, ვისაც ეს შეეხება. ლაპარაკია იმაზე, რომ უკრაინელი ფეხბურთის ინტერესი დაცევით. თუმცა ამ შემთხვევაში ინტერესთა კონფლიქტს ვაწყდებით: ნაკრების მთავარი მწვრთნელი ლიმიტის გამკაცრებას ითხოვს, ხოლო წამყვანი კლუბების თავგაცემს სურთ, რომ იგი მინიმალური გახლდეთ ან საერთოდ არ იყოს, რადგან ევროპაში მათ საკუთარი ამოცანები აქვთ გადასაწყვეტი, რისი გაკეთებაც მხოლოდ უკრაინელი ფეხბურთელების ხარჯზე შეუძლებელია. ასეთ დროს, ოქროს შუალედი უნდა ვიძებნოთ, მაგრამ რაღაც ლიმიტი მაინც უნდა არსებობდეს. რაც შეეხება დემეტრაძის სარჩელს, თუ საერთაშორისო რეგლამენტი ქვეყნის კანონმდებლობასთან წინააღმდეგობაშია, მაშინ ქვეყნის კანონმდებლობით უნდა ვიხელმძღვანელოთ. ასე რომ, თუ სასამართლო დემეტრაძის მოთხოვნას დააკმაყოფილებს, იძულებული გახდებით, მას დავემორჩილოთ. სხვა საქმეა, რომ ფიფა და უფვა საფეხბურთო საქმეების საერთო იურისდიქციის სასამართლოებში გარჩევას არ მიესალმებიან, მაგრამ არც კრძა-

ლავს, რადგან კონსტიტუცია ნებისმიერ ადამიანს აძლევს უფლებას, სასამართლოს მიმართოს“.

კიევის „დინამოს“ პრეზიდენტმა **ივან სურმისმა**, რომლის ძმა, გრიგორი სურკისი უკრაინის ფეხბურთის ფედერაციის ხელმძღვანელობს, მომხდართან დაკავშირებით თქვა: „დემეტრაძეს, როგორც კარგ პიროვნებასა და ნიჭიერ ფეხბურთელს ვიცნობ. ამიტომ, შემოიღო ვიკარაუდო, რომ მას

სასამართლოსთვის საკუთარი ინიციატივით არ მიუშვრათავს. დარწმუნებული ვარ, მას ამის გაკეთება კლუბის ვიცე-პრეზიდენტმა დიმიტრი სელიუქმა აიძულა, რომელიც ყველასთვის ცნობილია, რომ კლუბს ქვეყნის ფარგლებს გარედან ხელმძღვანელობს. საკუთარი მიზნების მისაღწევად, ის ჩვენს ფეხბურთში წყალს ამღვრევს. ამას ისიც ადასტურებს, რომ მიმდინარე სეზონში მომხდარი ყველა სკანდალი მისი ინიციატივით გახლდათ. ერთი მხრივ, ეს კლუბის უფლებება, საკუთარი ინტერესები დაცვას, ხოლო მეორე მხრივ, ეს გზა უფსკრულისკენ. ვფიქრობ, ლეგიონერებთან დაკავშირებით გადაწყვეტილება ლიგის საბჭოზე ან ფედერაციის აღმასკომზე უნდა მივიღოთ, სადაც საკუთარი აზრის გამოთქმის უფლება უმაღლესი ლიგის კლუბების პრეზიდენტებს ექნებათ. ჩემი აზრი თუ გაინტერესებთ, პირადად მე, მოედანზე მყოფი უცხოელი ფეხბურთელების რიცხვის მკვეთრად შემცირების წინააღმდეგი ვარ. მივიჩნევ, რომ ერთი ხელის მოსმით ყველა ბარიერის განადგურება და მით უმეტეს, სამოქალაქო სასამართლოში ჩივილი, შანტაჟს ჰგავს. თუმცა ეს დემეტრაძისგან კი არ მოდის, არამედ ადამიანისგან, რომელიც ამ სიტუაციაში მის ზურგს უკან დგას. სელიუქის შორსმჭერტელობაზე უფრო დიდი აზრის ვიყავი“.

თავად **სელიუქმა** ყველა ბრალდება უარყო და შემდეგი კომენტარი გააკეთა: „ბევრი ფიქრობს, რომ დემეტრაძის ზურგს უკან მე ვდგავარ. მოდი, ყურადღებით შევხედოთ, რას ითხოვს დემეტრაძე. მან სასამართლოში სარჩელი შეიტანა და სურს, რომ უკრაინის ფეხბურთის ფედერაციამ ლეგიონერებზე არსებული ლიმიტი გააუქმოს, რადგან იგი უსამართლოა, რის თაობაზეც, უკრაინის კონსტიტუციის 26-ე სტატია იუწყება. უკრაინის ფეხბურთის ფედერაცია საზოგადოებრივი ორგანიზაციაა, რომელიც ვალდებულია, ქვეყნის კანონები შეასრულოს. ამჟამად კი, ანგაჟირებული ჟურნალისტები ცდილობენ, ფაქტები დაამახინჯონ, რათა ამით ფედერაციის თავგაცემს ასიაშოვნონ. დღესდღეობით ფეხბურთის გულშემატკივრები ამბობენ, რომ ლეგიონერებზე ლიმიტის გაუქმება ფეხბურთის მოკლავს. დამერწმუნეთ, ეს აბსოლუტურად არასწორი აზრია“.

სხვათა შორის, აღნიშნული საქმის შესახებ უკრაინელმა ჟურნალისტებმა აზრი საქართველოს ნაკრებში დემეტრაძის თანაგუნდელ **გიორგი შამიაშვილს** ჰკითხეს, რომელ-

მაც მათ ასეთი პასუხი გასცა: „ჩემთვის რამეზე მსჯელობა რთულია, რადგან ამჟამად თბილისში ვარ და ამ საქმის ნიუანსები კარგად არ ვიცი. მხოლოდ ერთი რამის თქმა შემიძლია — დემეტრაძეს კარგად ვიცნობ და იგი ასეთ ნაბიჯს ტყუილბრალდოდ არ გადადგამდა. ვფიქრობ, გიორგი სწორად მოიქცა, როდესაც შესაბამისი სარჩელი შეიტანა. არ შემიძლია, მას არ დავეთანხმო. დემეტრაძე გამოცდილი ფეხბურთელია, რომელსაც კარიერის განმავლობაში ბევრი რამ აქვს ნახა. მან თამაში ისეთ ქვეყნებში მოასწრო, როგორიც ჰოლანდია, რუსეთი, ესპანეთი და ისრაელი. შესაბამისად, ლეგიონერების მიმართ დამოკიდებულება საკუთარ თავზე აქვს ნანერვი. საერთოდ, ვფიქრობ, რომ ლეგიონერთა შემცირება უკრაინულ ფეხბურთს არ ნაადგება. თუ ასეთი რამ მაინც მოხდება, მაშინ ყველაზე ოპტიმალური ვარიანტი მოედანზე სუთი უცხოელი ფეხბურთელის ყოფნა იქნება“.

გიორგის სარჩელს გამოეხმაურა დონეცკის „შახტარის“ გენერალური დირექტორი **სერგეი პალკინი**: „ვფიქრობ, არავის შეუძლია, ფეხბურთელ დემეტრაძეს თავისი უფლებების დაცვა აუკრძალოს. მას ამ საქმის მოგების დიდი შანსი აქვს. თუ სასამართლო დონეცკის „მეტალურგის“ ფორვარდის სასარგებლო გადაწყვეტილებას გამოიტანს, უკრაინის ფეხბურთის ფედერაციას და პროფესიული ფეხბურთის ლიგას სერიოზული პრობლემები შეექმნება“.

1994 წლის მსოფლიო ჩემპიონატზე კამერუნელთა კარში გატანილი ხუთი გოლის ავტორმა, **ოლეგ სალინაო** დემეტრაძის ქმედება საკმაოდ უარყოფითად შეაფასა: „ეს ფუჭი ალიაქოთი რაც მალე დასრულდება, მით უკეთესია. ჩემი აზრით, ფედერაცია ამ საქმეში საერთოდ არ უნდა ჩაერიოს. ჩვენს ქვეყანაში უკანასკნელ ხანს სასამართლოებში ჩივილი მოდური გახდა. დემეტრაძე მოედანზე საკუთარ შესაძლებლობას ვერ აშუალებს და მან შანსი არ გაუშვა, რომ პუბლიცისტის თავი შეესხენებინა. ვფიქრობ, დემეტრაძის ზურგს უკან დგანან ძალები, რომელთაც ლეგიონერებზე არსებული ლიმიტი არ აძლევს ხელს. ეს ხალხი ყველაფერს აკეთებს, რომ იგი არ გამკაცრდეს“.

უკრაინელმა ჟურნალისტებმა აზრი იურისტსაც ჰკითხეს, რომლის ვინაობა არ დაუკონკრეტებიათ. ამ უკანასკნელის კომენტარი ასეთი გახლავთ: „საფეხბურთო ნესტოში არსებობს ზოგიერთი პუნქტი, რომელიც ქვეყნის კანონმდებლობას ეწინააღმდეგება. დონეცკის „მეტალურგის“ თავდამსხმელმა სასამართლოს მიმართა და ეს მისი საქმეა. ქართველი ფეხბურთელი ცდილობს, უკრაინის ჩემპიონატში მოასპარეზო ლეგიონერებზე დაესწროთ ლიმიტი გააპროტესტოს. ვფიქრობ, მას არაფერი გამოუვა“.

თავის დროზე, ბელგიელი ფეხბურთელის ჟან-მარკ ბოსმანის სარჩელმა ევროსასამართლოში ის გამოიწვია, რომ ევროკავშირის წევრი ქვეყნების ფეხბურთელები ევროპის საკლუბო ჩემპიონატებში ლეგიონერებად აღარ ითლებიან. გახდება თუ არა დემეტრაძე „უკრაინელი ბოსმანი“ — ამას მომავალი გვიჩვენებს. ■



ლამა თაბატარი

— 35-ე საფეხურით სკოლის დირექტორობა ვინ შემოგთავაზათ და მიუხედავად პედაგოგიური გამოცდილების არქონისა, ამ წინადადებას რატომ დათანხმდით?

— სკოლის დირექტორობა თბილისის ყოფილმა მერმა, ზურაბ ჭიაბერაშვილმა მთხოვა. მან ასეთი არჩევანი იმიტომ გააკეთა, რომ, როგორც ყოფილ ფეხბურთელს, ძირითადად, მწვრთნელებთან და მოზარდ მოთამაშეებთან მექნებოდა ურთიერთობა. გარდა ამისა, 35-ე სკოლა ჩემთვის მშობლიურია, რადგან შოთასთან ერთად, აქ ვსწავლობდი და პედაგოგთა უმეტესობას ვიცნობდი. მართალი გითხრათ, მუშაობას რომ შევედევნი, გაცნობიერებული არ მქონდა, სწავლის პროცესში ასე აქტიურად თუ ჩავერთვებოდი. ვიცოდი, რომ სასწავლო ნაწილის გამვე დაემხრობოდა, რომელიც უშუალოდ სწავლა-განათლებას მიხედვდა, ხოლო სპორტული კუთხით, ჩემი თავის იმედზე მქონდა. თუმცა, მუშაობის დაწყებიდან მეორე-მესამე დღეს მივხვდი, რომ ვინაიდან დირექტორი ვიყავი, სწავლის საკითხებისთვისაც უნდა მიმეხედა.

— როგორი მდგომარეობა დაგხვდათ სკოლაში, რომელსაც ქართული ფეხბურთის არაერთი ნიჭიერი წარმომადგენელი აღუზრდია?

— სამწუხაროდ, ძალიან ცუდი. სკოლაში საყოფაცხოვრებო პირობები მეტისმეტად მძიმე გახლდათ, რადგან შენობა, როგორც შიგნიდან, ასევე გარედან, გასარემონტებელი იყო. მოედნები ფაქტობრივად, არ გაგვარჩნდა და იყო ერთი, ნიღბისაფრიანი მიწოდორი, სადაც ქარიან ამინდში ვარჯიშში წარმოუდგენელი გახლდათ. აქვე გეტყვით, რომ სკოლაში გათბობა არ იყო და ამ

არჩილ არველაძე აქცენტს არა რაოდენობაზე, არამედ ხარისხზე აკეთებს

საქართველოს ნაკრების ყოფილმა ფორვარდმა არჩილ არველაძემ არაერთხელ მიღებული ტრავმის გამო, ფეხბურთის ნაადრევად დაანება თავი, თუმცა, ტყუპისცალმა კარიერის დასრულების შემდეგ, მოღვაწეობა კვლავ სპორტის ამ სფეროში გააგრძელა და ამჟამად, 35-ე საფეხურით სკოლის დირექტორი გახლავთ. გამომდინარე იქდან, რომ საქართველოს განათლების სისტემაში უამრავი პრობლემა არსებობდა, აჩიკომ საკმაოდ მძიმე შემკვიდრება მიიღო.

პრობლემის მოგვარება შემის ლუშლებით გვისდებოდა. თუმცა, აღნიშნული მდგომარეობა არ მინდა, ყოფილ დირექტორს ანდრო თურქიას დავაბრალო. როგორც იცით, საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ, განათლების სისტემაში მძიმე ვითარება იყო შექმნილი და რადგან 35-ე სკოლა განათლების სამინისტროს ეკუთვნის, ეს ყოველივე, მის მდგომარეობაზეც აისახა. თანხების არქონის გამო, დირექციას სკოლის მიხედვის საშუალება არ ჰქონდა და 1990 წლიდან, მისი დეგრადირება მიმდინარეობდა.

— თანამდებობაზე დანიშნისას, თბილისის მერიის სპორტისა და განათლების სამსახურს კონკრეტული პროგრამა თუ წარუდგინეთ, რომლის განხორციელებაც რეალურია?

— მე სკოლის განვითარების ხუთწლიანი პროგრამა მაქვს, რომელიც თავის დროზე, მერიის შესაბამის სამსახურს წარუდგინე და მას მოწონება ხვდა. ამ პროგრამის თანახმად, 35-ე სკოლას უნდა ჰქონდეს 7 მოედანი და საჭიროა, ყველა მწვრთნელი ლიცენზირებული იყოს, რომ მასთან კონტრაქტი გაფორმდეს. ჩვენი ერთ-ერთი პრიორიტეტი აგრეთვე, უცხოეთთან ურთიერთობაა. სასწავლო პროცესს იმ პროგრამით წარვმართავთ, რომელსაც განათლების სამინისტრო მოგვანდის.

კლებად იცლიან და იძულებული ხდებიან, ან ერთზე თქვან უარი, ან — მეორეზე. 35-ე სკოლაში ეს საკითხი მეტ-ნაკლებად მოგვარებულია, თუმცა ზოგჯერ, დათმობაზე წასვლა ფეხბურთის სასარგებლოდ გვიწევს. ისეთი ბავშვებიც გვყავს, რომლებიც ორივე საქმეს თავს კარგად ართმევენ. აქვე გეტყვით, რომ კვირაში ერთხელ, მწვრთნელთა საბჭოს წევრები ვიკრიბებით და უკვე განვლილზე მსჯელობის გარდა, სამომავლო გეგმებსაც ვსახავთ.

— თქვენთან ბავშვების მიღება რა პრინციპით ხდება და აქ მოხვედრა ნებისმიერ მსურველს თუ შეუძლია?

— ჩვენი სკოლა ზოგადსაგანმანათლებლო გახლავთ — უბრალოდ, სპორტული პროფილისაა. სწავლა უფასოა და ვისაც სურს, ფეხბურთს მიჰყოს ხელი, ჯანმრთელობის ცნობა უნდა წარმოადგინოს. ბავშვებს ვარჯიშის დაწყება პირველი კლასიდანვე შეუძლიათ, რაშიც მათ ფულს არავინ ახდევინებს. მაგრამ როგორც კი სკოლაში საწვრთნელი პირობები გაუმჯობესდება, საფეხურით სექცია ფასიანი გახდება. ამ შემთხვევაში, მშობლებს მინდვრის, დაბანისა და ნაწილობრივ, კვების პრობლემას მოუვსნით, მაგრამ მათ მცირედი თანხის გადახდა მოუწევთ. თუ გესურს, რომ ნორმალური სკოლა გვექონდეს,

სკოლაში 600 ბავშვი ირიცხება, მაგრამ საერთო ჯამში, ფეხბურთში მოგარჯიშეთა ჩათვლით, მათი რიცხვი 1000-მდე აღწევს

— ამჟამად სკოლაში რამდენი ბავშვი ირიცხება და სასწავლო პროცესს სავარჯიშოსთან როგორ ათავსებთ?

— სკოლაში 600 ბავშვი ირიცხება, მაგრამ საერთო ჯამში, ფეხბურთში მოვარჯიშეთა ჩათვლით, მათი რიცხვი 1000-მდე აღწევს. ჩვენთან სავარჯიშო და სასწავლო პროცესები შერწყმულია. სხვა სკოლებში, სპორტით დაკავებული ბავშვები, ხშირ შემთხვევაში, სწავლისთვის ნა-

ასეთი ნაბიჯის გადადგმა აუცილებელია, რადგან 1000 ბავშვის შენახვის საშუალება არ გვაქვს.

— თუ გეგმავთ, რომ ინტერნეტის ტიპის სკოლა ჩამოაყალიბოთ, სადაც ბავშვები, გარდა სწავლისა და ვარჯიშისა, იცხოვრებენ კიდევ? და კიდევ, რაიონიდან ჩამოსული ფეხბურთელების მიღება-დაბინავებაც შეგეძლებათ?

— ამისთვის სკოლის მეოთხე სართულზე



არსებობს ოთახები, სადაც თავის დროზე, ჩვენი გამოჩენილი ფეხბურთელები ცხოვრობდნენ, როცა აქ სწავლობდნენ. ამ ოთახებში საცხებით შესაძლებელია, 40-50 ბავშვმა იცხოვროს, თუ მათ კვებისა და საყოფაცხოვრებო პირობებს მოვუგვარებთ. ცხადია, ამ შემთხვევაში, ზედამხედველი დაგვჭირდება, რომელიც მოზარდებს ყურადღებას მიაქცევს. მართალი გითხრათ, ეს ძნელად გადასაჭრელი პრობლემა არაა, რადგან ჩვენს სკოლაში ამის ბაზა არსებობს. თუმცა, ყველაფერი ფინანსებთანაა დაკავშირებული.

— თქვენს განკარგულებაში მყოფ მწვრთნელთა მომზადების დონე რამდენად გაკმაყოფილებით და მათი ცოდნის გაღრმავების მიზნით, რა ღონისძიებებს ატარებთ?

— ჩვენთან ბევრი პროფესიონალი და ლიცენზირებული მწვრთნელი მუშაობს. ლიცენზირება ფეხბურთში წინსვლისთვის საჭიროა, მაგრამ სკოლისთვის მწვრთნელის შერჩევისას, ყურადღებას მის ინდივიდუალურ თვისებებზე ვამახვილებ: შეიძლება, ზოგს ნ დიპლომი ჰქონდეს, მაგრამ რაც ისწავლა, ის ბავშვს ვერ გადასცეს. ჩვენი სკოლის ყველა მწვრთნელი ცდილობს, ლიცენზია აიღოს, მაგრამ ვინაიდან მათი რაოდენობა შეზღუდულია, ყველა ამის გაკეთებას ვერ ახერხებს. უნდა აღინიშნოს, რომ ფეხბურთის ფედერაცია მწვრთნელთა კვალიფიკაციის ამაღლებისა და ლიცენზირების მხრივ, სწორ ნაბიჯებს დგამს. თან, ხარისხის შენარჩუნების მიზნით, რაოდენობის შეზღუდვაც მართებულია. რაც შეეხება სტაჟირებაზე მწვრთნელთა გაგზავნას, — პირადად მე, მხოლოდ საქართველოს ფარგლებს მიღმა მათი წასვლის მომხრე არ გახლავართ. ვფიქრობ, პირადი კონტაქტების საშუალებით, შეიძლება,

უცხოელი სპეციალისტების ჩვენთან ჩამოყვანა, რათა მათ 3-4-დღიანი სემინარები ჩაატარონ. ჩემი აზრით, 10 მწვრთნელის საზღვარგარეთ გაგზავნას ჯობს, ერთი უცხოელი მოვინვიოთ და იმ ათმა აქ მოუშინოს. ეს ბევრად უფრო იაფი დაჯდება.

— პედაგოგთა შრომის ანაზღაურების პრობლემის გადაჭრა დამოუკიდებელ საქართველოში ყოველთვის მწვავედ იდგა. ეს საკითხი თქვენთან თუ არის მოგვარებული?

— ადამიანს, მისი ბუნებიდან გამომდინარე, ყოველთვის მეტი უნდა. მიუხედავად იმისა, რომ კარიერის განმავლობაში კლუბებთან სარფიან კონტრაქტებს ვაფორმებდი, ბოლომდე კმაყოფილი მაინც არ ვიყავი. ჩემი კონტრაქტები მასწავლებელთა ხელფასთან რა მოსატანია და ბუნებრივია, ისინი ანაზღაურებით უკმაყოფილო რომ იყვნენ. ცხადია, ბევრად უკეთესი იქნება, მათ მეტს რომ უხდიდნენ, რადგან სწავლის პროცესი საკმაოდ ძნელი და მომქანცველია. თავად წარმოიდგინეთ — ყოველდღე 5 გაკვეთილი როგორი ჩასატარებელია! შესაბამისად, რაც უფრო დიდია ხელფასი, მასწავლებელს დახარჯული ენერგიის აღდგენის მით მეტი საშუალება და მოსწავლისთვის საგნის ასხნის მეტი სტიმული აქვს. თუმცა, ჩვენთან მასწავლებლები ყოველმხრივ გვერდში მიდგანან, რადგან ხედავენ, რომ სკოლაში ვითარების უკეთესობისკენ შეცვლა მსურს.

— უცხოეთსა და საქართველოში ბავშვთა ფეხბურთში საქმისადმი მიდგომის მხრივ, რა პარალელს გააფლავებდით?

— ქართულ და უცხოურ სკოლებს შორის მთავარი განსხვავება ისაა, რომ საზღვარგარეთ ჩვენზე გაცილებით დიდი ფინანსური შესაძლებლობები აქვთ. შესაბამისად, ისინი ხარისხზე მუშაობენ და არა რაოდენობაზე. დამეთანხმებით, რომ ასი ბავშვის აღზრდა უფრო იოლია, ვიდრე ათასის. ჩვენი ყველაზე დიდი მინუსი ის

გახლავთ, რომ ძირითადად, მასაზე გვაქვს აქცენტი გაკეთებული და არა ხარისხზე. გარდა ამისა, ობიექტურ მიზეზთა გამო, უცხოური სკოლების მწვრთნელთა კვალიფიკაცია ქართველებისას გაცილებით ალემატება.

— დღესდღეობით, 35-ე საფეხბურთო სკოლის მთავარი მიზანი რა არის?

— ყოველთვის ვამბობ, რომ იმ საფეხბურთო სკოლის, სადაც 1000 ბავშვი სწავლობს, 3-მა აღზრდილმა მაინც, უცხოეთში მაღალ დონეზე თუ ითამაშა, მაშინ, აღნიშნული დაწესებულება არაჩვეულებრივად მუშაობს. ამ შემთხვევაში, დონეს როდესაც ვამბობ, ვგულისხმობ კლუბებსა და ჩემპიონატებს, რომლებშიც ჩვენი წამყვანი ლეგიონერები გამოდიან. თუ 35-ე სკოლაში ყიდვიანის ან ჩივილის მსგავს თუნდაც ერთ მოთამაშეს აღვზრდით, ქართულ ფეხბურთში საკუთარი სიტყვა ნათქვამი გვექნება.

— საქართველოს ნაკრებში კლას ტოპმოლერის მოღვაწეობის თაობაზე რას იტყვით?

— თავის დროზე, ჩვენი გუნდის მთავარი პრობლემა არასწორი ტაქტიკით თამაში იყო. ტოპმოლერი სწორედ ის ადამიანია, რომელსაც ამ მხრივ ნაკრების თამაშის გამოსწორება შეუძლია. ამაში ეჭვი არ მეპარება, რადგან თავად ვთამაშობდი ბუნდესლიგაში და კარგად ვიცი, თუ როგორი ავტორიტეტით სარგებლობს იგი გერმანიაში. ჩემი აზრით, ახალი მწვრთნელის მთავარი ამოცანა ერთიანი კოლექტივის ჩამოყალიბებაა. დარწმუნებული ვარ, რომ გაზაფხულზე, განსხვავებული ნაკრები გვეყოლება — უფრო შეთამაშებული და ტაქტიკურად განსწავლული.

— ჩვენი შესარჩევი ჯგუფის უმთავრეს ფავორიტად ვინ მიგაჩნიათ?

— მსოფლიო ჩემპიონატის ფინალში იტალიასთან განცდილი მარცხის მიუხედავად, საფრანგეთს უკეთეს გუნდად მივიჩნევ. პირველ რიგში, ფრანგებში ის მომწონს, რომ მათ, ტაქტიკური სქემის მკაცრად დაცვასთან ერთად, იმპროვიზაციაც შეუძლიათ.

— ეროვნულ გუნდში თაობათა ცვლას როგორ შეაფასებთ?

— საქართველოს ნაკრების ფეხბურთელთა უმრავლესობა მართლაც, გამოუცდელია. ჩვენს გუნდში თაობათა ცვლის მტკივნეული პროცესი დაიწყო. ადრე, როდესაც ნაკრებში ვთამაშობდი, მის რიგებში ბევრი, მაღალი კლასის ფეხბურთელი გამოდიოდა, რომელსაც მთელი ევროპა იცნობდა. გულდასაწყვეტია, რომ მაშინ ვერც მსოფლიოს და ვერც ევროპის ჩემპიონატის ფინალურ ეტაპზე ვერ ვითამაშეთ. დარწმუნებული ვარ, დროთა განმავლობაში, ამ ბიჭების ოსტატობა კიდევ უფრო გაიზრდება. ისინი ნიჭიერები არიან და განვითარების ყველა შანსი აქვთ. უბრალოდ, ამისთვის გარკვეული პერიოდი საჭიროა. ■



გზა პატრიარქობამდე და პატრიარქობის შემდეგ

არცთუ ისე შორეულ წარსულში, ჩვენი ათეიზმი იყო გაბატონებული და ღვთის რწმენა ერთგვარ დანაშაულად იქნა მიჩნეული. კომუნისტური და ბოლშევიკური ხელისუფლება სასტიკად ეპყრობოდა ყოველივეს, რაც რწმენასთან იყო დაკავშირებული — ხურავდნენ და ანგრევდნენ ეკლესიას, მონასტრებს, შეურაცხყოფდნენ და ამსხვრევდნენ ხატებს, ჯვრებსა და სხვა საეკლესიო სიმბოლოებს. ცხადია, სასტიკად იდევნებოდნენ სასულიერო პირებიც. მოუხედავად ამისა, მაინც ბევრმა ადამიანმა შეძლო ამ მძიმე და განსაცდელით აღსავსე ეპოქაში დევნილი ეკლესიის მწყემსმთავრისა თუ ღვთისმსახურის მიძიმე და საბატიო ჯვრის ზიდვა. მათ შორის არიან XX საუკუნეში მოღვაწე პატრიარქები და მალალი სულიერებით გამოჩენილი სასულიერო პირები, რომელთა ცხოვრებასა და მოღვაწეობას ჩვენი ჟურნალის ფურცლებზე უწინდელზე მეტ ადგილს დაეთმოთ. აქვე დავეძენ, რომ ბევრი მათგანი საქართველოს მართლმადიდებელმა ეკლესიამ წმინდანად შერაცხა და მათი სახით, უდიდესი მფარველნი და მეოხნი შევიძინეთ ღვთის წინაშე.

შორენა მერკვილაძე

ალბათ ყველა ქართველს სმენია წმინდა ამბროსის (ხელაია) მიერ ბოლშევიკების მიმართ წარმოთქმული სიტყვები: სული ჩემი ეკუთვნის უფალს, გული — საქართველოს, გავს კი რაც გნებავთ, ის უყავითო. მიძიმე იყო ჯვარი პატრიარქობისა, რომელიც უწმინდესმა ამბროსიმ ატარა — მას ხომ 1921-დან 1924 წლამდე მოუხდა საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის მწყემსმთავრობა — მაშინ, როდესაც ქვეყანაში ეკლესიას უმძიმესი დრო ედგა.

ამბროსი — ერისკაცობაში ბესარიონ ხელაია, რომელიც წმინდანად შერაცხვის შემდეგ, წმინდა ამბროსი აღმსარებლის სახელითა ცნობილი, დაიბადა 1861 წლის 7 სექტემბერს, ზუგდიდის მაზრის სოფელ მარტვილში. დაწყებითი განათლება იქვე, სამეგრელოს სასულიერო სასწავლებელში მიიღო; შემდეგ სწავლა თბილისის სასულიერო აკადემიაში გააგრძელა. სწავლის პერიოდში ოჯახიც შექმნა — ცოლად კესარია მერჩულე შეირთო. მომავალი პატრიარქის გული თავიდანვე ღვთისა და სამშობლოს უსაზღვრო სიყვარულით ყოფილა ანთებული, მაგრამ რადგან სული მისი ყოველთვის „მთლიანად ეკუთვნოდა უფალს“... ღვთის გზა აირჩია — 1887 წელს ამბროსი ხელაიას მღვდლად დაასხეს ხელი. 8 წელი მსახურობდა მღვდლად სოხუმსა და სოჭში, თან აფხაზეთის სამრევლო სკოლებში ქართულ ენასაც ასწავლიდა. 1896 წელს უდიდესი განსაცდელის წინაშე აღმოჩნდა — მისი მეუღლე მშობიარობას გადაჰყვა და მამა ამბროსის 3 ობოლი შვილი დარჩა. მიძიმე იყო მეუღლის დაკარგვით გამოწვეული გულისტკივილი, მაგრამ დარდასა და ვარაშს არ მისცემია და სასონარკვეთილებში არ ჩავარდნილა: მას ხომ უფალი ჰყავდა შემწედ და იმედად.

დაქვრივების შემდეგ ერთხანს, კვლავ აფხაზეთში მსახურობდა, 1897 წელს კი, შვილებთან ერთად, რუსეთში გაემგზავრა და ყაზანის სასულიერო აკადემიაში ჩაირ-

იცხა. თან გაიყოლა სამშობლოზე დარდი და ფიქრი, რომელიც შორეულ მხარეში ყოფნისას წამითაც არ მოშორებია. სწორედ ყაზანის სასულიერო აკადემიაში სწავლის პერიოდში დაიცვა დისერტაცია თემაზე: „ქრისტიანობის ბრძოლა ისლამთან საქართველოში“, რომელსაც დიდი მონაწილეობა ჰქონდა.

1901 წელს სწავლა დაასრულა. იმავე წელს ბერად შედგა და საქართველოში დაბრუნდა. ეს ის პერიოდია იყო, როდესაც ჩვენი ქვეყნის საუკეთესო შვილები საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის აღდგენისთვის იბრძოდნენ, მათ რიგს სამშობლოში ახალ-დაბრუნებული მამა ამბროსიც შეუერთდა. ამის გამო, 1905 წელს, რუსეთში გადასახლება მიუსაჯეს. სამშობლოს კი მოსწყვიტეს, მაგრამ საქართველოზე ფიქრი და სამშობლოში დაბრუნების იმედი ასულდგმულზედა. იმედი არც გასცრუებია — მალე ღვთისა და სამშობლოს სიყვარულით დამაშვრალ მამას სამშობლოში დაბრუნების ნება მისცეს.

საქართველოში ჩამოსვლის შემდეგ, ქელიშის მონასტრის წინამძღვრად დაადგინეს. ერთ დროს მთელი რაქის საღმრთო სწავლა-განათლების კერა, მამა ამბროსის თითქმის გაუდაბრუნებული დახვდა. ჩასვლის დღიდანვე შეუდგა მონასტერში სასულიერო განათლების კერის აღდგენა-განახლებაზე ზრუნვას. მოახერხა კიდევ — იმერეთის ეპისკოპოს ლეონიდეს ნებართვით, მონასტერში სასულიერო სასწავლებელი გახსნა და საღმრთო განათლების მიღების მსურველთა მომზადება დაიწყო. ხალხსაც მალე შეაყვარა თავი, ღვთის ენა და პირი ასხიო, — ხშირად ამბობდნენ თურმე იქაურები. ქელიშის მონასტერში მოღვაწეობა სხვა მხრივაც ნაყოფიერი აღმოჩნდა, — სწორედ იქ მსახურების პერიოდში აღმოაჩინა წმინდა ამბროსი ხელაიამ „ქელიშური ოთხთავის“ სახელით ცნობილი „სახარება“; ერთხელ მონასტრის ეზოში გამოსული მამა ამბროსის ყურადღება მიწის სიღრმიდან ამოვალაშმა ყრუ ხმამ მიიპყრო. მორჩილები იხმო, მიწა გააჭრევიანა და უძველესი „სახარება“ აღ-



მოაჩინა...

მალე ამბროსი ხელაია ფერისცვალების მონასტრის წინამძღვრად დანიშნეს. ამავე პერიოდში თბილისის სინოდალური კანტორის წევრიცაა.

1908 წელს, მამა ამბროსის სამინილო ბრალდება წაუყენეს, მას ეგზარქოს ნიკოლის მვლელობაში მონაწილეობა დააბრალეს. სიმართლის გარკვევაც არავის უცდია, ისე გაუყენეს სრულიად უდანაშაულო წმინდა მამა რუსეთის გზას. ერთი წლის მანძილზე, რიაზანის სამეზბის მონასტერში სასტიკ რეჟიმში ამყოფებდნენ. ამასაც არად ჩააგდებდა, ყველაზე მთავარი — მღვდელმსახურების უფლება რომ არ ჩამოერთმიათ. არაერთხელ მიმართა სრულიად რუსეთის სინოდს თხოვნით, რომ საქართველოში დაბრუნების ნება მიეცათ, მაგრამ მისი ყველა თხოვნა უპასუხოდ რჩებოდა. საქართველოში ცილისმამებლურ ხმებს უყრიდნენ — მამა ამბროსი მატერიალურად კარგად არის უზრუნველყოფილი და ამიტომაც არ ბრუნდება სამშობლოში. ამ ხმებმა თავად ამბროსი ხელაიას ყურამდეც მიღწია, რომლის საპასუხოდაც, გულისტკივილით წერდა ერთ-ერთ წერილში — „ჩემი ექსორიანი“: „ზოგიერთი მთვლიან მე ბედნიერად, რომ მოვშორდი საქართველოს და ვითოდა მატერიალურად, კარგად მოვეწყვე. ამის დამწერთ, ალბათ ჯერ არ გამოუცდიათ მართოვანა სულისა — არ გამოუცდიათ ის სიმწვავე, რასაც განიცდის სამშობლოდან გადახვეწილი, თუკი გადაგვარების გზაზე არ არის დამდგარი და გული შესტკივა სამშობლოს მდგომარეობაზე“.

1917 წელს მამა ამბროსი მაინც ახერხებს სამშობლოში დაბრუნებას და კვლავ საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის აღსადგენად მებრძოლ ერის საუკეთესო შვილებს უერთდება. ეს ხომ ის პერიოდი იყო, როდესაც რუსეთში თებერვალში მიმდინარე გლობალურმა ცვლილებებმა ხელსაყრელი მომენტი შეუქმნა საქართველოს ეკლესიის დამოუკიდებლობის მოპოვებისთვის ბრძოლას. შედეგმაც არ დააყოვნა — 1917 წლის 25 მარტს სვეტიცხოვლის ტაძარში

საზემოდ გამოცხადდა საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალია. 4 დღეში შედგა სასულიერო მოღვაწეთა კრება. დადგინდა, რომ ამიერიდან, სიონის საკათედრო ტაძარში ღვთისმსახურება ქართულ ენაზე აღევლინებოდა.

ავტოკეფალიის აღდგენის შემდეგ, მამა ამბროსი ჯერ ჭყონდიდის, შემდეგ — აფხაზეთის მიტროპოლიტი გახდა. 1920 წლის ოქტომბერში კი, გელათში გამართულ მესამე საეკლესიო კრებაზე საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქად აირჩიეს.

კათოლიკოს-პატრიარქად აღსაყდრებიდან რამდენიმე თვეში — 1921 წლის თებერვალში საქართველოს ეკლესიას მიმე დრო დაუდგა — საბჭოთა ხელისუფლებამ მოსკოლის დღიდანვე სარწმუნოების დევნას მიჰყო ხელი: ანგრევდნენ და ზურავდნენ ტაძრებს, აპატიმრებდნენ და ხვრეტდნენ სასულიერო პირებს, ტყვიას ესროდნენ ხატებსა და ფრესკებს... ერის სულიერი წინამძღოლი ყველანაირად ცდილობდა მათ შეჩერებას, მაგრამ რას გააწყობდა უღმერთო ხელისუფლებასთან? როდესაც მამა ამბროსი დარწმუნდა, რომ ვერაფერს გააწყობდა, ქუთაისის მიტროპოლიტ ნაზართან ერთად, საეკლესიო საგანძურის საიმედო ადგილას გადაამალა, რათა ამ გზით, განადგურებისგან ესხნა.

1921 წლის 15 აპრილს მიღებული დეკრეტით ბოლშევიკებმა ქართული ეკლესია იურიდიული სტატუსის არმქონედ გამოაცხადეს.

1922 წელს იტალიის ქალაქ გენუაში ჩატარდა საერთაშორისო კონფერენცია, რომლის მთავარ საკითხს, კომუნისტურ რუსეთთან ურთიერთობის მოწესრიგება წარმოადგენდა. ბოლშევიკები ყველანაირად ცდილობდნენ, მსოფლიოს საზოგადოების წინაშე თავი ჰუმანურ ხელისუფლებად წარმოეჩინათ, მაგრამ საქმის რეალური ვითარება გენუის კონფერენციის საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის, ამბროსი ხელაიას შემოწმებითა ამტკიცდა: „ოკუპანტები, მართალია, ლამობენ, შინ და გარეთ ყველანი დაარწმუნონ, რომ მათ გაათავისუფლეს და გააბედნიერეს ქართველები, მაგრამ რამდენად ბედნიერად გრძნობს თავს ქართველი ერი, ეს ყველაზე უკეთ ვუწყაი მე, მისმა სულიერმა მამამ და დღესდღეობით ერთადერთმა ნამდვილმა მოძღვარმა, რომელსაც უშუალოდ მესმის მისი კენესა და ვაება... 1921 წლის 25 თებერვალს, უთანასწორო ბრძოლაში სისხლიდან

დაცლილ საქართველოს ხელმეორედ დაადგა კისერზე ისეთი მძიმე და სამარცხვინო მონობის უღელი, რომლის მსგავსი მას არ განუცდია თავის მრავალსაუკუნოვან ისტორიაში. ერთს ართმევდნენ მამა-პაპათა ეროვნულ კულტურას, დასასრულ უბღალავდნენ წმიდათაწმიდას — სარწმუნოებრივ გრძნობას და სინდისის თავისუფლების დროშის ქვეშ, ნებას არ აძლევდნენ, თავისუფლად დაიკმაყოფილოს რელიგიური მოთხოვნილება, მისი სამღვდლოება უკიდურესად დევნილია, მისი ეკლესია დღეს უფლებაყრდილია, ერთი სიტყვით, ერი გმინავს, მაგრამ საშუალება არა აქვს ხმის ამოღებისა“, — ნათქვამია პატრიარქის მიმართებაში, რომელიც ამასთანავე ქართველი ერის სახელით, ქვეყნიდან წითელი არმიის გაყვანასა და რეფერენდუმის მოწყობას ითხოვს.

ევროპის ქვეყნების წარმომადგენელთა უმეტესობამ სიტყვით მხარი დაუჭირა ქართველ ხალხს, მაგრამ საქმით არაფერი გაუკეთებია: მემორანდუმი დღის წესრიგშიც კი არ დაუყენებიათ — კონფერენციის მონაწილეები რუსეთთან ურთიერთობის გამწვანებას მოერიდნენ. სამაგიეროდ, საბჭოთა ხელისუფლება გათამამდა და პატრიარქს ურჩობა არ აპატიო — 1924 წელს იგი სხვა საეკლესიო მოღვაწეებთან ერთად დააპატიმრეს. წმინდა ამბროსის, გენუის კონფერენციისადმი მემორანდუმის გაგზავნა, საქართველოს ეკლესიის საგანძურის გადაშლვა და საბჭოთა ხელისუფლებასთან თანამშრომლობისთვის თავის არიდება ნაუწყეს ბრალად.

სასამართლო პროცესზე კათოლიკოს-პატრიარქმა კიდევ ერთხელ უშიშრად აღიარა კომუნისტური რეჟიმის უზნეობა. თამამად ამხელდა ხელისუფლებას უსამართლობასა და მკრეხელობაში. აი, რამდენიმე მონაცემი უწმინდესი პატრიარქის სასამართლო პროცესზე წარმოთქმული სიტყვისა: „მეუბნებიან, რომ ჩემს უფლებებს გადავამეტე, რომ მე არ მქონდა უფლება გავრეოდი პოლიტიკაში და ამოეღო ხმა... ჩვენ თვითონ ვცდილობთ, ცხოვრებაში გავატაროთ პრინციპი: „ვეისარს ვეისრისა და ღმერთს ღვთისა“, — ამის გამო არ ვერცხვით სახელმწიფო წყობილების და მართვა-გამგეობის საქმეში. მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ პირში წყალი ჩავიყენოთ და არა ვსთქვათ რა, როდესაც გვხვდება უსამართლობა, გარეშე ძალების მოძალეებას, ხალხის შევიწროებას... ყველა ამას ქრისტიანული მოძღვრება არ

გვეკრძალებს. ქრისტეს ებრალებოდა ერი, მას ემსახურებოდა და მასზე ზრუნავდა. ამბობდა ხშირად: „მეწყალის მე ერი ესე“, „ნუ დაიდუმებთ ერისთვის“, გვეუბნება ჩვენი მოძღვარი და ამის აღსრულებას ყოველთვის მისდევდა ჩვენი სამღვდლოება. თუ გადაათვალიერებთ ისტორიას, თქვენ იქ დაინახავთ ამის უამრავ მაგალითს... ამრიგად, როგორც სარწმუნოებრივი, ასევე ისტორიული მაგალითები მაძლევდნენ მე უფლებას ხმის ამოღებისას. არა, ეს უფლება არ არის, ეს არის მოვალეობა და მისი აუხრულებლობა გამდინდა მე უღირსად ჩემი თანამდებობისა, პასუხისმგებლად ღვთისა, ეკლესიისა და ერის წინაშე“, „თუ მე ვიცავდი ჩვენი ერის თავისუფლებას, ამის საფუძველს მაძლევს ჩვენი სარწმუნოებრივი მოძღვრება... მე შევასრულე ჩემი მოვალეობა, როგორც ჩვენს წინაპრებს ტკბილად მიაჩნდათ სამშობლოსა და სარწმუნოებისთვის ტანჯვის მიღება, აგრეთვე ტკბილი იქნება ის სასჯელი ჩემთვის, რომელსაც მივიღებ მშობლიური ეკლესიისა და ერის თავისუფლების დაცვის მიზნით ხმის ამოღებისთვის. ეს იქნება დავიკრავი იმ ჯვრისა, რომელიც ჩემგან ნატვრითა და ვატარებ ჩემი ცხოვრების თითქმის 37 წლის მანძილზე. ჩემგან ეროვნული ინტერესების დასაცავად ამოღებული ხმა და მსჯავრი, რომელსაც მომიჯვის უზენაესი სამსჯავრო, მონახავს თავის ადგილს ყოველის ქართველის გულში, რომელსაც ჯერ კიდევ არ დაუკარგავს სარწმუნოება და სამშობლოს სიყვარული“. ბოლო სიტყვების წარმოთქმისას კი, წმინდა ამბროსი ხელაია ბოლშევიკებს მიუბრუნდა და მიმართა: „სული ჩემი ეკლესიის უფალს, გული — საქართველოს, გვამს კი რაც გნებავთ, ის უყავით“...

სასამართლო ამბროსი ხელაიას სიკვდილით დასჯის განაჩენი გამოუტანა, მაგრამ მცოვანი ასაკის გამო, განაჩენი შეუცვალეს და მ წლით თავისუფლების აღკვეთა მოუსაჯეს. მაგრამ სასჯელი ბოლომდე არ მოუხდია: ციხიდან ამნისტიით გამოსული (1924 წლის დამლევს სასჯელი მოუსხნეს, 1925 წლის მარტში კი — პატიმრობიდან გაათავისუფლეს) კათოლიკოსი ფეხით გამოუყვავა გზას სიონის ტაძრისკენ, მისი გათავისუფლების ამბავი ელვის სისწრაფით მოედო ქალაქს და ვიდრე სიონში მივიდოდა, ტაძარი მრევლით გაივსო...

1927 წლის 28 მარტს უწმინდესმა ამბროსის ხელაიამ უკანასკნელი ნიშნა ჩატარა სიონის საკათედრო ტაძარში. ნიშნის შემდეგ, ცუდად გახდა, მეორე დღეს კი, მშვიდობით შეკვდრა სული უფალს. მისი წმინდა სული ზეციური ეკლესიის მკვიდრთა შეუერთდა. წმინდა და მართალი ცხოვრებით განწმენდილი მისი სხეული კი, 3 აპრილს, სიონის ტაძარში დაკრძალეს. იმ დღეს სიონში უამრავი ადამიანი იყო შეკრებილი.

1994 წელს გამართულ საქართველოს ეკლესიის გაფართოებულ კრებაზე განიხილეს საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ამბროსი ხელაიას ცხოვრება, რომლის საფუძველზეც, ერისა და ეკლესიის წინაშე განუწეო ღვაწლისა და დამსახურებისათვის იგი წმინდანად შერაცხეს — ამბროსი აღმსარებლის სახელით.

სასამართლო პროცესზე კათოლიკოს-პატრიარქმა კიდევ ერთხელ უშიშრად აღიარა კომუნისტური რეჟიმის უზნეობა



სიენა მილერმა ბოლიუდის ყვლაჯი სასტუდოო სასიძო უაბით გაიხფუტა!



ჰოლივუდში ახალი სენსაციური ამბავი დატრიალდა! როგორც *Star-daily* იუწყება, მშვენიერმა სიენა მილერმა (ენდი უორჰოლის მუზა ფილმში *Factory Girl*) ჰოლივუდის ყველაზე სახარბილო სასიძო ჯოშ ჰარტნეტი პირში ჩალაგამოვლებული დატოვა და უარით გაისტუმრა. სკარლეტ იოჰანსონის ყოფილი ბოიფრენდი ჯოშ ჰარტნეტი რამდენიმე პაემნისა და ლოს-ანჯელესში, *Chateau Marmont*-ში რომანტიკული ვახშმის შემდგომ, ბრიტანელმა მსახიობმა სერი-

ოზულად გაიტაცა. ახალგაზრდებს შორის ურთიერთობა თავბრუსხვევი ტემპით განვითარდა, მაგრამ ამ დღეებში სიენამ ჯოშს განუცხადა, რომ სერიოზული ურთიერთობისთვის ჯერ მზად არ არის. ამის მიზეზი კი ყოფილ ბოიფრენდთან, ჯად ლოუსთან დაშორების შემდგომ დარჩენილი ტკივილია. ლოუს ღალატმა (ჯად ლოუმ სატრფოს საკუთარი შეილების ძიძასთან უღალატა), სიენას უდიდესი იმედგაცრუება მოუტანა. ყოველივეს ამას ისიც დაემატა, რომ სიენა ჯოშისა და მისი ყოფილი შეყვარებულის, სკარლეტ იოჰანსონის სატელეფონო საუბარმაც შეაშფოთა. ასე რომ, ჯერჯერობით ჯოშ ჰარტნეტმა სიენა მილერის გულის მოგება ვერ შეძლო. როგორც ჩანს, სიენამ მომხიბვლელი ჯად ლოუ ჯერაც ვერ დაივიწყა. ცოტა ხნის წინ, ისინი წვეულებაზე ერთმანეთს შემთხვევით შეხვდნენ და როგორც ამბობენ, წვეულებიდან ერთად წავიდნენ. რამდენიმე თვის წინ, სიენა ინტიმური საქონლის მაღაზიაში იხილეს, სადაც მსახიობმა 550 დოლარად ღირებული ტყავის ხელბორკილი და ქამრებისგან შექმნილი კოსტიუმი შეიძინა. მაღაზიის კატალოგი იუწყება, რომ კოსტიუმი „იდეალურია ბიუსტპალტერთან ერთად და მის გარეშე. გამოიყენეთ ქამრები, თოკები და აბრეშუმის თასმები იმისთვის, რომ თქვენი სატრფო არსად გაგეცეთ!“ სიენასთან შეხვედრამდე, ჯად ლოუ დაქორწინებული იყო და ქორწინების 5 წლის მანძილზე, 3 შვილი შეეძინა. მათ რომანს მუდამ თან სდევდა სკანდალები. ერთხელ, სიენამ სატრფოს მისასავე შვილების ძიძასთან შეუსწრო. მაშინ, ლოუს მის შესარიგებლად, უდიდესი ძალისხმევა დასჭირდა. მას შემდეგ, წყვილი რეგულარულად აკეთებს განცხადებას დაშორების თაობაზე, შემდგომ კი — ისევ რიგდება...



ალანის მთისუცის ჩამოლილი ნიშნობა

კანადელმა მომღერალმა ალანის მორისეტმა და მისმა ბოიფრენდმა — მსახიობმა რაიან რეინოლდსმა, ორწლიანი ურთიერთობა განწყვიტეს და ნიშნობა ჩამოლილად გამოაცხადეს. „რაიანმა და ალანისმა დაშორება გადაწყვიტეს. ისინი მეგობრებად დარჩებიან და ერთმანეთის მიმართ მუდამ პატივისცემით იქნებიან გამსჭვალულნი“, — ნათქვამია მათ ერთობლივ პრესრელიზში.

წყვილმა ერთმანეთი 2002 წელს, დრიუ ბერი-მორის დაბადების დღის აღსანიშნავ წვეულებაზე გაიცნო. ორი წლის შემდეგ, მათი ნიშნობა შედგა, მაგრამ ქორწინების თარიღი ვერა და ვერ დანიშნეს. „არქარების მიზეზს ვერ ვხედავ, ამის გარეშეც ბედნიერი ვარ“, — ამბობდა მომღერალი. 2006 წლის ზაფხულში, მათ შორის პირველი სერიოზული განხეთქილება მოხდა, რომლის გამოც შეყვარებულები კინალამ დაშორდნენ, მაგრამ 3 თვის შემდეგ შერიგდნენ.

ამჟამად, 32 წლის მომღერალი ახალ, სტუდიურ ალბომზე მუშაობს, რომელიც გასული წლის ბოლოს უნდა გამოსულიყო, მაგრამ რელიზის ზუსტი თარიღი ჯერაც უცნობია.

უკან მაკტაგონი კუტე კამერის „გააცდესლეს“

ლეგენდარული სიტელევი მუსიკოსი, ჯგუფის — *Nirvana* ლიდერი, კურტ კობეინი, რომელმაც 90-იან წლების დასაწყისში მსოფლიოს ახალი, გრანჟის ეპოქის დადგომა აუწყა, გარდაცვალებიდან 13 წლის შემდეგ, თავანისმცემლებს კვლავ უბრუნდება. როკ-ენ-როლის მწუხარე სახის რაინდი, თავანისმცემლებს ამჯერად კინოეკრანიდან მიესალმება. კობეინის ეგზალტირებულმა ქვრივმა, კორტნი ლავმა განაცხადა, რომ ის კურტ კობეინის ცხოვრებისადმი მიძღვნილი პირველი მხატვრული ფილმის გადაღებას იწყებს. ბუნებრივია, კობეინის მსგავსი კოლორიტული ფიგურა ეკრანებზე დღემდეც არაერთხელ გამოჩნდებოდა. მაგალითად, ეი ჯეი მნაკის ფილმში *Come As You Are* და გას ვან სენტის სურათში „უკანასკნელი დღეები“, მაგრამ პირველი ფილმი დოკუმენტური იყო, მეორე კი პირიქით — თითქოს კურტ ღონაღდ კობეინის ცხოვრების მოტივებზე იყო აგებული, მაგრამ სურათი იმდენად განყენებულია, მასში ჯგუფ *Nirvana*-ს მუსიკაც კი არ ჟღერს. ასე რომ, კორტნი ლავის პროექტი, მუსიკოსის შესახებ შექმნილი პირველი მხატვრული ფილმი იქნება. სცენარს საფუძვლად დაედო ჩარლზ რ. კროსის წიგნი *Heavier Than Heaven*, რომელშიც კორტნის აზრით, ყველაზე კარგადაა ასახული კობეინის ცხოვრება. ჯერჯერობით ძნელია იმის თქმა, თუ რა გამოვა, რადგან რეჟისორისა და სცენარისტის ვინაობა არ სახელდება. უნდა ითქვას, რომ *Nirvana*-ს თავგადაკულ ფანებს რეჟისორის ვინაობა ნაკლებად აინტერესებთ, მათთვის უმთავრესია ის, თუ ვინ განასახიერებს ხერხემლის ტკივილით გატანჯული, მუდამ ნარკოტიკებით გაბრუნებული გენიალური მუსიკოსის როლს ეკრანზე. როგორც ჩანს, კორტნიმ ეს პრობლემა უკვე გადაჭრა: „არჩევანის გაკეთება ორ მსახიობს შორის მოგვიწევს. ერთი მათგანი გარეგნულად დამჯერ ბიჭუნას ნააგავს, მაგრამ მასში უზღვავე ფარული ვნება და რისხვაა დამალული; მეორე მსახიობი კი, პირიქით, სისასტიკეს არ მალავს, რაც მას ძალზე უხდება კიდევ“.

ინფორმაციამ მაინც გაჟონა. ცნობილი გახდა, რომ კორტნი ლავი „აგრესიულ დამჯერ ბიჭუნაში“, სავარაუდოდ, ევან მაკგრეგორს გულისხმობს. უნდა ითქვას, რომ არჩევანი გამართლებულია. მსახიობის რეპერტუარში „ვარსკვლავური ომების“ სუპერ-დადებითი პერსონაჟის გარდა, ისეთი ცოდვილი გმირებიც არიან, როგორებიც — მისი გმირები ფილმებში: „ახალგაზრდა ადამი“, „ზედაპირული სამარე“ და მარკ რენტონის გენიალური როლი, ნარკომანიის თემაზე შექმნილ საუკეთესო სურათში — „ნემსზე“. ჯერჯერობით ისიც უცნობია, თუ ვინ განასახიერებს თავად კორტნი ლავის როლს ეკრანზე. „მსახიობის ვინაობის დასახელება ჯერ არ შემოიძლია, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, კანდიდატი მოგეწონებათ. ვფიქრობ, ფილმში მეტისმეტად ლამაზი ვიქნები, მაგრამ მსახიობი, რომელიც ჩემს როლს ითამაშებს, ძალზე კარგად მიცნობს და იცის, რა ჩიტიც ვბრძანდები“, — ამბობს კობეინის ქვრივი. მისი ლავი ქმრის „გაცოცხლების“ საქმეში უზღვავე ენერგიას და შემართებას აჟღავნებს. ისლა დაგვრჩენია, წარმატება ვუსურვოთ მას და იმედი ვიქონიოთ, რომ ახალი ფილმი ღირსეულ ადგილს დაიკავებს ისეთი ცნობილი სურათების გვერდით, როგორებიცაა: *Doors*, „რეი“ და „ზღვარს მიღმა“.



კრისტინა აგილერას „მიშეული“ კვიტადლეში, დიდი პეტიმბის „სიბილი სიბილის ყანაში“ და მბიფნი სპიტის პაფიფსანი სიფყა...



როგორც ჩანს, მომღერალ კრისტინა აგილერას არანაირი პრობლემა არა აქვს იმასთან დაკავშირებით, რომ მეუღლის, მუსიკალური პროდიუსერის, ჯორდან ბრეტმენის წინაშე გაშიშვლდეს და მისი მზერა საკუთარი სხეულით დაატკბოს. „ერთად ისე მყუდროდ ვგრძნობთ თავს; ჩვენ ასეთი ტრადიცია გვაქვს — „მიშეულ“ კვირა დღეებს ვანყოთ ხოლმე... ოჯახის შენასანარჩუნებლად ზოგჯერ გრძნობათა აგზნება ხდება საჭირო“, — განაცხადა მომღერალმა ელენ დეჯენერესის ტელეშოუში. კრისტინა აგილერა და ჯორდან ბრეტმენი 2005 წლის ნოემბერში შეუღლდნენ. წყვილი დასვენების დღეებში შიშვლდება. კვირა დღეს კრისტინა და ჯორდანი ერთმანეთს უძღვნიან. კრისტინა ფიქრობს, რომ სწორედ ეს არის მათი მყარი ოჯახის საიდუმლო: „ამ დღეს არსად მივიჩქარებ, სხვა საქმე არ გვაქვს. უბრალოდ, მთელ დღეს ერთად ვატარებთ და ყველა საქმეს, სადილსაც კი, შიშვლები ვაკეთებთ“. ცნობილ ადამიანებს შორის კრისტინა აგილერა პირველი არ არის, ვინც აღიარა, რომ ჩუმ-ჩუმად შიშვლდება. ცნობილია, რომ მერილინ მონროს, სახლში შიშვლად სიარული უყვარდა. ცოტა ხნის წინ, დრიუ ბერიმორმაც აღიარა, რომ ირლანდიის მინდვრებში შიშვლად სირბილი ძალიან უყვარს. „ზოგჯერ, როდესაც ირლანდიაში მანქანით მივდივარ, ავტომობილს ვაჩერებ, გადმოვდივარ და მინდორში გავრბივარ. გზადაგზა, გადმოვდივარ და მინდორში გავრბივარ. გზადაგზა, გადმოვდივარ და მინდორში გავრბივარ. გზადაგზა, გადმოვდივარ და მინდორში გავრბივარ.“

ზა სამოსს ვიხდი და ხორბლის ყანაში შიშველი დავრბივარ. არ მინდა, ამ დროს ვინმემ დამინახოს. მსურს, ბუნებასთან ერთიანობა თავისუფლად შევიგრძნო: ასეთ დროს სრულიად უზრუნველი და ლალი ვხდები“.

გასული წლის ბოლოს, ბრიტანული მუსიკალური ჟურნალისტის მიცემულ ინტერვიუში, ბრიტნი სპირსმაც აღიარა, რომ მეორე ბავშვის გაჩენის შემდეგ, თავიდან ფეხებამდე გაშიშვლება და ქმარ-შვილთან ერთად საკუთარი სახლის გარშემო სეირნობა შეუყვარდა. „სიშიშვლე ძალზე კომფორტულია. ვფიქრობ, ისეთი არაფერი მჭირს, რისი გამოჩენისაც უნდა მრცხვენოდეს“, — განაცხადა ბრიტნიმ და კიდევ უფრო შორს შეტოვა: მაღალი საზოგადოების შეკრებებზეც კი უტრუსებოდ დაიარებოდა, მაგრამ მოგვიანებით, პირობა დადო, რომ აუცილებლად გამოსწორდება!!!

კრისტინა აგილერა-ჯონსმა მეტედი გაიფიდა

დასავლურ პრესაში დიდი აღიქოთი ატყდა: ჟურნალისტები ირწმუნებიან, თითქმის ფილმის — „ზოროს ნილაბი“ ვარსკვლავმა კეტრინ ზეტა-ჯონსმა პლასტიკური ოპერაციის მეშვეობით, მკერდი გაიზარდა და ამის დასამტკიცებლად, პაპარაცების მიერ გადაღებულ ფოტოსურათებს იშველიებენ. თავად მსახიობი, პლასტიკური ოპერაციის ფაქტს ოფიციალურად არ ადასტურებს. ჟურნალისტები ამბობენ, რომ კეტრინის მკერდი რამდენიმე ზომით გაიზარდა. ასეა თუ ისე, კინოვარსკვლავის მეუღლე მაიკლ დუგლასი ახალგაზრდა მეუღლის სხეულით ძალზე კმაყოფილია!

მეგ ტაიანისა და მეთიუ პერის „მეგამბის“ ამაყი



როგორც კოცნიდნენ ერთმანეთს პარკში, ხის ტოტზე შემომსხდარი მეგ რაიანი და მეთიუ პერი, მაგრამ „თვითმხილველთა“ ნაამბობი ხშირად მათივე ფანტაზიის ნაყოფი აღმოჩნდება ხოლმე. ასე რომ, ჭორებს ნურც ჩვენ ავყვებით!!

შარლიზ ტერონი სასამატლოს წინაშე ჩაბდგმა

„ოსკაროსან“ შარლიზ ტერონს საკონტრაქტო ვალდებულებათა დარღვევაში ედება ბრალი. საათების მწარმოებელმა შვეიცარიულმა ფირმამ Raymond Weil-მა 31 წლის კინოვარსკვლავის წინააღმდეგ სარჩელი აღძრა. როგორც ირკვევა, მსახიობმა თავს უფლება მისცა და „სხვა“ საათი გაიკეთა! აქამდე შარლიზი Raymond Weil-ის სარეკლამო კამპანიის სახე იყო. კონტრაქტის თანახმად, შარლიზ ტერონმა „სოლიდური გასამრჯელოს“ ფასად ვალდებულება იკისრა, რომ 2005 წლის ოქტომბრიდან 2006 წლის დეკემბრამდე, მხოლოდ ამ ფირმის საათებს იხმარდა, მაგრამ გასული წლის მარტში, მსახიობმა Christian Dior-თან კიდევ ერთ სარეკლამო კონტრაქტს მოაწერა ხელი და ოსტინში (ტეხასის შტატი) გამართულ პრესკონფერენციაზე ამ ფირმის საათით გამოცხადდა, რაც Raymond Weil-ს შეუმჩნეველი არ დარჩენია. შვეიცარიული ფირმის წარმომადგენლები ირწმუნებიან, რომ ხელშეკრულების თანახმად, შარლიზ ტერონს ნებისმიერი სხვა საიუველირო ფირმის სარეკლამო კამპანიაში (საქველმოქმედო აქციების ჩათვლით) მონაწილეობა ეკრძალებოდა. მიუხედავად ამისა, გასული წელს, მისი ფოტოსურათი, რომელზეც მსახიობი ყელსაბამით არის გადაღებული, შიდსთან ბრძოლისათვის განკუთვნილ რეკლამაში იყო გამოყენებული. კონტრაქტის დარღვევის გამო, ფულადი ჯარიმის რაოდენობა არ სახელდება, მაგრამ Raymond Weil-ის ადვოკატი აცხადებს, რომ იმ სარეკლამო კამპანიისთვის, რომელშიც შარლიზ ტერონი მონაწილეობდა, 20 მლნ დოლარია დახარჯული! აღსანიშნავია, რომ მსახიობს პრობლემები მხოლოდ Raymond Weil-ის რეკლამასთან დაკავშირებით შეექმნა, სხვა მხრივ კი იგი შესანიშნავად გამოიყურება. პოპულარული ამერიკული ჟურნალის, In Touch მკითხველთა გამოკითხვის მიხედვით შედგენილი რეიტინგის თანახმად, ტერონი ყველაზე ლამაზი ფეხების მფლობელია!



ფაქტია, რომ ნებისმიერ სამოსში — გამჭვირვალე მინიკაბასა თუ ვინო ქვედაბოლოში — ამერიკული ეკრანის ვარსკვლავის ულამაზესი ფეხები მუდამ ყველას ყურადღების ცენტრშია. სხვათა შორის, შარლიზ ტერონის მოხდენილი ფეხების სრულყოფილი ფორმა, ბუნებრივ სილამაზესთან ერთად, საბალეტო ჯგუფში მრავალწლიანი ვარჯიშის დამსახურებაა.



ჯასტინ ტიმბერლეიკის დაკარგული გულის მისაპოვნელად მბძოლა გაჩაღდა...

პოპმომღერალმა ჯასტინ ტიმბერლეიკმა მსახიობ კამერონ დიასთან ხეირიანად დაშორება ვერც მოასწრო, რომ მისი ცხოვრება ახალი პრობლემებით დამძიმდა. მომღერალი ახალი დილემის წინაშე დგას — მას ჯერაც ვერ გადაუწყვეტია, კამერონ დიასის კოლეგებიდან ვინ შეძლებს მისი გაზარდული გულის გამოთვლას და სულიერი იარების მოშუშებას. ჯერჯერობით, 2 პრეტენდენტი გამოიკვეთა. თავდაპირველად, კინოფესტივალ „სანდენსზე“ პაპარაცების მახვილმა მზეგრამ, ტიმბერლეიკი ჯესიკა ბილთან ერთად დააფიქსირა. ისინი ერთად ხშირად იყვნენ. ათიოდ დღეში კი, ამერიკული ფეხბურთის თასის Super Bowl გათამაშების ფინალურ მატჩზე, ჯასტინი სკარლეთ იოჰანსონთან ერთად გამოცხადდა, მაგრამ „ოქროს გლობუსის“ დაჯილდოების შემდეგ, მომღერალ პრინცის მიერ მოწყობილ წვეულებაზე, ისევ ჯესიკა ბილთან ერთად მოიხიზნა. მომდევნო უიკენდი ჯასტინმა მაიაში, სკარლეთ იოჰანსონთან ერთად გაატარა და როგორც ამერიკული ტაბლოიდი In Touch იუწყება, იმ დღეებში ჯასტინი და სკარლეთი განუყრელი იყვნენ, ერთად ტეკვადენი და განუწყვეტელი რაღაცაზე ჩურჩულებდნენ... სკარლეთ იოჰანსონმა ტიმბერლეიკის ახალ კლიპშიც კი ითამაშა (What Comes Around), რომლის პრემიერა „გრემის“ დაჯილდოების ცერემონიის წინა დღეებში გაიმართება.

ცნობილმა მძღვრმა შვილის ფტაგიკული მერი გაიჭიანჭა

ჰოლივუდი თავზარდაცემულია! ერთ-ერთ კლინიკაში მოულოდნელად გარდაიცვალა ცნობილი სუპერმოდელი, 39 წლის ანა ნიკოლ სმიტი. პამელა ანდერსონთან ერთად, 90-იანი წლების ყველაზე მომხიბვლელი მოდელის ტიტულის მფლობელი, მშვენიერი, ქერათმიანი ქალი სასტუმროს ნომერში უგონოდ იპოვეს. მოდელი კლინიკაში გადაიყვანეს, მაგრამ ექიმთა მცდელობა უშედეგო აღმოჩნდა. ანა ნიკოლ სმიტს ჰყავდა მეუღლე, ჰოვარდ შტერნი და 6 თვის გოგონა, დენი ლინ ჰოუპი.

ბოროტი ბედისწერა მოდელს მთელი ცხოვრების მანძილზე თან სდევდა. სანამ სახელს მოიხვეჭდა, ანა, ჰიუსტონის ერთ-ერთ კლუბში, სტრიპტიზის მოცეკვავედ მუშაობდა. 1993 წელს ჟურნალ Playboy-სთვის გადაღებულმა ფოტოსურათებმა, დაწყებ მოდელს მოუტანა სახელი და მატერიალური კეთილდღეობა, მაგრამ არა — ბედნიერება. 26 წლის ასაკში, ანა ნიკოლ სმიტი ცოლად გაჰყვა მიხრწნილ მოხუცს, ნავთობის მაგნატს ჯ. მარშალ ჰოვარდს, რომელიც ქორწინებიდან ერთი წლისთავზე გარდაიცვალა. Playboy-ს მშვენიერი გოგონა 10 წლის განმავლობაში ქმრის მილიონების მიღებას ამოად ცდილობდა. უკანასკნელ მომენტში, სასამართლომ ქვრივს მემკვიდრეობის უფლება წაართვა. ეროტიკული ჟურნალებისა და მამაკაცთა სექსუალური ფანტაზიების უცვლელი გმირი, ამ წლების მანძილზე, რეალურ შოუებში, რეკლამასა და კინოგადაღებებში აღებული ჰონორარით ცხოვრობდა და ერთადერთ ვაჟიშვილს, დენიელ უეინს მარტოდმარტო ზრდიდა, რომელიც ჯერ კიდევ ყველასათვის უცნობ ანა ნიკოლს, 1986 წელს, პირველ ქმართან, მსახიობ ბილ სმიტთან შექმნა. ანა ნიკოლი ვაჟიშვილით მუდამ

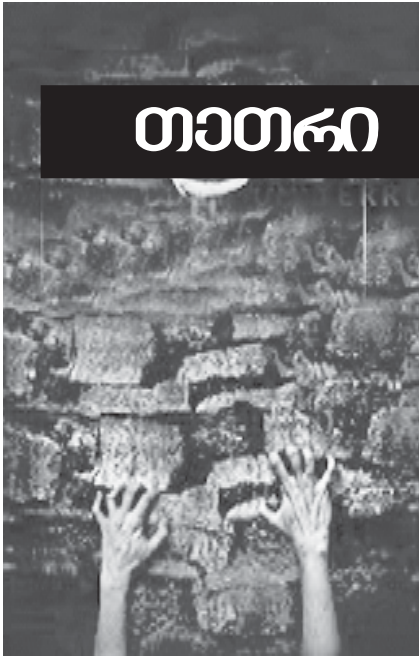
ამაყობდა. ექსცენტრიკული მოდელი წვეულებიდან წვეულებაზე დადიოდა, დროს ატარებდა, მაგრამ შვილი არასდროს ავიწყდებოდა. დენიელი დედისთვის ყოველთვის ყველაზე და ყველაფერზე მთავარი იყო. გასული წლის სექტემბერში დენიელი ბაჰამის კუნძულებზე ჩავიდა, რათა დედისთვის ქალიშვილის დაბადება მიელოცა. 10 სექტემბერს ყმანვილი მოულოდნელად გარდაიცვალა. თავზარდაცემულმა დედამ ჯერ კიდევ გუშინ საღ-საღამათი შვილი, მკვდარი იპოვა. ექიმებმა დენიელის გარდაცვალების მიზეზი ვერ დაადგინეს. ეს ტრაგიკული ამბავი იმთავითვე საიდუმლოებით იყო მოცული, ახლა კი, თავად ანა ნიკოლის მოულოდნელი სიკვდილის შემდეგ, სრულიად მისტიკური სახე მიიღო. ანა ნიკოლ სმიტის სიკვდილი სექტემბრის სცენარის ზუსტი ასლია. გონებადაკარგული მოდელი, Seminole Hard Rock Hotel and Casino-ს ნომერში, 13 საათსა და 38 წუთზე იპოვეს. პირადმა მცველმა ქალის მოსულიერება სცადა. 14 საათსა და 10 წუთზე მოსულმა „სასწრაფო დახმარების“ ექიმებმა უსიცოცხლო პაციენტი, Memorial Regional Hospital-ში გადაიყვანეს. 14 საათსა და 49 წუთზე, ექიმმა სიკვდილი დააფიქსირა. ადვოკატმა რონალდ რეინმა ანა ნიკოლ სმიტის გარდაცვალების შესახებ პრესას ოფიციალურად აცნობა, მაგრამ სიკვდილის მიზეზი არ დაუსახელებია. ვერსიებზე ჯერჯერობით, ექიმებიც არაფერს ამბობენ. სავარაუდოა, რომ დედამ შვილის ბედი გაიზიარა. უკანასკნელ თვეებში, ანა ნიკოლმა უმძიმესი დარტყმები მიიღო. შვილის სიკვდილის შემდგომ, მისმა ყოფილმა საყვარელმა ლარი ბერკჰედმა განაცხადა, რომ ანა ნიკოლს პატარა გოგონა დენი ლინი მისგან შეეძინა და სასამართლოში სარჩელი აღძრა. ამ ყველაფერს, იმ კომპანიის წინააღმ-



დებ გამართული სასამართლო პროცესიც დაემატა, რომლის პროდუქცია ანა ნიკოლ სმიტი უწევდა რეკლამას. საფიქრებელია, რომ თავს დატყეხილმა უბედურებებმა უდიდესი სტრესი და დეპრესია გამოიწვია, რომელთაგან თავის დაღწევის მცდელობამ, მშვენიერი მოდელი სიკვდილის პირას მიიყვანა.

გოჩა მანველიძე

თეთრი სიკვდილი



დასაწყისი იხ. „გზა“, №34-6

ნიკამ მესხი საავადმყოფოში ვერ აღმოჩინა. არსად ჩანდა მისი მანქანაც. სამაგიეროდ იქ იყვნენ მისი თანამშრომლები — რევიშვილი და ბრეგვაძე. ისინი საოპერაციოს შესასვლელთან, ფანჯრის რაფას მიჰყრდნობოდნენ. მის დანახვაზე, მესხის თანამშრომლებმა რაღაც გადაულაპარაკეს ერთმანეთს, შემდეგ კი, რევიშვილმა მობილური მოიმარჯვა და სწრაფი ნაბიჯით გავიდა დერეფანში.

„მერაბს უნდა აცნობოს, ჩემი აქ ყოფნის შესახებ. ეტყობა, თვითონაც აქ არის“, — გაიფიქრა ნიკამ და საორდინატორ-ოსკენ გააგრძელა გზა.

ბრეგვაძე სწრაფად მოშორდა ფანჯარას, წინ გადაუდგა და მეგობრულად მიესალმა.

— გაუმარჯოს!
— გამარჯობა, — მშვიდად მიუგო ნიკამ.

— ვინმეს მოსანახულებლად მოხვედრი? — ამ სიტყვებთან ერთად, ბრეგვაძემ სიგარეტის კოლოფი გაუწოდა.

— აქ მონევა არ შეიძლება, — შეახსენა ნიკამ.

— მაშინ აივანზე გავიდეთ, — შესთავაზა ბრეგვაძემ, ხელკავი გამოსდო და აივანსკენ წაიყვანა.

„ჩემი დაყოვნება სურს. ასე უბრძანებდა მესხი. კეთილი, ვნახოთ, კიდეც რას შემომთავაზებს“, — გაიფიქრა ნიკამ და მშვიდად დაიძრა ადგილიდან.

მესხი იმაზე სწრაფად გამოჩნდა, ვიდრე ნიკა ვარაუდობდა. მას და ბრეგვაძეს ჯერ თითო ღერი სიგარეტი არ ჰქონდათ მოწეული, როდესაც მესხი და რევიშვილი აივნის კართან შედგნენ.

„რა მოვიმოქმედო?“ — ბრეგვაძემ შეფარული ჟესტით ანიშნა ხელმძღვანელს. „ნაღი“, — ასევე ჟესტით უპასუხა მერაბმა და როგორც კი მან აივანი დატოვა, ნიკას მიუახლოვდა და ალაპარაკდა.

— რამ მოგიყვანა აქ, ნიკა?

— შენ?
— მოდი, გულახდილად ვილაპარაკოთ, — სიგარეტს მოუკიდა მერაბმა.

— მოდი, — დაეთანხმა ნიკა, — თანაც ეს ჩვენი პირველი გულახდილი საუბარი იქნება.

მერაბმა ბრანზარევი მზერა ესროლა, მაგრამ მაინც შეძლო თავის მოთოკვა და მშვიდად განაგრძო:

— რისთვის მოხვედრი აქ?
— ბიბილურის მდგომარეობა მაინტერესებს.

— რისთვის?
— დაგავიწყდა?... მე ადრეც მსურდა მასთან გასაუბრებმა.

— შენ ეს უკვე მოახერხე, — შენიშნა მესხმა.

— მას ყველაფერი არ უთქვამს; არაფერი ვიცი მისი ძმაცაცის, ზარანდიას მკვლელობის თაობაზე!..

მესხი დიდხანს დუმდა. შემდეგ მზერა გაუსწორა და თქვა.

— ჩიხისკენ მიიწეე, ნიკა!..

— რას გულისხმობ ჩიხში?

— ვითარებას, როდესაც გამოსავალი აღარ არსებობს.

— გამოსავალი ყოველთვის არსებობს!

— თუ ძმა ხარ, არ გინდა ლოზუნგებით ლაპარაკი, — მოიღრუბლა მესხი, — ვილაპარაკოთ კაცურად... მე საერთოდ ვერ ვხვდები, რა გინდა, საით მიისწრაფვი? ყველა ნორმალური ადამიანი მშვიდ ცხოვრებას ეძებს. შენ ყველაფერი გაქვს საამისოდ.

დავითიც კაცურად გიდგას გვერდით, მაგრამ მაინც ვერ ისვენებ, შარს ეძებ!..

— მეშუქრები?! — შეუბღვირა ნიკამ.

— გეშუქრები!.. — ცივად ჩაილაპარაკა მესხმა.

— შარში სხვა რამ ვიგულისხმე. არც ისეთი სულელი ვარ, რომ შენ გამო დავითს დავეტაკო!..

— დავითი არაფერ შუაშია!

— თუ ძმა ხარ, ნუ „ბლატაობ“, „დიშოვი“ „მაღალეტკასავით“. დავითი არავის მისცემს შენი გაფარჩაკების საშუალებას და შენც ამით სარგებლობ.

— მეტი არაფერი გაქვს სათქმელი? — ნიკამ ორიოდ წამი მოითმინა და დერეფნისკენ შებრუნდა.

— მოიცა... — მერაბი სწრაფად სწვდა მხარში.

— ისე იქცევი, თითქოს მტერს ელაპარაკებოდე!..

— აბა, ვინ ხარ?... ძმაცა? — ნიკას მართლაც სურდა ავტოსადგომზე მომხდარი თავდასხმის გახსენება, მაგრამ რომანის უხერხულ მდგომარეობაში ჩაყენებას მოერიდა.

— შენ რომ იცოდე, მართლაც შენი მეგობარი ვარ. უბრალოდ, შენ არ შეგიძლია ამის დანახვა.

— არ ხარ. მე და შენ ვერასოდეს ვიმეგობრებთ! — ცივად მოსხიპა ნიკამ.

— კარგი... მაგრამ მტრებადაც ნუ ვიქცევით. მე ძალიან ცოტას ვითხოვ შენგან. დაივიწყე ეს საქმე და იცხოვრე მშვიდად. მტერი რომ ვიყო, ამას არ შემოგთავაზებდი.

— რომელ საქმეს გულისხმობ?

— კარგი, რა, ნიკა!.. რატომ ბავშვობა?!

— იწყინა მესხმა. — შენ არაფერი გესმის, წერეთელსა და მდივანს აჰყევი. ისინი კი სულ სხვა ადამიანები არიან, შრომით კი არა, ავანტიურით იწყობენ ცხოვრებას.

რა გესაქმება მათთან?... წერეთელს ახლა სჭირდება. ამ ეტაპზე მისთვის მომგებიანია შენთან ურთიერთობა.

შენ ხომ იდეალური „კრიშა“ ხარ მისთვის და ამასთან ერთად, შენი ხელით სურს ჩვენი ხალხის გაფუჭება, ჩვენი წრის ხალხის!..

— მე და შენ ერთი წრიდან ვართ? — ჩაიციხა ნიკამ.

— ვართ, — უყოყმანოდ დაუდასტურა მესხმა, — მაშ, ვინ მიგაჩნია შენს ახლობლებად?... ეს აქტივისტი-„კამსამოლები“, რომლებმაც მთელი ცხოვრება ნაკვლში გაატარეს და ახლა წამოყვეს თავი? — მესხმა პაუზა გააკეთა და შემდეგ განაგრძო: — ეს წერეთელმა და მდივანმაც კარგად იციან.

იციან, რომ თქვენი ურთიერთობა დიდხანს არ გასტანს. დამიჯერე, ნიკა, ეგენი თავის საქმეს გაგაკეთებინებენ და თავიდან მოგაშორებენ!..

— მე ამის მოსასმენად არ ვარ აქ! — ცივად უპასუხა ნიკამ. — სხვა თუ არაფერი გაქვს სათქმელი, წავედი!..

— ნაბიჭვარი ბიბილურთან საუბარი გირჩევნია?! — ღვარძლით ისროლა მესხმა.

— არა, მაგრამ თუ იმაზე ვისაუბრებთ, თუ რა მოხდა ქარუშას ბინაში, სიამოვნებით დავრჩები შენთან, — მზერა გაუსწორა ნიკამ.

— ბიბილურმა თავის საქმეს გადააყოლა თავი. „ნასედაცა“ ყოველთვის რისკავს...

— როგორ მოხვდა ბიბილური შენი ძმაცაცის ბინაში? — შეაწყვეტინა ნიკამ.

— ქარუშა ჩემი ძმაცა? არ იყო! — ბრაზი მოერია მესხს.

— როგორ, ის სხვა წრის კაცი იყო? — მოჩვენებით გაიკვირვა ნიკამ.

— ჰო... და ჩემს დავითხვასაც ნუ ცდილობ!..

— მაშინ ისე მიპასუხე, როგორც „შენი წრის კაცს“, — დამცინავად წარმოთქვა ნიკამ.

მესხმა ყურადღება არ მიაქცია მის ირონიას და მშვიდად განაგრძო:

— ვალდებული არ ვარ, მაგრამ როგორც ახლობელს, აგისხნი... ეს ოპერაცია ქარუშას ასაყვანად ჩატარდა. ბიბილური წამლის ასაღებად გაგვზავნენ იმ ნაბიჭვართან. რა მოხდა იქ, აზრზე არ ვარ.

ეტყობა, ქარუშამ გამოიფრა და შეხლა-შემოხლაში მიაბრიადა...

— ქარუშა ვინლამ მიაბრიადა? — ჩაეძია ნიკა.

— მე... — მშვიდად უპასუხა მესხმა. — მოხევა უნდოდა და როდესაც დარწმუნდა, რომ ამის საშუალებას არ მიცემდით, სრო-

ლა დაინყო...

— სამში ძმაცობა გცოდნია, — შენი-
შნა ნიკამ.

— მე გითხარი, რომ ის ჩემი ძმაცობა არ
იყო!

— ადრეც არ ყოფილა?

— საერთოდ, რომ იცოდე, ყველა თან-
ამშრომელი ჩემიანად და ძმაცად მიმაჩ-
ნია, მაგრამ ქარუბამ მიქარა, პოლიციიდან
წავიდა და წამლის გაყიდვას მოჰყიდა ხელი.
მე კი, „ბარიგებთან“ არ ვძმაცობ. ეს სხვა
წრე და სხვა „სასტავია“. კიდევ რა გაინ-
ტერესებს?

— ოფიციალურ ჩვენებაში იგივე იქნება
მითითებული?

— რას გულისხმობ?.. მე და ქარუბას
ყოფილ ძმაცობას, თუ მის ბინაში მომხ-
დარ შეხლა-შემოსხლას? — ირონიულად
ჰკითხა მესხმა.

— შეხლა-შემოსხლა.

— სხვა რა უნდა მივუთითო. ვიტყვი
იმას, რაც მოხდა და ბიჭებიც იმავეს და-
დასტურებენ, — მერაბმა რევიშვილსა და
ბრეგვაძეზე მიაჩნია, რომლებიც
დაერეფნიდან ადევნებდნენ თვალს მათ
საუბრას.

— ბიბილური თუ დაადას-
ტურებს შენს ჩვენებას? — ცივად
ჰკითხა ნიკამ.

— სამწუხაროდ, არა.

— არა?!

— არა... დაადასტურებდა, მა-
გრამ აღარ მიეცემა ამის საშუალება.
ის აქედან ცოცხალი ვერ გავა!..

— ეს შენი აზრია თუ მისი ექი-
მის?

— ექიმის... მე უკვე გავარკვეე
მისი მდგომარეობა და როგორც
ექიმმა ამისხნა, იმ ნაბიჯვარს გადა-
რჩენის შანსი არა აქვს!..

— ასე მშვიდად ლაპარაკობ ყო-
ფილ ინფორმატორზე?! მან ხომ
ძალიან ბევრჯერ გაგინია სამსახური.
თუნდაც ჭელიძეების საქმეში...

— ყველა „ნასედეკ“ ასე ამთავრებს
კარიერას.

— კარიერის დამთავრების თაობაზე
გეთანხმები. ბიბილური ვეღარასოდეს გაგი-
წევს ინფორმატორულ მომსახურებას. მა-
გრამ რაც შეეხება სიცოცხლეს... — ნიკამ
არ დაამთვრა, მაშინვე წასასვლელად შე-
ბრუნდა.

მერაბი ერთი წამი დუმდა. შემდეგ
სწრაფად წაიწია წინ, ნიკას მხარში სწვდა,
შემოაბრუნა, თვალებში ჩააცქერდა და
ოდნავ გასაგონი ხმით უთხრა:

— შენგან განსხვავებით, ბიბილურს
დავითი არ მფარველობს... შენი ახალგა-
მოჩევილი ახლობლებიც იმავე მდგომარე-
ობაში არიან. გაითვალისწინე ეს!..

ნიკამ გააფთრებული მზერით უპასუხა.
შემდეგ ხელის კვრით მოიშორა თავიდან
და საორდინატოროსკენ წავიდა.

ის იყო, ნიკამ ექიმთან საუბარი
დაამთავრა, რომ საორდინატოროსთან ანა
გამოჩნდა.

— როგორ არის? — მაშინვე დაინ-

ტერესდა ბიბილურის მდგომარეობით.

— მიძიმდა. ექიმის აზრით, ნებისმიერ
შემთხვევაში უნდა დალუპულიყო. გამჭო-
ლი ჭრილობა აქვს, მაგრამ რაღაც სასწაუ-
ლებრივად, ტყვიამ გულსა და ფილტვს
შორის გაუარა და თანაც ისე, რომ არც
ერთი მნიშვნელოვანი არტერია არ დაუ-
ზიანებია. საავადმყოფოში მოყვანისას ყვე-
ლას გარდაცვლილი ეგონა და მხოლოდ
მიმღებში დააფიქსირეს სუსტი პულსი.

— გადარჩენის შანსი თუ აქვს?

— აი, ამას კი ვერ გეტყვი, — ჩაილა-
პარაკა ნიკამ.

— როგორ, ექიმს არაფერი უთქვამს?

— გაუკვირდა ანას.

— ოპერაცია ვერ არ დასრულებულა.
შესაძლოა, ბიბილურმა კიდევ რამდენიმე
საათი გაატაროს საოპერაციო მაგიდაზე.
ოპერაციის გადატანაც რომ შეძლოს, ექიმები
ვერ იძლევიან მისი გადარჩენის გარანტიას.
გარდა ამისა, არსებობს კიდევ ერთი გარე-
მოება.

— რა გარემოება?

— ვილაცას ძალიან არ სურს მისი გა-
დარჩენა. ქარუბასთან დაკავშირებული ამ-



ბის გარდა, ბიბილურმა კიდევ ბევრი რამ
იცის. უბრალოდ რომ ვთქვა, ძალიან ბევ-
რი ადამიანია დაინტერესებული მის სამ-
უდამოდ დაღუშებაში. ერთ-ერთმა მათ-
განმა კი პირდაპირ მითხრა ამის შესახებ.

— ვინ?

— მესხმა!

— ის აქ იყო?

— მთელი თავისი „სასტავით“. ბიბილ-
ურის მდგომარეობა გავარკვია, ორიოდ
ტკბილი სიტყვით შენ და გოგა გახსენათ
და წავიდა.

— ეს ძალიან ცუდია. როგორ უნდა
მიეტოვებინა შემთხვევის ადგილი ოპერ-
აციის უშუალო ხელმძღვანელს?! მას არც
მისცემდნენ ამის საშუალებას...

— საშუალებას მართლაც არ მისცემდ-
ნენ, მაგრამ მე მგონია, რომ ის ვილაცის
განკარგულებას ასრულებდა.

— მეც სწორედ ეგ მაფიქრებს... დავიჯე-
რო, მესხი მხოლოდ მისი მდგომარეობის
გარკვევით დაკმაყოფილდა?

— ამაზე ფიქრიც არ მინდა. არ შემი-
ძლია დავიჯერო, მაგრამ მომხდარი
თავისთავად ადასტურებს, რომ მესხმა საერ-
თოდ აიღო თავზე ხელი. მან პირდაპირ
მითხრა, რომ ბიბილური საავადმყოფოდან
ვერ გავა!.. მოკვდება მანამდე, ვიდრე მას-
თან გასაუბრებას შევძლებთ!..

— შენ ფიქრობ, რომ...

— ჰო, — არ დაადასტურებინა ნიკამ,
— ბიბილური მიძიმე მდგომარეობაშია.
შეიძლება, ის მართლაც საოპერაციო მაგი-
დაზე მოკვდეს. ეს საუკეთესო გამოსავა-
ლია მესხისთვის. მაგრამ თუ ბიბილურმა
თავისი ნებით არ მოიხურვა საიქიოში
გადასახლება, მას ამაში დაუხმარებია. ეს
ძნელი არ იქნება. ოპერაციის შემდეგ, მას
დიდი ხნის გატარება მოუწევს საავადმო-
ფოს პალატაში. ვინ შეაჩერებს მესხსა და
მის ხალხს?.. საავადმყოფოს დარაჯები თუ
ახალგაზრდა ექთანები?!

— ბიბილურს მართლაც ძალიან ბევ-
რის თქმა შეუძლია. მისი დაკარგვით, ჭელ-
იძეების გათავისუფლების შანსი ძალიან
მცირდება. მაგრამ ამ შემთხვევაში, ყველაზე
მეტად, თვით მისი მომავალი მალევეებს.

მანაც შეცოდება, — ანა პაუზა
გააკეთა, — რაღაც უნდა
მოვიმოქმედოთ, ნიკა!..

— უკვე მოვიმოქმედე, —
გაუღიმა ნიკამ.

— რა? — გამოცოცხლ-
და ანა.

— ამას სიურპრიზად
გინახავდი. ბიბილურის ამ-
ჟამინდელი გადარჩენისთვის,
ოპერაციაზე დასასწრებად
სხვა კლინიკიდან მოვიწვიე
ექიმი. განყოფილების ხელმძღ-
ვანელობასაც უკვე შევუთანხმ-
დი. მათ არაფერი აქვთ სან-
ინალმდეგო. პირიქით, გაიხ-
არეს კიდევ, როდესაც ჩემმა
ნაცნობმა პირობა მისცა, რომ
ბიბილურის გარდაცვალებ-
ის შემთხვევაში, პასუხისმგე-
ბლობას საკუთარ თავზე
აიღებდა.

— ის ექიმი...

— შეგიძლია, მშვიდად იყო. საუკეთესო
სპეციალისტია, — არ დაასრულებინა ნი-
კამ, — მეტრეველი გახსენია?

— გასაგებია, — ცნობილი ქირურგის
სახელმა სავსებით დააკმაყოფილა ანა, —
მაგრამ ოპერაცია საქმის მხოლოდ ნახე-
ვარია!

— და კიდევ... — განაგრძო ნიკამ. —
მალე აქ დეტექტიური სამსახურის თანამ-
შრომლები მოვლენ. ეს ბიჭები ბიბილურს
აქ ყოფნის პერიოდში დაიცავენ. როგორც
კი მისი ტრანსპორტირება შესაძლებელი
გახდება, მეტრეველი თავის კლინიკაში გა-
დაიყვანს. იქ ის ცალკე პალატაში, მისი
ექიმების მეთვალყურეობისა და დეტექტი-
ური სამსახურის ბიჭების დაცვის ქვეშ იქნე-
ბა.

— რა კარგი ხარ! — ანა ტუჩებით
ლოყაზე მიეკრა ნიკას.

— ეს ყველაფერი არ არის, — პაუზის

შემდეგ განაგრძო ნიკამ.

— კიდევ რამით უნდა გამახარო? — გაუღიმა ანამ.

— ამჯერად აღარ... ამაზე ფიქრი არ შემიძლია და ახლა საერთოდ არც მსურდა საუბარი... ის ბიჭები შენც დაგიცავენ!

— რაა? — დაიბნა ანა.

— დღეიდან შენს სიახლოვეს მუდამ იქნება ორი მცველი, — გაიმეორა ნიკამ.

— რას ამბობ? რად მინდა მცველები? — ანას გაღიზიება სურდა, მაგრამ ნიკას დაძაბულობა გამოხედვამ მიახვედრა, რომ ეს ზედმეტი იქნებოდა.

— მესხი აღარ ხუმრობს. მან მართლაც დაკარგა წონასწორობა. ასე რომ არ იყოს, სხვანაირად დამელაპარაკებოდა. ბიბილურის თაობაზე მის ნათქვამს არ აფუღელვებივარ. მესხის ის ადამიანდაც არ მიაჩნია. მაგრამ ამჯერად ისე დაკარგა წონასწორობა, რომ შენი და გოგას მიმართაც გამოთქვა მუქარა.

— და ეს შენ საშიშროებად მიგაჩნია? — გაუკვირდა ანას.

— შენ ასე არ გგონია? — კითხვით უპასუხა ნიკამ.

— არა... მე შეჩვეული ვარ მუქარას და სხვათა შორის, ის მესხისგანაც არაერთხელ მსმენია.

— არა, ანა. მე ბევრჯერ შევხვედრივარ მერაბს. მშვიდიც მინახავს და აღელვებულიც, მაგრამ ამჯერად საერთოდ გაცოფებული იყო. იმდენად გაცოფებული, რომ ასეთ მუქარასაც არ მორიდებია. მე მესმის, რომ შენ ძალიან აღიზიანებული ბევრ პოლიციელს და მათი ნაწილი შენს დაშინებასაც ცდილობდა. მაგრამ ახლა სხვა რამ მაფიქრებს...

— რა?

— ეს უბრალოდ მუქარა არ იყო. მერაბს შენთვის რაიმის დაშავება რომ სურდა, ეს ხმამალა არ იტყვის ამას, მით უმეტეს — ჩემთან. ეს გააფთრებული და წონასწორობადაკარგული ადამიანის სიტყვა იყო. ასეთი ადამიანი კი ყველაზე საშიშია. მისგან ყველაფერია მოსალოდნელი...

— კარგი, ნიკა. მაშინ ასე შევთანხმდეთ... — დაიწყო ანამ, მაგრამ ვიდრე დაასრულებდა, დერეფანში რამდენიმე მამაკაცი გამოჩნდა. ერთი მათგანი ნიკას მიერ ბიბილურის ოპერაციაზე მოწვეული — ქირურგი მეტრეველი იყო, დანარჩენი სამი კი — დეტექტიური სამსახურის წარმომადგენლები. მეტრეველი მხოლოდ ორიოდ წუთით შედგა. სწრაფად გაერკვა ვითარებაში და კლინიკის წარმომადგენელთან ერთად, საოპერაციო ბლოკში მიიშალა. მისი ნახვლის შემდეგ, ნიკა მცველებს მიუბრუნდა და ვითარების განმარტებას შეუდგა. ვიდრე მათთან საუბარს დაასრულებდა, ანას ვილაყამ დაურეკა. მან მხოლოდ ორიოდ წინადადებით უპასუხა თანამოსაუბრეს და ნიკას ანიშნა: უნდა წავიდეთ.

— რა მოხდა? — გაუკვირდა ნიკას.

— გოგამ დამირეკა. რალაც გადაუდებელი საქმე აქვს. ჩემი აქ ყოფნა აუცილებელი არ არის...

— არ არის, მაგრამ ჩვენ შენს უსაფრთხოებაზე ვსაუბრობდით...

— საღამოს, სახლში ვისაუბროთ. ახლა კი უნდა გავიქცე, — გაუღიმა ანამ და სწრაფი ნაბიჯით გაუყვა დერეფანს.

ოპერაცია მხოლოდ საღამოს დამთავრდა. მესხის პროგნოზის მიუხედავად, ის წარმატებული აღმოჩნდა. მოწვეულმა ქირურგმა თავად აცნობა ამის შესახებ ნიკას. მან, თავის მხრივ, ანას გახარება მოინდომა, მაგრამ...

პირველ, მეორე, მესამე ზარზე არავინ უპასუხა...

ნიკა ყველას ჩამოშორდა და კიდევ ერთხელ დაანვა აპარატის ლილაკს.

კვლავ დუმილი...

— ნიკა, ოპერაცია კარგად... — წამოიწყო ქირურგმა და სწორედ ამ დროს აპარატი აწკრილდა. ნიკამ აპარატს დახედა, ანას ნომერი იყო.

— გისმენო!.. — მოუთმენლად ჩასძახა მან, მაგრამ ანას ხმის მაგივრად, უცხო ხმა ჩაესმა.

— ვინ ხარო?

— თქვენ ვინ ბრძანდებით? — დაიძაბა ნიკა.

— მე, ჩემო კარგო, მედდა ვარ.

— მედდა?... რომელი მედდა?! — ნიკამ ისევ დახედა აპარატის ეკრანს.

— შენთვის რა მნიშვნელობა აქვს, შვილო?... — გაისმა აპარატიდან.

ხმის მიხედვით, ნიკამ ივარაუდა, რომ ხანდაზმულ ქალბატონს ესაუბრებოდა.

— ქალბატონო, ეს ჩემი მეგობრის ტელეფონია. თვითონ დამალაპარაკეთ... — წამოიწყო ნიკამ. პასუხად კი...

— შეგიძლიათ, გადაუდებელი ქირურგიის ცენტრში მოხვიდეთ?

— სად?

— არამიანცის საავადმყოფოში, — დააზუსტა თანამოსაუბრემ.

— ვისთან?... რისთვის?... — დაიბნა ნიკა.

— მეც არ ვიცი, შვილო, ეს გოგო ქუჩაში მანქანამ გაიტანა და ჩვენთან ვილაც მადლიანმა მოიყვანა...

— სად?! — შექანითურად წამოიყვირა ნიკამ.

— ხომ გითხარი... არამიანცში... — მიუგო თანამოსაუბრემ. მაგრამ ნიკა უკვე აღარ უსმენდა, საავადმყოფოს კიბეს ლამის გადაფრინდა და მანქანა მთელი სისწრაფით მოსწყვიტა ადგილს...

რკინის მასიურ კართან ათამდე ქალი და მამაკაცი ტრიალებდა. ნიკას არც უკითხავს, მართლაც იქ იმყოფებოდა თუ არა ანა, კარს დაეტყვა და მუშტები გამალებით დაუშინა.

— წყნარად!.. — სულ მალე ჩაესმა მამაკაცის ხმა.

— გააღეთ!.. — ნიკამ უფრო ძლიერად მოიქნია მუშტი.

კარი იმწამსვე გაიღო და ზღუერბზე ახალგაზრდა მამაკაცი გამოჩნდა.

— ვისთან ხარო? — იკითხა მან.

— არ ვიცი... ჩემი ახლობლის ტელეფონიდან დამირეკეს, რომ ის აქ არის... — ბუნდოვანი პასუხი გასცა ნიკამ. მაგრამ ახალგაზრდა პასუხს არ დაუბნევია.

— ქალია თუ კაცი შენი ახლობელი? — უმალ ჰკითხა ნიკას.

— ქალი...

— სერგეევჩი, დღეს აქ ქალი მოიყვანეს? — ახალგაზრდამ საქმიანი იერიით გასძახა ვილაყას.

— ახალგაზრდა? — გაისმა დერეფანში.

— ახალგაზრდა? — ნიკას გაუშეორა ახალგაზრდამ.

— უჰ, შენი!!! — ნიკამ ბრაზით გააღრჭილა კბილები, დარაჯი ხელის კვრით ჩამოაშორა კარს და მთელი ხმით იყვირა: — ანა!!!

— ვინ ხარო? — გზა უმალ გადაუჭრა თეთრხალათიანმა მამაკაცმა. იმწამსვე, მხარზე დარაჯის ხელის შეხებაც იგრძნო.

— ანა... სად არის ანა?! — გაიბრძოლა ნიკამ.

— დამშვიდდი, ძმაო, — თეთრხალათიანმა უკან დაიხია და დარაჯს ანიშნა: გარეთ გაიყვანეთ.

— ვილაყას ეძებს, ექიმო, — ივარაუდა დარაჯმა, — ის გოგო ხომ არ აინტერესებს?!

— რომელი გოგო?! — უმალ იფეთქა ნიკამ.

— დამშვიდდი, ძმაო, — საუბარში ისევ ექიმი ჩაერთო, — ეს საავადმყოფოა. თავი სტადიონზე არ გეგონოს...

ნიკამ სიტყვის დასრულების საშუალება არ მისცა. გააფთრებული მიუბრუნდა, საყელოში ჩააფრინდა, ძლიერად შეანჯღღრია და მთელი ხმით უყვირა:

— ბიჭო, მოლანდებები არ მჭირს!.. ცოტა ხნის წინ ჩემი ახლობლის ტელეფონიდან დამირეკეს... ასე მითხრეს, — აქ არისო და შენ რეებს მიბლანდაქ!..

— ექიმო... ეს იმ უპატრონო გოგოს ხომ არ ეძებს?! — გაუბედავად წამოიწყო დარაჯმა.

— უპატრონოს?! — ხმას აუწია ნიკამ.

— დანყნარდი, ძმაო, — თეთრხალათიანმა ენერგიული მოძრაობით გაითავისუფლა მხარი, — აქ ათასი უბედურების შემდეგ ხვდება ხალხი. ახალგაზრდა ქალი გაინტერესებს?

— ჰო, — შექანითურად უპასუხა ნიკამ.

— გამოწყვი, — მოკლედ თქვა თეთრხალათიანმა და დერეფანს გაუყვა.

რამდენიმე ნაბიჯის შემდეგ მეგზურმა ერთ-ერთი პალატის კარი გამოაღო, ნიკა წინ გაატარა და თან ჰკითხა:

— აი, იმ ქალზე გეკითხებით, მეგობარო... იცნობ თუ არა? აზრზე არა ვართ, ვინ არის... სამი საათის წინ მოიყვანეს საავადმყოფოში. მანქანამ დაარტყა ქუჩაში. ჯიბეში არანაირი საბუთი არ ჰქონდა, მარტო მობილური და რალაც ქალაღდები უშოვს...

მაგრამ ნიკა აღარ უსმენდა. მან ერთი ნაბიჯით წინ წაინია და გაშეშდა...

ქალში, რომელიც სანოლზე იწვა, ვინმეს ამოცნობა შეუძლებელი იყო. სახეებიდან მხოლოდ სახის ნაწილი მოუჩანდა. მაგრამ ეს ნაწილიც საკმარისი აღმოჩნდა მის ამოსაცნობად. ეს იყო ანა...

გაგრძელება შემდეგ ნომერში



„მეფე ლირი“

წელს, ქართული თეატრის დღე სანდრო ახმეტელის სახელობის სახელმწიფო თეატრში აღინიშნა. კულტურის სამინისტროს გადამწყვეტილებით, 2007 წელს თეატრის მოღვაწეთათვის განკუთვნილი პრემიებიც ამ თეატრის მსახიობებსა და რეჟისორებს მიენიჭათ. ეს ერთგვარი საჩუქარია, რომელიც 25 წლის „ახმეტელელებს“ მიუძღვნეს. რა თქმა უნდა, თეატრის ასაკზე მოგახსენებთ. მაგრამ რამ გაყო თეატრისა და მისი მსახიობების ასაკი?! ეს ერთიანი ორგანიზმია, რომელსაც ერთი დიდი გული უცემს მკერდში, ერთნაირად განიცდის დარდსა და სიხარულს, მდიდრდება წლებით. სწორედ ამიტომ, იუბილე 25 წლის ასაკისთვის შესაფერისი ხალისით აღნიშნეს.

პერსონის იუბილარი თეატრის ისტორია

უფრო სწორედ პლანში, ტოლმის გავრცელებული სერნალი და ქვერში ჩაგვრდნისი მსახიობი

ლელა ჯიყაშვილი

ის საღამო მართლაც, სრულიად გამორჩეული იყო: ორიგინალური სპექტაკლი — „ვერცხლის იუბილე პლუს“ — რომელიც თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელმა, დავით ანდელუაძემ დადგა და რომელმაც დამსახურებულად აღაფრთოვანა მაყურებელი, სცენაზე აცოცხლებდა დღეებს, როცა ყველაფერი ინწყებოდა, როცა რეჟისორმა ლერი პაქსაშვილმა შეუძლებელი შეძლო — თეატრის ჩამოყალიბებაზე ნებართვა მიიღო... გადიოდა წლები, იცვლებოდნენ რეჟისორები... ყველაზე მთავარი, რამაც თეატრი გადაარჩინა, სიყვარული იყო. ეს სიყვარული აძლევდა ძალას დასის წევრებს, გაეცლოთ დიდი მანძილი ქალაქის ცენტრიდან გლდანის მასივამდე — იმ წლებშიც, როცა ტრანსპორტი აღარ მოძრაობდა და ისინი მაინც ახერხებდნენ თეატრში სიარულს...

მოკრძალებული შენობა ჰქონდათ, მოუწყობელი... ახლაც ასეა, მოწყობისა რა უნდა გვითხრან, ელემენტარული პირობებიც არა აქვთ, სამაგიეროდ, აქვთ იმედი, რომ ამდენი წლის ნასათუთები თეატრიც ეღირსება კეთილმოწყობას. ეს ერთი შეხედვით ულამაზო შენობაც უყ-

ვართ იმიტომ, რომ ამ კედლებში ბევრი ნათელი დღე გაუტარებიათ. დასის ხელმძღვანელი, ქალბატონი ნათელა კაკულია და უკლებლივ ყველა მსახიობი მოდიოდა და მთელ დღეს თეატრში ატარებდა მაშინ, როცა ხელმძღვანელი არ ჰყავდათ და მავანნი შენობას სარფიანად „გაუნივერსალებას“ უპირებდნენ...

„ახლაც რომ მითხრან, სხვა თეატრში გადადიო, ვერ წავალ, ადრეც შემოუთავაზებიათ, არც მაშინ მინდოდა. აქ ოჯახური გარემოა და დამიჯერეთ, ეს იშვიათობაა თეატრში, — მეუბნება მსახიობი **ნელი ბალაღაშვილი**. — მაშინაც კი, როცა გული მტკენია, ყველანიარად მიცდია, ტკივილი დამეძალა. მსახიობს ერთი უბედურება სჭირს — წლები გადის, გული არ უბერდება. გგონია, რომ კიდევ შეგიძლია, ითამაშო. მთელი ცხოვრება ვგრძნობდი, ჯულიეტას ვითამაშებდი... ახლაც მინდა, არადა, ასაკი ხომ მომემატა!.. თეატრი დაავადება ყოფილა, სულ ავად ხარ. ჩემი ქალიშვილი არ გაუშვია თეატრალურში, ვერ გავიმეტე — ერთადერთი შვილის დედა ვარ... სულ მეგონა — აი, ამ როლსაც ვითამაშებ და მერე, მეორე შვილს გავაჩენ-მეთქი, მაგრამ ვერ მოვახერხე“.

როცა გაჭირვების წლები იყო, ზოგჯერ საჭმელსაც კი თეატრში ამზადებდნენ, რომ ყველას შესვედროდა თითო ლუკმა... ერთ-ერთ ასეთ დიდ სადილზე ტოლმა მოამზადეს. მარხვის დრო ყოფილა და მარინა ხარჩილა, რომელიც ეკლესიურად ცხოვრობდა, კინაღამ „გააგოჟა“ ტოლმის სუნმა...



დავით ანდელუაძე

„ფალიაშვილის ქუჩის ძაღლებში“ ასეთი სცენა: ჭიქაში ჩადებული სიგარეტი ნუგზარ ხიდურელმა უნდა აიღოს. რეკვიზიტი მაცდუნებელი იყო, იმიტომ, რომ ბევრს ერთი ლერი სიგარეტის ყიდვაც კი უჭირდა. „მივედი ერთ დღეს, ჭიქა ცარიელი დამხვდა, — მიაშობს ბატონი **ნუგზარ ხიდურელი**. — გავბრაზდი... მერე, როცა გავიაზრე, თუ რა გაჭირვებამ გააქრო ის სიგარეტი, გულზე მომეშვა. რა ვუყოთ, მერე? — უჭირდა ხალხს. ერთ-ერთ სპექტაკლზე ჭიქაც კი აღარ დამხვდა ადგილზე...“



„ფალიაშვილის ქუჩის ძაღლები“

**ნვობის ტელეფონი
ფსიქოლოგიური
კონსულტაციები**

☎ 822 006 005
822 006 099

SMS 1474

ზარი ფასიანია, 18 წლიდან
დაეხმობა შემადგენელი
ტელეფონ-გარემოების





„ვიზიტი“



„ლონ კიხიტი“

შიშშილი და წყურვილი რა არის? კაცს შეიძლება, შიშშილიც ჰქონდეს გამოცდილი, წყურვილიც და მაინც იმ-ღეროს. აკი, ამღერდნენ კიდეც „ახმეტელის ბიჭები“. რამხელა ბედნიერებაა, რომ დასში ამდენი მომღერალი შეიკრიბა — 9 კაცი მღეროდა. ერთი გამოაკლდათ — მიშა სეთურიძე ავტოკატასტროფაში დაიღუპა. რვანი დარჩნენ: გია ჯაფარიძე, შალვა ბახტაძე, კახა გოგიძე, ვაჟა ციცილოშვილი, ნუგზარ სიდურელი, ვასო შიხაშვილი, მარსელ კაპანაძე, ვალერი ტორონჯაძე. ტელეგადაცემაშიც მონაწილეობდნენ, კონცერტის გამართვაც შეუძლიათ, ოლონდ, ჯერ ამის საშუალება არ მისცემიათ... ზოგჯერ, სიმღერა სპექტაკლშიც მიჰყვებათ: ერთხელ, ნუგზარ სიდურელმა სცენაზე, ხევისბერის წყევლის ნაცვლად, სასიმღერო ფრაზა — „ჩავარდეს მელნის ტბაშია“, — შემოსაძახა. იცნოდნენ ბიჭები, ღალ-ობდნენ... მაყურებელსაც გაცეინა.

რისი ნოსტალგია აქვთ?.. იყო დრო, როცა ყოველდღე სპექტაკლი ჰქონდათ. ამაზე დიდი სიხარული, რა იქნებოდა?! **ვალერი ტორონჯაძე** დიდუბეში ცხოვრობდა. იქ ბინა გაყიდა და გლდანულაში გადავიდა საცხოვრებლად — თეატრთან ახლოს, იმიტომ, რომ თეატრი — ცხოვრებაა: „თავიდანვე ვიცოდი, თეატრის მსახიობობა არავის ამდიდრებს მატერიალურად! მაინც წავედი... სადაც დასჭირდება თეატრს, რა როლზეც დასჭირდება, იქ გამომიყენოს. სიტყვები შეიძლება, არც მქონდეს, არც ეგ არის ტრაგედია. ვიცი, ვინც დავით ან-დლულაძეს დაუჯერა და გაჰყვა, ფეხი არავის მოუტეხია. ყველა სპექტაკლს ეს-წრება. თვითონ ისეთი ერთგულია, სა-დაც არ უნდა იყოს, სპექტაკლის დროს აქ გაჩნდება“.

მსახიობებიც სხვანაირად ერთგულე-ბი და ერთიანები არიან. ზოგჯერ ისე მომხდარა, რომ მათ სიცოცხლეს სა-ფრთხევც კი დამუქრებია: „ღალატის“ თამაშისას ალექო ალაგვიძე კონსტრუ-ქციიდან ჩამოვარდა და ძლივს გადაარ-ჩა... გია ჯაფარიძე კი, ერთხელ დიდ კასრში ჩავარდა, „იეთიმ გურჯის“ თამა-შისას. „ერთი რეკვიზიტორი გყავდა, მაგრის ვეძახდით. იმან დადგა კასრი.

გიას ამ კასრზე უნდა ეცეკვა. ავიდა, გაშალა ხელები და არ ჩავარდა?! ძლივს ამოვიდა იქიდან. რეკვიზიტორი სპექტაკლის დასრულებას არ დაელოდა, გაიქცა, გაიძახოდა — „გია მომკლავსო“, — მიყვე-ბა ვალერი ტორონჯაძე...

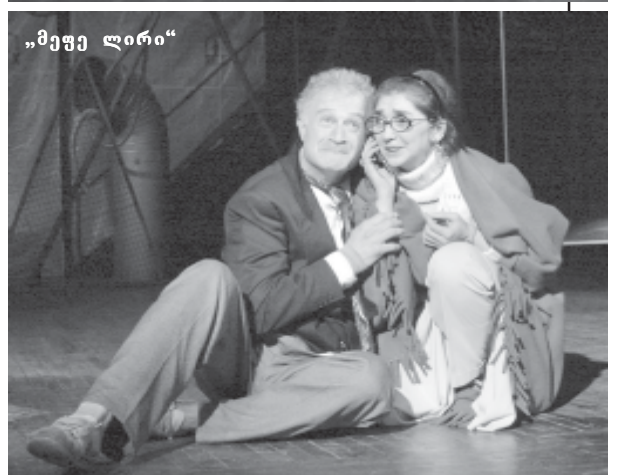
„არტისტობას მეშახტის შრომას ადარებენ. უფრო მძიმეა. რაც ჩვენ ჭირის ოფლი გადაგდის, ამდენი იმათ არ ექნებათ გამოცდილი. უმძიმე-სი შრომაა... — ჩაფიქრებუ-ლი ამბობს **ნუგზარ სიდურე-ლი**. — ამ შრომას უსიტყვოდ ავიტანთ, ყველაზე მეტად ის გვიჭირს, რომ ჩვენგან წავიდ-ნენ მიშა სეთურიძე, გოგა გორგასანიძე, აღარ არის ლერი პაქსაშვილი...“

ჩვენი ცხოვრება სიმბოლოე-ბით არის სავსე. იქნებ, ისიც სიმბოლურია, რომ „ვერცხლის იუბილე პლუს“-ში, ახმეტელის თეატრის მსახიობებთან ერ-თად, სამსახიობო ფაკულტე-ტის სტუდენტებიც მონაწილე-ობდნენ — რეჟისორ დავით ანდლულაძის სახელოსნოს სტუდენტები, რომელთაგან ერთ-ერთი — 19 წლის **ნო-დარ სიმსიფე**, ლერი პაქსაშ-ვილის ასახიერებდა.

„მესამე კურსელი ვარ. ღე-თის წყალობით მოვხვდი ბატონ დავ-ითთან. ასე იმიტომ ვამბობ, რომ ის, რაც ჩვენ გვერგო წილად, ბევრ ჩამოყ-ალიბებულ მსახიობსაც აკლია. საიუბი-ლეო სპექტაკლში რეჟისორ ლერი პაქსაშვილის როლი მომცეს. უზომოდ ბედნიერი ვიყავი. თუმცა, ძალიან ვინ-ერვიულე. პირველად დავდგი ფეხი დიდ სცენაზე. როცა სიტყვა უნდა მეტევა, პირი გამიშრა, სიტყვები ვეღარ წარ-მოვთქვი, მაგრამ თავს ძალა დავატანე და ნელ-ნელა შევძელი... დარბაზში ისე-თი ხალხი იყო შევრებილი, რომ კანკალმა ამიტანა — ყველა თეატრის მოღვაწე იქ იყო. ოფლით დავიცვარე. ძალიან ვინ-ერვიულე, მაგრამ კარგი ნერვიულობა



„ზამთრის ღამის სიმბარი“



„მეფე ლირი“

იყო. მაგარი ყოფილა პრემიერაზე ნერვ-იულობა! ახლა, თეატრის გარდა, სხვა არაფერი მაინტერესებს. მხოლოდ იმაზე ვდარდობ, სკოლაში გატარებული 11 წელი კარგად რომ არ გამოვიყენე, მეტი რომ არ წავიკითხო. თეატრმა გადამა-რჩინა: წიგნს მივუბრუნდი. თვითონ ახმე-ტელის თეატრი კი, ჩემს ოჯახად იქცა. სადაც არ უნდა ვიყო, მენატრება აქაუ-რობა, ვიცი, აქ ჩემიანები მელოდებიან. რაც არ უნდა ცუდად ვიყო, მომისმენენ, დამეხმარებიან. პირველი დღიდანვე დიდი სითბო მიჩვენეს... აქ ჩემი სახ-ლია. დაღლილიც, გახარებულიც, მწუხ-არეც — ყოველთვის დავბრუნდები ჩემს სახლში“...

ჩვენი ჯანდაცვა ქართული ჯანდაცვის მედიკოსების ხელში

ტელეკომპანია „მზის“ ეთერით გადის პროექტი — „გზა ევროპისკენ“. ეს ყოველთვიური გადაცემა თითოეული ნაწილის მომზადებას საკმაოდ ხანგრძლივი პერიოდი უძღვის წინ. გადაღებები ჯგუფი მინიმუმ, ნახევარი თვით, ევროპის ერთ-ერთ ქვეყანაში მიემგზავრება, რათა გადაიღოს იქაური ღირსშესანიშნაობები, ქვეყნის ცხოვრება, ინტერვიუები სახელმწიფო მოღვაწეებთან. ამ პროექტმა დღემდე 4 ქვეყანა მოიცვა. 17 თებერვალს, საღამოს 9 საათზე, მაყურებელს მორიგი ერთსაათიანი პუბლიცისტურ-დოკუმენტური, ფილმის ხილვის შესაძლებლობა მიეცემა, რომელსაც ტელეჟურნალისტი **თამარე კოპალაძე** წარმოგიდგენს. ის ტელევიზიაში 1996 წლიდან მუშაობს. სახელმწიფო ტელევიზიის I და II არხებზე საქმიანობისას, საკმაოდ დიდი გამოცდილება დაუგროვდა. დღეს კი, ტელეკომპანია „მზის“ თანამშრომელია.

— ამ პროექტის იდეის ავტორი და ინიციატორი ჩვენი გადაცემის პროდიუსერი მაკა ასათიანია. 2004 წელს ევროკავშირი რომ გაფართოვდა და მასში 10 ქვეყანა შევიდა, მაკას სურველი გაუჩნდა, ამ ქვეყნების შესახებ ფილმები მომზადებულიყო. ეს მით უფრო ლოგიკურია, რომ საქართველოს საგარეო პოლიტიკური ორიენტაციაც — ნატოსა და ევროკავშირთან მჭიდრო ურთიერთთანამშრომლობაა. ყოფილი სოციალისტური ბლოკის ქვეყნების გამოცდილების გაზიარება ჩვენთვის ძალზე სასარგებლოა... ტელეკომპანია „მზის“ ამ პროექტის რეალიზება, საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროსთან ერთად დაიწყო. ევროკავშირში სულ 12 ქვეყანაა, ჯერჯერობით, მხოლოდ რამდენიმე მათგანში ვიყავით.

— **ამა თუ იმ ქვეყანაში ჩასვლები, რაზე ამხვილებთ ყურადღებას?**

— ვხვდებით პრეზიდენტს, პარლამენტის თავმჯდომარეს, თავდაცვისა და საგარეო საქმეთა მინისტრებს. ყველა ქვეყანაში უპრობლემოდ გვიღებენ ყველა იმ მუზეუმის კარს, რომელიც დაკავშირებულია ქვეყნის კულტურის მოღვაწეებს, მსახიობებს, მომღერლებს; ვეცნობით უნივერსიტეტის რექტორს, ბანკის პრეზიდენტს. ვხვდებით და ვესაუბრებით ქართული დიასპორის წარმომადგენლებს. ზოგიერთი მათგანი საკმაოდ წარმატებული ადამიანია... ამ ყველაფრის ორგანიზებაში ჩვენი საგარეო საქმეთა სამინისტრო გვეხმარება, სხვათადაც, მუშაობა გაგვიძვირდება. გვეხმარებიან იმ ქვეყნებში აკრედიტებული საქართველოს საელჩოები. უცხოეთში ჩვენი რამდენიმე დღიანი პროგრამის დაგეგმვა ისევე ხდება ხოლმე, როგორც დიპლომატიური ვიზიტის დროს. მოლაპარაკებებს ჩვენი პროდიუსერი მაკა ასათიანი ახორციელებს.

— **სულ რამდენი ადამიანი მუშაობს პროექტზე?**

— მე, მაკა ასათიანი, ოპერატორი ნიკა პატარაია და მონტაჟის რეჟისორი საბა შენგელია ვამზადებთ ერთსაათიან დოკუმენტურ ფილმს. დაახლოებით ნახევარი თვე წასულები ვართ.

— **ევროკავშირში 12 ქვეყანაა, მისი წევრი თურქეთი არ არის,**

მაგრამ ცოტა ხნის წინ, ამ ქვეყანაშიც იმოგზაურეთ. რატომ?

— თურქეთი მართლაც, ერთადერთი ქვეყანა იყო, რომელიც ძირითად წუსხას დავამატეთ. მიზეზი ის გახლავთ, რომ ის ერთადერთი მუსლიმანური სახელმწიფოა, რომელსაც დემოკრატიული მართვის სისტემა აქვს. ის ნატოს წევრია და მისი საგარეო პოლიტიკური პრიორიტეტი — ევროკავშირია. თურქეთმა რთული და დაძაბული მოლაპარაკებების შემდეგ მიაღწია იმას, რომ ევროკავშირის წევრობის კანდიდატი გახდა. ამიტომაც, ეს ქვეყანა, როგორც გამოჩაღის, ისე ავირჩიეთ.

— **რა იყო თქვენთვის თურქეთში საინტერესო?**

— აფრიკისა და ავსტრალიის გარდა, ყველა კონტინენტზე ვარ ნამყოფი. თურქეთში პირველად ახლა მოვხვდი, ეს ქვეყანა ჩემთვის აბსოლუტური აღმოჩენა და მოულოდნელობა იყო. ჩვენი მოგზაურობა ანკარიდან დაიწყო. ანკარა პატარა, კოხტა ქალაქია, მას ევროპული იერი დაჰკრავს. იქ ჩადრიან ქალბატონებს ნაკლებად შეხვდებით... ანკარიდან კაპადოკიაში წავიდით. კაპადოკიამ ჩემზე უზარმაზარი შთაბეჭდილება მოახდინა. ეს არის, ფაქტობრივად, კლდების ქვეყანა. პირველი, რასაც ყურადღება მივაქციე, ის იყო, რომ კაპადოკიაში ადრე თენდება. ქვებსა და კლდეებს ვარდისფერი გადაჰკრავს, მერე, ირგვლივ

სტამბოლი, ბოსფორის სრუტე



ყველაფერი თეთრი ხდება... ხვდები საოცარი ქვეყნის შუაგულში, სადაც უძველესი ქრისტიანები ცხოვრობდნენ. ეს ადგილები პირველი ქრისტიანების თავშესაფარი გახლდათ. ისინი თავს კერპთაყვანისმცემლებისგან იცავდნენ. შემდეგ იმ კლდეებში მონასტრების გამოკვეთა დაიწყო. ბევრი ფრესკა დღემდე შენარჩუნებულია. ხატმებრძოლებმა გეომეტრიული მოხაზულობებით იქ არაერთი ფრესკა გაანადგურეს (მათ შორის, წმინდა გიორგის). ზოგი მათგანი აღდგენილია, ზოგს საერთოდ ვერ მიაგნეს. კაპადოკიის რამდენიმე ქალაქში გახლდით; ერთ-ერთი იყო გორეფი. ის მთაზე მდებარეობს, სადაც აქლემით ავედით. მერე, საცალფეხო ბილიკით მთის წვერზე აღმოჩნდით. კლდის სიღრმეებში ბერების საცხოვრებლები, სატრაპეზოები მოვინახულეთ. გარედან რომ შეხედავ, ვერც კი იფიქრებ, რომ შიგ ქალაქია... ამ ყველაფერს მაყურებელი ტელეკომპანია „მზის“ ეთერში 17 თებერვალს ნახავს... კაპადოკია ძნელად მისადგომი ადგილია. იქ ქართველები იშვიათად ხვდებიან, რამდენადაც ვიცი, ქართველი მკვლევარების მხოლოდ ერთი ჯგუფია ნამყოფი. ჩვენ პირველები ვიყავით ჟურნალისტებიდან, ვინც იქ ჩავიდა. კაპადოკიაში, რა თქმა უნდა, უამრავი თურქი დადის, რომელსაც წარმოდგენაც არა აქვს, რომ კაპადოკია უძველეს დროს, ქრისტიანულ ცენტრს წარმოადგენდა.

— **კაპადოკიაში არანაირი პრობლემა არ შეგქმნათ?**

— იმის გამო, რომ იქაურობა თითქმის მუზეუმად არის ქცეული, შესვლაც შესაბამისად, ძვირი ღირს. ამასთან, პროფესიონალური ტელეკამერით არ გვიშვებდნენ. მერე ოპერატორმა ახლო პლანები შორიდან გადაიღო. ნიკა საკმაოდ მაღალ ადგილზე იყო ასული და ისე მუშაობდა. თურქები მისვდნენ, რომ აკრძალვის მიუხედავად, მაინც ვილებდით და მერე შესვლის ნება მოგვცეს.

— **რაიმე უცნაური თავგადასავალი ხომ არ გქონათ?**

— თურქეთში ფემინებელური ცხენსაშენი მოვინახულეთ, სადაც კლუბი მუშაობს. კლუბის წევრები ელიტური ადამიანები არიან. სწორედ ამ კლუბის გადაღება გვინდოდა. რა თქმა უნდა, ცხენზე დაჯდომა მოვინდომე და „სტენდაფის“ (ფილმის ან გა-

დაცემის ის მონაკვეთი, სადაც ნამყვანი ევრანიდან მიმართავს მაყურებელს. — ავტ.) ისე ჩანდა. საუკეთესო ინგლისური ულ-აყი გამოიყვანეს. ცხენის შეკაზმვა დაიწყო. ამ დროს, მოულოდნელად აიწყვიტა და გაიქცა. მერე არაბული ცხენი მოიყვანეს, მითხრეს — მშვიდიაო. დავჯექი. „სთენდაფის“ ჩანერის დროს, უეცრად გაგიჟდა, აიწყვიტა და გაიქცა. თავი როგორღაც შევიმაგრე, რომ არ ჩამოვვარდნილიყავი... სხვათა შორის, ცხენთან მსგავსი შემთხვევა სლოვაკეთშიც მქონდა — რომ დავჯექი, დაფრთხა და ყალყზე შედგა. სერიოზული საფრთხის წინაშე აღმოვჩნდი. დაახლოებით 10 წუთი გაგრძელდა ჩვენი ორთაბრძოლა. არადა, რომ გადმოვვადე, დაბლა მოლი კი არა, ასფალტი იყო და წელში გადამტეხდა... მოკლედ, აღვირი დავქაჩე და როგორღაც დავიმორჩილე. სიკვდილს გადავრჩი... მერე ოპერატორს ვუსაყვედურე — რატომ არ მომეშველე-მეთქი?! ის იდგა და ამ ყველაფერს იღებდა. მიპასუხა: ვფიქრობდი, რომ ვერ გადარჩებოდი და ისტორიულ კადრებს ვიღებდით (იკინის)...

— უცხოეთში რომ მოგზაურობთ, საქართველო ასე, კუთხე-კუთხულ გაქვთ მოვლილი?

— იცით, გული რაზე მწყდება? საქართველოს ისე კარგად არ ვიცნობ, როგორც ზოგიერთ სხვა ქვეყანას. მაგალ-

გრო. პროდიუსერ
მაკა ასათიანთან
ერთად



ითად, ხევსურეთში ნამყოფი არა ვარ. მაგრამ ცხოვრებაში შანსი მომეცა, ჩემი ჟურნალისტური შესაძლებლობები ასე გამოვავლინო. ამინტეს მწვანე შუქი და მითხრეს — ნადი უცხოეთში და გადაიღე ყველაფერი...

— როგორ გხვდებიან უცხო ქვეყნის პრეზიდენტები?

— თავიდან, უცხოელ ჟურნალისტთან,

დაძაბულები არიან. მერე იხსნებიან და გულახდილად საუბრობენ. პოლონეთის პრეზიდენტი ისე გაიხსნა ჩემთან, რომ მასზე მითხრეს — ამდენი და ასე არასდროს ულაპარაკიაო. მათგან საოცარ კეთილგანწყობილებას ვგრძნობ.

— რთ გამოირჩევიან უცხოელი დიპლომატები? რა ახასიათებთ ხოლმე?

— საუბრისას თავშეკავებულები, ზომიერები არიან. მაქსიმალურად ცდილობენ, არ თქვან, რასაც ფიქრობენ. მაგრამ ჟურნალისტები იმისთვის არსებობენ, რომ მათ ფიქრებს მიუხვდნენ და სათქმელი მაინც ათქმევინონ (იკინის).

— რომელიმე ქვეყნის პრეზიდენტმა ან დიპლომატმა ხელი რომ გათხოვთ?

— ჩემი პროდიუსერი იკინის ხოლმე: როგორც კი ვინმე გაუღიმებს ან ფინჯან ყავაზე მიიწვევს, მაშინვე უკან მომყავსო... რაც შეეხება პრეზიდენტებს, — ყველა მათგანს ცოლი ჰყავს და ნამდვილად არ მინდა, რომელიმეს ოჯახის დანგრევის მიზეზი გახდეთ...

— თამთა, რა გატაცებები გაქვთ?

— ვგიჟდები მოგზაურობაზე და მგონი, ხვდებით, რა მაგრად გამომართლა: ჩემი გატაცებები და საქმიანობა ერთმანეთს დაემთხვა. ბენდიერი ვარ — ისეთ ადგილებში მოხვდები, სადაც მსოფლიოს ნები-სმიერი ტურისტი ინატრებდა წასვლას და ასე ადვილადაც ვერ მოხვდებოდა. ხანდახან ვოცნებობ — ამა თუ იმ ქვეყნიდან რომ ჩამოვალ, ნეტავ, ისევ უკან დავბრუნდე, ოღონდ უკვე, არა როგორც ჟურნალისტი-მეთქი... მაგრამ ვფიქრობ, რომ ესეც არ გამოივა — ვერ მოვისვენებ და კამერას თან მაინც წავიღებ... ვიმეორებ, ძალიან მიყვარს მოგზაურობა. 6 წლის ვიყავი, პირველად გერმანიაში რომ წავედი. დედა და ბებია გერმანისტები მყავს, ამიტომ ბავშვობიდან ხშირად დავდიოდი უცხოეთში. როგორც მოგზაური, იცით, რომელ რეგიონში მოხვედრავს ვოცნებობ? იქ ჩვენი პროექტით — „გზა ევროპისკენ“ — ვერასდროს მოხვდები. ეს არის აფრიკა — კოტ-დ'ივუარი, მაროკო, ეგვიპტე... მიუხედავად იმისა, რომ მოგზაურობა დამქანცვლია, ზოგჯერ აეროპორტშიც მძინავს და ჩემოდნებზეც, მაგრამ ამ საქმეს თავს მაინც ვერ დავანებებ.

— უცხო ენები თუ იცით?

— რამდენიმე ენას ვფლობ, თან, სწრაფად ვითვისებ ახალ ენას. დამთავრებული მაქვს საერთაშორისო ჟურნალისტიკის ფაკულტეტი. იმავე ფაკულტეტზე ლექციებს ვკითხულობ, პარალელურად, უცხო ენების უნივერსიტეტშიც. თუმცა იმას განვიცდი, რომ ჩემი მოგზაურობის გამო, ლექციების გაცდენა მინევს ხოლმე.

— თამთა, ამდენი ქვეყანა გაქვთ ნანახი. თქვენი დაკვირვებით, რა არის ის, რაც ჩვენს ქვეყანაში არსებობს და უცხოეთში არ შეგხვდება?

— საინტერესო კითხვაა. საქართველო არსად არ არის. საქართველო მხოლოდ აქ არის. აქაურ გარემოს, ჰაერს ვერსად ნახავ.

ქეთი ახომადის სასიყვარულო სიმღერა და მისცდიუბი ბოლი...

თინეიჯერმა მომღერალმა ქეთი ახომადემ შარშან გაზაფხულზე „ჯეობარელ“ გიორგი ფოჩხუასთან დუეტი ჩაწერა, რომელსაც სხვადასხვა რადიოს საშუალებით ვისმენთ ხოლმე. ქეთი და გიორგი ამ სიმღერაზე კლიპის გადაღებასაც გეგმავენ. მაგრამ სანამ ეს მოხდება, მანამდე ქეთის სხვა სიმღერაზე შექმნილი კლიპი გამოვა. ამ საქმეში კი, ახალგაზრდა მომღერალს მსახიობი თაკო აბაშიძე დაეხმარება. თაკო „თეატრალურ სარდაფში“ გოგი ქავთარაძის მიერ დადგმულ გახმაურებულ სპექტაკლში — „სიყვარულის თამაში“ — მონაწილეობს, სადაც საკმაოდ სერიოზული სახე შექმნა. იმავე სპექტაკლში ელერს რუსულ ენაზე მის მიერვე დაწერილი სიმღერა — *Научи любить* — რომელიც სპექტაკლს ლაიტმოტივად გასდევს. სწორედ ეს სიმღერა აირჩია ქეთი ახომადემ თავისი კლიპისთვის. ვიდუროგოლს მას თავად თაკო გადაუღებს.

მათი:

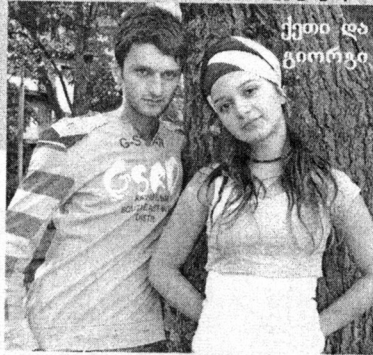
— სიმღერის ჩაწერა „სანო სტუდიაში“ მიმდინარეობს. ის ერთ კვირაში იქნება მზად.

— როგორც ჩანს, სიმღერა სასიყვარულო თემაზეა. შენთვის ცოტა ნადრევი ხომ არ არის, ასეთი ნამუშევარი რომ იმღერო?

— არც ისეთი პატარა ვარ, უკვე 15 წლის გავხდები და დროა, შევცვალო რეპერტუარის თემატიკა. სიმღერა შეყვარებულებზე, მათ სასიყვარულო ამბავზეა. თაკო კლიპში, „სიყვარულის ღმერთის“ როლს მთავაზობს. მეცმევა წითელი კაბა და შეყვარებულებთან მისტიკური კავშირი მექნება... ასეთი როლის შემოთავაზებით თაკომ ჩემი პროვოცირება შეძლო. ამიტომ სიამოვნებით ჩავტოვები მუშაობაში. ნამუშევარს მაყურებელი ორ კვირაში იხილავს.

— რუსულ ენაზე რატომ გადაწყვიტე გემღერა?

— ეს ნამუშევარი რუსეთის ერთ-ერთ ქალაქში უნდა გაიგზავნოს, საკმაოდ ცნობილ ადამიანთან, რომლის გვარის დასახელების უფლება ჯერჯერობით არ მაქვს.



ქეთი და
გიორგი

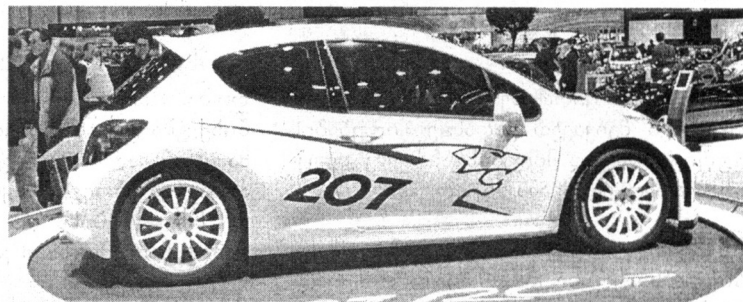


თაკო
აბაშიძე



ახალი ჰეჩბეი Peugeot-საგან

Peugeot 207 RC იმავე — 1,6 ლ მოცულობის, 175 ცხ.ძ-ის სიმძლავრის ტურბომოტორით იქნება აღჭურვილი, როგორც ახალი Mini Cooper S. ეს აგრეგატი ყოველ 100 კმ-ზე საშუალოდ, 7,2 ლ საწვავს ხარჯავს. მისი მაქსიმალური სიჩქარე 220 კმ/სთ-ია, ხოლო 100 კმ/სთ სიჩქარეს 7,1 წმ-ში განავითარებს.



რამდენიმე დღის წინ, კომპანია Peugeot-მ ჰეჩბე 207RC-ს პირველი ფოტოები გაავრცელა. ამ ავტომობილის მსოფლიო დებიუტი მიმდინარე წელს ჟენევის ავტოშოუზე შედგება, ხოლო გაყიდვა უკვე წლეულს, ზაფხულში დაიწყება. აქვე იმასაც გაცნობთ, რომ ზოგიერთ ბაზარზე მას Peugeot 207 GTI ერქმევა. ყველაზე სწრაფი

Dodge-ის ხომსტეხი

კომპანია Dodge-ის ხელმძღვანელობა არ გამოირჩევა კომპაქტური როდსტერის სერიული წარმოების დაწყებას, რომელმაც მოდელს — Mazda MX-5 — უნდა გაუწიოს კონკურენცია. ამ ავტომობილის პროტოტიპი, რომელსაც Dodge Demon Concept ერქმევა, მარტში ჟენევის ავტოსალონზე იქნება წარმოდგენილი. ოფიციალური მონაცემებით, კონცეპტუალური როდსტერი საკუთარ პლატფორმაზეა აგებული და MX-5-თან შედარებით, უფრო განიერი, დაბალი და ოდნავ მძიმეა. გარდა ამისა, Dodge Demon ექვსსაფეხურიანი გადაცემათა კოლოფითა და 2,4 ლ მოცულობის და 172 ცხ.ძ. სიმძლავრის აგრეგატით იქნება აღჭურვილი, რომელიც უკვე გამოიყენეს Dodge Caliber-ზე. ახალი როდსტერის სერიული გამოშვებისას გამოყენებული იქნება ორი — 1,8 და 2,0 ლ მოცულობის ძრავები, აგრეთვე Dodge Caliber SRT-4-ის, 300 ცხ.ძ. სიმძლავრის ტურბომოტორი. ამ მაჩანის სერიული წარმოების დაწყების შესახებ გადწყვეტილებას Dodge-ის ხელმძღვანელობა ჟენევის ავტოსალონის დასრულების შემდეგ მიიღებს.



Ford Mondeo-ს ახალი თაობა

კომპანია Ford-მა მოდელის — Ford Mondeo — ახალი თაობის ოფიციალური ფოტოები გაავრცელა. საინტერესოა, რომ კომპანიის მესვეურებმა სამივე ძარა — სედანი, ჰეჩბეკი და უნივერსალი გამოამზეურეს. ახალი Mondeo-ს მსოფლიო პრემიერა ჟენევის ავტოშოუზე შედგება. როგორც ცნობილი გახდა, აღნიშნული ავტომობილები მოდერნიზებული მოტორებით აღიჭურვება. ეს-



Duratec — 145 ცხ.ძ. სიმძლავრის და სრულიად ახალი, 2,3-ლიტრიანი — 161 ცხ.ძ. სიმძლავრის Mondeo-ს გაძლიერებულ ვერსიას 2,5 ლ მოცულობის, 220 ცხ.ძ. სიმძლავრის აგრეგატს დაურთავენ, რომლითაც Ford Focus ST-ია აღჭურვილი. ახალი Ford Mondeo-ს შესახებ დეტალური ინფორმაცია მოგვიანებით გავრცელდება.



ენია: 4 დიზელის აგრეგატი: 1,8-ლიტრიანი — 100 და 125 ცხ. სიმძლავრის, აგრეთვე ორლიტრიანი — 120 და 130 ცხ.ძ. სიმძლავრის მქონე. ამასთან, ეს უკანასკნელი მხოლოდ ექვსსაფეხურიანი ავტომატურ გადაცემათა კოლოფით იქნება აღჭურვილი; ბენზინის აგრეგატები კი, ხუთნაირი იქნება: 1,6-ლიტრიანი, 110 და 125 ცხ.ძ. სიმძლავრის, ორლიტრიანი



კვირის ასტროლოგიური პროგნოზი

(15 - 21 თებერვალი)

პირი 21.03-20.04

ამ კვირას შესაძლებელია, ცხოვრების თანამგზავრს შეხვდეთ და ოჯახი შექმნათ. მთავარია, ამ საკითხს სერიოზულად მიუდგეთ. თავი შეიკავეთ გადაწყვეტილებების დაუფიქრებლად მიღებისგან. უქმე დღეები საყვარელ ადამიანს მიუძღვნით.

კურო 21.04-20.05

შეეცადეთ, თქვენ მიმართ გამოთქმულ შენიშვნებს ყურადღება არ მიაქციოთ, რადგან ამით, ბოროტ ადამიანებს თქვენი პროვოცირება სურთ. თანაც, ესა თუ ის უთანხმოება და სამსახურებრივი უსიამოვნება უარყოფითად აისახება თქვენს ჯანმრთელობაზე.

ტყუი 21.05-21.06

ამ დღეებში გაგიჩნდება ინტერესი უცხო ქვეყნების კულტურისადმი, მიღებული ცოდნა კი მომავალში აუცილებლად გამოგადგებათ. თუ მოისურვებთ, შეგიძლიათ სხვა ქვეყანაშიც გაემგზავროთ საცხოვრებლად, სადაც ბედნიერება და მატერიალური კეთილდღეობა გელით.

კიბო 22.06-22.07

ამ კვირას თქვენ სამსახურში ინიციატივას გამოიჩენთ, რომელიც უცხოელი პარტნიორების ყურადღებას აუცილებლად დაიმსახურებს, ამიტომ ცოტა ხანში, მათ მფარველობას იგრძნობთ, მაგრამ დროის მოცემულ მონაკვეთში თქვენ ვერაფერს გახდებით

მეულისა და შვილების მხარდაჭერის გარეშე ლომი 23.07-23.08

ამ დღეებში მაღალია ტრავმების ალბათობა, ამიტომ სიფრთხილე გმართებთ მინისქვეშა გადასასვლელებში, მეტროსა და ხალხმრავალ ადგილებში. სამაგიეროდ, არაჩვეულებრივ განწყობილებაზე იქნებით და მეგობრებისა და ნათესავების წრეში დროს სასიამოვნოდ გაატარებთ.

ალწული 24.08-23.09

დაგეუფლებათ სურვილი იმოგზაუროთ და გაიცნოთ ადამიანები. ამ მიზანს ახლობლების დახმარებით ადვილად მიაღწევთ. კარგია, თუ სამოგზაუროდ ისეთ ქვეყანას აირჩევთ, სადაც ნაცნობები გეყოლებათ.

სასწორი 24.09-23.10

ნუ წამოიწყებთ დავას ხელმძღვანელობასთან, რადგან სამართალს მაინც ვერ იპოვით და ტყუილად აიტკივებთ თავს. თუ გაქვთ საშუალება, სასურველია, ამ პერიოდში ვალები გაისტუმროთ და უქმე დღეები ოჯახში გაატაროთ.

მორჩილი 24.10-22.11

პედაგოგიკისა და ფსიქოლოგიის სფეროების საკითხის წამოჭრით საზოგადოების მხარდაჭერასა და პოპულარობას მოიპოვებთ. ნუ დაიშურებთ ფულს ცოდნის მოსაპოვებლად და დაიწყეთ იმ ქნების შესწავლა, რომელიც შემდგომში აუცილებლად გამოგადგებათ.

მზვილდოსანი 23.11-21.12

ეს პერიოდი ხელსაყრელია თქვენი კარიერისთვის. ელექტრონიკასა და ტექნიკასთან დაკავშირებული ბიზნესი ძალზე შემოსავლიანი იქნება. ამავე დროს, თქვენ მიგიზიდავთ ყველაფერი ფარული და საიდუმლო, ინტუიცია კი დაგეხმარებათ ერთმანეთისგან ადვილად გაარჩიოთ სიმართლე და ტყუილი.

თხის რაბა 22.12-20.01

ამ დღეებში უცხოურ ფირმებთან თანამშრომლობის შედეგად შეიძლება, კარგი მოგება მიიღოთ. სტრესულ ვითარებაში მოთმინებასა და ამტანიანობას თუ გამოიჩენთ, გადალახავთ ნებისმიერ უსიამოვნებას. უქმე დღეებში თქვენი სახლი ნაცნობების თავშესაფრის ადგილად იქცევა.

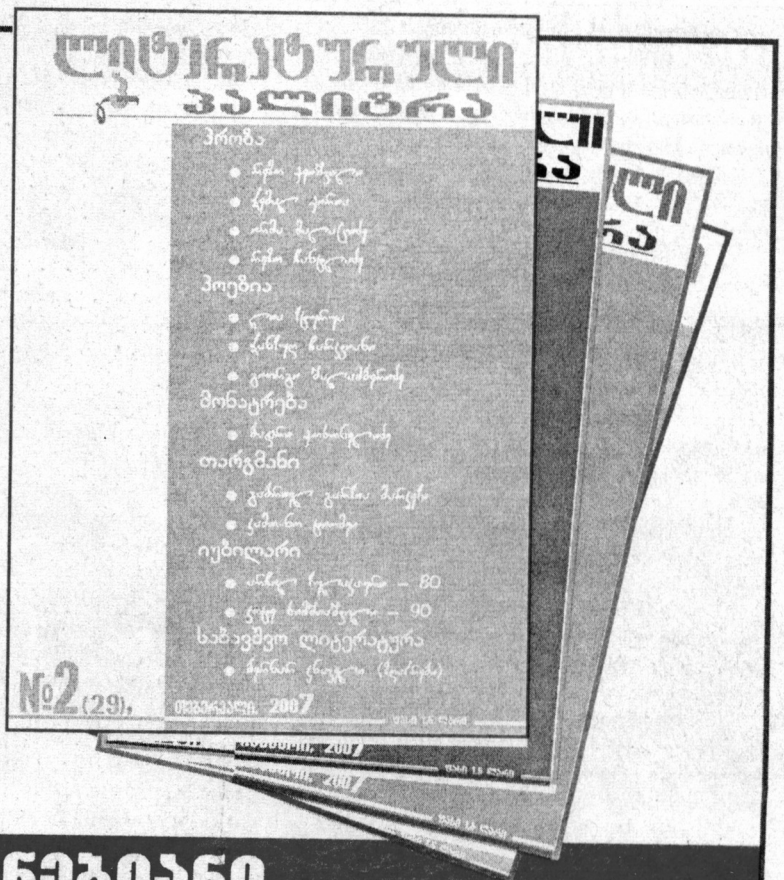
მარწყული 21.01-19.02

ბევრ ფულს დახარჯავთ ფუფუნების საგნებზე, რითიც გარშემო მყოფებს შურს აღუძრავთ. თქვენი გულისყური მომავლისკენ იქნება მიპყრობილი, დღევანდელ ურთიერთობებს კი, ნაკლებად მიაჩნებთ მნიშვნელობას, რის გამოც, ახლობლებისა და მეგობრების გულისწყრომას დაიმსახურებთ.

თაფზაზი 20.02-20.03

პატივმოყვარეობა დასახული მიზნების მიღწევისკენ გიბიძგებთ და მოულოდნელად, საკუთარ თავში ტელეპათიურ და ფსიქოლოგიურ მონაცემებს აღმოაჩენთ. ამ კვირას შესაძლებელია, ახალი სასიყვარულო ურთიერთობა დაამყაროთ ან დაკარგულ სიყვარულს შეხვდეთ.

არ გაპოვებთ!
თეზაუროს
ნოპერი



თქვენ სოც გაპოვნადიანი
აკითხვალ ბრძანდებით...



ალბათ, ერთი შეხედვითაც მიხვდებით, რომ „მეკივომანიაში“ სიახლეა. ვფიქრობ, ასეთი სახით დაეგეგმული მესიჯები გაცილებით მოსახერხებელი წასაკითხა და იმედია, ყველა ქვერუბრიკის სათაურის მნიშვნელობა თქვენთვის გასაგები იქნება, გარდა ერთისა, რომელსაც ახლავე განგიმარტავთ: „უსტესო“ იმას ნიშნავს, რომ მესიჯები ეკუთვნის ავტორს, რომელიც არ ამბობს, ქალია თუ მამაკაცი. ასეთ შემთხვევაში, „ესემესს“ მაინც გამოგაქვეყნებთ, მაგრამ ის აღნიშნულ ქვერუბრიკაში მოხვდება. ახლა კი იმის შესახებ, როგორ უნდა მოხდეთ „მეკივომანიაში“. მობილური ტელეფონის SMS-ფუნქციაში უნდა აკრიბოთ სიტყვა GZA, გამოტოვოთ ერთი სიმბოლოს ადგილი და აკრიბოთ სასურველი ტექსტი. შემდეგ, მესიჯი გამოგზავნოთ ნომერზე: 8884. ჩემს მობილურზე მოსული მესიჯები ამ რუბრიკაში არ გამოქვეყნდება (გამონაკლისი მხოლოდ უცხოეთიდან გამოგზავნილი მესიჯებია), და კიდევ ერთი მესიჯი მხოლოდ 160 სიმბოლოს იტევს. თუ გრცელი „ესემესის“ გამოგზავნა გსურთ, ის რამდენიმე მესიჯად უნდა გადმოგზავნოთ.



qalebi

1. სიათქმებით გავიცნობდი 27-35 წლის ორ სერიოზულ, სიმპათიურ და სექსუალურ მამაკაცს. დაბლებმა და მსუქნებმა თავი შეიკავეთ. ორი მეგობარი, ნატალი და ეკა. გაცივით ყველას.
2. ვინმე დამელაპარაკება? მე მაიკო ვარ, მგონი, 19 წლის.
3. გავიცნობდი 30-42 წლის, ვაჟკაციურ აღნაგობის და ხასიათის მქონე მამაკაცს, რომლისთვისაც რწმენა, სიყვარული და ერთგულება ყველაფერზე მნიშვნელოვანია. მარიამი-28.
4. ვარ 40 წლის, სასიამოვნო გარეგნობის მანდილოსანი. ოჯახის შექმნის მიზნით გავიცნობ მამაკაცს, რომელზეც იცის ქალის ფასი და სურს ჰქონდეს თბილი ოჯახი.
5. სულ ვკითხულობ თქვენს ჟურნალს, მაგრამ პირველად გნერო. ვესმარები 31 წლის გოჩას, „სერიოზული გოგო“. გმადლობთ, მარი.
6. გაუმარჯოს! სამეგობროდ ვეძებ მწვანეთვალემა, 23-25 წლის ბიჭს. ვგიჟდები მწვანე ფერის თვალებზე. იქნებ, ბედი გამეხსნას. იანა-20. კ.
7. გავიცნობ, 45-55 წლის მონესრიგებულ მამაკაცს.
8. „გიო-სიო“, „გენათაღ“, რა „საკალელი“ ნიკო გაქვს? არ გინდა, ჩემი ვაცნობა? იცი, რა საყვარელი გოგო ვარ?! ლიკა.
9. ვარ ძალიან სერიოზული ქალბატონი. ოჯახის შექმნის მიზნით, გავიცნობდი სერიოზულ ქუთაისელ ახალგაზრდას, 35 წლამდე. ტატა-32.
10. ვარ 31 წლის, მეუღლესთან გაშორებული. ოჯახი უპირველესია ჩემთვის. ვინც ჩემსავით ფიქრობს და სურს, ოჯახის შექმნა, დამიხსიჯოს.
11. ვესმარები „გზის“ მე-5 ნომერში გამოქვეყნებული „ფერი-7“-ის მესიჯს. თუ მართლა შეძლებ ჩემი ერთფეროვანი ცხოვრების შეცვლას, არ მოიწყენ. „ციცქნა-33“.
12. „პრივეტ“, მარიკუნა! ვესმარები 132-ე მესიჯის ავტორს, გოგას. გოგა, მეც ვეძებ კარგ მეგობარს. ვარ 20 წლის. თუ დაინტერესდები, ნომერი მარის გამოართვი. თიკა.
13. გავიცნობ მაღალ, 20-27 წლის ბიჭს. მეგრელები შორს! გიუი.

14. ვგავარ ვუბი გოლდბერგს, ოლონდ, თეთრი ვარ. სიგრძე და სიგანე ერთნაირი მაქვს. ხმა — ხრინწიანი. ერთ ყურში არ მესმის და თანაც, ვოჭლობ. მაქვს „სტერვას“ დიბლომი და ვარ კვალფიციური „იაზვა“. მესაჭიროება თმის გადანერგვა, კბილის პროთეზი და ყავარჯენი. მიყვარს კაცის გულის „ჩაშუშული“, ზედ მოყრილი კაცის წვრილად დაჭრილი ნერვებით. „კენინა თამარი“.
15. „კავკასიელი“, სამეგრელოს თავადის ასულზე რას იტყობდი?
16. გავიცნობ 45-55 წლის მონესრიგებულ მამაკაცს.
17. ვარ 18 წლის გოგონა. გავიცნობ, 25 წლამდე ასაკის ვაჟკაცს, სამეგობროდ. ჩუქმუშელა ბიჭებს ვერ ვიტან. ეკა.
18. „მისტერ-X“-ს ვურჩევ, იაროს ეკლესიაში, ილოცოს და უფალი დაეხმარება ყველგან და ყოველთვის. გისურვებ, ლამაზ ცხოვრებას და უფლის წყალობა არ მოგკლებოდეს. გაცნა.
19. გამარჯობა. გთხოვ, გამოიქვეყნე. ვარ მწვანეთვალემა, მთლიანობაში მაგარი გოგო. სამეგობროდ გავიცნობ კარგ ბიჭს. ველი გამოხმარებას. „მარი ანგელ“.
20. „პრივეტებიიიიიი!“ თუ გსურთ გაცივით მწვანეთვალემა გოგო, გამოემხმარეთ. ვარ 16 წლის. ველი თქვენს მესიჯებს. „მარი ანგელ“.
21. შემოგველეთ ყველა ფოთელს! ყველას მოვიკითხავ. დამიკავშირდით და იქნებ, ვიმეგობროთ კიდევ. ნინი.
22. ვესმარები „გზა“ №5-ში გამოქვეყნებულ 222-ე მესიჯის ავტორს. გთხოვთ, მომწეროთ გიგას ნომერი.
23. მარი, საღამო მშვიდობისა! გთხოვ, დამიბეჭდე, რა! „მისტერ X“-ის მესიჯმა გადამწყვეტინა თქვენთან დამესიჯება. თუ სურვილი ექნება, დამიხსიჯოს. ნათია.
24. ვესმარები „მისტერ-X“-ს. თუ შენი პრობლემა მატერიალური ხასიათის არ არის და თუ პატიმარი არ ხარ, შეგიძლია, მარის ჩემი ნომერი გამოართვა. ვეცდები, დაგეხმარო. ღირსი გოგო.
25. ვესმარები 135-ე მესიჯის ავტორს. ვარ 22 წლის, ნორმალური გარეგნობის. თუ სურვილი გექნება, გავიცნოთ ერთმანეთი. „ბელურა“.
26. ვესმარები „მამულ მაქსს“. დამინტერესა თქვენმა მესიჯმა. თუ თქვენც დაინტერესდით, ჩემი ნომერი მარის სთხოვეთ. გელოდებით „კისა“.

27. ვარ 18 წლის, სერიოზული, თბილი, მოსიყვარულე და ერთგული. არ მიყვარს მატყუარა ადამიანები. გავიცნობ 20-25 წლის ქუთაისელ ბიჭს, სამეგობროდ. ვინც დაინტერესდება, ნომერი მარის გამოართვას.

28. მთვარეს ედრები, მოვლენილს ციდან/ მე კი მგზავრი ვარ, შორეულ გზიდან/ ლამის ვარსკვლავის წვეთებზე წვიმხარ/ მინდა, გაგიცნო, გავიგო, ვინ ხარ? „ქალწული“.

29. გამარჯობა. ვარ 21 წლის, შავგვრემანი, 165 სმ. სიმაღლის, სიმპათიური, მხიარული გოგონა. სამეგობროდ გავიცნობდი 27 წლამდე ასაკის, სიმპათიურ, მხიარულ, სულით კეთილ მამაკაცს. ასეთი პიროვნება გამომეხმაროს.

30. ოჯახის შექმნის მიზნით, გავიცნობდი 35 წლამდე ასაკის, განათლებულ და ფულიან მამაკაცს.

31. მარი, არ ვხუმრობ! მართლა მინდა, სადაქლოდ გავიცნო „ცისფერი“ ბიჭი. ძალიან გთხოვთ, გამოემხმარეთ. დაქალები მალა-ტობენ, მშავაცებს ვუყვარდები. „მსხვერპლი“.

32. „გზის“ მე-5 ნომრიდან ვესმარები 28 წლის პატიმარი დათოს. ჩემი ნომერი მარის გამოართვი.

33. გამარჯობა, მარი. გთხოვ, დამიბეჭდე, რადგან პირველად ვამესიჯებ. სამეგობროდ გავიცნობდი სიმპათიურ, 20-25 წლის მამაკაცს. ნომერი არ გამოაქვეყნო, ვინც დაინტერესდება, მხოლოდ მათ მიეცე.

34. „პრივეტ“, მარი. მივესალმები შენს მრავალრიცხოვან მკითხველს. ახლა ძალიან მარტოვანი ვარ. მინდა, SMS მეგობარი მყავდეს, გოგო ან ბიჭი. ია-20.

35. ვარ 30 წლის სიმპათიური ქალი. მყავს 1 შვილი. გავიცნობ 40 წლამდე სიმპათიურ მამაკაცს.

36. სადაქლოდ გავიცნობ ძალიან მხიარულ გოგოს. უმჯობესია, დიდუბელი იყოს. ვისაც ჩემთან მეგობრობის სურვილი ექნება, ნომერი მარისთანაა.

37. მინდა, ჩემს საყვარელ დაქალს საინტერესო და სიმპათიური მამაკაცი, 26 წლის ზემოთ გავაცნო. თვითონ მაღალი, ლამაზი, ქერა და მწვანეთვალემა. P.S. არ იცის, მასზე რომ ვწერ.

38. „პრივეტ“, მარიკუნა. იქნებ, „გზის“ მე-5 ნომერში გამოქვეყნებული, „ნატერის ხის“ ნომერი მომწერო? ნინასნარ დიდი მადლობა... გთხოვ, არ დამაღალატო, შენი იმედი მაქვს...

39. „პრივეტები“, ყველას. მე ნუკა ვარ, 14 წლის. ვერ ვიტან უსამართლობას და ტყუილს. სამეგობროდ გავიცნობდი 15-20 წლის ბიჭს. გამოემხმარეთ. „ჯოჯოხეთის ანგელოზი“.

40. ცას ახვდავ, წვიმა იქნება/ ჩემი ცრემლები შენთან იქნება/ წვიმად ვიქცევი, ცრემლად ვიღვრები/ დამიხსიჯებ? კარგად ვიქნები. თუ გაქვთ სურვილი, დამიხსიჯეთ. მაღა.

41. მარი, პირველად ვამესიჯებ. მწამს, რომ შენ და „გზა“დამეხმარებით იმაში, რომ ვიპოვო მამაკაცი, რომელიც ქალს ისე უყურებს, როგორც არა მხოლოდ მისი სურვილების დამაკმაყოფილებელ საშუალებას.

42. აღარც ის მახსოვს, რა უნდა მეთქვა/ მე მომეწენა, რომ შენ გჭირდები/ მომეწენა და მოვედი შენთან. ვესმარები „მისტერ-X“-ს. პანდორა.

43. გამარჯობა, მარი. მინდა, „მისტერ-X“-ს გამოვეხმარო. არ ვიცი, მის დახმარებას რამდენად შეეძლება, მაგრამ სიათქმებით დავემეგობრდები. თუ სურვილი ექნება, ნომერი მიეცე.

44. მარი, მაგ შენს უმაღლეს დარჩენილ კავკასიელ ამირსპასალარს გადაეცი, რომ ვარ მამულიანი თავადის ქალი, მაგრამ მე არ მინდა უმამულო „გატყუალი“ მძირელი. „ხოისკი“.

45. მარი, პირველად გიმესიჯებ და გთხოვ, დამიბეჭდე. ვარ 19 წლის. დამიხსიჯეთ 28

წლამდე ასაკის, განათლებულმა და წესიერმა ბიჭებმა, სამეგობროდ. თიკა.

46. ვარ 28 წლის. სერიოზული ურთიერთობისთვის გავიცნო 30 წლამდე ასაკის ბიჭს. ასეთი გაცნობის კი არ მშამს, მაგრამ რა იცი, რა ხდება! „მონყენილი გოგო“.

47. მინდა, მყავდეს SMS-მეგობარი, 16-17 წლის ბიჭი. გამომეხმარეთ. ნატკა-16.

48. ვეძებ ჩემი ჭკუის ადამიანს. მე ერთი მოგზაურობაზე შეყვარებული გოგო ვარ და ვფანატებ აკაკი გეგენავაზე. ვარ აბიტიურიენტი და უსმენ როკს. „გრაფინია“.

49. მინდა, გავიცნო 28-35 წლის სიმპათიური მამაკაცი, სამეგობროდ. გამომეხმარეთ: 8.99.14.35.24. მაია, ბორჯომი.

50. ქერივი მანანას და ანას გაცნობა მინდოდა. მეც ქერივი ვარ და მოდი, დავილაპარაკოთ. ვფიქრობ, ერთმანეთს გავუგებთ. „ცხოვრებისგან დაჩაგრული“.

51. ქმარს გავცილდი და მონაზონივით ვცხოვრობ. 38 წლის ვარ, შევილი არ მაყავს. იქნებ, სწორად არ ვიქცევი? ვფასებ სიკეთეს. ვარ მხიარული. სიაშოვნებით შევექმნედი ოჯახს კეთილ, მშვიდ მამაკაცთან. კ.

52. მაყავს ნათესავი, 50 წლის ქალბატონი. უპატიოსნესი, სიმპათიური, კარგი მეოჯახე, ავტორიტეტული, თანამდებობის პირი. ახლობლებზე ზრუნავდა და ოჯახი ამის გამო ვერ შექმნა. მინდა, გაიცნოს შესაფერისი ასაკისა და განათლების მქონე მამაკაცი, თუნდაც, ქერივი. თუ ვინმე დაინტერესდება, ჩემი ნომერი მარისთან იკითხეთ. ნამდვილად არ ინანებთ. ნანა.

53. მივმართავ „გზის“ №5-ში, 222-ე მესიჯის ავტორს. გიგა, ცხოვრებაში მეც არაფერი მაკლდა, მაგრამ მიზეზი, რომ წრფელ სიყვარულს ვეძებ. იქნებ, ერთმანეთს გავუგებო? ნია.

54. ვარ 30 წლის სტომატოლოგი, საკმაოდ სიმპათიური. ვეძებ მამაკაცს.

55. იცით, ნინა მესიჯი ჩემმა ბიძაშვილმა გამოგზავნა. გთხოვთ, არ დაბეჭდოთ.

56. გავიცნო SMS-მეგობარს, 20-25 წლის ადამიანს. მნიშვნელობა არ აქვს, გოგონა იქნება თუ ბიჭი. ნომერი მარისთანა და დამიმესიჯეთ. მარი, ნინასნარ დიდი მადლობა. ანიტა.

57. მივმართავ ჩალაუბანში მომუშავე პატრულებს! ძალიან მომწონს პატრულის ბიჭები. ერთ პატრულს სიაშოვნებით გავიცნობ. ნომერი მარისთანა. ქიზიყელი გოგო.

58. „ბალის“ გოგო ვარ, ხონელი/ თქვენგან მესიჯებს მოველი/ ეგებ, გამოინდეს მთხოვნელი/ დარდი მაქვს, ფიქრთა მთოველი/ ვინ მიმესიჯებს, რომელი?/ ვინ იცის, ჩემი ნომერი?..

59. მარი, ნომერი გამომიქვეყნე 306.994.299.989. ათენში მცხოვრები 26 წლის ანუკა ვარ. დიდი სურვილი მაქვს, დამიკავშირდეს რაინდული სულის ვაჟკაცი. სასურველია, მხიარული და განათლებული იყოს.

60. ვეხმარები „მისტერ-X“-ს. დახმარება ყველა ადამიანს სჭირდება. ითხოვე და მოგეცემა. ნომერი მარისთანა. გისურვებ წარმატებებს! მის 13.07.

61. ციქცნა იებისაგან ვინ ამიგებს დაუძლეველ ციხესიმაგრეს? ოცნებასავით ტკბილ და დედის ცრემლივით წმინდა სიყვარულს ვინ მარუქებს? მზეთამზე.

62. ვარ ლამაზი, შვედრემანი, მწანეთვალუბა გოგო. გავიცნო 25 წლამდე ასაკის, ერთგულ ბიჭებს. გთხოვთ, გამომეხმარეთ. ნანა.

63. ვარ 24 წლის. მინდა, გავიცნო 27-30 წლის, კარგი გარეგნობის მამაკაცი, სამეგობროდ. ვარ უკომპლექსო და რომანტიკული. დამიმესიჯეთ, გელოდებით. გორი.

64. იქნებ, გამომეხმაროს ისეთი ადამიანი, ვინც გამაბნელებს. გარეგნულად მართლაც მშვენიერი ვარ და „პაკლოებიც“ ბევრი

მაყავს, მაგრამ ჩემი ღირსი ვერ ვიპოვე. გაითვალისწინეთ, რომ ღიპიანი და ქერა ტიპები არ მიზიქნება. დაამესიჯეთ, გავერთოთ. თიკო.

65. ახლა საზღვარგარეთ ვარ და ისეთი ვერავინ ვიპოვე, ვისაც სერიოზული ურთიერთობა უნდა. ყველა იმაზე ფიქრობს, როგორ გამოგიყენოს. მინდა, გავიცნო 19-22 წლის, ნორმალური გარეგნობის ბიჭი. მსუქნები არ მომწონს. 6-18.

66. ვეხმარები გოჩას. აღმოსავლეთიდან გახლავარ, სიგარეტს არ ვწევ. ვარ 25 წლის, ნორმალური გარეგნობის, გამხდარი გოგონა. ნომერი მარის გამოართვი.

67. სიაშოვნებით გავიცნობ კარგ ტიპს. რა თქმა უნდა, სიმპათიურს. ისე, მე რომ მინდა, ასე სად არის, არა? დია.

68. მიშველეთ! ამერიკა ვარ, მაგრამ რად გინდა? ისრები დამეკარგა. მხოლოდ მშვილდი დამრჩა. თუ სადმე იპოვით ჩემს ისრებს, ნომერი მარის გამოართვით და დამიბრუნეთ. მის ამერიკა.

mamakacebi

1. ოჯახის შექმნის მიზნით გავიცნობდი პატიოსან და ლამაზ გოგოს. „ქალიშვილობის ინსტიტუტის“ მომხრე ვარ. ირაკლი-29. ნომერი მარისთან იკითხეთ.

2. მე ვარ „ერთგული გია“ და „ერთგულ გოგოს“ ჩემი ნომერი მიეცით.

3. ვარ 28 წლის. გავიცნობ მხიარულ მეგობარს. ლევანი ანუ „ლოლო“.

4. გოგონებო, ვისაც გინდათ, გაიცნოთ ერთგული მეგობარი, დარეკეთ ნომერზე: 8.98.11.95.38. ვატო.

5. ვეხმარები „ვეფარიას ისპანგლის“. ვარ მაღალი, ლამაზი, შვედრემანი ბიჭი და გთხოვთ, მომცეთ ამ გოგოს ნომერი.

6. დიდი ძმავი სამეგობროდ ეძებს ორ თამამ ღიპს. თემო.

7. ვარ 31 წლის, სიმპათიური მამაკაცი. მაყავს მანქანა და ვცხოვრობ მარტო. გოგონებო და ქალბატონებო, გამომეხმარეთ და უსაზღვრო, ჯერ არ გასცდით სიაშოვნებას მოგანიჭებთ. გიო.

8. გავიცნობ 18-25 წლის, ქერათმიან გოგონას, თავისუფალი სექსისთვის. სექსი, სექსი და კიდევ ერთხელ — სექსი! და არანაირი პასუხისმგებლობა!

9. გინატრე... მინდა, შენთან ვიყო, შეხვედრიდან შეხვედრამდე წუთებს, წამებს დავითვლი... გამომეხმარეთ, ჩემო კარგო „ელე“.

10. მარი, ვეხმარები №27-ს, მარი-22-ს. ალექო.

11. ვარ 22/19895, მაქვს თაფლისფერი თვალები და შავი თმა. ვიმუშავე პირად დაცვაში, შევითავსე მძღოლობასაც, მხოლოდ ლამაზ ქალბატონებთან, თბილისში. 8.93.90.75.31. ველი თქვენს ზარს.

12. ვარ 20/195/80. ვეძებ გოგონას, რომელიც ასისტენტობას გამინებს პარკეტის დაგებაში. მეგრელები ნუ შეწუხდებიან. „პარკეტნიკი“ ლეო.

13. ვარ 34 წლის. სამეგობროდ გავიცნობ კარგი ხასიათის გოგოს. ყველაფერს გავაკეთებ იმისთვის, რომ თავი შეგავყვარო. გთხოვთ, გოგონებო, დამიმესიჯეთ ან დამირეკეთ. გელით.

14. მარი, ჯიგარ, დამიბეჭდე, რა, ეს SMS. გავიცნობ მეგრდსავებ გოგოს, რომელიც უნდა იყოს აუცილებლად „სანტი“ მასტი. მარი, გამიჩაღიჩე, რა!

15. ვეხმარები 30 წლის ელოს. ბექა.

16. ვეხმარები რუსას, ბათუმში. მსურს, გავიცნო. დათო.

17. ვეხმარები გვანცას. მაქვს სურვილი,

გავიცნო და ერთგულად ვემეგობრო. თაყვა-ნისცემით, გიო.

18. ვეხმარები №89 და №145 მესიჯის ავტორებს. დიდი მადლობა, რომ იზიარებთ ჩემს მოსაზრებას. სხვანაირად, არც შეიძლება სიყვარული. რაც შემეხება მე, მიუხედავად ჩემი ასაკისა, ის ჯერ არ გამომიცდია. მით უმეტეს, რომ მაყავს შეუღლე, ვარ 34 წლის. პატივისცემით, კახა.

19. ვარ 89/179/25, მხიარული ახალგაზრდა. ვმუშაობ ძალოვან სტრუქტურაში. ოჯახის შექმნის მიზნით, გავიცნობ ლამაზ და მხიარულ 20-25 წლის გოგოს. ლევკო.

20. ნინა, შენი გაცნობა მინდა. ვარ 185 სმ სიმაღლის, ქერა, ცისფერთვალუბა, სპორტული აღნაგობის. გთხოვ, დამიმესიჯე. ნომერი: 8.55.63.00.84. გიო, 18 წლის. გთხოვთ, გამოაქვეყნეთ.

21. ვეხმარები 155-ეს. ნაშოვნია სიყვარულის ძიებაში უგზო-უკვლოდ დეკარტული 29 წლის მამაკაცი.

22. ვეხმარები 111-ე მესიჯის ავტორს, 31 წლის იას. ჩემი ნომერი მარის გამოართვი. მარი, ნომერი მიეცით, გთხოვ.

23. გავიცნობ 20-28 წლის, ეროვნებით რუს გოგოს, მე ვმოდანებო რუსეთში. მაქვს საკუთარი ბიზნესი. იმედი, ვინმე გამომეხმარება.

24. ვარ 29 წლის, უცოლო, დასაქმებული, სიმპათიური ახალგაზრდა. ვმოდანებო რუსეთში. მაქვს ჩემი ბიზნესი, სახლი, კოტეჯი. გამომეხმაროს კარგი გოგო.

25. ვარ 19 წლის ბიჭი, კარატისტი, საქართველოს სამგზის ჩემპიონი, საკმაოდ სიმპათიური. ვცხოვრობ ბათუმში. გამომეხმარეთ გოგონებო. დათო.

26. გამარჯობა, ყველას... „რაგა“ ხართ? გავიცნობ ლამაზ გოგონას. ვარ შვედრემანი, სიმპათიური ბიჭი, 172 სმ. სიმაღლის, 17 წლის. 8.55.56.98.67. მარი, დამიბეჭდე, გთხოვ.

27. ვარ 30 წლის, 175 სმ სიმაღლის, შვედრემანი, დასაქმებული ბიჭი. მინდა ქართული, ტრადიციული ოჯახის შექმნა. გამომეხმაროს სერიოზული, დასაქმებული, იგივე სურვილის მქონე გოგონა.

28. გამარჯობა, მარი. პირველად გიმესიჯებ, თუმცა, „გზის“ მუდმივი მკითხველი ვარ. გავიცნობდი სერიოზულ გოგოს, სერიოზული მიზნებისთვის. ვარ 34 წლის, დასაქმებული. ლაშა. ფოთი.

29. გავიცნობ 20-23 წლის, სასიამოვნო გარეგნობის გოგოს. მე 24 წლის ვარ, თბილისელი. მსუქნებმა, დაბლებმა, დეიდებმა და ულამაზოებმა თავი შეიკავეს. :))

30. ვეხმარები „კატოს“, ქერივი ქალბატონს, ბავშვით („გზის“ იანვრის ნომრიდან). ვაკმაყოფილებ თქვენს მოთხოვნებებს. გამომეხმარეთ. მარი, გთხოვთ, მისცეთ მას ჩემი ნომერი.

31. ვარ 23/60/180, სიმპათიური ბიჭი. გავიცნობ მაღალ, სერიოზულ, სიმპათიურ, ეშხიან და უკომპლექსო გოგოს. მისტერ შოკი.

32. გავიცნობ გოგოს, სამეგობროდ. მარი, იმედი, დაბეჭდებ.

33. ვარ 30/195/80, სიმპათიური, სექსუალური მამაკაცი. სამეგობროდ და ინტიმ-შეხვედრებისთვის გავიცნობ 25-40 წლის, თბილისელ, მარტო მცხოვრებ, ენებიან მანდილოსანს.

34. მე ვარ გია, 46 წლის, უცოლო, კარგი ხასიათის მამაკაცი. სამეგობროდ გავიცნობ სიმპათიურ, სერიოზულ და კარგი ხასიათის მანდილოსანს. მარის გამოართვით ჩემი ნომერი.

35. ვარ 33 წლის მამაკაცი. დაოჯახების მიზნით გავიცნობდი ლამაზ, მხიარულ, პატიოსან, ქართველ მანდილოსანს, ვისაც უანგარო სიყვარული შეუძლია. იმედი, „გზა“ დამეხმარება. თბილისელი.

36. გავიცნობ 19-22 წლის, სერიოზულ და სიმპათიურ გოგოს. 8.98.18.12.93. უნა.

37. ვეხმარები 90-ე მესიჯის („გზა“, №6) ავტორს, „მარტოსულ ლამაზმანს“. ერთ ბედ ქვეშ ვართ, სიიხ, მე და შენ. მარი, იქნებ, ნომერი მომცე? ჩემი ნომერია: 8.99.53.09.30.

38. გამარჯობა, მარი. იმედი მაქვს, მესიჯს დამიბეჭდავ. ვარ 25 წლის, თბილისელი ბიჭი. თუ ვინმეს უნდა, რომ გვერდით ჰყავდეს ალერსიანი და ერთგული მამაკაცი, გამომეხმაროს. ლუკა.

39. გავიცნობ „კაი“ გოგოს, სანდოს. ვარ 24 წლის, შავგვრემანი, თბილისელი ბიჭი.

40. ვარ 17 წლის, 194 სმ. სიმამლის ბიჭი. მინდა, სამეგობროდ გავიცნო სასიამოვნო გარეგნობის, ლამაზი გოგონა. გამომეხმარეთ ამ ნომერზე: 8.55.61.67.89. დათო.

41. ვეხმარები 111-ე მესიჯის ავტორს, 31 წლის იას. ჩემი ნომერი მარის გამოართვი.

42. გავიცნობ გოგონას, სამეგობროდ. ვარ 22 წლის, 190 სმ. სიმამლის. ვმუშაობ. მიყვარს ხუმრობა და იუმორი. თუ ვინმეს სურვილი ექნება, გამომეხმაროს. „ლუკა“.

43. ვარ სერიოზული, 18 წლის, 194 სმ სიმამლის, შავგვრემანი ბიჭი. გავიცნობ 16-19 წლის გოგონებს. „მარტოსულა“, ბათუმიდან. თუ ვინმე დაინტერესდება, დამირეკოს: 8.93.91.80.54.

44. წარმავალი ყველაფერი ამ ქვეყანაზე/ მხოლოდ ერთი რამ მინდა დარჩება მარად... სიამოვნებით გავიცნობ 20 წლამდე ასაკის, ლამაზ, სერიოზულ გოგონას. ნუკრი 20 წლის.

45. 16-19 წლის, ცოტა „სვეტსკი“ გოგონები გამომეხმარონ, რაა... ვარ კონტაქტური და კარგი ტიპი. V.— პერსონა.

46. ძვირფასო მარი, ძალიან მინდოდა, გამეცნო 225-ე ნომერი მესიჯის ავტორი, „პეპელა“. ვარ ცოლშვილიანი. თბილისში მარტო ვცხოვრობ, ოჯახი რაიონშია. ვმუშაობ სერვისში. ახალი ჩამოსული ვარ მოსკოვიდან. თქვენი იმედი მაქვს. გახლავართ 38 წლის, „პაკა“!

47. ვარ სამხედრო პიროვნება, სოლიდური ანაზღაურებით. ოჯახის შექმნის მიზნით გავიცნობ კარგი გარეგნობის, 35 წლამდე ასაკის მანდილოსანს. „ურადგანი“.

48. მიყვარხარ ძლიერ, ძლიერ/ რაც გადის დრო და წამი... ვარ 27 წლის. გამომეხმარონ სექსუალური და უკომპლექსო გოგონები. მათ ვაჩუქებ საოცარ სიცოცხლეს. დამირეკოს ლამაზმა ცხოვრებამ. კური.

49. ვარ პატიმარი. მინდა, გავიცნო 30 წლამდე მანდილოსანი. თუ ვინმეს სურვილი გაგიჩნდებათ, მომწერეთ. ნომერს მარი მოგცემთ. ტელეფონი ჩართული მაქვს 9 საათის შემდეგ. გიო.

50. გამარჯობა, მარი. გთხოვ, 22-25 წლის თბილისელი ან ქუთაისელი გოგოს ნომერი გამომეგზავნოთ. დათო, ბათუმი.

51. მარი, ისრაელიდან გიმეხივებ. ვარ ერთი თბილისელი ბიჭი, რომელიც დროებით უცხოეთშია გადახვეწილი. თან, ძალიან მენატრება ჩემი თბილისი. თუ ვინმეს ჩემი გაცნობის სურვილი ექნება, ძალიან გამიხარდება. შეგიძლია, ჩემი ნომერი ყველა მსურველს მისცე.

„usqueso“

1. გიჟი თავისუფალი და ბედნიერია-ო. ჰოდა, მინდა, გიჟი ვიყო. ამისთვის რაც მაკლია — ბედნიერება! თავისუფალი უკვე ვარ! შეგმეხიანოს, ვისაც შეუძლია, რომ გამაბედნიეროს. გამაგიჟოს! :)

2. მარი, პირველად ვამეხივებ და ძალიან გთხოვ, მითხარი იმ ადამიანის ნომერი, ვინც „გზის“ წინა ნომერში №91-ე მესიჯის ავტორია. გთხოვ, არ დამალალო. გელოდები.

sxvadasxva

• ჩვენთან ასეთი წესია/ მწკრივში ლობიო თესია/ ყველა დაქალი/ ვინც ჩვენზე უკეთესია. :) ხატია, თათუ. მარი, დაგვიბეჭდე, რააააააააა...

• მარტყოფელი ჩელე, მაგრად „მევასები“! სად დაიკარგე? ველარ გხედავ.

• 99-ე სკოლელო ნიკა ტაბატაძე, ძალიან მიყვარხარ და მინდა, რომ ცხოვრებაში დიდ წარმატებებს მიაღწიო. შენ ამას იმსახურებ. ძალიან საყვარელი და ლამაზი თვალები გაქვს.

• თეონა გ, ქუთაისი, მე-13 სკოლა. ბედნიერი ხარ, როცა გესმის, როგორ უნდა ისწავლო ადამიანის სიყვარული. ბედნიერი ხარ, როცა შეგიძლია, საკუთარი სულის გამოძახილის მოსმენა.

• რეკლამა: „გზა“ უმაგრესი ჟურნალია, მარი — საუკეთესო ჟურნალისტი, გზავნილები — უკარგესი რუბრიკა, ფოტოკურიოზები — გადარეკა! მოკლედ, ვეცემი ამ ჟურნალზე. გრავინია.

• მარი, გთხოვ, ეს მესიჯი დამიბეჭდე. სოსო, ძალიან მიყვარდი და ახლაც მიყვარხარ, მაგრამ ყველაფერი შენი ბავშვური საქციელით გააფუჭე. ვერ მივხვდი შენი საქციელის მიზეზს.

• მარი, დამიბეჭდე, გთხოვ. ქუთაისის კოლონიაში მოვეკითხავ „წვერას“. მაიკო, გვიყვარხარ და გვენატრები. ჩვენ მუდამ შენთან ვიქნებით. სალო.

• მარიიიიი, დამიბეჭდე! „რეალის“ ფანებო, „ბარასას“ როგორ „აბლატავებთ“? გაუმარჯოს მადრიდის „რეალს“! იგი საუკეთესოა! გამომეხმარეთ, „რეალერებო“! მიყვარხარო! „მის რეალი“, თელავი. -)

• გაუმარჯოს, „გზას“!

• დიანა მაკიშვილო, გთხოვ, ცოტათი გასუქდი და უფრო მეყვარები. ძალიან გთხოვ, სარკეში ხშირად ჩაიხედ, კარგი? „სიხარული-333“.

• ნაურეწკალზე აინთება ალი/ ლალატისთვის შურს იძიებს ქალი... ბათუმელი თენგი და რეზი, გემინოდეთ!

• მარი, გთხოვ, დამიბეჭდე, რა... კუმიხელო ეთო ამირეჯიბო, ძალიან, ძალიან მიყვარხარ. სისულელეებს თავი დაანებე და იმ იდიოტს რაიმე მოუხერხე, ჩემო პატარა! „კუნა“.

• მარი, ძალიან გთხოვ, დამიბეჭდე, რა... ვალერი, „დედიკოს ბიჭო“, იქნებ, გეყოს ამდენი ტყუილები და შემეშა? გაგამწარებ. მიფრთხილდი, თორემ... ყოფილი ქეთი.

• რ.ი. ძალიან მენატრები. პატარა გოგო.

• გამიბრაზდა „სტიქია“, ხელი სტაცა კალამს/ ლექსის წერა ვერ ისწავლა, „კაი ბიჭობს“ ახლა/ გოგონებს თუ „მევასები“, ეს არ კმარა მარტო/ ლექსის წერას ნიჭი უნდა, გაიღვიძეთ, ხალხო! „როიდი“.

• მარი, მაგარი ხარ... ხეცსურებო, ძალიან მიყვარხარო! გაუმარჯოს ყველა ხეცსურს! „აბლაუდა“.

• ჰოდა, იმის თქმა მინდა, რომ დღეს ცოცხალი ვარ, მაგრამ... მუშინაა... რატომ „ეკბინავებით“ ერთმანეთს? გვიყვარდეს ერთმანეთი უსასრულობამდე! სვანი გოგო.

• ქალი ერთადერთი დაუსრულებელი ოცნებაა, რომლის დასრულებაც ღმერთმა კაცს მიანდო. ჭრილობებს მხოლოდ ის შეგიშუბუქებს, ვინც ისინი მოგაყენა. კაკუ.

• ტაძარში ხატის წინ სანთელი დნებოდა/ ბიჭი კი სიყვარულს ღმერთს ევედრებოდა/ წმინდა მარიამ, მარტო ნუ დამტკუნებ/ ჩემს ლამაზ სიყვარულს აცალე, ადროვე...

• სევდიანი ლამე... ლამაზი მთვარე.../ და ჩემს ხილვაში მხოლოდ შენი სახე.../ შენი თვალები, ალერსიანი სახე.../ მომენტურ და მოგონებურ ასე... კაკუ.

• ვერ დავივინე შენს ლამაზ თვალებს/ იმ მოგონებებს ვერ ვატან ნიავს/ ვილატ მეორე მე შენს თავს მართმევს/ და თითქოს, მთელი ცხოვრება მიაქვს. კაკუ.

• ჩემო „ბასასუნა“, მაგრად მიყვარხარ, ყველას ჯინავს! ყველაფერი კარგად იქნება და ჩვენ ერთად წავალთ ახალციხეში. შენი „მრითინა“. მარი, გვიანია და არ შემომიკურთხო, რა!

• მოგესალმებით, სიხარულებო! მაგონი, ვილატამ ნიკი მომპარა. რა ვქნა? „კონკია“.

• „პრიუტ“, მარი. „გზავნილებში“ ბევრს აქვს სხვადასხვა პრობლემა. მე კი სულ სხვა რამ მანუხებს — ჩემი ქმარი მეზიზღება.

• ბაზალეთის ბანაკის X რაზმელებო, მენატრებით. როინი.

• ცხოვრება მორევში ჩაგითრევს და გეტყვის, ოცნების ბოდეა ხარ! თუ არავინ გიყვარს, ცოდო ხარ, თუ გიყვარს, მაშინაც ცოდო ხარ. გილოცავთ სიყვარულის დღეს. პატივისცემით, კახა.

• მარი, „გზა“ ციხეებშიც მიდის? ბაჩო გელაშვილს, იგივე „ბაჩუს“ ვეძებ. ის რუსთავის კოლონიაში ზის. ორი თვეა, ველარ ვეკონტაქტები. ბაჩ, შემეხიანე, გთხოვ! შეიძლება, გაბრაზდეს, რა ჟურნალში დასაწერი იყო ჩემი სახელი, მაგრამ, რა ვქნა? ის ციხეშია, მე კი მგტი არაფერი ვიცი. ეს ქოსოვიჩი ნეტავ, ვინ არის? ხაშურთან ჰქონია შეხება და თან, რუსთავში ზის. იქნებ, მან მაინც მაპოვნინოს ბაჩო. ბაჩ, არ გამიბრაზდე! შენი გოგო.

• „სტიქია“, წინა ნომერში დაბეჭდილი ლექსი ალბათ, მე მეუუთვნოდა, ხომ? თუ ჩემი მესიჯები გაღიზიანებს, შემდეგ ნომერში ერთი ლექსი მომწერე და „გზავნილებიდან“ გავქრები. კარგი? ასაკ რატომ არ ახელ? „ცეტი-15“.

• გრძნობებს აგიშლი... თავგზას აგინებ.../ ჩემი გაცნობის „დღიისორში“ მაინც ჩავაგდე... გაგა დოლაბერიძე, მომენტურე... ანცი გოგო.

• „მისტერ-X“, იცი, მეც ვიყავი ანალოგიურ მდგომარეობაში. მესმის, რას ნიშნავს ამ დროს უცნობი ადამიანისგან მხარდაჭერა. მოვლენებს სხვისი თვლით უკეთ აფასებ... ანკა.

• ნინო, გარინასა და მესხს თუ მართლა აფასებ, ამის შემდეგ იტალიელ კატენაოტის როგორღა „ბალეშნიკოვ“? მათ ხომ ფეხბურთის სილამაზე დაუკარგეს. „ლუვა-მადრიდი“. ისე, ცნობისთვის, „გზის“ წინა ნომერში გარინაზე და მესხზე საკმაოდ ვრცელი სტატიები იყო დაბეჭდილი.

• მარი, გთხოვ, ეს მესიჯი დამიბეჭდე. მინდა, ჩემს ქმარს ვუთხრა, რომ ძალიან მიყვარს. ვალე, მიყვარხარ! მაიკო.

• თაკო ტრიშვილო, ძალიან მიყვარხარ. მინდა, შენთან მოვიდე და გითხრა, როგორ მიყვარხარ, მაგრამ მერიდება. გავიგე, 10 თებერვალს დაბადების დღე გქონია და მინდა, მოგილოცო.

• მინდა, მოგვევრო, ფართოდ გაშალე ორივე ხელი/ გთხოვ, ნუ მოიწყენ, შეიმშრალე თვალებზე ცრემლი/ მინდა, დაგწერო, ამოგწერო, არ მყოფის ნიჭი...

• მარი, ძალიან გთხოვ, ეს მესიჯი დამიბეჭდე: ვხედავ დაორთქილ მინაზე/ ლამაზი თითებით მინანქრს/ მიყვარხარ, მიყვარხარ, მიყვარხარ/ მიყვარხარ სუყველას ჯინაზე. ვუძღვე კვლავ ნადირაძეს.

• მარი, ძალიან საყვარელი ხარ. „გზას“ შენი სიყვარულით ვკითხულობ. შენ მე პატარა, ჯადოსნური სამყარო მაპოვნინე, სადაც თავს

მშენებელად ვგრძნობ. მიყვარხარ! „კონკია“.

• მთავარიან ლამეს, ვარსკვლავთა ცისქვეშ/ შენს ერთ კონკნაში სიცოცხლეს მიცემ. მარი, სიყვარული მართლაც უცნაური რამაა, არა?

• მიშველევით! ჩემი სისარული უცხოეთში წავიდა და დავრჩი ასე, მარტო. თან, ჩემი მშობლები ვერ იტანენ და მემუქრებიან: თუ თავს არ დაანებებ, ჩვენ დაგვივინწყევ.

• მართალს ამბობს ეს ადამიანი. გააქტიურდით, „ბარსას“ ფანებო!

• „ბარსას“ ფანებს გაუმარჯოს! „ბარსას“ და „რონის“ ფანებო, გააქტიურდით, თორემ „მილანელეზმა“ დაგვჩაგრეს (გზის მასშტაბზე)!

• მარი, პირველად გნერ და გთხოვ, დამიბეჭდე. თბილისელი სოსო მენატრება და ვიცი, რომ მასაც ვენატრები, ვუყვარვარ. მეც მიყვარს. ნეტავ, მალე ვნახო, „ბასტი“.

• „მისტერ-X“-ის ტკივილმა ამაღელვ. ნუ წუხხარ, ჩემო კარგო, ცხოვრება ნგრევა და შენებაა, სიძულვილი და სიყვარულია, ლაღატი და ერთგულებაა, ბედნიერება და უბედურებაა. იშვიათად, რომ ადამიანმა ეს ყველაფერი არ გამოცადოს! იმედგაცრუებას ვაჟაკურად უნდა შესვდე! მერწმუნე, შენ ძლიერი სული გაქვს და ამას შეძლებ. როდესაც ბევრ ცუდს ხედავ, კარგს მეტად აფასებ და გრძნობ, რომ შენ ის ადამიანი ხარ, რომელიც ბოროტი ხალხის მასისაგან განსხვავდება. ალბათ, ყველაფერი ღვთის სიყვარულიდან, ტაძრიდან უნდა დაიწყო, რამეთუ ყოველივე კეთილის საწყისი უფალია... და კიდევ, ეს სონეტი მინდა, რომ მოგიძღვნა: ყველაფერი დიდი ღმერთის, სანატრულად სიკვდილი დამირჩა/ რადგან მათხოვრად გადაიქცა ახლა ღირსება/ რადგან არარამ შეიფერა ძვირფასი ფარჩა/ რადგან სიცრუე, ერთგულების გახდა თვისება/ რადგან უღირსებს უსამართლოდ დაადგეს დაფნა/ რადგან მრუშობით შელახულა უმანკოება/ რადგან დიდებას სამარცხვინოდ უთხრიან საფლავს/ რადგან ძლიერი დაიმონა კოჭლმა დროებაში/ რადგან უწმინდეს ხელოვნებას ასობენ ლახვარს/ რადგან უეცრი და რევგენი ბრძენობს ადვილად/ რადგან სიმართლე სისულელედ ითვლება ახლა/ რადგან სიკეთე ბოროტების ტყვედ ჩავარდნილა/ ასე დაღლილი, ამ ქვეყნიდან გაქცევა ვარჩევ/ მაგრამ არ მინდა, ჩემი სატრფო ობლად რომ დამრჩეს. აბა, გაიხედე სარკმელში, როგორი ლამაზი და მშვენიერია ცხოვრება! მის ელენე.

• მარი, ძალიან გთხოვ, დამიბეჭდე. ქობულეთელი ზვიად რომინაძე, მაინც წაგართმევ შენს თავს ქობულეთელებს! მიყვარხარ უზომოდ და გკონი გულში. ხატია-ლიპუცა.

• ახლა ლამეა, სირუმე მაგიუბეს/ შენი მოგონება ყველაფერს მაივწყებს/ ნახე, როგორ ათოვს, ოცნების ნაპირებს/ თვალები დახუჭე, შენს კოცნას ვაპირებ... ნოდო.

• მარი, უღრმესი მადლობა, მესიჯი რომ დამიბეჭდე. ძალიან მიყვარხარ და იმედია, ამ მესიჯსაც დამიბეჭდავ. ერთ სვანს, მიროს მინდა ვუთხრა, რომ ძალიან მიყვარს. მიროოო...

• „მისტერ-X“, სულაც არაა სასაცილო შენი მდგომარეობა. პირიქით, კარგად მესმის შენი, რადგან დაახლოებით იგივე მჭირს, რაც შენ. მეც მინდა ცხოვრება მისაროდეს, მაგრამ რეალობა მწარეა...

• ჩემი ოცნების მობილური „სამსუნგ-X-700“-ია. მე არ მაქვს ტელეფონი და ხან ვის ვემათხოვრები და ხან — ვის. იქნებ, აქ მაინც გამოჩნდეს ვინმე ღვთისნიერი, ვინც უნებაროდ ამისრულებს ოცნებას. ეჭვი მეპარება. მგონი, მართლა გადაჯიშდნენ ნაღდი, ქართული კაცები, რომლებისთვისაც უნებარება უცხო არაა... გულდანწყვტილი ქალი.

• დათა კიკვაძეს: ზღვა სიყვარულის მატარებელი, ჩემო ძამიკო, შენს ლამაზ გულში შენი სიყვარულის სიყვარულს გაუმარჯოს! გისურვებ „სეზონდას“. დიდი სიყვარულით, შენი დაიკო.

• „მისტერ-X“, მინდა გითხრა: მაგ წუმბედან ამოსვლა ძალიან ძნელია, მაგრამ შესაძლებელი. ამას საკუთარი გამოცდილებიდან გეუბნები. მთავარია, მოინდომო. „ფიროსმანა“.

• 22-ე და 24-ე მესიჯების ავტორებო, მეც თქვენსავით ვფიქრობ. ხალხო, რა გჭირთ? თავმოყვარეობა სახლში დაგრჩათ? მარი, ამ ხალხს შენ რომ არ ჰყავდე, რა ეშველებოდა?

• ეს კაცი, ეს ამირსპასალარი თუ სვამს უკვე, მაშინ ყველაფერი გასაგებია, ხოლო თუ ჯერ არ დაუწყია, სწრაფი ტემპით უნდა გალოთდეს. მინდა, ყველა თანამედროვე სპასალარი, ერისთავი და ვირისთავი დავლოცო ცილა დეიდას ამ ღირსხევერიანი არყით და ყველა „გლეხის გოგოს“ სახელით.

• რა პასუხებია, რა რითმები, რა პასუხის პასუხები! როგორ დაატყდება ხოლმე თავს, ქალსაც და კაცსაც! დანდობა არ იცის. ახლა კი ვიცით ყველამ, რა ყოფილა სტიქიური უბედურება. ჰოდა, ცილას ღირსხევერიანი არყით, ამჯერად, ამ ჩვენი მგონის ღარიან რითმებს გაუმარჯოს!

• საღამო, ყველა! მარი, გთხოვ, დამიბეჭდე. პირველად გნერთ. დიდი სიყვარულით მოვიკითხავ ყვარლებს. ყვარლებო, ძალიან მიყვარხარო!

• იცი, ვის ველო? შენს თავს/ იცი, რას ვნატვრებ? შენს ხმას/ იცი, რა მინდა? შენი სიყვარული/ იცი, ვინა ვარ? შენი სისარული. „სევდია“.

• ამ რუბრიკის გადამკიდეს, ეშმაკი შემომიჩნდა, რომ მეც ვამსჯო. რა არის, ეს? ველარ დაუდევ ბული სნავლას. „გზა“ ნამდვილი ნარკოტიკია. „გრაფინია“.

• ნუ გგონიათ სიყვარული ადვილი/ არ დაუთმოთ უცაბედად ადგილი/ თორემ ბოლოს, შემოგრჩებათ დარდი/ დაგიჭკნებათ სიყვარულის ვარდი. მისტერ შოკო.

• გამარჯობა! ძალიან კარგები ხართ ყველანი. „სტიქიავ“, თუ მართლა ასეთი მაგარი ხარ, ჩემი ნიკი გართიმე. მე „ცუგრუელა“ ვარ. გელოდები.

• მოვედი შენთან არა იმიტომ, რომ უკვე ცივა და მინდა სითბო/ ისე, უბრალოდ მოვედი შენთან, არაფერს ვითხოვ... არც შეწყალებას და არც იმედს...

• მარიშვა, დამიბეჭდე, რაა! მეგი, სალო და რუსო ხორავებს მინდა ვუთხრა: ძალიან მიყვარხართ, დებილებო! გაჟუჟვნა ხომ არ მოგენტრათ? ზვიკო.

• მარი, თქვენი რუბრიკის წყალობით ერთი მეტად საინტერესო ამბავი გადამხდა. მე თქვენ ნომერი გამოგართვით, რომელიც ძალიან კარგად ამიანს ეკუთვნოდა, თურმე. მინდა, თქვენი ჟურნალის საშუალებით დათოს და თამუნის მივეულოცო ცხოვრებაში წინ გადადგმული ნაბიჯი. თქვენი კეთილის მსურველი. გმადლობთ, მარი, სულ კეთილი საქმე გვეუბნისო.

• დათა კიკვაძეს. დედის სული და გული, დედის სუნთქვა გენაცვალა. ვლოცავ შენს სინდესს და ერთგულებას. გისურვებ, ნანატრ თავისუფლებას. შენი დედიკო, ირმა.

• ჩავაქრომ მთვარეს, ვარსკვლავებსაც, ჩავაქრომ ყველას, ბნელში რომ უფრო ანათებდნენ შენი თვალები. „ქურდალას“. მარიშვა, ნომერი არავის მისცე, სისარული. „ჩიჩილაკი“.

• მარი, გეჟღერები, დამიბეჭდე, რა? ვეს-

მაურები 42-ე მესიჯის ავტორს. „ემინემის“ ცოლობაზე ტყუილად ოცნებობ, რადგან მე და ბრიუსი უკვე ცოლ-ქმარი ვართ. „მუსუსკა“.

• აუ, ახლა ნახეთ, ხალხო, რა ამბავი ატყდება 72-ე ნომრით გამოგზავნილ მონოლოგზე. იმ 36 წლის მამაკაცისა არ იყოს... ნეტავ, იპოვა ვინმე იმ ბეჩავმა?

• მინდოდა, ქვრივი მანანას და ანას გაეცნობა. მეც ქვრივი ვარ და მოდით, დავილაპარაკოთ. ვფიქრობ, რომ ერთმანეთს გაუგებთ. „ცხოვრებისგან დაჩაგრული“.

• შენთან შესვედრას მე ძლიერ ვნატვრებ/ გულით მწაღია პირისპირ განხილ/ მინდა, შენს ღიმილს ვხედავდე ახლოს/ მხოლოდ ჩვენ ორნი, მე და შენ, მარტო! მწვანე.

• ძილინებისა, ტკბილი სიზმრები/ ნაჯახით ხელში დაგვისიზმრებით/ მეცმევა მუქი მწვანე ჯინსები/ მაიკა ტექსტით — „დაიბრდიები“/ და დაგვფეხილი მოვასინები/ ცხვირში და ყურში — დიდი რკინები/ ნვეტიანი და დიდი კბილები/ ცეცხლის მფრქვეველი, დიდი თვალები/ მოკლედ, კომმარი თქვენი ვიქნები/ ჩემს ნაკვალევზე მოვა ეკლები/ სადაც ირბენენ დიდი ხვლიკები/ მე უცაბედად მოგეპარები/ თქვენ შემინდებით, დამალებით/ მოვისვრი ნაჯახს, მოვისხნი ნილას/ გეტყვით, სისარულე-ბო, ნუ მემალებით. ჩემი ნომერი არ გაამხილოთ.

• მარი, დამიბეჭდე და იქნებ, მეშველოს, შეუყვარდე. ჯაფარიძე მაკუნა მიყვარს. ის ჩემი გულის ფეთქვაა. ძილი შემაყვარა. რომ ვიძინებ, მესიზმრება და სულ ჩემთან დაბოდიხალებს. ამიტომ, გაღვიძება არ მინდა.

• „პეპელა“, ქმარი ჩამოგივიდა თუ ისევ ცუდლუტობ?

• დათუნა, მარი და გიგი, ძალიან გვენატრებით. თიკო და ბექა.

• „სტიქია“, დამარცხების გემო გაგასინჯო, არ გინდა? მერე მოდი, თორემ, უკვე დაბინდდა. „ანარქია“.

• ამ თემოს არ რცხვნიან? გადარია გოგო. მიდი, კაკუ! რაც მეტ ადამიანს უყვარს, მით მეტია ბედნიერი. 110-ე მესიჯის ავტორი რა გვარია? მეც ორივე ხაზით ცისფერსისილიანი ვარ. სანტოჩი.

• „ვარ მწვანეთვალეა, ლამაზი გოგო. 178 სმ სიმაღლის. ვეძებ კარგ ბიჭს“ — აუ, მაგარი ბანძები და სოფლები ხართ, რა, თქვენი ერთი და იგივე ტექსტით. „ვარ სიმპათიური, ვარ მაგარი ლამაზი“ — ეს რა უბედურებაა? რამ გადგრიათ?

• სიყვარულის ლალატისთვის/ რომ დაგსაჯოს მინდა, ღმერთმა/ ჩემი თავი დაგასიზმროს/ როცა გძინავს ცოლთან ერთად. ალ, მართლა ძალიან მენატრები... მარიშვა.

• ჩემი რომ იყო, მოფერებით დაგაძინებდი/ ჩემი რომ იყო, დილით კოცნით გაგადვილებდი/ ჩემი რომ იყო, მუდამ გვერდით მეყოლებოდი/ ჩემი რომ იყო, არასოდეს მიგატოვებდი. კახელო რეზო, მიყვარხარ! უიმედოდ შეყვარებული.

• „მესიჯომანიში“ ჩემი ნომერი ნებართვის გარეშე გამოაქვეყნეს. მერე შევხვდი ერთ პიროვნებას, რომელმაც თავი შემაყვარა და გაუჩინარდა. ალბათ, ახლა სხვას „ახვევს“.

• კეთილი იყოს ჩემი მობრძანება, ჟურნალ „გზის“ ფურცლებზე. ეს რუბრიკა ხალხს საშუალებას აძლევს, „დაშაქრონ“ ან „გამმარონ“ ერთმანეთი. ჰოდა, მეც მინდა, „დაშაქრონ“ ის ადამიანები, ვინც „მესიჯომანიის“ მანით არის შეპყრობილი. ასე რომ, ჩემო კარგებო, თვალებურს ვადევნებ თქვენს „შედეგებს“! მარი, გისურვებ გაძლებას და მოთმინებას სამსახ-

ურებრივ საქმეში. კარგი ადამიანი ხარ. შეუმჩნეველი თუ.

• მინდა გითხრათ, რომ ფოთელი მახო სიგაქემდე მიყვარს. მახო, ძალიან მენატრები და მალე ჩამოვალ. ს.ა.

• გიგას, იმავე „რობოტას“ მინდა ვუთხრა, რომ ძალიან მიყვარს. ჩემი უსაყვარლესი მეგობარი და ძმა. მიყვარხარ, „რობოტა“! „ბანანა“.

• მოვიკითხავ ქუთაისის „გეპეის“ V კორპუსის კურსის სტუდენტებს. ბავშვებო, მაგრები ხართ და ყველანი ძალიან მიყვარხართ. მარი, შენ კი ჯიგარი გოგო ხარ. „ბანანა“.

• აუ, მარი, რატომ გვანყენინე? „მესიჯომანია“ „აკუს“ მესიჯებში არის გადატენილი. მგონი, ეს სულ რამდენიმე ადამიანის რუბრიკაა. ჩანყობით ხდება? ვითომ ვხუმრობთ. გოგონები.

• ჩემმა შვილებმა გამაბრაზეს და უკვე 2 კვირაა, მათ აღარ ვუწვავ. ასე მოუხდებათ. თინა.

• „ვაშლი ვიტამინია, ვიტამინი — ძალაა, ძალა — გამარჯვებაა, გამარჯვება ფულია, ფული — ქალებია, ქალები — სექსია, სექსი — შიდსია, შიდსი — სიკვდილია“! ხალხო, ნუ ჭმობ ვაშლს! „მეტალო“.

• „ბესო მენატრება, რომელიც უკრაინაშია. ბესო, დროზე ჩამოდი, რა! კესარია“.

• „ჩემო საყვარელო ხალხო! რა ბედნიერება ყოფილა სიყვარული. ცხოვრებაში მეორედ ვარ ასეთი ბედნიერი: პირველი, როცა ღმერთმა შეილი მაჩუქა, მეორედ — ახლა. ასე არავინ მყვარებია. მეშინია, არ გავგიჟდე“.

• მარი, პირველად ვამესიჯებ. ჩემი კაცი დაკავებულია და მოვიწყინე. შოკოს ნომერი მინდა, რააა...

• „ნიკა მჭედლიშვილო, როგორ მიყვარდი, იცი? ამდენი ხანი გავიდა, მაგრამ მაინც მაგრად მენატრები. ჩემს გულში იქნები, სიცოცხლის ბოლომდე. ნინიკო“.

• ჯონი, ჩემო გიჟუნია, ძალიან, ძალიან მიყვარხარ! შენი გიჟუნია.

• მე არა მმარავს, ეს შენ „გზომარტლავს“! შენი ლექსებიც ისეთივე უსახური და ბრიყუულია, როგორიც „ჯიგარი გოგოსი“ იყო. თუ დარდი გაქვს, რა გემდერება და თუ გძულს, როგორღა უნდა გიყვარდეს? თუმცა, რა გასაკვირია? ნიკი გაქვს ისეთი, რომ ხელს გიშლის აზროვნებაში. დოლარა.

• მოგესალმებით ყველა ქვრივს. „ქვრივთა პარტია“ ხომ არ ჩამოვაყალიბოთ? თუ თანახმა ხართ, გამომეხმარეთ. მაკუ, სიხარულო, შენს დიდ სიყვარულს გაუმარჯოს! ანა.

• მარი, სიყვარულს გაფიცებ, გამოიქცევენ. მიყვარს ყველა, ვისაც უყვარს. მთელ მსოფლიოს გუბუნებით, მიყვარხარ გოჭო, შენ და ჩვენი შვილი. თქვენი გოჭო.

• შერიგდით, მიშა და ვოვა! მერე, გამოვა ვიზუბი და წავალ ვლადივოსტოკში. ავაღულო წყნარი ოკეანე? თევზი.

• თეოს მოკითხვა ათენში. ყველა ემიგრანტს გაუმარჯოს! სანამ წავსულვარ რუსეთში, სურათი გამომიგზავნე. თევზი.

• ჩემს ძმას მოვიკითხავ, რუსეთში. 10000 კილომეტრი გვაშორებს. მამიდას მოკითხვა ათენში. მაგრად მენატრებიან. თევზი.

• მარი, დედას გაფიცებ, გამოიქცევენ, თორემ, „ჯალიაან“ გაებრაზდები. მინდა, ერთ ბიჭს გავაგებინო: ხომ არ გგონია, შენზე ვგიჟდები? არ ავლედები, ზღვაში ჩახტები.

• ხალხო! ახლა ზღვას გაყვრებ, ცხელი მზე და ლურჯი ცა მამშვიდებს. ერთი ბიჭი კი, ჩემი ნერვების მოშლას ცდილობს, მაგრამ რომ არ გამოსდის? — „ჯამიროქვაიკა“.

• უცხო ყვავილის ერთგული ვრჩები/ მარად მიზიდავს დიდება შენი/ რა იქნებოდა, ცხოვრება ჩემი/ რომ სიყვარული არ მქონდეს შენი. ეძღვნება თავო პატრიშვილს.

• მამაკაცებო, ქალი დააფესეთ/ და ნუ გაცვლით სხვაზე/ არ დაიღვეა ლამაზი ლამაზზე/ იფიქრეთ ამაზე და ქალი დააფესეთ/ თქვენი ბრაღია, ქალი თუ შარზეა/ ესე იგი, ის ცხოვრების აზრზეა/ ქალი მაგარიააააა! ბაზარი რაზეა? „ანარიკა“.

• „კანიალაკა“, ენას რად მჭრი/ განა, ცუდი რამ მითქვია?/ მე ხომ ჩემი ტუბილი სიტყვით/ სახელიც კი გამოითქვია! „სტიქია“.

• როგორც ოქრო, ისე ბრწყინავს/ შემურდება მისი მზესა/ ნეტავ, ასე ლამაზია?/ რომ დაურქვამს მას „პრიინცესა“. „სტიქია“.

• „ცეტი-15“-ო, მე „ან“-ით ნურასდროს მომისხენივს/ როცა შეცდომას მიხვდები/ მე მგონი, მოინანიებ! „სტიქია“.

• ჩემი სადღეგრძელო მხოლოდ ნალველია/ ღვინის ნვეთებით გულში ჩალვეთილი/ ჩემი სადღეგრძელო მხოლოდ ლექსებია/ ცხოვრების წიგნში გრძნობით ჩანერილი.

მარტო ხარ? მოდი ერთად ვიმარტოვოთ/ და ორივემ სიმარტოვე მივატოვოთ/ სიკვდილამდე სიყვარულით ვისაზრდოთ/ ერთმანეთი არასოდეს მივატოვოთ. აბა, ვინ იქნება პირველი?

მარ, დამიბეჭდე, თორემ, ბუას გამოგიგზავნი და შეგჭამს. „მუჟაჟ“, კოტე, სუნ, ნატ, მარ, თათი, ინ და თე, მიყვარხართ და ჩემი ცხოვრების კურიოზები ხართ. „მონაზონკა“.

milocva

• გამარჯობაა... იცით, მე დღეს იუბილარი ვააარ... ხომ კარგია? მინდა, ყველა 15 თებერვალს დაბადებულ ადამიანს მივესალმო. გილოცავეთ! სვანი გოგო.

• ჩემს უახლოეს დაქალს, ანას გაბედნიერებას ვულოცავ. ვუსურვებ ბედნიერებას და ბევრ სიხარულს. ნათია.

• ბონდო, გილოცავ დაბადების დღეს. გისურვებ ჯანმრთელობას, უღევ სიხარულს, ღამაზ ცხოვრებას... უფალი გფარავდეს. დაესწარი მრავალს, შენი ოჯახით.

• სოფო, გილოცავ შეყვარებულთა დღეს. მინდა, კიდევ ერთხელ გაგიმეორო ის, რაც არაერთხელ მითქვამს: ძალიან, ძალიან მიყვარხარ, ჩემო სიცოცხლე. გკოცნი ბევრს. ჯარისკაცი ბუტია.

• ჩვენს საყვარელ და ღამაზ დედიკოს, ლელა ჩიგოშვილს ვულოცავთ დაბადების დღეს. დიდხანს სიცოცხლესა და ბედნიერებას ვუსურვებთ. სიყვარულით, გიორგი და ნიკა.

• ჩემს საყვარელ მასწავლებელს, მაიკო ქორაძეს ვულოცავ გაბედნიერებას. ბელა გირგვლიანი.

• ჩემს საყვარელ თემო ქაძეს! გილოცავ დაბადების დღეს. გისურვებ ჯანმრთელობას, დიდხანს სიცოცხლეს და ბედნიერ მომავალს. ნაცნობისგან.

• ჩემს უსაყვარლეს მამიკოს ვულოცავ დაბადების დღეს. ვუსურვებ ყოველივე საუკეთესოს. ლელა, ქუთაისიდან.

• თეონა ღონდაძეს ვულოცავ დაბადების დღეს. ვუსურვებ ჯანმრთელობასა და ბედნიერებას, ქმარ-შვილთან ერთად. დედა.

• ჩემს საყვარელ ადამიანს, ზურა გორგაძეს ვულოცავ „ვალენტილობას“. უფალი ფარავდეს ჩვენს სიყვარულს. ზურა, უზომოდ მიყვარხარ, სიხარულო. გკოცნი. პატარა ლელა.

• „ვალენტილობას“ გილოცავთ, გიჟებო! დედიკო ეთო, დეპო — ნინო, ნანა და ხათო, დისშვილებო — ნიკუშა, მასეტრო და ნატი მიყვარხართ, სიხარულებო. გაიხარეთ! ნონა ცირევიძე.

• მინდა, მირიამ ჯიშკარიანს მივულოცო „ვალენტილობა“. ვუთხრა, რომ ძალიან მიყვარს და მენატრება. მე რომ შემძლებოდა შენი დავინყებ/ შევა ჩამოქცევას რისხვით ეცდებოდა.

• გთხოვთ, ეს მესიჯი დაბეჭდოთ. თემო, სიხარულო, დაბადების დღეს (24 თებერვალს) წინასწარ გილოცავ. ბედნიერებას იმსახურებ. გისურვებ წარმატებას, სიყვარულს, ბედნიერ დღეებს, შვილთან ერთად. შენ ჩემთვის მეგობარზე მეტი ხარ. გკოცნი და კიდევ ერთხელ გილოცავ დაბადების დღეს. სახელს არ ვწერ, რადგან თავად მიხვდები, სიცოცხლე...

• 5 თებერვალს, ჩემს საყვარელ დას, ქრისტინეს დაბადების დღე ჰქონდა. ვულოცავ. მინდა ვუთხრა, რომ ძალიან მიყვარს და მენატრება. ვუსურვებ დიდ სიყვარულს. შენი დაიკო.

• მე ამ ღამით თავის მოკვლა ვცადე... არაფრობად მომეჩვენა, რადგან/ რასაც დღემდე ვაღმერთებდი, მწამდა... „ვალენტილობას“ გილოცავ, ჩემო უსაშველო სიყვარულო.

• ბესო ებიტაშვილო, გილოცავთ დაბადების დღეს. გისურვებთ მალე გამოსვლას და ჯანმრთელობას. გვიყვარხარ. გაგახარე, რაა... მარი, ნანა და ნინო.

• ბებია, ბაბუა, გილოცავთ „ოქროს“ ქორწილს. დიდხანს სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას გისურვებთ. ძალიან მიყვარხართ და მენატრებით. ღონდა.

• სვეტა, გილოცავ დაბადების დღეს. დაესწარი მრავალს, შენს მეუღლესთან ერთად. ღონდა და მზია.

veZeb

◆ მე ვარ მაია ლობჯინიძე და მინდა გავიგო მარცხ დარისპანაშვილის ტელეფონის ნომერი. ის ჩემი ძველი დაქალია. ერთმანეთი დავეარგეთ და თქვენ გწერდათ, რომ მეძებდა.

◆ ვეძებ დაკარგულ მეგობარს. თამილა ლეთოდიანს, ბოლნისიდან. შემეხმანე. შენი კურსელი ნინო, კავთისხევიდან. მარი, შენი იმედი მაქვს...

◆ გთხოვთ, მომაძებნინოთ ბესიკ ჯავახიშვილი, რომელიც 1984-86 წლებში მილიციის აკადემიაში სწავლობდა. მამიდამის გულს ერქვა და ცხოვრობდა მდგმურად, 31-ე ქარხნის დასახლებაში — „ტოტია მოტიასთან“.

◆ ვეძებ დათო ცინაძეს, რომელიც სალონიკში ცხოვრობდა. გთხოვთ, თუ მისი კოორდინატები იცით, შემეხმანეთ. ლულუ.

სასურველი ნომრის გასაგებად უნდა დამირეკოთ ტელეფონის ნომერზე: 8.77.45.68.61 და მითხრათ იმ მესიჯს რიგითი ნომერი, რომლის ავტორის კოორდინატებიც გაინტერესებთ. ასევე, „მესიჯომანიაში“ შეგიძლიათ გამოგზავნოთ თავს გადახდენილი ამბები და მსურველებმა — ფორებიც. ნახვამდის. გისურვებთ წარმატებებს!

იქნებ, დასაწყისი სწორედ იქ არის, სადაც დასასრულია, იქნებ, სიყვარული და ბედნიერება არასოდეს იგვიანებს... სხვა რა შეიძლება დავარქვათ ერთი ქართველი ემიგრანტის — ქაიხოსრო (კოკა) ჯაყელის ცხოვრებას, რომელმაც სიყვარულიცა და ბედნიერებაც სწორედ სიცოცხლის უკანასკნელ წლებში იპოვა. მისი ბედნიერება საქართველოს უკავშირდებოდა, სიყვარული კი — ქალს, რომელსაც განგებამ გაცნობიდან 60 წლის შემდეგ ისევ შეახვედრა.

მოგონი იპოვა კოკა ჯაყელმა 60 წლის ნინ ფაკაჩიგული სიყვარული ახუ სიკვდილის ნინ ახდენილი თქნებები...



გულ სიყვარულთან კვლავ განშორებას და 78 წლის ასაკში მან ჯვარი დაინერა ქალზე, რომელთანაც ქორწინებას 18 წლის ასაკში გეგმავდა. მან ამ კავშირით არა მარტო დაკარგული სიყვარული დაიბრუნა, არამედ შვილები და შვილიშვილებიც შეიძინა, რომლებიც პირველი ქორწინებიდან უკვე ჰყავდა მის მეუღლეს.

სიყვარულისა და ბედნიერებისთვის არასოდეს არის გვიან

თუკი საყვარელი არსება კოკა ჯაყელისთვის სიყვარულთან იყო გაიგივებული, მისთვის ბედნიერებას სამშობლოს სახელი ერქვა. სიცოცხლის უკანასკნელ წლებში განგებამ მისთვის ერთიც გაიმეტა და მეორეც. მისი პირველი ჩამოსვლა საქართველოში საოცარი მღელვარებით იყო აღსავსე. „თუკი საყვარელი ქალი დავკარგე ერთ დროს, 60 წლის შემდეგ ხომ მაინც ვიპოვე! თუკი სამშობლო დავკარგე, მრავალი წლის შემდგომ ხომ მაინც ველირსე მშობლიურ მიწაზე ფეხის დადგამას! საქართველოში ყოფნისას, იცით, რამ ამალელვს განსაკუთრებულად? ჩემს გასაცნობად სამცხე-ჯავახეთიდან და გურიიდანაც კი ჩამოდიოდნენ ჩემი მოგვარე ჯაყელები. ამაზე დიდი ბედნიერება რა უნდა გამოემეტებინა განგებას ჩემთვის“, — უთქვამს ქაიხოსრო (კოკა) ჯაყელს.

ირმა ახალაია

სამშობლო და... სიყვარული

საერთოდ, ემიგრანტების ცხოვრება საოცრად ჰგავს ერთმანეთს: სამშობლოდან გაქცევა, უცხო ქვეყანაში თავის დამკვიდრება და საქართველოში დაბრუნების უსასრულო მოლოდინი... ასე იყო ქაიხოსრო ჯაყელის შემთხვევაც. ქაქუცა ჩოლოყაშვილის რაზმის წევრმა და მისმა ერთგულმა თანამოაზრემ, სწორედ ქაქუცას პატივსაცემად დაარ-

78 წლის ასაკში ბანახლებული სიყვარული

პირველი სიყვარული კოკა ჯაყელს 18 წლის ასაკში ეწვია. ქართველი ვაჟისა და ფრანგი გოგონას სიყვარული იმდენად გულწრფელი და ამალელებული იყო, რომ მაშინ ვერც კი წარმოედგინათ, თუ განგების ძალით მათი გზები გაიყრებოდა. გაურკვეველი მიზეზის გამო, ისინი ერთმანეთს დაშორდნენ, მაგრამ კოკა ჯაყელი ამ დაკარგულ სიყვარულს მთელი ცხოვრება გულსტყვივით იხსენებდა... დრომ თავისი ქნა: კოკა დაოჯახდა, მაგრამ შვილი არ შესძენია. პირველი სიყვარულის განცდა კი, სამუდამოდ დარჩა მის გულში. 60 წლის მანძილზე ისინი ერთხელაც არ შეხვედრიან ერთმანეთს... 78 წლის ასაკში კოკა ჯაყელმა სრულიად შემთხვევით, ქუჩაში თვალი მოჰკრა თავის პირველ სიყვარულს.



ნუცა რამიშვილი და მარიამ დავითაშვილი ქაიხოსრო (კოკა) ჯაყელთან კლინიკაში. პარიზი, 2005 წლის მაისი

ქვა თავის ვაჟს მისი სახელი. მაშინ, როდესაც ჯაყელების ოჯახმა საქართველო დატოვა, კოკა ჯაყელი სულ რამდენიმე თვისა ყოფილა, მაგრამ მთელი ცხოვრება სამშობლოში დაბრუნებაზე ოცნებობდა. სხვა თანამემამულეების მსგავსად, მისთვისაც ლევილი იქცა პატარა საქართველოდ. უცხო ქვეყანაში თავის დასამკვიდრებლად, კოკა ჯაყელი ბავშვობიდანვე ეწეოდა რთულ და მისი ასაკისთვის შეუფერებელ სამუშაოს. ცხოვრება თითქოს გამოცდას უწყობდა. როგორც თავად აღნიშნავდა, ბედნიერება სამშობლოს სახით დაკარგა, ძვირფასი არსება კი — საყვარელი ქალის სახით. მაგრამ როგორც ჩანს, განგებამ ბოლომდე მაინც არ განირა.

იხსენებდა: „მანქანით ვმგზავრობდი და რაღაც ძალამ ყურადღება გამამახვილებინა ერთ ქალზე, რომელიც ქუჩაზე გადადიოდა. იმწუთას ვიგრძენი, რომ „ის“ უნდა ყოფილიყო. დამავიწყდა, სად ვიმყოფებოდი, ისიც დამავიწყდა, რომ უკვე 78 წლის ვიყავი და პატარა ბიჭვით ავედევნე გზად მიმავალს. მანქანიდან გადმოვედი, გზა გადავკვეთე და ალელვებული გამოვეცნაურე პირველ სიყვარულს“.

როგორც აღმოჩნდა, 6 ათეული წლის შემდგომაც, ისინი ისევ იმ გრძნობით იყვნენ ერთმანეთთან დაკავშირებული. იმ დროს კი, არც კოკა ჯაყელს ჰყავდა მეუღლე ცოცხალი და აღარც მის საყვარელ ქალს. გადაწყდა: კოკა ჯაყელი აღარ აპირებდა ათწლეულების წინ დაკარ-

ინბიშური ბელაფონი

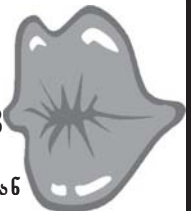
822-006-008

822-006-088

822-006-108

(ზარი ფასიანია)

18 წლიდან



შეგიჟილია თუ არა საკუთარი პრობლემების გადაჭრა

ზოგი იოლად წყვეტს ყველაზე ძნელ პრობლემასაც კი, ზოგს — ეს პრობლემა „ზურგზე აგდება“ და უმცირესი წვრთმანიც ჯაბნის. თქვენ რომელს მათგანს მიეკუთვნებით? მოდით, შევამოწმოთ.

1) უწყვეტ ვინმეს თქვენს უსიამოვნებებსა და სიძნელეებზე?

- ა) არა, რადგან ეს თქვენ ვერ გშეწევს — 3;
- ბ) რა თქმა უნდა, უწყვეტით, თუ შესაფერისი თანამოსაუბრე გყავთ — 1;
- გ) ყოველთვის არა, რადგან ამ საკითხზე ფიქრი, ხანდახან თქვენთვისაც კი ძნელია — 2.

2. როგორ განიცდით ტანჯვას?

- ა) თითქმის ყოველთვის ძალზე მძაფრად — 4;
- ბ) ეს დამოკიდებულია გარემოებებზე — 0;
- გ) ცდილობთ მოითმინოთ, რადგან დარწმუნებული ხართ, რომ ადრე თუ გვიან

ყოველივე გაივლის — 2.

3. (თუ თქვენ საერთოდ არ სვამთ ალკოჰოლურ სასმელებს, მაშინ გადადით შემდეგ კითხვაზე) სვამთ იმოსთვის, რომ:

- ა) ამით თქვენი პრობლემა „ჩაკლავთ“ — 5;
 - ბ) დარდი გაიქარვით — 3;
 - გ) უბრალოდ, მოგწონთ — 1.
- ## 4. როგორ იქცევით მაშინ, როცა რაიმე ძალიან გტკენთ გულს?
- ა) შეგიძლიათ იმხიარულოთ, რადგან კარგა ხანია, ამის უფლება საკუთარი თავისთვის არ მიგიციათ — 0;
 - ბ) მეგობრებთან მიდიხართ — 2;
 - გ) შინ ზისხართ და საკუთარი თავი გეცოდებათ — 4.

5. როცა თქვენი საყვარელი ადამიანი განწყნდება:

- ა) „იმალეებით თქვენს ნიჟარაში“ — 3;
- ბ) მისგან განმარტებას ითხოვთ — 0;
- გ) ამის შესახებ ყველას უყვებით, ვინც კი მზად არის, რომ მოგისმინოთ — 1.

6. წუთიერი ბედნიერების დროს:

ა) არასოდეს ფიქრობთ განვლილ უბედურებაზე — 1;

ბ) გემინიათ, რომ ეს წუთები „ჩიტივით გაგიფრინდებათ“ — 3;

გ) ყოველთვის გახსოვთ, რომ ცხოვრებაში ბევრი უსიამოვნო ამბავიც ხდება — 5.

7. რას ფიქრობთ ფსიქოატრებზე:

ა) არ გინდათ მათი პაციენტი იყოთ — 4;

ბ) მათ შეუძლიათ ადამიანების დახმარება — 2;

გ) ადამიანს თავადაც შეუძლია დაეხმაროს საკუთარ თავს — 3.

8. რას იტყვით თქვენი ბედის შესახებ:

ა) ბედი მდევრის მსახვრალ ხელს ყველაფერში გრძნობთ — 5;

ბ) უსამართლოა თქვენ მიმართ — 2;

გ) კეთილგანწყობილია — 1.

9. რას ფიქრობთ მეუღლესთან (საყვარელ ადამიანთან) ჩხუბის შემდგომ, როცა სიბრაზე გადაგივლით:

ა) იხსენებთ ძველ, სასიამოვნო ამბებს — 1;

ბ) ოცნებობთ ფარულ შურისძიებაზე — 2;

გ) ისედაც ბევრს ითმენთ მისგან — 3.

ტესტის შედეგები:

7-15 ქულა: ძალიან მალე ურიგდებით უსიამოვნებებს და უბედურებასაც კი, რადგან მათ რეალურად აფასებთ. საჭიროა აღინიშნოს, რომ არც საკუთარი თავის შეცოდება (სისუსტე, რომელიც ბევრ ადამიანს გააჩნია) გიყვარს. თქვენი სულიერი მდგომარეობა ალტაცების ღირსია.

16-26 ქულა: ხანდახან, თავებდს წყველით, მაგრამ მიუხედავად ამისა, თქვენ გაქვთ შესანიშნავი „სულის მოსათქმელი“ საშუალება — შეგიძლიათ, საკუთარი პრობლემები სხვებს გადააბრალოთ, რის შემდეგაც, თავს მშვენიერად გრძნობთ. გარდა ამისა, საჭიროდ

მიგაჩნიათ ახლობელი ადამიანები ყურადღებით გისმენდნენ და თქვენთან ერთად განიცდიდნენ თქვენს უსიამოვნებებს. ამიტომ გირჩევთ, ცოტა უფრო მეტად აიყვანოთ თავი ხელში და პრობლემების გადაჭრის სხვა, უკეთესი სერსი მოძებნოთ.

27-36 ქულა: ჯერ კიდევ ვერ უმკლავდებით უბედურებებს და ალბათ, ამიტომაც იტანჯებით ასე ძალიან. გიჯობთ, საკუთარ „ნაჭუჭში“ ჩაიკეტოთ, სშირად შეიცოდით საკუთარი თავი და მოზილიზება გაუკეთოთ საკუთარ ენერგიას, რაც პრობლემების და უსიამოვნებების წარმატებით გადაჭრაში დაგეხმარებათ.

იპოვნეთ სენსაცი

სუდოკუ

წინა ნომრის
სუდოკუს პასუხები

9	5	1	4	7	6	3	8	2
2	3	6	8	9	1	4	7	5
4	7	8	5	2	3	6	9	1
1	6	2	9	5	8	7	4	3
5	8	3	6	4	7	2	1	9
7	9	4	3	1	2	5	6	8
3	2	7	1	8	4	9	5	6
6	1	9	7	3	5	8	2	4
8	4	5	2	6	9	1	3	7

8	1	7	2	9	5	6	3	4
6	5	2	4	1	3	8	9	7
9	4	3	8	7	6	1	2	5
1	7	5	9	6	4	2	8	3
3	9	4	7	2	8	5	6	1
2	8	6	5	3	1	7	4	9
7	2	1	6	4	9	3	5	8
4	6	8	3	5	7	9	1	2
5	3	9	1	8	2	4	7	6

1	3	2	8	7	9	4	6	5
9	7	4	6	3	5	1	2	8
6	5	8	1	4	2	9	7	3
8	1	3	4	6	7	2	5	9
5	2	6	3	9	1	7	8	4
4	9	7	5	2	8	3	1	6
3	6	5	7	1	4	8	9	2
7	8	9	2	5	3	6	4	1
2	4	1	9	8	6	5	3	7

* მარტივი

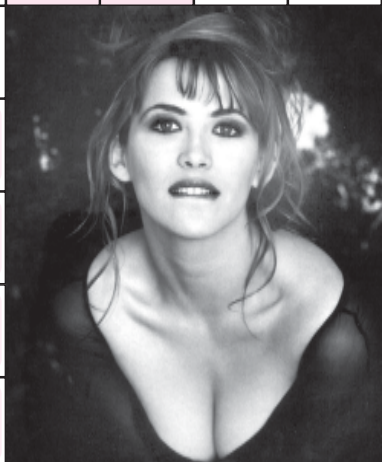
4			2	6		1	8	
		9	5					7
	5	2		3			6	
	8		1				7	
	3	4	7	2		8	5	
	2			8			9	
	9			1		6	3	
3					2	7		
	4	8		7	3			2

* * საშუალო

5			2		4			
	7		5			9		
9				4	5		8	
3				6	9		2	
6			5					1
	8				2			7
8		4	3					5
	3			4			8	
		5		8				6

* * * რთული

		5	8			7		
		3	7				9	
		9						
		1			4		3	
	2		9				7	
	8					1		
						9		
	4				2	6		
		6			1	8		

		1 მონარქის უმცლესი ტოტული	2 ნავსადგური	3 უმფოთველი ცხოვრება	→							
	↙			↓								
		4 საციკო ტანვარვიში		5 მინირე- სტორანი		6 პევიწური დაწესებუ- ლება		7 შტო				
	↙				↘		↗					
	↙							8 ებრული ქა				
9 შხამიანი ბუზი	↗			10 კრავი		↘				11 წერილი ჩხირი		
12 საზოგადოებრივი განვითარებ- ის ღონე				13 შებოლილი ლორის ზორცი	14 შანელი	↗		15 წყლის ტრანსპორტი				
16 ზღვის მოლუსკი			17 ჩუქჩების საცხოვრებ- ელი ქონი	↓			18 პურის საცხობი			19 საპაერთო ფლოტი		
↙			↘				↘					
20 მუსლიმ- ური კალენდარი		21 საბირ- ცვლად გადებული გაილილი მელი										
↙												
								22 არაბული ქვეყანა	23 გეომეტრიუ- ლი ფიგურა		33 უპეგმენტო	
25 აბელის მკვლელები		26 პარიზის კოშკი									↓	
↙		↓										
29 პატარა მარხილი	→			27 სილ- ვესტერ სტალინის მეტსახელი	→		↘		28 ზღაპრული გრძნეული ქალი			
				30 გიტარის ნაწილი	↙		↓		32 ქალაქ საქართვე- ლოში		33 მარცე- ლულის კულტურა	
34 ალკოპო- ლიკი					35 გზამკვლევი	→						
↓			36 ქვეწარმეული	→		37 საარჩევნო ყუთი	↗					↗
	38 მამათა დიდი მონასტერი	→					39 სახის ნაწილი	40 ჩველის საკვები	→		41 დედოფ- ნის სახეობა „ზღვის მარტორქა“	
↙							42 მსახიობი ... ელია					↗
	43 ირანის დედაქალაქი	44 სასახლე ბეჭედი	↗	45 ინგლისის ბე. სახელ- წოდება	↗						46 საქონლის წვნიანი საკვები	

წინა ნომრის სკანოვარის პასუხები

1. წვიმა; 2. კრუიზი; 3. პერიოდი; 4. მედრესე; 5. კიმპელი; 6. სემი; 7. ტრაპი; 8. პელე; 9. ტიპი; 10. პარასოლი; 11. სკოლა; 12. პედაგოგი; 13. კიკო; 14. აჭარა; 15. კიურე; 16. ეპიდემია; 17. დედა; 18. ლოტი; 19. გალა; 20. ბაჭია; 21. შტურვალი; 22. კარგო; 23. მავება; 24. ბალადა; 25. ურანი; 26. ნოტიო; 27. ალასკა; 28. ტიპიკონი; 29. პასტორი; 30. თავლა; 31. ნავი; 32. სე; 33. ლიბრი; 34. სიონი; 35. ვიტამინი; 36. თივა; 37. ია; 38. ემუ; 39. ავრორა; 40. რალი; 41. პიანინო; 42. მზე; 43. პარიკი; 44. კამიუ; 45. ტალავერი; 46. ნარტა.

სურათზე: დემი მური; ბრიუს უილისი.

მულგარელ მგზავთა ჩრეულთ გასაბთთმი და აღმთთთუმული დერეში

ბულგარეთის დედაქალაქში ტრანსპორტის მომლოდინე მგზავრები აღარ მოიწყენენ, რადგან ავტოსადგურებში დამონტაჟებულ უზარმაზარ პლაზმურ ეკრანებზე, რომლებზეც დღისით ავტობუსების მოძრაობის განრიგი იწერება, ამიერიდან საღამოობით მსუბუქი პორნოფილმები გადაიცემა. ადმინისტრაციის წარმომადგენლობა იუწყება, რომ ამ სიახლის მიზანი მგზავრების გართობაა. სიცივეში მგზავრები აღარ იფიქრებენ იმაზე, თუ როდის ჩამოდგება მომდევნო ავტობუსი, მით უმეტეს, რომ ღამის საათებში სადგურებში ბავშვები არ იმყოფებიან. ამ გადაწყვეტილებით, მგზავრთა უმეტესობა ფრიად კმაყოფილი დარჩა, მაგრამ ერთი ნაწილი, კერძოდ კი, ის დედები, რომლებიც იძულებულნი არიან, ამ „გასართობს“ შვილებთან ერთად უყურონ, აღშფოთებას ვერ ფარავენ. ეს ქალბატონები ფიქრობენ, რომ „ეს საძაგლობა“ თავისთავად სამარცხვინოა. გარდა ამისა, პორნოფილმები წესრიგის დამცველთა ყურადღებასაც ადუნებს, რადგან პოლიციელები პატრულირების ნაცვლად, სამუშაო დროს გიგანტურ ეკრანებთან ატარებენ და გადაცემებს პირდაღებულნი შესცქერიან.



„სცტიპციზის“ ჩვენების მცდლობა თესძრთის მაცრის მსჯულობის დბთს



ევგვიტის საფეხბურთო გუნდის — „ალ-ახლის“ მთავარი მწვრთნელი, ბრაზილიელი მანუალ ჟოზე იძულებული იყო, ბოდიში მოეხადა იმ საქციელისთვის, რომელიც მან ქვეყნის ჩემპიონატზე „ალ-ახლი“ — „ხარას ელ-ხოდუდის“

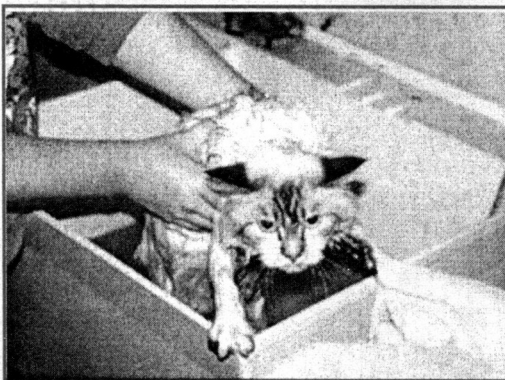
მატჩის დროს ჩაიდინა. „თამაშის ერთ-ერთი ეპიზოდის შემდგომ, მსაჯის გადაწყვეტილებით უკმაყოფილო 60 წლის ბრაზილიელი მწვრთნელი პროტესტის ნიშნად მოედანზე შეიჭრა და გაშიშვლება დააპირა. მატჩი ანგარიშით 4:0 „ალ-ახლის“ სასარგებლოდ დასრულდა. თამაშის დროს, მსაჯმა ნასერ აბასმა გამარჯვებული გუნდის მოთამაშე, ანის ბუჟელბენს ყვითელი ბარათი აჩვენა. ამ გადაწყვეტილებამ ჟოზე იმდენად აღაშფოთა, რომ მან ტანსაცმლის გახდა დაიწყო, მაგრამ გონს მალევე მოეგო. თამაშის დასრულების შემდეგ, პრესამ მწვრთნელი მკაცრად გააკრიტიკა. „ჩემი რეაქცია გავანალიზე და მივხვდი, რომ ჩემი საქციელი უადგილო იყო. მინდა, გულშემატიკრებს ბოდიში მოვუხადო. იმ წუთებში აღარ მახსოვდა, რომ ამ ქვეყნისა და ჩემი სამშობლოს ტრადიციები ერთმანეთისგან რამდენადმე განსხვავებულია“, — ნათქვამია კლუბის ოფიციალურ საიტზე გამოქვეყნებულ განცხადებაში.

სატრეს მანქანაში გატრესილი კაცა ანუ ტა შეუძლია განბისქმულ ძალს

42 წლის ბრიტანელ ქალბატონს კატის მკვლელობის გამო 4 თვით პირობითი პატიმრობა ელის. ეს განაჩენი უელსის ქალაქ ლანდინოს მაგისტრატულმა სასამართლომ კანონის — „ცხოველებისადმი სასტიკი მოპყრობისა და მათთვის უმიზეზოდ ზიანის მიყენების შესახებ“ — საფუძველზე გამოიტანა.

დიანა ჰენონი სატრფოსთან, დუნკან კარტისთან ჩხუბის შემდეგ დეპრესიულ მდგომარეობაში იმყოფებოდა, მაგრამ კარტიმ მას მოსაველეად (დროებით) 6 წლის კატა მაინც მიიბარა. ცხოველთა დამცველი, სამეფო საზოგადოების წარმომადგენელი გლენ მარფი ამ ამბის საშინელი გაგრძელების შესახებ მოგვითხრობს: როდესაც დუნკან კარტიმ ტელეფონით კატა მოიკითხა, დიანამ უპასუხა: „მე ის მოკვალი, შენ კი — მეჯავრები“... კატის პატრონმა ქალის სიტყვები ხუმრობად მიიღო, მაგრამ შინ დაბრუნებულმა საყვარელი არსება ვერსად იპოვა. როდესაც კარტი სამზარეულოში შევიდა,

სარეც მანქანაში მკვდარი კატა აღმოაჩინა. მოგვიანებით კი ბარათიც იპოვა, რომელიც მოკლედ იუწყებოდა: „მეჯავრები“. საცოდავ ცხოველს სხეულზე ალაგ-ალაგ ამოგლეჯილი ბენები და უამრავი დამწვრობა აღმოაჩნდა. პოლიციაში დაკითხვის დროს ჰენონმა აღიარა, რომ მას კატისთვის ტკივილის მიყენება სურდა. ფსიქიატრიულმა ექსპერტიზამ ქალი ჯანმრთელად ცნო. პატიმრობის გარდა, სასამართლომ მას 300 გირვანქა სტერლინგის ჯარიმის გადახდა დააკისრა და მთელი დარჩენილი ცხოვრების მანძილზე, შინაური ცხოველების ყოლა აუკრძალა. მოსამართლე ენდრიუ შოუ აცხადებს, რომ ეს მის პრაქტიკაში ცხოველებისადმი სისასტიკის გამოვლენის ყველაზე საშინელი შემთხვევაა.



მულგიაში ნაციონალისცუბმა განწყობილდამ და ტასიგმის გამთულინდამ იმაცა

ბელგიის პოლანდიურენოვან რეგიონში, ფლანდრიაში ნეფე-პატარძალმა დაქორწინებაზე უარი განაცხადა, რადგან მათი ცოლქმრული კავშირის ოფიციალურად გაფორმება მუნიციპალიტეტის შავკანიან ჩინოვნიკს დაევალა. წყვილმა მოითხოვა, რომ ცერემონია თეთრკანიან მოხელეს ჩატარებინა. რასიზმის ამგვარი გამოვლინების გამო, ქალაქის ხელმძღვანელობამ მათი მოთხოვნა არ დააკმაყოფილა. „ამგვარი მოთხოვნა აშკარა რასიზმია. ჩვენ ერთი ნაბიჯითაც არ დავიხვეთ უკან“, — განაცხადა ქალაქ სენტ-ნიკოლსის ბურგომისტრმა ფრედი ვილოქსმა. მუნიციპალიტეტის



შავკანიანი თანამშრომელი, წარმოშობით რუანდელი ვოლტერ ვან ბელინგენი შექმნილი კრიზისული მდგომარეობიდან გამოსავლის პოვნის სამ ვარიანტს ხედავს და ამბობს: „ისინი ან საერთოდ არ დაქორწინდებიან, ან საცხოვრებელ ადგილს გამოიცვლიან, ან დათანხმდებიან, რომ მათი ქორწინება მე გავაფორმო“. იმის გამო, რომ ბოლო სანებში ბელგიას ემიგრანტთა დიდი ტალღა მიიწყდა, რომლებიც ქვეყანაში ძირითადად, ჩრდილოეთ აფრიკიდან ჩადიან, ბელგიის მოსახლეობაში ნაციონალისტურმა განწყობილებამ საგრძნობლად იმატა.

ფოტოკუჩიოზები



